Sophie
KINSELLA

POLIROM

Îți amintești de mine?

CHIC

Colecția

CHIC

„O carte minunată, plină de umor, dar și de lacrimi. Sophie Kinsella reușește să transforme un accident soldat cu pierderea memoriei într-o poveste înviorător de amuzantă."

USA Today

„Autoarea seriei *La cumpărături...* ne prezintă de data aceasta o variantă modernă și savuroasă a basmului cu Cenușăreasa."

Redbook

„Cartea perfectă pentru momentele dumneavoastră de relaxare."

Fort Worth Star-Telegram

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1161-4

www.polirom.ro

Colecția

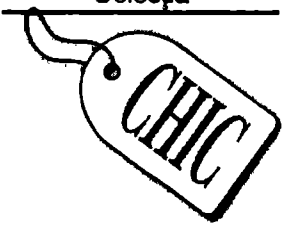

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Sophie Kinsella, *Remember me?*

© Sophie Kinsella, 2008
All rights reserved.
© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

KINSELLA, SOPHIE

Îţi aminteşti de mine? / Sophie Kinsella; trad. de Vali Florescu. – Iaşi : Polirom, 2008

ISBN 978-973-46-1161-4

I. Florescu, Vali (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Sophie
KINSELLA

Îți amintești de mine?

Traducere din limba engleză
de Vali Florescu

POLIROM
2008

Sophie Kinsella a studiat științele politice, filozofia și economia la Oxford. A lucrat ca ziaristă specializată pe probleme financiare. Romanele care o au drept personaj principal pe Rebecca Bloomwood, o shopaholică înrăită, au cunoscut un succes imens și au fost traduse în peste treizeci de limbi. Din această celebră serie, la Editura Polirom au apărut până acum *Mă dau în vânt după cumpărături* (2000; Polirom, 2004, 2006), *Goana după cumpărături la New York* (2001; Polirom, 2005, 2007), *La cumpărături în rochie de mireasă* (2002; Polirom, 2005, 2006), *La cumpărături cu sora mea* (2004; Polirom, 2006) și *La cumpărături cu bebe* (2007; Polirom, 2008). În ultimii ani, galeria îndrăgitelor sale eroine s-a îmbogățit cu năstrușnica Emma Corrigan din *Poți să ții un secret?* (2003; Polirom, 2006), cu ambițioasa Samantha Sweeting din *Supermenajera* (2005; Polirom, 2007) și, mai nou, cu Lexi Smart din *Îți amintești de mine?*, cea mai recentă carte a autoarei (2008; Polirom, 2008), în care ne vom bucura de același amestec savuros de farmec, umor și optimism care au făcut din Sophie Kinsella „maestra de necontestat a genului *chick lit*" (*The New York Post*).

Îți amintești de mine? este una dintre cele mai reușite parodii ale „vieții de lux, la înălțime". Eroina romanului, Lexi Smart, se trezește într-un spital londonez și are o mare surpriză. Dinții ei sunt perfecți. Corpul ei, la fel. Are o geantă Louis Vuitton. Abia scăpată dintr-un accident de mașină (cu propriul Mercedes), și-a pierdut o bucată consistentă de memorie, mai precis trei ani, și este pe cale să afle cât de mult s-au schimbat lucrurile între timp. Cumva, Lexi a reușit să ajungă dintr-o fată muncitoare de 25 de ani o mare afaceristă de 28, care locuiește într-un *penthouse* superb, are o asistentă personală de shopping, un grup de noi prieteni fermecători și urmează o dietă fără carbohidrați. Și de unde a apărut oare acest soț chipeș, care se pare că mai e și milionar? Deși mintea i-a rămas cu trei ani în trecut, Lexi e hotărâtă să accepte această minunată lume nouă și să fie... cine pare a fi. Desigur, până când apare în scenă și un amant!

Prolog

Dintre toate nopţile cumplite, dar absolut cumplite pe care le-am avut în toată viaţa mea îngrozitoare.

Pe o scară de la unu la zece, vorbim de... minus şase. Şi nici măcar nu pot spune că am cine ştie ce standarde prea ridicate.

Picăturile de ploaie mi se strecoară pe sub guler şi eu stau şi-mi mut greutatea de pe un picior plin de băşici pe celălalt. Îmi ţin geaca de blugi deasupra capului ca o umbrelă improvizată, însă nu e tocmai impermeabilă. Nu vreau decât să găsesc un taxi, să ajung acasă, să-mi arunc cizmele astea idioate şi să fac o baie fierbinte. Dar aşteptăm de zece minute şi nu se vede nici un taxi.

Mă dor degetele de la picioare *de mor*. Nu mai cumpăr în viaţa mea încălţăminte de la Cut-Price Fashion. Am cumpărat cizmele astea săptămâna trecută, la reducere (sunt de lac negru, cu talpă joasă, nu port decât fără toc). Erau cu o jumătate de număr mai mici, însă fata mi-a zis c-o să se lase... şi că-mi fac picioarele foarte lungi. Iar eu am crezut-o. Pe bune, sunt cea mai mare fraieră din lume.

Stăm ciorchine în colţul unei străzi din sud-vestul Londrei, unde n-am mai fost niciodată, şi sub tălpile noastre reverberează uşor bubuiturile clubului de dedesubt. Sora lui Carolyn e promoteriţă şi ne-a făcut rost de bilete cu preţ redus, de-asta am ajuns noi să ne târâm *in corpore* la mama naibii. Doar că acum trebuie musai să ajungem şi acasă, iar eu sunt singura care măcar *se uită* după un taxi.

Fi a pus stăpânire pe unica uşă din apropiere şi şi-a băgat limba în gâtul tipului cu care se întreţinuse mai devreme la bar. E drăguţ, în ciuda mustăcioarei ciudate. Şi e mai scund decât Fi – dar mulţi tipi sunt, dat fiind că ea are un metru optzeci. Are părul lung şi brunet, o gură uriaşă şi un râs pe măsură. Atunci când o amuză ceva, tot biroul încremeneşte.

La un metru şi ceva de noi, Carolyn şi Debs s-au adăpostit sub un ziar, braţ la braţ, zbierând ca nişte mâţe în călduri *It's Raining Men*, de parc-ar fi pe scena de karaoke.

— Lexi! strigă Debs, întinzându-mi un braţ ca să mă invite lângă ea. Plouă cu bărbaţi[1]!

Părul blond şi lung i s-a transformat în nişte laţe oribile din cauza ploii, dar ochii şi faţa îi strălucesc la fel de tare. Cele două hobby-uri favorite ale lui Debs sunt concursurile de karaoke şi bijuteriile, pe care le confecţionează singură; de fapt chiar acum port o pereche de cercei pe care

1. *It's Raining Men*, celebră melodie *dance*, compusă de Paul Jabara şi Paul Shaffer în 1979 şi înregistrată de The Weather Girls în 1982, când a devenit hit internaţional. A fost reluată de Geri Halliwell cu mare succes în 2001 (n. t.).

mi i-a făcut de ziua mea: nişte „L"-uri micuţe de argint, de care atârnă câte o perluţă.

— Ba nu plouă cu nici un bărbat! îi răspund, un pachet de nervi. Plouă pur şi simplu!

În general, îmi place la nebunie karaokele. Însă în seara asta n-am dispoziţie de cântat. Mă doare tot, inclusiv sufletul, şi-mi vine să mă fac mică şi să mă ascund undeva, departe de toţi. Măcar Dave Ratatul să fi apărut, cum mi-a promis. După toate SMS-urile alea cu *T iub Lexi*, după ce-mi jurase din inimă că o să fie aici la zece. Am stat şi l-am aşteptat întruna, cu ochii la uşă, chiar şi atunci când celelalte fete mi-au spus să-l dau naibii. Iar acum mă simt ca ultima tâmpită.

Dave Ratatul lucrează la o emisiune de teleshopping care vinde maşini şi e prietenul meu de la o petrecere cu grătar pe care a dat-o prietenul lui Carolyn astă-vară. Nu-i zic Dave Ratatul ca să-l insult – pur şi simplu asta e porecla lui. Nimeni nu mai ştie când şi cum s-a ales cu ea şi nici el nu vrea să spună, de fapt chiar se chinuie întruna să-i facă pe ceilalţi să-i spună altfel. Acum un timp a început să-şi spună singur „Butch" pentru că, are el impresia, seamănă destul de bine cu Bruce Willis în *Pulp Fiction*. E tuns periuţă, da – însă cam aici se opreşte asemănarea.

Oricum, n-a avut succes cu noua poreclă. Pentru colegii lui de serviciu, el *este* Dave Ratatul, aşa cum eu sunt Dinţi Strâmbi[1]. Aşa mi se spune de la unşpe ani. Sau, câteodată, Învâlvoiata[2]. Şi, într-adevăr, părul meu stă cam vâlvoi. Iar dinţii

1. *Snaggletooth*, în original (n. t.).
2. *Snagglehair*, în original (n. t.).

îi am uşor încălecaţi. Dar eu zic mereu că asta îmi dă personalitate.

(De fapt, asta e o minciună. Fi e cea care spune că îmi dau personalitate. Sinceră să fiu, am de gând să mi-i îndrept, imediat ce o să dispun de suficienţi bani şi-o să reuşesc să mă conving să stau cu sârme în gură, adică probabil niciodată.)

Se vede un taxi în zare şi ridic imediat mâna – însă alţii au apucat să-i facă semn înaintea mea. Bravo. Îmi bag mâinile în buzunare zgribulită şi scanez şoseaua udă, doar-doar o mai apărea vreo lumină galbenă.

Nu e vorba numai de faptul că mi-a tras clapa Dave Ratatul. E vorba şi de primă. Azi a fost sfârşitul anului financiar la serviciu. Fiecare a primit câte un bileţel pe care scria câte o sumă şi au început cu toţii să zburde fericiţi, fiindcă se pare că în 2003-2004 vânzările au mers mai bine decât era de aşteptat. A fost ca şi cum ar fi venit Crăciunul cu zece luni mai devreme. Toată lumea şi-a petrecut după-masa pălăvrăgind cu însufleţire despre cum or să-şi cheltuiască ei banii. Carolyn se gândea la o vacanţă la New York, cu iubitul ei, Matt. Debs s-a programat la Nicky Clarke să-şi facă nişte şuviţe – dintotdeauna şi-a dorit să se ducă acolo. Fi a sunat la Harvey Nichols şi şi-a rezervat o geantă nouă, una super, care se numeşte „Paddington" sau aşa ceva.

Şi pe urmă a fost rândul meu. Care n-am primit absolut nimic. Nu fiindcă n-aş fi muncit din greu, şi nici fiindcă nu mi-aş fi atins obiectivele, ci fiindcă, pentru a primi o primă, trebuie să fi lucrat la compania respectivă vreme de un an, iar mie îmi lipsea fix o săptămână. O *săptămână*.

E atât de nedrept. E atât de meschin. Vă spun, dacă mă întreabă ce părere am despre chestia asta...

În fine. De parcă Simon Johnson i-ar cere vreodată părerea unui Associate Junior, Director de Vânzări (Pardoseli). Asta e cealaltă chestie: am cel mai naşpa nume de slujbă din lume. E absolut jenant. Nici măcar nu încape ca lumea pe cartea mea de vizită. Cu cât e mai lung titlul tău, am constatat, cu atât ai şi o slujbă mai naşpa. Au impresia că, dacă te bombardează aşa cu cuvinte, n-o să observi c-ai fost băgat în colţul biroului, lângă amărâţii aia de accounţi cu care nu vrea să lucreze nimeni.

O maşină spulberă o băltoacă de lângă trotuar şi eu sar înapoi, însă nu atât de repede încât să nu mă trezesc împroşcată pe faţă cu apă murdară. O aud pe Fi cum înfierbântă lucrurile din uşă, murmurând ceva în urechea tipului celui drăguţ. Prind din zbor câteva cuvinte familiare şi, în ciuda stării mele proaste, trebuie să strâng tare din buze ca să nu izbucnesc în râs. Cu luni în urmă, ne strânseserăm acasă, ca între noi, fetele, şi sfârşiserăm prin a ne mărturisi toate secretele, inclusiv expresiile deocheate pe care le folosim pentru a le susura dulce tipilor. Fi spunea că ea o foloseşte de fiecare dată pe aceeaşi şi că funcţionează de minune: „Simt cum mi se topesc chiloţii!".

Pe bune acum. Chiar e posibil să meargă aşa o replică la orice tip?

Mă rog, judecând după istoricul lui Fi, se pare că da.

Debs a mărturisit că singurul cuvânt pe care îl poate folosi în timpul sexului fără să pufnească

într-un râs dement este „fierbinte". Nu spune niciodată decât: „Sunt fierbinte", „Eşti atât de fierbinte", „Chestia asta e super-fierbinte". Când arăţi atât de trăsnet ca Debs, eu una n-aş fi crezut că ai nevoie de cine ştie ce repertoriu.

Carolyn e cu Matt de un milion de ani şi ne-a declarat că ea nu vorbeşte niciodată în pat, că nu spune decât „Au!" sau „Mai sus!" sau, o dată, tocmai când el era pe punctul de a termina, a zis „Ei, rahat, am uitat să-mi scot placa de îndreptat părul din cap". Nu ştiu dacă aşa a fost – ea are un simţ al umorului destul de ciudat, ca şi Matt. Amândoi sunt ultrainteligenţi – aproape nişte genii –, dar fără să-şi dea aere. Când am fost împreună în oraş, şi-au aruncat atâtea insulte că e greu să-ţi dai seama dacă vorbesc vreodată serios. Nu sunt sigură nici măcar dacă *ei* îşi dau seama.

Apoi a fost rândul meu şi am spus adevărul, şi anume că eu îi fac complimente tipului. De pildă, lui Dave Ratatul îi spun mereu „Ai umeri frumoşi" şi „Ai nişte ochi atât de frumoşi".

Nu le-am spus şi că zic aceste lucruri fiindcă, în adâncul sufletului, sper să aud şi eu de la respectivul că sunt frumoasă.

Şi nici că încă nu mi s-a întâmplat niciodată.

Mă rog. În fine.

— Hei, Lexi.

Ridic ochii şi văd că Fi şi-a extras limba din gâtlejul tipului drăguţ. Îşi trage şi ea geaca mea de blugi peste cap şi scoate un ruj.

— Da, zic, clipind pentru a-mi scutura apa de pe gene. Unde s-a dus iubiţelul tău?

— Să-i spună tipei cu care a venit că pleacă.

— Fi!

— Ce?...

Fi nu pare câtuşi de puţin tulburată.

— Nu sunt un cuplu. Cel puţin, el aşa zice.

Îşi retuşează buzele, cu un ruj aprins, de culoarea cutiilor poştale.

— O să-mi iau o tonă de farduri, zice, uitându-se urât la capătul bont al rujului. Christian Dior, tot ce trebuie. Acum îmi pot permite!

— Foarte bine faci! încuviinţez, încercând să par entuziasmată.

O clipă mai târziu, când îi pică fisa, Fi ridică ochii.

— Of, Doamne. Scuze, Lexi. Îmi înconjoară umerii cu braţul şi mă ţine strâns. Trebuia să primeşti şi tu primă. Nu e drept.

— E OK. Mă sforţez să zâmbesc. La anul.

— Eşti bine? Fi mă fixează scrutător. Vrei să mergem să bem ceva sau vreo chestie de genul ăsta?

— Nu, trebuie să mă duc să mă culc. Mă trezesc devreme mâine-dimineaţă.

O văd că îşi aduce aminte şi-şi muşcă buza.

— *Iisuse*. Am uitat complet. Cu primele şi cu toate celelalte... Îmi pare rău, Lexi. E un moment foarte naşpa pentru tine.

— E în regulă! zic imediat. E... Nu ştiu, încerc să nu fac prea mare caz de toată chestia.

Nimănui nu-i plac oamenii care-şi plâng de milă. Aşa că reuşesc, cu chiu, cu vai, să zâmbesc larg, doar aşa, ca să-i confirm că m-am obişnuit deja cu ideea că sunt fata cu dinţi strâmbi, căreia i s-a tras clapa şi care n-a primit primă, al cărei tată tocmai a murit.

Fi rămâne tăcută o clipă, iar ochii ei verzi strălucesc în lumina farurilor care trec pe lângă noi.

— Se schimbă ea, roata, ai să vezi, zice.

— Crezi?

— Îhâm, dă din cap şi mai energic. Trebuie doar s-o crezi. Hai! Mă strânge în braţe. Eşti femeie sau morsă? Aşa-mi spune de când aveam amândouă cinşpe ani şi, de fiecare dată când mi-o spune, zâmbesc. Şi ştii ceva? adaugă, cred că tatăl tău *chiar şi-ar fi dorit* să iei parte la înmormântarea lui.

S-a întâlnit cu tata de vreo câteva ori. Probabil are dreptate.

— Hei, Lexi...

Glasul lui Fi e, dintr-odată, mult mai blând, aşa că îmi fac curaj. Şi aşa sunt cu nervii întinşi la maximum şi, dacă zice ceva drăguţ despre tata, e posibil să plâng. Vreau să zic... nu l-am cunoscut chiar atât de bine, dar un tată are omu'...

— Ai un prezervativ în plus? îmi sfâşie reveria glasul ei.

Minunat. Probabil nici nu era nevoie să-mi fac griji c-o să dea pe-afară de atâta compasiune.

— Doar aşa, să fie, adaugă ea, rânjind cu subînţeles. Adică, sunt sigură că probabil o să discutăm politică sau ceva de genul ăsta.

— Îhâm, asta să i-o spui lu' mutu. Scotocesc în geanta mea verde Accessorize, pe care am primit-o de ziua mea, după portofelul asortat pentru mărunţiş şi extrag din el un Durex, pe care i-l înmânez discret.

— Mersi, scumpo. Mă pupă pe obraz. Auzi, crezi c-ai vrea să treci pe la mine mâine-seară? După ce se termină totul? O să fac spaghete *carbonara*.

— Mda, îi surâd, recunoscătoare. Ar fi frumos. Te sun.

Mă gândesc deja cu plăcere la seara de mâine. O farfurie cu paste delicioase, un pahar cu vin şi eu povestindu-i despre înmormântare. Fi e în stare să facă lucrurile cele mai triste să pară vesele, ştiu că o să râdem până o să ne amorţească fălcile...

— Hei, uite un taxi! Taxiii! În timp ce taxiul opreşte, mă grăbesc spre marginea trotuarului şi le fac semn lui Debs şi lui Carolyn, care schelălăie *Dancing Queen*. Ochelarii lui Carolyn sunt tulburi de la picăturile de ploaie şi e cu vreo cinci note în avans faţă de Debs.

— Bună seara! Mă aplec pe geam spre şofer, cu părul şiroindu-mi pe faţă. Puteţi să ne duceţi întâi în Balham şi pe urmă...

— Îmi pare rău, păpuşă, fără karaoke, mi-o taie scurt taximetristul, aruncând o privire otrăvită spre Debs şi Carolyn.

Mă holbez la el confuză.

— Cum adică, fără karaoke?

— Fătucile alea de colo'şa nu pun picioru' la mine-n taxiu, să-mi facă creierii varză cu lălăiala lor tâmpită.

Probabil că glumeşte. Nu poţi condamna oamenii pentru că *lălăie*.

— Dar...

— Taxiu' meu, regulile mele. Fără beţivi, fără drogaţi şi fără karaoke.

Înainte să apuc să-i răspund, bagă în viteză şi demarează în trombă.

— N-ai voie să ai o regulă „fără karaoke"! strig după taxi, furioasă la culme. E... discriminare! E ilegal! E...

Amuţesc neajutorată şi mă uit în jur, pe trotuar. Fi a dispărut iar în braţele Tipului Drăguţ.

Debs şi Carolyn execută cea mai cumplită interpretare cu mişcare scenică a melodiei *Dancing Queen* pe care am văzut-o vreodată, aşa că, sinceră să fiu, nu-l condamn deloc pe şofer. Maşinile din trafic trec pe lângă noi, împroşcându-ne de sus până jos; ploaia îmi pătrunde prin geaca de blugi şi-mi udă părul; gândurile mi se învârtesc în minte la fel ca şosetele în uscător.

N-o să găsim în veci un taxi. O să rămânem aici în ploaie toată noaptea. Cocteilurile alea cu banane au fost de-a dreptul greţoase, trebuia să mă fi oprit după patru. Mâine e înmormântarea tatălui meu. N-am mai fost niciodată la o înmormântare. Dacă încep să hohotesc şi toată lumea se uită la mine? Probabil că, exact în clipa asta, Dave Ratatul se află în pat cu o altă fată şi-i spune că e frumoasă, în timp ce ea geme „Butch! Butch!". Am tălpile pline de băşici şi, în afară de-asta, mi-au îngheţat...

— Taxi! strig instinctiv cuvântul, aproape înainte ca lumina galbenă să intre în raza mea vizuală. Se apropie pe stradă şi semnalizează stânga. Nu întoarce! îmi flutur mâna spre el, cu frenezie. Aici! Aici!

Trebuie neapărat să prind taxiul ăsta. *Trebuie*. Îmi trag mai bine geaca de blugi peste cap şi pornesc alergând pe trotuar, alunecând uşor, zbierând până răguşesc „Taxi! Taxi!". Când ajung la colţ, trotuarul e ticsit de oameni. Îi ocolesc şi urc treptele nu ştiu cărei clădiri impozante a municipalităţii, cu o platformă încadrată în dreapta şi în stânga de balustrade. O să fac semn taxiului de acolo, de sus, după care o să sar drept în maşină.

—TAXI! TAAA-XIII!...

Da! Opreşte. Slavă Cerului! În fine. Pot să ajung acasă, să fac o baie, să uit de ziua de azi.

— Aici! strig. Vin imediat, staţi numai o se...

Spre consternarea mea, observ un tip în costum aflat pe trotuar, care se îndreaptă spre taxi.

— E al nostru! răcnesc şi fug cât mă ţin picioarele. E al nostru! Eu am făcut semn taxiului! Să nu cumva să îndrăzneşti... Aaaaah! *Aaaaaaah!*

Piciorul îmi alunecă pe treapta udă şi eu mă simt ca în transă. Apoi, când încep să cad, mă izbeşte drept în moalele capului revelaţia. Am alunecat pe talpa lucioasă a cizmelor mele ieftine şi idioate. Mă rostogolesc pe scări, ca un copil de trei ani. Fac eforturi disperate să ajung la balustrada de piatră, julindu-mi pielea şi scrântindu-mi mâna, dau drumul genţii Accessorize, încercând să mă apuc de ceva, însă nu mă pot opri...

O, Doamne.

Mă apropii vertiginos de sol, fără să pot face nimic, o să mă doară rău, *rău de tot*...

1

De cât timp m-am trezit, oare? O fi deja dimineaţă?

Mă simt groaznic. Ce s-a întâmplat azi-noapte? Doamne, ce mă doare capul. OK, n-o să mai beau niciodată, *în viaţa mea.*

Mă simt atât de ameţită că nici măcar nu sunt în stare să gândesc, ca să nu mai zic...

*

Aaau. De cât timp m-am trezit, oare?

Îmi plesneşte capul şi am mintea uşor aburită. Îmi simt gura uscată ca iasca. E cea mai nasoală mahmureală pe care am avut-o în viaţa mea. N-o să mai pun gura pe băutură, *în veci.*

Ce voce e asta care se aude?

Nu, trebuie să dorm...

*

De cât timp m-am trezit, oare? De cinci minute? O jumătate de oră, poate? Greu de spus.

Ce zi o fi azi?

O clipă, rămân aşa, nemişcată. Simt un zvâcnet ritmic în cap, asemeni celui făcut de un picamăr

uriaş. Am gâtul uscat şi mă doare tot corpul. Îmi simt pielea ca şmirghelul.

Unde am fost azi-noapte? Şi ce-i cu creierul meu? Zici că s-a lăsat un val de ceaţă asupra tuturor lucrurilor.

OK. N-am să mai pun gura pe băutură în viaţa mea. Oi fi în comă alcoolică sau aşa ceva. Mă străduiesc din răsputeri să-mi amintesc ce-am făcut azi-noapte – dar nu-mi vin în minte decât nişte chestii total tembele. Amintiri antice şi imagini din trecut ce-mi trec prin cap razant, în ordine aleatorie, de parcă mi-aş răsfoi în minte imagini stocate într-un iPod.

Un lan de floarea-soarelui pe fondul cerului albastru...

Amy la naştere, ca un cârnăcior trandafiriu învelit într-o păturică...

O farfurie cu cartofi prăjiţi cu multă sare pe masa de lemn a unui pub; o rază de soare pe ceafa mea; tata stând în faţa mea cu o pălărie Panama pe cap, suflând fumul trabucului şi spunându-mi „Hai, mănâncă, scumpa mea"...

Alergarea în saci, de la şcoală. O, Doamne, te rog, iartă-mă şi nu-mi mai trimite amintirea asta. Încerc s-o blochez, însă e prea târziu, a năvălit deja cu toată puterea peste mine... Am şapte ani, e ziua concursului sportiv şi câştig fără probleme, dar mă simt atât de aiurea să mă aflu aici prima, de una singură, că mă opresc şi-mi aştept toţi prietenii. Mă prind cu toţii din urmă – şi după aceea, în îmbulzeală, mă împiedic şi ajung ultima. Încă mai simt senzaţia umilitoare, aud râsetele, simt praful în gură, gustul bananelor...

Ia stai aşa. Cumva, nu ştiu nici eu cum, reuşesc să-mi opresc o clipă vârtejul din creier.

Banane.

O altă amintire îmi licărește prin ceață. Fac eforturi disperate să o prind, să o apuc...

Da. Știu. Cocteiluri de banane.

Am băut cocteil de banane la nu știu ce club. E tot ce-mi amintesc. Niște nenorocite de cocteiluri de banane. Ce Dumnezeu or fi pus în ele?

Nu pot nici măcar să-mi deschid ochii. Mi-i simt grei și lipiți, ca atunci când mi-am pus gene false cu lipiciul lu' pește luat de la piață, după care a doua zi dimineață m-am târât până la oglinda din baie și aveam un ochi lipit, cu o chestie care aducea cu un păianjen mort deasupra. Foarte atrăgător, Lexi.

Îmi duc o mână la piept cu mare grijă și aud un foșnet de cearșafuri. Foșnesc cu totul altfel decât cele de la mine de-acasă. Iar în aer e un miros ciudat de lămâie și am pe mine un soi de tricou de bumbac moale, pe care nu-l recunosc. Unde sunt? Ce naiba...

Hei. Doar n-am făcut-o lată, nu?

O, Doamne. Oare l-am înșelat pe Dave Ratatul? Oare chestia asta de pe mine e un tricou bărbătesc XXL, pe care l-am împrumutat ca să dorm în el după ce am făcut sex nebun toată noaptea și de-asta mă simt atât de învinețită și mă dor toate cele...?

Nu, n-am înșelat nici un tip în viața mea. Probabil că am stat trează toată noaptea cu una dintre fete sau ceva de genul ăsta. Poate c-o să mă ridic, o să fac un duș...

Cu un efort uriaș, deschid ochii și mă aplec ușor.

Rahat. Ce naiba...

Mă aflu într-o cameră cu lumină difuză, într-un pat de metal. În dreapta mea se află un panou cu butoane. Pe noptieră e un buchet de flori. În clipa în care observ că de mâna mea stângă e agăţată o perfuzie ataşată la o pungă de pe un stativ, înghit în sec.

E ireal. Mă aflu într-un spital.

Ce se întâmplă? Ce *s-a întâmplat*?

Încerc să-mi dau un impuls creierului, însă în loc de creier am doar un balon tembel, uriaş şi gol. Am nevoie de o ceaşcă de cafea tare. Mă uit în jur, încercând să găsesc ceva care să mă lumineze – însă ochii mei nu vor cu nici un chip să facă acest efort. Nu doresc informaţie, nu vor decât Optrex şi trei aspirine. Mă las să cad slăbită înapoi pe perne, închid ochii şi aştept câteva clipe. Hai. Trebuie să reuşesc cumva să-mi amintesc ce s-a întâmplat. Nu se poate să fi fost *chiar atât* de beată... nu?

Mă agăţ cu disperare de o singură frântură de amintire, ca un soi de insulă dintr-un ocean. Cocteil de banane... cocteil de banane... gândeşte-te bine... *gândeşte-te...*

Destiny's Child. Da! Îmi mai vin încă vreo câteva frânturi de amintire. Încet, încet, pe bucăţele. *Nachos* cu brânză. Scaunele alea antice de bar, cu vinilul crăpat tot.

Eram în oraş cu colegele mele de serviciu. Clubul ăla naşpa cu neonul roz pe tavan... undeva. Îmi amintesc cum îmi amestecam cocteilul absentă, copleşită de tristeţe.

De ce eram atât de abătută oare? Ce se întâmplase?

Primele. Sigur că da. Mi se pune un nod familiar în stomac de dezamăgire. Şi Dave Ratatul,

care nu apăruse. Două porcării, una după alta. Însă nici una dintre ele nu explică faptul că mă aflu în spital. Îmi încordez faţa şi mă strâmb, încercând să mă concentrez cât de tare pot. Îmi amintesc cum am dansat ca o dementă pe Kylie şi cum am cântat *We Are Family* împreună cu aparatul de karaoke, toate patru, braţ la braţ. Îmi amintesc de asemenea, vag, cum ne-am târât afară ca să oprim un taxi.

Însă, dincolo de asta... nimic. Blanc total.

E ciudat. O să-i trimit un SMS lui Fi şi s-o întreb ce s-a întâmplat. Mă întind spre noptieră – după care îmi dau seama că nu e nici un telefon acolo. Şi nici pe scaun ori pe dulap.

Unde mi-e telefonul? Unde îmi sunt toate lucrurile?

O, Doamne. Am fost *tâlhărită*? Asta trebuie să fie. Vreun adolescent cu cagulă mi-a tras una în cap şi am căzut lată pe stradă, şi lumea a chemat ambulanţa, şi...

Un gând şi mai cumplit pune stăpânire pe mine. *Oare ce chiloţi purtam?*

Nu-mi pot reţine un mic geamăt. E posibil să fie ceva extrem de grav. Poate aveam pe mine chiloţii gri, ponosiţi şi sutienul pe care îl port doar când rămân fără lenjerie curată. Sau perechea aia de tanga ieşiţi la spălat, de culoarea lămâii, cu marginea deşirată şi desen cu Snoopy.

Sigur nu aveam pe mine cine ştie ce lenjerie de fiţe, cine face asta când e vorba de Dave Ratatul – ar fi o risipă inutilă. Cu o strâmbătură de dezgust, îmi răsucesc capul în stânga şi în dreapta, dar nu văd nici o haină nicăieri. Probabil că medicii le-au ars în incineratorul special al spitalului, în care se distruge Lenjeria Ponosită.

Şi încă nu ştiu ce-i cu mine aici. Mă arde în gât şi aş da orice pentru un pahar cu suc de portocale rece. Acum că stau să mă gândesc, unde sunt toţi doctorii şi asistentele? Dacă sunt pe moarte?

— Hei, e cineva? strig cu glasul stins.

Glasul îmi sună ca un grătar pe care-l târăşte cineva pe o podea de lemn. Aştept un răspuns – însă e linişte totală. Sunt sigură că nu mă aude nici naiba prin uşa aia groasă.

După care îmi vine ideea să apăs pe un buton de pe micul panou. Aleg unul al cărui desen pare să reprezinte o siluetă stilizată – şi, câteva clipe mai târziu, se deschide uşa. A funcţionat! Intră o asistentă în uniformă bleumarin, care-mi zâmbeşte.

— Bună, Lexi! zice. Te simţi bine?

— Îhm, OK, mersi. Mi-e sete. Şi mă doare capul.

— Îţi aduc imediat un analgezic. Îmi întinde un pahar de plastic cu apă şi mă ajută să mă ridic. Bea ăsta.

— Mersi, zic după ce dau repede pe gât apa. Deci... înţeleg că mă aflu într-un spital? Sau, mai degrabă, într-un spa *hi-tech*?

Asistenta zâmbeşte.

— Îmi pare rău. Spital. Dar nu-ţi aminteşti cum ai ajuns aici?

— Nu. Clatin din cap. Sinceră să fiu, sunt cam ameţită.

— Asta fiindcă te-ai lovit destul de zdravăn la cap. Îţi aminteşti ceva legat de accident?

Accident... accident... Şi, brusc, din senin, îmi amintesc totul. *Sigur că da.* Cum am alergat

după taxi, pavajul de piatră ud de la ploaie, cum am alunecat cu cizmele mele ieftine și idioate...

Doamne Sfinte. Cred că m-am lovit groaznic la cap.

— Mda. Cred că da. Încuviințez. Aproximativ. Îmi puteți spune... cât e ceasul?

— E ora opt seara.

Opt seara? Dumnezeule. Am zăcut așa, fără să știu de mine, o zi întreagă?

— Eu sunt Maureen. Îmi ia paharul. Abia acum câteva ore ai fost transferată aici. Știi, nu e prima oară când vorbim.

— Serios? zic, surprinsă. Și ce-am zis?

— Nu se înțelegea prea bine, dar întrebai întruna despre ceva care era „poposit"? Se încruntă, cu o expresie perplexă. Sau „ponosit"?

Bravo. N-ajunge că port lenjerie ponosită, le mai și spun despre ea străinilor.

— Ponosit? încerc să-mi iau o mină nedumerită. Habar n-am despre ce vorbeam.

— Ei, acum pari cât se poate de coerentă. Maureen îmi umflă mai bine perna. Vrei să-ți mai aduc ceva?

— Aș vrea niște suc de portocale, dacă ai cumva. Și nu-mi văd nicăieri mobilul, și nici geanta.

— Toate lucrurile tale de valoare au fost puse bine la păstrare. Mă duc să văd ce-i cu ele.

Iese și eu mă uit în jur la camera tăcută, încă ametită. Simt că am pus cap la cap doar o parte din puzzle. Încă nu știu în ce spital mă aflu... cum am ajuns aici... oare mi-a anunțat cineva familia? Și mai e un lucru care mă cam sâcâie, vag...

Abia așteptam să ajung acasă. Da. Corect. Ziceam întruna că trebuie neapărat să ajung

acasă, fiindcă a doua zi trebuie să mă scol devreme. Fiindcă...

O, nu. O, *Doamne*.

Înmormântarea tatălui meu. Era a doua zi, la ora unsprezece. Ceea ce înseamnă...

Că *n-am ajuns*? Instinctiv, dau să sar din pat, însă nu pot să stau nici în fund, că mi se bălăngăne capul. În cele din urmă, fără prea mare tragere de inimă, mă las păgubaşă. Dacă am ratat-o, asta e, am ratat-o şi gata. N-am ce să mai fac acum.

Oricum, adevărul e că nu eram prea apropiată de tata. Ne vedeam destul de rar, pentru mine era doar un fel de unchi. Unul pus pe glume, un unchi pişicher, care-ţi aduce dulciuri de Crăciun şi miroase a ţigări şi băutură.

Şi nici n-a fost cine ştie ce mare şoc să aud că a murit. Suferise o operaţie foarte riscantă de bypass şi toată lumea ştia că are doar cincizeci la sută şanse de supravieţuire. Şi totuşi, ar fi trebuit să fiu acolo azi, cu mama şi cu Amy. Amy are doar doişpe ani – şi unde mai pui că-i şi genul pricăjit şi timid. Mi-o închipui, brusc, stând în crematoriu lângă mama, extrem de gravă sub bretonul ei de ponei Shetland, strângându-şi bine în mână leul albastru, vechi şi prăpădit. Nu e încă pregătită să vadă sicriul tatălui ei, nu fără ca sora ei s-o ţină de mână.

Cum stau aşa culcată şi mi-o închipui cum încearcă să pară curajoasă şi matură, simt cum mi se prelinge o lacrimă apărută din senin pe obraz. E ziua înmormântării tatălui meu şi eu mă aflu în spital, cu migrenă şi probabil şi vreun picior rupt sau aşa ceva. Iar cel care m-a tâlhărit

mi-a luat probabil şi toate cărţile de credit, telefonul şi noua mea geantă Accessorize, cu ciucuraş.

Şi iubitul meu mi-a tras clapa azi-noapte. Şi n-a venit nici naiba să mă vadă, îmi dau brusc seama. Unde sunt toţi prietenii şi membrii familiei mele îngrijoraţi la culme, de ce nu sunt în jurul patului meu să mă ţină de mână?

Mă rog. Bănuiesc că mama şi Amy au fost la înmormântare. Iar Dave Ratatul ducă-se pe pustii. Dar unde sunt Fi şi celelalte fete? Unde sunt? Şi când mă gândesc cum ne-am dus toate la Debs la spital când şi-a operat unghia incarnată. Ne-am instalat efectiv tabăra pe podea şi i-am adus cafea de la Starbucks şi reviste. Şi când s-a făcut bine, i-am făcut cinste cu o pedichiură. Pentru o singură unghie.

În timp ce eu am zăcut aici, inconştientă, cu perfuzie şi tot tacâmul. Dar evident că nu-i pasă nimănui.

Bravo. E pur şi simplu... senzaţional.

O nouă lacrimă uriaşă mi se rostogoleşte pe obraz, exact în clipa în care se deschide uşa şi apare iar Maureen. Are în mână o tavă şi o sacoşă pe care scrie cu markerul Lexi Smart.

— O, Doamne! zice când mă vede că mă şterg la ochi. Te doare chiar aşa de tare? Îmi întinde o pastilă şi un păhărel cu apă. Asta ar trebui să te ajute.

— Mulţumesc foarte mult. Dau pe gât pastila. Dar nu e vorba de asta. E vorba de viaţa mea. Îmi întind braţele în lături, neajutorată. Am o viaţă de rahat, din absolut toate punctele de vedere.

— Ba nu-i adevărat, zice Maureen liniştitor. Poate că situaţia pare un pic cam stresantă momentan...

— Crede-mă. Nu pare, *chiar e*.

— Sunt sigură că...

— Aşa-zisa mea carieră nu duce nicăieri, iubitul meu m-a lăsat cu ochii în soare azi-noapte şi n-am nici o leţcaie. Din chiuveta mea curge o apă împuţită, maronie, care se prelinge în apartamentul de dedesubt, adaug, amintindu-mi, şi mă cutremur de scârbă. Probabil c-or să mă dea în judecată vecinii. Şi tocmai a murit tata.

Urmează un moment de tăcere. Maureen pare de-a dreptul şocată.

— Păi, ce să zic, ce spui tu aici pare destul de... trist, zice într-un final. Dar sunt sigură că situaţia se va îmbunătăţi cât de curând.

— Aşa a zis şi prietena mea, Fi! Îmi vine brusc în minte un flash cu ochii lui Fi strălucind în ploaie. Şi, când colo, uite la mine, am ajuns la spital! Arăt spre mine, cu un gest disperat al mâinii. Aşa arată un om pentru care a răsărit soarele?

— Îhm... nu ştiu ce să zic, scumpa mea.

Maureen se uită neajutorată în jurul meu, ferindu-şi privirea.

— Ori de câte ori am impresia că nu se poate mai rău... totul devine şi mai naşpa! Îmi suflu nasul şi suspin din rărunchi. N-ar fi drăguţ ca măcar o dată, *o singură dată*, să mi se facă ordine în viaţă, aşa, ca prin farmec?

— Mă rog. Dar putem măcar spera, nu? Maureen îmi aruncă un zâmbet plin de compasiune şi întinde mâna să-i dau paharul.

I-l întind şi, în clipa în care fac asta, îmi cad ochii pe unghiile mele. Doamne Dumnezeule. Ce naiba...

Unghiile mele au fost de când mă știu genul de unghii roase la sânge și boante, pe care am făcut tot ce-am putut să mi le ascund. Însă astea arată incredibil. Îngrijite și date cu ojă roz pal... și lungi. Clipesc uluită la vederea lor, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Oare am fost la vreun salon deschis noaptea să ne facem manichiură și am uitat? Oare mi-am pus unghii false? Probabil că or fi având nu știu ce tehnică nouă senzațională, fiindcă nu văd deloc unde sunt lipite.

— Apropo, geanta ta e acolo, adaugă Maureen, punând sacoșa pe pat. Mă duc să-ți aduc sucul.

— Mersi, zic, uitându-mă nedumerită la sacoșa de plastic. Și mersi pentru geantă. Credeam că mi-a furat-o cineva.

Bine măcar că n-am rămas fără geantă. Cu puțin noroc, poate mai am telefonul încărcat cât să dau niște SMS-uri. În clipa în care Maureen deschide ușa să iasă, bag mâna în sacoșă... și scot din ea o geantă de umăr Louis Vuitton cu mânere din piele de vițel, cu un luciu care spune clar că e extrem de scumpă.

O, *bravo*, oftez dezamăgită. Nu e geanta mea. M-au confundat cu altcineva. De parcă eu, Lexi Smart, aș putea vreodată să posed o geantă Louis Vuitton.

— Scuză-mă, geanta asta nu e a mea, strig, însă ușa s-a închis deja.

Mă uit o vreme cu jind la geanta Louis Vuitton, întrebându-mă a cui o fi. Trebuie să fie a vreunei fete bogate dintr-un salon alăturat. Apoi, într-un final, o las să cadă pe jos, mă trântesc înapoi pe perne și închid ochii.

2

Când mă trezesc, pe sub draperiile trase se strecoară fâşii de lumină de dimineaţă. Pe noptieră se află un pahar cu suc de portocale, iar Maureen se agită de zor în colţul camerei. Perfuzia mi-a dispărut ca prin farmec din mână şi mă simt mult mai normal.

— Bună, Maureen, zic, cu glasul răguşit. Ce oră e? Ea se întoarce pe călcâie, cu sprâncenele ridicate.

— Îţi aminteşti de mine?

— Sigur că da, zic mirată. Ne-am întâlnit aseară. Am vorbit.

— Excelent! Asta arată că ai ieşit din amnezia post-traumatică. Să nu fii speriată, adaugă, zâmbitoare. E o stare normală de confuzie, obişnuită în cazul unui traumatism cranian.

Îmi duc instinctiv mâna la cap, unde descopăr un bandaj. Uau. Înseamnă că mi-am trosnit ca lumea de tot cerebelul de treptele alea.

— Eşti bine. Mă bate uşor pe umăr. Îţi aduc un suc proaspăt de portocale.

Se aude un ciocănit în uşă, apoi aceasta se deschide şi intră o femeie înaltă şi subţire, în jur de cincizeci de ani. Are ochi albaştri, pometi

înalţi şi păr blond, grizonant şi ondulat, frumos aranjat vălurel cu vălurel. Are o rochie lungă imprimată, pe deasupra căreia poartă o vestă roşie din petice şi un colier din chihlimbar, iar în mână are o pungă de hârtie.

E mama. Adică, nouăzeci şi nouă la sută sunt sigură că e ea. Nu ştiu de ce-oi fi ezitat.

— Ce *cald* e aici! exclamă, cu glasul ei familiar, subţire, de fetiţă.

OK, e mama, nu încape nici o îndoială.

— Simt că leşin! Îşi face vânt cu mâna. Şi drumul până aici a fost îngrozitor... Cu o revelaţie subită, se uită spre pat, după care îi zice lui Maureen: Cum se simte?

Maureen zâmbeşte.

— Lexi se simte mult mai bine azi. Mult mai puţin confuză ca ieri.

— Slavă Cerului! Mama coboară uşor glasul. Ieri, parcă vorbeam cu o nebună sau... o *retardată*.

— Lexi nu e deloc nebună, spune Maureen pe un ton sec, şi chiar înţelege tot ce-i vorbeşti.

Adevărul e că abia dacă le ascult. Nu pot să-mi iau ochii de la mama. Ce-i cu ea? Arată altfel. E mai slabă. Şi puţin mai... bătrână. Când se apropie şi îi cade pe faţă lumina ferestrei, observ că arată şi mai rău.

E bolnavă?

Nu. Aş fi ştiut dacă era bolnavă. Dar, zău, pare să fi îmbătrânit peste noapte. O să-i cumpăr nişte Crème de la Mer de Crăciun, hotărăsc brusc.

— Draga mea fată, zice, puţin prea tare şi răspicat. Sunt eu. Ma-ma ta. Îmi întinde punga de hârtie, care conţine o sticlă de şampon, şi-mi depune un sărut pe obraz. E ridicol, dar în timp

ce-i inhalez mireasma familiară de câini şi de parfum de trandafiri, simt că mai am puţin şi-mi dau lacrimile. Nu-mi dădusem seama că sunt chiar în halul ăsta de epuizată psihic.

— Bună, mamă. Mă întind s-o îmbrăţişez – însă mă trezesc îmbrăţişând aerul. Mi-a întors deja spatele şi se uită la ceasul ei de mână micuţ şi auriu.

— Din păcate, nu pot să stau decât un minut, zice cu un soi de încordare, de parcă dacă rămâne mai mult o să explodeze lumea. Trebuie să merg la un specialist, pentru Roly.

— Roly?

— E unul din ultimii pui ai lui Smoky, scumpa mea. Mama mă săgetează cu o privire de reproş. Ţi-l aminteşti pe micuţul Roly.

Nu ştiu de ce se aşteaptă mama să ţin minte toate numele câinilor ei. Sunt cel puţin douăzeci şi cu toţii sunt ogari, şi de fiecare dată când mă duc acasă mă trezesc că a mai apărut încă unul. Întotdeauna am fost o familie fără animale – până în vara când am împlinit eu şapteşpe ani. În timp ce eram în vacanţă în Ţara Galilor, mama a cumpărat un pui de ogar, că aşa i-a venit. Şi, peste noapte, ne-am trezit că a dat într-o adevărată manie.

Îmi plac câinii. Oarecum. Cu excepţia momentului când sar câte şase pe tine ori de câte ori deschizi uşa de la intrare. Şi ori de câte ori încerci să te aşezi pe o canapea sau pe un scaun, acolo se află un câine. Şi cele mai mari cadouri de sub bradul de Crăciun sunt pentru câini.

Mama a scos o sticluţă de Rescue Remedy din geantă. Îşi pune trei picături din ea pe limbă, apoi expiră adânc.

— A fost un trafic îngrozitor până aici, zice. Oamenii din Londra sunt cumplit de agresivi. Am avut o altercaţie extrem de neplăcută cu un individ dintr-o dubiţă.

— Ce s-a întâmplat? zic, ştiind deja că mama o să clatine din cap.

— Hai să nu vorbim despre asta, draga mea. Are o grimasă, de parcă i-aş fi cerut să-şi amintească zilele de coşmar petrecute într-un lagăr de concentrare. Hai să uităm pur şi simplu toată povestea.

Pentru mama, multe lucruri sunt mult prea dureroase ca să poţi vorbi despre ele. Cum ar fi faptul că de Crăciunul trecut mi s-au stricat sandalele cele noi. Sau reclamaţiile continue din partea primăriei referitoare la rahatul de câine de pe strada noastră. Sau, la drept vorbind, rahatul în general. Viaţa de rahat.

— Am o felicitare pentru tine, spune, scotocind în geantă. Unde o fi? De la Andrew şi Sylvia.

Mă uit la ea amuzată.

— De la cine?

— De la Andrew şi Sylvia, vecinii de alături! spune ea, cu aerul cel mai firesc din lume. Vecinii noştri!

Pe vecinii noştri de alături nu-i cheamă Andrew şi Sylvia. Îi cheamă Philip şi Maggie.

— Mamă...

— În fine, mi-au zis să te salut din partea lor, mă întrerupe. Iar Andrew vrea să-ţi ceară sfatul apropo de schi.

De schi? Habar n-am să schiez.

— Mamă... Îmi duc o mână la cap, uitând de traumatism, şi mă strâmb. Ce tot zici aici?

— Am venit! Maureen se întoarce în cameră, cu un pahar de suc de portocale. Vine imediat și doctorul Harman, să te examineze.

— Trebuie să plec, draga mea. Mama se ridică în picioare. Am lăsat mașina într-o parcare cu ora, strigător la cer de scumpă. Ca să nu mai zic și de taxa de trafic! Opt lire a trebuit să plătesc!

Ce tot spune aici? Taxa de trafic nu e opt lire. Sunt sigură că e doar cinci lire, știu asta, chiar dacă n-am mașină s-o conduc...

Mi se ridică stomacul în gât. O, Doamne, mama mea s-a scrântit. Asta trebuie să fie. E deja senilă, la doar cincizeci și patru de ani. Va trebui să vorbesc despre ea cu unul dintre medici.

— Mă întorc mai târziu cu Amy și Eric, spune ea, pornind spre ușă.

Eric? Da' știu că le pune bieților căței niște nume...

— Bine, mamă, spun zâmbind larg, ca să-i fac pe plac. Abia aștept.

Îmi beau sucul răvășită. Fiecare dintre noi crede că mama lui e puțin dusă. Însă în cazul mamei mele nu există nici cea mai mică îndoială. Dacă va trebui s-o internez într-un azil? Ce-o să fac cu toți câinii ăia?

Gândurile îmi sunt întrerupte curând de o bătaie în ușă și intră un medic tânăr, brunet, urmat de alte trei persoane în halate de spital.

— Bună, Lexi, spune pe un ton plăcut și vioi. Sunt doctorul Harman, unul dintre neurologii rezidenți. Aceștia sunt Nicole, asistenta de profil, Diana și Garth, cei doi medici stagiari ai noștri. Spune, cum te simți?

— Bine! Doar că am o senzaţie uşor neplăcută la mâna stângă, recunosc. Ca şi cum aş fi călcat pe ea sau nu funcţionează cum trebuie, ştiţi la ce mă refer?

În timp ce ridic mâna să-i arăt, nu pot să nu-mi admir din nou manichiura. Trebuie neapărat s-o întreb pe Fi unde am fost azi-noapte.

— Bine. Doctorul încuviinţează. Ne uităm imediat; s-ar putea să ai nevoie de nişte fizioterapie. Însă la început vreau să-ţi pun câteva întrebări. Te rog să ai răbdare cu mine, dacă unele dintre ele ţi se vor părea de-a dreptul evidente. Îmi trage un zâmbet profesional şi am sentimentul că a mai zis asta de vreo mie de ori. Poţi să-mi spui cum te numeşti?

— Numele meu e Lexi Smart, răspund prompt. Doctorul Harman încuviinţează şi bifează ceva pe clipboard.

— Şi când te-ai născut?

— 1979.

— Foarte bine. Mai bifează ceva. Acum, Lexi, trebuie să-ţi spun că, atunci când ai avut accident cu maşina, te-ai lovit cu capul de parbriz. Ţi s-a umflat puţin creierul, însă ai fost, se pare, foarte norocoasă. Totuşi trebuie să-ţi mai fac nişte investigaţii. Ridică stiloul. Te rog să te uiţi la vârful acestui stilou, pe care eu îl voi mişca într-o parte şi în cealaltă...

Medicii ăştia nu te lasă să zici nimic, nu?

— Scuzaţi-mă! îi fac semn cu mâna. Mă confundaţi cu altcineva. Eu n-am avut nici un accident de maşină.

Doctorul Harman se încruntă şi dă două foi de pe clipboard.

— Aici scrie că pacienta a fost implicată într-un accident rutier. Se uită în jur, căutând o confirmare.

De ce le întreabă pe asistente? Eu sunt subiectul în cauză.

— Ei bine, probabil că persoana care a notat în fişă a greşit, spun apăsat. Am fost într-un club cu nişte prietene, fugeam după un taxi şi am alunecat. Asta s-a întâmplat. Îmi aduc aminte foarte bine.

Doctorul Harman şi Maureen schimbă priviri nedumerite între ei.

— A fost categoric accident rutier, murmură Maureen. Două vehicule, coliziune frontală. Eu eram jos la Urgenţe Majore şi am văzut-o când a venit. Şi pe ea, şi pe celălalt şofer implicat. Cred că el avea o fractură minoră la braţ.

— E absolut imposibil să fi fost implicată într-un accident de maşină. Fac eforturi să-mi păstrez cumpătul. În primul rând, nu am maşină. Nici măcar nu ştiu să conduc! Intenţionez să învăţ să conduc, într-o zi. Doar că n-am avut niciodată nevoie de asta, stând în Londra, iar lecţiile de şofat sunt atât de scumpe, ca să nu mai zic că nu-mi permit să-mi iau maşină.

— N-aveţi un... Doctorul Harman dă o foaie şi mijeşte ochii la ce scrie pe ea. Mercedes decapotabil?

— Un *Mercedes*? pufnesc în râs. Vorbiţi serios?

— Dar aici scrie...

— Uitaţi care-i treaba. Îl întrerup cât pot de politicoasă. Eu o să vă spun cât câştigă un agent de vânzări, în vârstă de 25 de ani, la Deller Carpets, OK? Şi dumneavoastră îmi spuneţi dacă îmi permit un Mercedes decapotabil.

Doctorul Harman dă să răspundă – însă e întrerupt de stagiară, care îl bate uşor pe umăr. Aceasta notează ceva în fişa mea, doctorul Harman citeşte şi îi cade faţa. Se uită în ochii stagiarei, care ridică din sprâncene, se uită la mine, apoi arată din nou spre fişă. Parcă sunt doi actori care au picat testul de intrare la şcoala de mimi.

Doctorul Harman se apropie şi mă fixează intens. Simt cum mi se vânzoleşte tot stomacul, de parcă aş avea o minge de ping-pong înăuntru. Am văzut *Spitalul de urgenţă*, ştiu ce înseamnă expresia asta.

Lexi, ţi-am făcut o ecografie şi am văzut ceva ce nu ne aşteptam să vedem. S-ar putea să nu fie nimic...

Doar că întotdeauna e ceva, nu-i aşa? Altfel de ce ţi-ar arăta scena în serial?

— E ceva cu mine? zic aproape agresiv, încercând să-mi înăbuş tremurul de groază din voce. Vă rog, spuneţi-mi, OK?

Mintea mea a început deja să fabrice scenarii. Cancer. Gaură în inimă. O să rămân fără un picior. Poate am rămas deja fără un picior şi ei nu vor să-mi spună. Mă pipăi pe şest, prin pătură.

— Lexi, vreau să te mai întreb ceva. Glasul medicului e mai blând. Poţi să-mi spui în ce an suntem?

— În ce an suntem? Mă uit la el şocată.

— Nu te alarma, spune pe un ton calm. Spune-mi doar în ce an crezi tu că suntem. E o întrebare standard.

Mă uit pe rând la toţi cei prezenţi. Îmi dau seama că sunt cu toţii înţeleşi şi-mi joacă o festă, dar nu-mi dau seama despre ce poate să fie vorba.

— Suntem în 2004, zic într-un final.

În încăpere se lasă o tăcere ciudată, de parcă nimeni nu îndrăznește să respire.

— OK. Doctorul Harman se așază pe pat. Lexi, azi e 6 mai 2007.

Are o mină cât se poate de serioasă. Așa cum au și ceilalți. O clipă, am senzația că în creier mi se deschide o falie periculoasă – însă apoi, cu o ușurare enormă, îmi dau seama. E o farsă!

— Ha, ha. Îmi dau ochii peste cap. Foarte amuzant. Fi v-a pus să faceți asta? Sau Carolyn?

— Nu cunosc nici o persoană pe nume Fi sau Carolyn, răspunde doctorul Harman, fără să-și ia ochii de la mine. Și nu glumesc deloc.

— Nu glumește, Lexi, se bagă și stagiara. Suntem în 2007.

— Dar... 2007 e în *viitor*, zic tâmp. Vreți să spuneți că s-a inventat pe bune mașina timpului? Emit un râs forțat, însă nu mi se alătură nimeni.

— Lexi, trebuie să fie un adevărat șoc pentru tine, spune Maureen, punându-mi o mână pe umăr, cu blândețe. Dar e adevărat. Suntem în mai 2007.

Mă simt de parcă între cele două emisfere ale creierului meu nu se face conexiunea. Le aud vorbele, însă ele mi se par total ridicole. Ieri am fost în 2004. Cum am fi putut să sărim trei ani?

— Uite ce e, e imposibil să fim în 2007, spun în cele din urmă, încercând să nu-i las să vadă cât sunt de bulversată. Suntem în 2004. Nu sunt o *tâmpită*.

— Nu te supăra, spune doctorul Harman, avertizându-i pe ceilalți din priviri. Hai s-o luăm încetișor. De ce nu ne spui tu care sunt ultimele lucruri pe care ți le amintești?

— OK, bine... Mă frec pe față. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că aseară am ieșit în oraș cu niște colege de la serviciu. Vineri seară. Ne-am dus într-un club... după care, tocmai când încercam să oprim un taxi în ploaie, am alunecat pe scări și-am căzut. Și m-am trezit în spital. Asta a fost pe 20 februarie 2004. Îmi tremură glasul. Știu data exact, fiindcă a doua zi, adică azi, a fost înmormântarea tatălui meu! Și n-am ajuns, fiindcă am zăcut imobilizată la pat, aici!

— Lexi, toate astea s-au petrecut cu mai bine de trei ani în urmă, spune Maureen blând.

Pare atât de sigură pe ea. Cu toții par atât de convinși. În timp ce le privesc chipurile, simt cum mi se ridică un val de panică în piept. Suntem în 2004, o știu foarte bine. Așa *simt*, că suntem în 2004.

— Ce altceva îți mai amintești? întreabă doctorul Harman. Până aseară.

— Nu știu, zic defensiv. Că am fost la slujbă... că m-am mutat în apartamentul meu... totul!

— Simți că unele amintiri sunt totuși începătoșate?

— Păi... da, un pic, recunosc fără prea mare chef, în clipa când se deschide ușa.

Stagiara a părăsit încăperea cu o clipă în urmă, iar acum a reapărut, cu un exemplar din *The Daily Mail*. Se apropie de pat și se uită la Harman.

— Pot să i-l arăt?

— Da, încuviințează el. E o idee foarte bună.

— Uite, Lexi. Îmi arată data, scrisă în partea de sus. Ăsta e ziarul de azi.

Îmi stă inima când citesc data: *6 mai 2007*. Dar... sunt doar niște cuvinte tipărite pe o hârtie,

care nu dovedesc nimic. Cobor privirea şi văd o fotografie cu Tony Blair.

— Doamne, a îmbătrânit! exclam fără să vreau.

Exact ca mama, îmi trece un flash rapid prin minte şi simt cum mi se prelinge o sudoare rece pe şira spinării.

Dar... nici asta nu dovedeşte nimic. Poate că pur şi simplu lumina respectivă nu-l avantaja.

Dau foaia, cu mâinile tremurânde. În cameră se lasă o tăcere absolută; toată lumea e cu ochii mari fixaţi asupra mea. Privirea mea trece rapid în revistă câteva titluri – *Ratele dobânzilor urmează să crească... Regina va face o vizită în SUA* –, apoi e atrasă de o reclamă la o librărie:

Fantasy-*uri la jumătate de preţ, inclusiv Harry Potter şi Prinţul Semipur.*

OK. Acum chiar că m-a luat cu furnicături prin tot corpul. Am citit toate cărţile cu Harry Potter, toate cinci. Şi nu-mi amintesc de nici un prinţ semipur.

— Ce-i asta? Arăt spre reclamă, şi fac eforturi să-mi iau un ton firesc. Ce-i chestia asta, *Harry Potter şi Prinţul Semipur*?

— E ultima carte din serie, spune o fată cu ochelari. A apărut acum o mie de ani.

Nu am cum să maschez faptul că mi s-a tăiat efectiv respiraţia.

— Adică a apărut un al şaselea Harry Potter?

— În curând o să apară şi al şaptelea! O altă stagiară face un pas spre mine, surescitată. Şi ghici ce se întâmplă la finalul celei de-a şasea cărţi...

— Şşş! sare Nicole. Nu-i spune!

Continuă să se ciondănească, însă eu nu mai aud nimic. Mă uit ca viţelul la poarta nouă la ziarul din faţa mea, până când literele intră în ceaţă. De-asta nu se leagă nimic. Nu mama e cea dusă cu pluta, ci eu.

— Deci am zăcut aici în comă... Înghit în sec... vreme de trei ani?

Nu-mi vine să cred. Am fost Fata în Comă. Toată lumea a stat şi a aşteptat trei ani ca eu să-mi revin. Viaţa şi-a văzut de cursul ei, fără mine. Probabil că familia şi prietenii mei mi-au înregistrat lucrurile importante, au stat de veghe, mi-au cântat cântecele şi tot tacâmul...

Însă doctorul Harman clatină din cap.

— Nu, câtuşi de puţin, Lexi. Ai fost internată la noi acum cinci zile.

Poftim?

Destul. Nu sunt în stare să mai aud absolut nimic. M-am internat în spital acum cinci zile, în 2004, şi acum, ca prin farmec, suntem în 2007? Unde naiba suntem, în Narnia[1]?

— Nu înţeleg! zic neajutorată, aruncând ziarul cât colo. Am vedenii? Am *luat-o razna*?

— Nu! spune doctorul Harman cu aplomb. Lexi, am impresia că suferi de ceea ce se numeşte amnezie retrogradă, o afecţiune cauzată uneori de traumatismele craniene...

Continuă să vorbească, însă cuvintele lui îmi alunecă pur şi simplu pe lângă creier, ca apa de ploaie pe geam. Mă uit în jur la asistente şi mă cuprinde o bănuială subită. Nu le cred că sunt ce spun că sunt. Oamenii ăştia nu au nici o treabă

1. Tărâm imaginar din seria de şapte romane *fantasy*, *Cronicile din Narnia* de C.S. Lewis (n. t.).

cu medicina, aşa-i? Oare chiar mă aflu într-un spital adevărat?

— Mi-aţi furat rinichiul? Glasul îmi erupe într-un strigăt îmbibat de panică. Ce mi-aţi făcut? Nu mă puteţi ţine aici. Chem poliţia... Mă chinuiesc să mă dau jos din pat.

— Lexi. Asistenta cea blondă mă ţine de umeri. Nimeni nu vrea să-ţi facă nici cel mai mic rău. Doctorul Harman îţi spune adevărul. Ţi-ai pierdut memoria.

— E firesc să te panichezi, să crezi că toate astea sunt parte din nu ştiu ce scenariu conspirativ. Însă crede-ne, îţi spunem adevărul. Doctorul Harman mă priveşte drept în ochi. Ai uitat o parte din viaţa ta, Lexi. Ai *uitat*. Asta-i tot.

Îmi vine să plâng. Nu-mi pot da seama dacă mint cu toţii, dacă sunt victima nu ştiu cărei farse demente, dacă ar trebui să am încredere în ei şi să accept ceea ce mi se spune, simt că sunt confuză şi mi se învârte capul...

Şi, brusc, încremenesc. Mâneca halatului meu de spital s-a ridicat în timp ce mă agitam şi tocmai am zărit o cicatrice clară, în formă de V, lângă cot. O cicatrice pe care n-am mai văzut-o în viaţa mea. O cicatrice pe care n-o recunosc.

Şi nu e nouă. Trebuie să aibă cel puţin câteva luni.

— Lexi, te simţi bine? mă întreabă doctorul Harman.

Nu-i pot răspunde. Am privirea lipită de cicatricea necunoscută.

— Te simţi bine? repetă el.

Cu inima bătându-mi nebuneşte, îmi cobor privirea şi mă uit mai atentă la mâini. Unghiile astea nu sunt deloc false, nu-i aşa? Cele acrilice

nu sunt niciodată atât de frumoase. Astea sunt unghiile mele, adevărate. Şi n-ar fi avut cum să-mi crească atât de lungi în doar cinci zile.

Mă simt ca şi cum aş fi înotat în apă mică şi m-aş fi trezit din senin într-o apă cenuşie, adâncă de câţiva kilometri.

— Deci ziceţi că... îmi dreg glasul răguşit. Mi-am pierdut memoria ultimilor trei ani.

— Aşa pare, în acest moment, încuviinţează doctorul Harman.

— Îmi mai puteţi arăta o dată ziarul, vă rog? Îl iau de la sora medicală, cu degete tremurânde. Dau paginile şi pe fiecare dintre ele e scrisă aceeaşi dată. *6 mai 2007. 6 mai 2007.*

Ne aflăm cu adevărat în anul 2007. Ceea ce înseamnă că trebuie să am...

O, Doamne. Am 28 de ani.

Sunt *bătrână.*

3

Mi-au făcut o ceaşcă de ceai tare. Fiindcă aşa se vindecă amnezia, nu? Cu o ceaşcă de ceai.

Nu, încetează. Nu mai fi aşa sarcastică. Sunt recunoscătoare pentru ceai. Măcar am ceva de care să mă ţin. Măcar e ceva real.

În timp ce doctorul Harman vorbeşte despre examene neurologice şi tomografii, reuşesc, nu ştiu nici eu cum, să-mi păstrez calmul. Dau din cap liniştită, de parcă aş spune „Mda, nici o problemă. Pot să fac faţă cu brio acestor veşti". Însă în sufletul meu nu sunt câtuşi de puţin liniştită, freamăt toată. Adevărul mă izbeşte cu putere în măruntaie, iar şi iar, până când simt că ameţesc.

Când, într-un final, doctorul a primit un bip şi trebuie să plece, simt o uşurare imensă. Nu mai pot suporta nici un cuvânt din partea nimănui. Oricum, nu sunt absolut deloc atentă la nimic din ce se spune. Iau o gură mare de ceai şi mă trântesc înapoi pe perne. (OK, retractez ce-am zis despre ceai. E cel mai bun gust pe care l-am simţit de când m-am trezit aici.)

Maureen şi-a terminat tura şi în salon a rămas Nicole, o asistentă blondă, care notează ceva pe fişa mea.

— Cum te simţi?

— Foarte, foarte... *foarte* straniu. Fac un efort să zâmbesc.

— E normal, nu te stresa, îmi răspunde cu un surâs plin de înţelegere. Ia-o încetişor. Nu te sforţa. Trebuie să te obişnuieşti cu multe lucruri noi.

O privesc cum îşi consultă ceasul şi notează ora.

— Atunci când ai amnezie, mă aventurez. Îţi revin amintirile pierdute?

— De regulă, da, încuviinţează ea, pentru a mă linişti.

Închid bine ochii şi încerc să-mi împing mintea înapoi cât de tare pot. Aştept să prindă în plasă ceva, să mă agăţ de *ceva*.

Însă nu găsesc nimic. Doar un neant, negru şi fără pic de viaţă.

— Deci, spune-mi despre anul 2007. Deschid ochii. Cine e prim-ministru acum? Şi cine e preşedintele Americii?

— Tony Blair, răspunde Nicole. Şi preşedintele Bush.

— A. Aceiaşi. Mă uit în jur. Şi... au rezolvat cu încălzirea globală? Sau s-a găsit leacul pentru SIDA?

Nicole ridică din umeri.

— Nu încă.

Ai zice că în trei ani ar trebui să se întâmple multe. Ai zice că lumea a progresat. Sincer să fiu, 2007 nu mă impresionează deloc.

— Vrei o revistă? adaugă Nicole. O să-ţi pregătesc un mic dejun...

Dispare pe hol, după care revine şi-mi întinde un exemplar din *Hello!* Arunc o privire peste titlurile de pe copertă – şi îmi stă inima.

— „Jennifer Aniston şi noul bărbat din viaţa ei", citesc cuvintele cu voce tare. Noul bărbat din viaţa ei? De ce are nevoie de un nou bărbat?

— A, da. Nicole îmi urmăreşte privirea, netulburată. Ştii că s-a despărţit de Brad Pitt, nu?

— Jeniffer şi Brad Pitt *s-au despărţit*? Mă holbez la ea, îngrozită. Doar nu vorbeşti serios! Nu se poate!

— A părăsit-o pentru Angelina Jolie. Au o fetiţă.

— *Nu!* mă tânguiesc. Dar Jen şi Brad se înţelegeau atât de bine! Arătau atât de bine – şi toată lumea ştie poza aia superbă de la nunta lor şi tot restul...

— Acum au divorţat. Nicole ridică din umeri, de parcă nu e mare lucru.

Nu mă pot obişnui cu gândul. Jennifer şi Brad au divorţat. Lumea s-a schimbat.

— Toată lumea s-a obişnuit deja cu ideea. Nicole mă bate uşor pe umăr, să mă liniştească. Îţi aduc imediat micul dejun. Vrei dejun englezesc, continental sau un coş cu fructe? Sau toate trei?

— Îhm... continental, te rog. Mulţumesc foarte mult. Deschid revista, apoi o las iar jos. Stai un pic. Coş cu fructe? Dar ce s-a întâmplat, Ministerul Sănătăţii a primit un buget exorbitant neaşteptat sau aşa ceva?

— Nu suntem într-un spital de stat, îmi surâde ea. Eşti într-o aripă privată.

Privată? Dar eu nu-mi permit aşa ceva.

— Îţi umplu imediat ceaşca...

Ridică ceainicul elegant de porţelan şi începe să-mi toarne.

— Stai! sar panicată. Nu mai vreau ceai. Probabil că mă costă cincizeci de lire ceaşca.

— S-a întâmplat ceva? spune Nicole surprinsă.

— Nu-mi permit toate astea, spun grăbită şi stresată. Îmi pare rău, nu ştiu ce caut în salonul ăsta atât de frumos. Ar fi trebuit să fiu dusă la un spital de stat. Dar mă mut imediat...

— Toate acestea sunt acoperite de asigurarea ta privată, spune ea, mirată. Nu-ţi face griji.

— O, spun bulversată. Aha.

Mi-am făcut asigurare de sănătate privată? Sigur că da. Acum am 28 de ani. Am devenit un om raţional.

Am 28 de ani.

Mă loveşte drept în plex, de parcă acum aş fi auzit-o pentru prima oară. Sunt o altă persoană. Nu mai sunt eu.

Adică, evident că sunt tot eu. Însă un *eu* în vârstă de 28 de ani. Indiferent ce-o mai fi însemnând şi asta. Mă uit la mâna mea de 28 de ani, căutând un indiciu. Cineva care îşi permite să plătească asigurare de sănătate privată, evident, are o manichiură superbă şi...

Ia stai aşa. Întorc fără grabă capul şi mă uit din nou, cu atenţie, la geanta lucioasă Louis Vuitton.

Nu. Nu se poate. Geanta asta de un milion de lire, de firmă, demnă de un star de cinema, nu poate fi cu adevărat...

— Nicole? zic înghiţind în sec, străduindu-mă să-mi iau un aer cât mai firesc. Tu crezi că... geanta asta e... *a mea*?

— Aşa ar trebui, încuviinţează ea. Stai să ne uităm... Deschide geanta, scoate un portmoneu asortat Louis Vuitton şi îl deschide. Da, e a ta. Întoarce portmoneul spre mine şi văd înăuntrul lui o carte de credit AmEx Platinum, pe care scrie „Lexi Smart".

Simt că mi se scurtcircuitează creierii cum stau aşa şi mă holbez la literele tipărite în relief. Asta e cartea mea de credit Platinum. Asta e geanta mea.

— Dar genţile astea costă vreo... mie de lire, spun cu glasul sugrumat.

— Ştiu. Nicole izbucneşte în râs. Hai, relaxează-te. E a ta!

Mângâi încetişor mânerul genţii, de parcă nu îndrăznesc să o ating. Nu-mi vine să cred că e a mea. Adică... de unde şi până unde? Oare acum câştig tone de bani sau ceva de genul ăsta?

— Deci. Am avut un accident de maşină, da? Ridic privirea, cu o dorinţă subită de a afla totul despre mine, dintr-o suflare. E adevărat, eu conduceam? Un *Mercedes*?

— Aşa se pare. Îmi surprinde expresia uluită. Înţeleg că în 2004 nu aveai Mercedes?

— Glumeşti? Nici măcar n-aveam carnet!

Când oi fi învăţat să conduc? Şi când oi fi început să-mi permit, brusc, genţi de firmă şi maşini Mercedes, pentru numele lui Dumnezeu?

— Uită-te în geantă, sugerează Nicole. Poate că vei găsi înăuntru nişte chestii care să te ajute să-ţi aduci aminte.

— OK. E o idee bună.

Deschid geanta cu fluturi în stomac. Din ea se ridică o mireasmă de piele, amestecată cu un parfum necunoscut. Bag mâna şi primul lucru pe care-l scot e o pudrieră aurie Estée Lauder. O deschid imediat să mă văd în oglindă.

— Ai nişte tăieturi pe faţă, Lexi, sare Nicole imediat. Să nu te sperii, or să se vindece.

Când îmi întâlnesc privirea în oglindă, mă străbate un val de uşurare. Sunt tot eu, chiar

dacă am o vânătaie uriaşă pe pleoapă. Mişc oglinjoara, încercând să mă văd mai bine; mă strâmb când îmi văd bandajul de pe cap. O înclin în jos; uite-mi buzele, ciudat de pline şi de rozalii, de parcă m-aş fi pupat cu foc toată noaptea, şi...

O, Doamne.

Ăştia nu sunt dinţii mei. Ăştia sunt albi. Şi strălucitori. Mă uit la gura unei străine.

— Te simţi bine? mă întrerupe Nicole. Lexi?

— Aş vrea o oglindă ca lumea, reuşesc să spun într-un sfârşit. Trebuie neapărat să mă văd. Aveţi vreuna la îndemână?

— E una în baie.

Se apropie de mine.

— De fapt, cred că e o idee bună să te mai mişti un pic. Te ajut...

Mă dau jos cu greu din patul de metal. Mi se împleticesc picioarele, însă reuşesc să mă târâi până în baia alăturată.

— Aşa, spune ea, înainte de a închide uşa. Ai nişte tăieturi şi nişte vânătăi, aşa că e posibil să te şocheze ce-o să vezi. Eşti pregătită?

— Da. E în regulă. Arată-mi. Trag adânc aer în piept şi-mi adun tot curajul. Ea împinge uşa şi pe spatele acesteia apare o oglindă în mărime naturală.

Asta sunt... *eu*?

Am rămas fără grai. Mi s-au înmuiat picioarele. Mă apuc de suportul pentru prosoape, ca să-mi regăsesc echilibrul.

— Ştiu, rănile astea arată cam rău. Nicole şi-a pus braţul în jurul meu şi mă ţine bine. Dar crede-mă, sunt doar nişte răni de suprafaţă.

Nici măcar nu mă uit la tăieturi. Sau la bandajul sau la copcile de pe fruntea mea. Ce e sub ele mi-a luat piuitul.

— Eu... arăt spre imaginea mea. Eu arăt cu totul altfel.

Închid ochii şi îmi recompun în minte vechea mea imagine, ca să mă asigur că n-am înnebunit. Păr ondulat vâlvoi, castaniu închis, ochi albaştri, un pic mai dolofană decât mi-ar plăcea să fiu. Un chip drăguţ, dar care nu iese în comun prin nimic. Dermatograf negru şi ruj roz aprins Tesco. Imaginea stas a lui Lexi Smart.

Apoi deschid iar ochii. Din oglindă mă priveşte o fată care arată cu totul altfel. O parte din păr încă mai poartă urmele accidentului, însă restul e vopsit într-o nuanţă necunoscută de castaniu viu, e drept şi mătăsos, fără nici o şuviţă care să stea rebelă cum vrea ea. Unghiile de la picioare sunt roz şi lăcuite frumos. Picioarele au o nuanţă superbă de bronz auriu şi sunt mai subţiri decât înainte. Şi au muşchi mai frumos conturaţi.

— Ce s-a schimbat? Nicole îmi priveşte curioasă reflexia din oglindă.

— Totul! bâigui. Parcă sunt... scoasă din cutie.

— Scoasă din cutie? râde ea.

— Da, părul, picioarele, dinţii...

Nu-mi pot lua ochii de la dantura mea imaculată, ca un şirag de perle. Probabil că m-a costat o avere.

— Arată foarte bine! încuviinţează Nicole, politicoasă.

— Nu, nu, nu, clatin din cap cu putere. Nu înţelegi. Eu am cea mai urâtă dantură din lume. Porecla mea e „Dinţi strâmbi".

— N-aş zice că mai e valabilă. Nicole ridică amuzată din sprânceană.

— Şi am slăbit o tonă... şi la faţă arăt altfel, nu-mi dau seama exact de ce... Îmi examinez cu

atenţie trăsăturile, încercând să-mi dau seama despre ce e vorba. Am sprâncenele subţiri şi îngrijite... buzele îmi par cumva mai pline... Mă holbez mai atent, cuprinsă de o suspiciune subită. Oare mi-am făcut ceva? M-am transformat într-o tipă *care a făcut operaţii estetice*?

Mă dezlipesc de oglindă şi simt că mi se învârteşte capul.

— Ia-o uşor, mă avertizează Nicole, grăbindu-se în urma mea. Ai avut un şoc puternic. Poate ar trebui să iei lucrurile unul câte unul...

Fără să o bag în seamă, îmi înşfac geanta Louis Vuitton şi încep să scot disperată lucruri din ea şi să mă uit cu atenţie la fiecare articol în parte, sperând parcă să primesc un mesaj mult aşteptat. Dumnezeule, ia uite ce am aici. Un portchei Tiffany, o pereche de ochelari de soare Prada, un gloss de buze: Lancôme, nu Tesco.

Şi uite şi o agenduţă verde pal Smythson. Ezit un moment, făcându-mi curaj – apoi o deschid. În clipa în care îmi recunosc scrisul, tresar. Pe spatele copertei scrie *Lexi Smart, 2007*. Eu trebuie să fi scris aceste cuvinte. Eu trebuie să fi desenat pasărea aia cu penaj bogat din colţ. Dar nu-mi aduc absolut deloc aminte când anume.

Cu un sentiment ciudat, de parcă m-aş spiona pe mine însămi, încep să răsfoiesc paginile minuscule. Pe fiecare pagină sunt notate întâlniri: *Prânz, 12:30. Întâlnire la bar P. Întâlnire cu Gill – grafică*. Însă totul e scris cu iniţiale şi abrevieri. Nu mă ajută prea tare. Dau rapid până la ultima pagină şi din agendă îmi cade un vraf de cărţi de vizită. Ridic una, mă uit la nume – şi încremenesc.

E o carte de vizită de la compania la care lucrez eu, Deller Carpets – deşi acum are un logo nou,

mai ca lumea. Şi numele meu e tipărit cu un gri închis, elegant:

Lexi Smart
Director Pardoseli

Mă simt ca şi cum mi s-ar fi căscat pământul sub picioare.

— Lexi? Nicole mă priveşte îngrijorată. Te-ai albit la faţă.

— Uită-te. Îi întind cartea de vizită, încercând să-mi regăsesc cumpătul. Pe cartea mea de vizită scrie „Director". Adică şefa întregului departament. Cum e posibil să fiu eu şefa? Glasul îmi sună mai strident decât voiam. Sunt la compania asta doar de un an. Nici măcar nu mi-au dat primă!

Cu mâini tremurânde, bag cartea de vizită înapoi între paginile agendei, apoi caut iar prin geantă. Trebuie să-mi găsesc telefonul. Trebuie să-mi sun prietenii, familia, *pe cineva* care ştie ce se întâmplă...

Ştiu.

E un model nou şi elegant pe care nu-l recunosc, dar suficient de simplu ca să-mi dau rapid seama cum funcţionează. N-am mesaje vocale, doar un SMS necitit. Îl selectez şi mă uit la ecranul minuscul.

Întârzii, te sun când pot. E.

Cine-i „E"? Îmi storc creierii, însă nu ştiu nici măcar o persoană al cărei nume să înceapă cu E. O fi cineva nou de la serviciu? Mă duc la SMS-urile stocate – primul e tot de la „E".

Nu prea cred. E.

Oare „E" e noua mea cea mai bună prietenă sau ceva de genul ăsta?

O să mă uit peste toate mesajele mai târziu. Acum trebuie neapărat să vorbesc cu cineva care mă cunoaşte, care-mi poate spune ce s-a întâmplat în viaţa mea în ultimii trei ani... Formez numărul lui Fi pe *speed dial* şi aştept să răspundă, bătând darabana cu degetele.

— Bună, aţi sunat la Fiona Roper, vă rog lăsaţi-mi un mesaj...

— Bună, Fi, zic imediat după bip. Sunt eu, Lexi! Uite ce e, ştiu că o să sune foarte ciudat, însă am avut un accident. Sunt la spital şi tocmai... trebuie neapărat să vorbesc cu tine. E foarte important. Poţi să mă suni, te rog? Pa!

Când închid, Nicole pune o mână pe mobil, uitându-se cu reproş.

— Nu ai voie să vorbeşti la mobil aici, spune. Dacă vrei, poţi să suni de pe un fix. Îţi fac rost imediat de unul.

— OK, încuviinţez. Mersi.

Tocmai mă uit să văd ce alte SMS-uri mai am, când se aude o bătaie în uşă şi intră o altă soră, cu două sacoşe.

— Aici sunt hainele dumneavoastră...

Lasă una dintre sacoşe pe pat. Bag mâna, scot o pereche de jeanşi închişi la culoare şi mă holbez la ei. Ce sunt ăştia? Talia e foarte înaltă şi sunt mult prea strâmţi, zici că sunt nişte colanţi. Cum să-ţi mai bagi cizmele pe dedesubtul lor?

— *Seven for All Mankind*[1], spune Nicole, ridicând din sprâncene. Foarte drăguţi.

---

1. În traducere „Şapte pentru întreaga omenire", companie americană fondată în 2000 în California, specializată în materiale denim (n. t.).

Şapte pentru ce?

— Mi-ar plăcea şi mie o pereche. Pipăie un crac, admirativ. Sunt cam două sute de lire perechea, nu?

Două sute de lire? Pentru nişte blugi?

— Şi poftiţi şi bijuteriile dumneavoastră, adaugă cealaltă asistentă, întinzându-mi o punguţă transparentă de plastic. A trebuit să vi le dăm jos pentru tomografie.

Iau punguţa, încă uimită la vederea jeanşilor. N-am fost niciodată genul care se omoară după bijuterii, dacă nu punem la socoteală cerceii de la Topshop şi un Swatch. Simţindu-mă ca un copil care caută în ciorapul de Crăciun, bag mâna în pungă şi scot o învălmăşeală de lănţişoare aurii. E o brăţară care pare scumpă, din aur bătut cu ciocanul, un lănţişor asortat, plus un ceas de mână.

— Uau. Ce frumos. Îmi trec brăţara cu grijă peste degete, apoi bag mâna iar în pungă şi scot doi cercei cu pandantiv metalic şi mărgele. Agăţat printre lănţişoarele de aur încurcate e un inel şi, după ce le scutur un pic, cu grijă, reuşesc să-l eliberez.

Se aude un oftat general, admirativ. Cineva şopteşte „Doamne, Dumnezeule".

Am în mână un inel cu un diamant uriaş şi strălucitor. Genul pe care-l primeşte eroina în filme. Genul pe care-l vezi în vitrinele bijutierilor, aşezat pe catifea bleumarin, fără etichetă cu preţul. Într-un final, reuşesc să-mi dezlipesc ochii de la el şi le văd pe cele două asistente la fel de transfigurate ca şi mine.

— Hei! exclamă Nicole brusc. Mai e ceva. Întinde mâna, Lexi...

Ia punga şi bate cu degetul colţul ce ţine sechestrat ultimul articol. Urmează un moment de tăcere – apoi, în palmă îmi cade o verighetă simplă din aur.

Mă uit la ea şi simt cum mi se ridică tensiunea în urechi.

— Cred că eşti măritată! spune Nicole veselă.

Nu. Nici o şansă. *Aş şti*, în mod sigur, dac-aş fi măritată, nu? În mod sigur, aş simţi-o în adâncul sufletului, cu amnezie sau fără amnezie, nu? Răsucesc verigheta între degetele stângace, cuprinsă brusc de frisoane.

— E măritată, încuviinţează cealaltă asistentă. Eşti măritată. Nu-ţi aduci aminte, scumpo?

Clatin din cap tâmp.

— Nu-ţi aminteşti nici nunta? Nicole pare de-a dreptul bulversată. Nu-ţi aminteşti nimic despre soţul tău?

— Nu.

Ridic ochii îngrozită. Sper că nu m-am măritat cu Dave Ratatul!

— Eu n-am de unde să ştiu! Nicole începe să chicotească şi-şi acoperă gura cu mâna. Îmi pare rău. Dar erai atât de îngrozită că nu m-am putut abţine. Ştii cum îl cheamă? Se uită la cealaltă soră, care clatină din cap.

— Îmi pare rău. Am fost la celălalt salon. Dar ştiu că eşti măritată.

— Uite, verigheta e gravată! exclamă Nicole, luându-mi-o din mână. „A.S. şi E.G., 3 iunie 2005". În curând, o s-aniversaţi doi ani. Mi-o dă înapoi. Tu eşti asta?

Mi s-a accelerat respiraţia. Aşa e. Scrie în faţa mea, pe aur solid.

— Eu sunt A.S., zic într-un final. A e de la Alexia. Dar habar n-am cine-o fi E.G.

Este „E" din telefonul meu, îmi dau seama brusc. Probabil că el mi-a trimis SMS-ul. Soţul meu.

— Cred că am nevoie de nişte apă rece...

Mă târăsc ameţită până în baie, îmi dau cu apă pe faţă, apoi mă aplec deasupra chiuvetei reci de porţelan şi mă uit la imaginea mea accidentată, familiară şi în acelaşi timp străină. Simt că mai am un pic şi leşin. Oare şi asta face parte din marea farsă a cărei victimă sunt? Oare am halucinaţii?

Am 28 de ani, dantură perfectă, o geantă Louis Vuitton, o carte de vizită pe care scrie „Director" şi un soţ.

Cum şi când naiba s-au întâmplat toate astea?

4

Edward, Ethan, Errol.

A trecut o oră şi eu sunt tot în stare de şoc. Mă uit întruna neîncrezătoare la verigheta mea, care se află pe noptieră. Eu, Lexi Smart, am un soţ. Nu mă simt destul de *în vârstă* ca să am un soţ.

Elliot. Eamonn. Egbert.

Te rog, Doamne, să nu fie Egbert.

Am scotocit bine în geanta Louis Vuitton. Am răsfoit toată agenda. Am scanat rapid toate numerele din memoria mobilului. Însă tot n-am aflat de la ce vine E. În mod normal, ar trebui să-mi amintesc numele propriului meu soţ. Ar trebui să-mi fie întipărit în subconştient.

Când se deschide uşa, înţepenesc, aproape sigură că e el. Însă e tot mama, la fel de rozalie la faţă şi de stresată cum o ştiu.

— Paznicii ăştia de la parcare n-au pic de suflet. N-a durat decât douăzeci de minute până m-am dus la veterinar şi m-am întors, şi...

— Mamă, am amnezie, o întrerup grăbită. Mi-am pierdut memoria. Am uitat o halcă mare din viaţa mea. Şi sunt... speriată ca naiba.

— A. Da, a pomenit ceva asistenta.

Privirea ei o întâlneşte o fracţiune de secundă pe a mea, după care coboară. Mama nu s-a priceput niciodată prea bine să susţină privirea cuiva. Când eram mai tânără, mă enerva la culme, însă acum văd asta pur şi simplu ca pe încă o chestie de-a ei. Alta, care mă calcă pe nervi, e că nu vrea în ruptul capului să înveţe numele programelor TV cum trebuie, nici măcar după ce i-ai spus de cinci sute de ori că nu e *Familia Simpson.*

Acum s-a aşezat şi îşi scoate vesta.

— Ştiu *exact* cum te simţi, începe. Şi eu am probleme tot mai mari de memorie, de pildă chiar ieri...

— Mamă... Trag adânc aer în piept, încercând să rămân calmă. Nu ştii cum mă simt. Nu e ca şi cum ai uita unde ai pus un lucru. Am uitat trei ani întregi din viaţă! Habar nu am ce e cu mine în anul 2007. Sunt schimbată, nu mai recunosc nimic din jur şi am găsit inelele astea, care se pare că sunt ale mele, şi trebuie neapărat să ştiu ceva...

Îmi simt glasul tresăltând, neliniştit.

— Mamă... chiar sunt *măritată*?

— Sigur că eşti măritată! Mama pare uimită că am simţit nevoia de a întreba. Trebuie să pice şi Eric din clipă-n clipă. Ţi-am spus mai devreme.

— Eric e soţul meu? Mă holbez la ea. Am crezut că Eric e un câine.

— Un *câine*? Mama ridică din sprâncene. Dumnezeule, draga mea! Da' ştiu că te-ai lovit zdravăn la cap!

Eric. Repet numele în minte de mai multe ori, ca să văd cum sună. *Soţul meu, Eric.*

Nu îmi spune nimic. E un nume care mă lasă total rece.

Te iubesc, Eric.

Îţi jur credinţă cu trupul şi cu sufletul meu, Eric.

Aştept vreun soi de reacţie a corpului meu. Ar trebui să reacţioneze cumva, nu? Celulele dragostei noastre ar trebui să se trezească la viaţă, nu? Însă eu am un sentiment de indiferenţă găunoasă.

— Azi-dimineaţă a avut o şedinţă foarte importantă. Dar, în afară de asta, a fost aici lângă tine, zi şi noapte.

— Aha. Încerc să mă obişnuiesc cu această idee. Şi... cum e?

— E *o bomboană* de băiat, spune mama, de parcă am juca jocul cu „ce-ar fi X, dacă ar fi un desert".

— E... Mă opresc.

N-o pot întreba dacă e chipeş. Ar fi o dovadă de maximă superficialitate din partea mea. Şi dacă evită întrebarea şi zice că are un extraordinar simţ al umorului?

Dacă e obez?

O, Doamne. Dacă i-am cunoscut sufletul de aur corespondând cu el pe internet şi, acum că am uitat totul despre asta, va trebui să pretind că felul în care arată nu contează pentru mine?

Tăcem amândouă şi mă trezesc privind rochia Laura Ashley a mamei, de prin 1975. Volanele sunt o vreme la modă, apoi dispar, însă ea nu pare să remarce acest amănunt. Încă poartă aceleaşi haine pe care le purta când l-a cunoscut pe tata. Acelaşi păr lung vâlvoi, acelaşi ruj mat. Zici că încă mai crede că are douăzeci de ani.

Firește, nu i-aş putea spune asta niciodată. Nu avem genul ăla de relaţie mamă-fiică, în care

să-mi pot permite așa ceva. Am încercat o dată să-i povestesc avatarurile mele sentimentale, când m-am despărțit de primul meu prieten. Mare greșeală. N-a simpatizat deloc cu mine, nu m-a îmbrățișat, nici măcar nu m-a ascultat. În loc de asta, s-a făcut rozalie la față și și-a luat un ton defensiv și dur, ca și cum, încercând să discut despre relații, nu voiam decât s-o rănesc în mod deliberat. M-am simțit de parcă m-aș fi aflat pe un tărâm minat; călcam pe frânturi sensibile din viața ei, despre care habar nu avusese că există.

Așa că am renunțat și am sunat-o pe Fi.

— Ai reușit să-mi comanzi cuverturile alea pentru canapea, Lexi? îmi întrerupe mama șirul gândurilor. De pe internet, adaugă când îmi vede privirea fără expresie. Rămăsese s-o faci săptămâna trecută.

O fi ascultat *măcar un cuvânt* din ce-am zis?

— Nu știu, mamă, spun, clar și fără grabă. Nu-mi mai amintesc absolut nimic din ultimii trei ani.

— Scuze, draga mea. Mama își dă una peste cap. Ce proastă sunt.

— Nu știu ce-am făcut săptămâna trecută sau anul trecut... și nici măcar cine este propriul meu soț... Întind brațele, neajutorată. Sinceră să fiu, mi-e o frică de mor.

— E de înțeles. Categoric, încuviințează mama, cu privirea absentă, de parcă îmi procesează vorbele. Ideea e, scumpa mea, că nu-mi mai amintesc cum se numește site-ul. Așa că, dacă *cumva* îți amintești...

— Îți spun, OK? nu mă pot abține să n-o reped. Dacă-mi revine memoria, primul lucru pe

care-l fac e să te sun să-ţi spun de cuverturile de canapea. Iisuse!

— Nu e nevoie să ridici glasul, Lexi! spune ea, căscând ochii.

OK. Deci, în anul 2007, mama continuă să mă umple de nervi. La ora asta, ar fi trebuit să devin deja imună la prostiile ei, nu? Ridic automat degetul mare la gură. După care mă opresc. Lexi-cea-de-28-de-ani nu-şi roade unghiile.

— Deci, cu ce se ocupă? revin la subiectul aşa-zisului meu soţ. Nu reuşesc deloc să mă obişnuiesc cu gândul că există.

— Cine, Eric?

— Da! Firește că Eric!

— Lucrează în domeniul imobiliar, spune mama, de parcă ar fi trebuit să ştiu. Şi adevărul e că e destul de bun.

M-am măritat cu un agent imobiliar pe nume Eric.

Cum?

De ce?

— Unde stăm, în apartamentul meu?

— În apartamentul tău? Mama are un aer amuzat. Draga mea, ţi-ai vândut apartamentul acum mult timp. Acum ai o casă nouă, de femeie măritată!

— L-am *vândut*? Simt un junghi în plex. Dar abia îl cumpărasem!

Îmi iubesc apartamentul. E în Balham şi e micuţ, dar cochet, cu ferestre albastre pe care le-am vopsit chiar eu şi o canapea moale de catifea, şi tone de perne colorate peste tot, şi luminiţe vesele la oglindă. Fi şi Carolyn m-au ajutat să mă mut acum două luni şi am vopsit

ușa de la baie cu spray argintiu, după care ne-am vopsit cu același spray argintiu și blugii.

Și acum, toate astea nu mai există. Locuiesc într-o casă de femeie măritată. Cu soțul meu, luat cu acte.

Mă uit, pentru a mia oară, la verighetă și la inelul cu diamant. După care mă uit instinctiv la mâna mamei. Încă mai are pe deget verigheta, în ciuda modului în care a tratat-o tata atâția ani...

Tata. Înmormântarea tatei.

Parcă mi s-a pus o gheară în gât și nu mai pot să respir.

— Mamă, mă aventurez prudentă. Îmi pare foarte rău c-am lipsit de la înmormântarea tatei. A... înțelegi ce vreau să zic, a fost bine?

— Dar n-ai lipsit, draga mea. Se uită la mine de parc-am înnebunit. Ai fost acolo.

— A. O fixez confuză. Aha. Sigur că da. Doar că nu-mi mai amintesc nimic.

Cu un oftat adânc, mă așez înapoi pe perne. Nu-mi amintesc propria mea nuntă și nici înmormântarea tatei. Două dintre cele mai importante evenimente din viața mea – și simt că am lipsit de la amândouă.

— Și cum a fost?

— A, cum să fie, a fost bine, dacă se poate spune așa ceva date fiind împrejurările...

Mama pare încordată, așa cum e întotdeauna când e pomenit în discuție subiectul tata.

— A fost multă lume?

Pe chipul ei apare o expresie îndurerată.

— Hai să nu *zăbovim* chiar atât de mult asupra acestui subiect. Sunt o mie de ani de atunci. Se ridică, parcă încercând să scape de întrebările

mele. Zi, ai mâncat ceva de prânz? N-am avut timp să mănânc absolut nimic, doar dimineaţă, un ou fiert şi nişte pâine prăjită. Mă duc să văd ce găsesc. Şi ai grijă să mănânci cum trebuie, Lexi, adaugă ea. Nu vreau să te mai aud cu obsesia ta cu carbohidraţii. Nu mori dacă mănânci un cartof.

Obsesie cu carbohidraţii? Aşa am ajuns în forma asta fizică? Mă uit la picioarele mele nefamiliare, tonifiate. Trebuie să recunosc, arată de parcă n-am văzut în viaţa mea un cartof.

— M-am schimbat destul de mult fizic, nu? nu mă pot abţine să zic. Părul... dinţii...

— Da, cred că ai putea spune asta. Se uită vag la mine. S-a întâmplat treptat, aproape că nici n-am observat când.

Pentru numele lui Dumnezeu. Cum e posibil să nici nu remarci când fiica ta se transformă din „Dinţi Strâmbi", o fătucă supraponderală fără nimic special, într-o fiinţă filiformă, bronzată şi extrem de îngrijită?

— Nu stau mult. Mama îşi pune geanta brodată pe umăr. Trebuie să pice şi Amy, din clipă-n clipă.

— E şi Amy aici?

Mă binedispun brusc în clipa în care mi-o imaginez pe sora mea mai mică, în miţoasa ei roz şi blugii brodaţi cu flori, şi adidăşeii ei cei haioşi, care se aprind când dansează.

— A rămas jos să cumpere nişte ciocolată. Mama deschide uşa. E înnebunită după Kit-kat-urile astea noi, cu mentă.

Uşa se închide în urma ei şi rămân cu ochii la ea. Au inventat *Kitkat cu mentă*?

2007 chiar că e o lume total schimbată.

Amy nu e sora mea vitregă sau pe jumătate, cum crede majoritatea lumii. E sora mea adevărată, sută la sută. Însă lumea are dreptate să nu mai înţeleagă nimic, fiindcă: 1) Sunt doişpe ani între noi; 2) mama şi tata se despărţiseră deja când s-a născut ea.

Poate că „se despărţiseră" e un termen prea dur. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat – tot ce ştiu e că tata n-a prea fost pe-acasă în copilăria mea. Motivul oficial era că lucra în străinătate. Motivul *adevărat* – că era un neisprăvit fără minte. Aveam doar opt ani când am auzit-o pe una dintre mătuşile mele descriindu-l în acest fel, la o petrecere de Crăciun. Când m-au văzut, s-au fâstâcit şi au schimbat subiectul, aşa că am presupus că „neisprăvit" e cine ştie ce înjurătură îngrozitoare. Şi mi-a rămas pentru totdeauna în minte. *Neisprăvit.*

Prima dată când a plecat de-acasă, aveam şapte ani. Mama a zis c-a plecat în călătorie de afaceri în America, aşa că atunci când Melanie mi-a spus la şcoală că l-a văzut la supermarketul Co-op cu o femeie în jeanşi roşii, am făcut-o mincinoasă ordinară. El s-a întors acasă câteva săptămâni mai târziu, cu un aer obosit, de la diferenţa de fus orar, a zis. Când l-am bătut la cap să-mi zică ce mi-a adus, a scos un pachet de gumă Wrigleys. Aceasta a devenit imediat guma mea americană şi am arătat-o tuturor la şcoală – până când Melanie mi-a arătat eticheta cu preţul, de la Co-op. Nu le-am spus niciodată, nici tatei, şi nici mamei, că ştiu adevărul. Cumva, ştiusem tot acest timp că n-a fost în America.

După vreo doi ani, a dispărut iar, de data asta pentru câteva luni. Apoi a demarat o afacere

imobiliară în Spania, care a dat faliment. După care s-a implicat în nu ştiu ce schemă piramidală dubioasă şi a încercat să-i facă să participe pe toţi prietenii noştri. La un moment dat pe traseu, a devenit alcoolic, după care s-a mutat şi a stat un timp cu o spanioloaică... însă, de fiecare dată, mama îl primea înapoi. Apoi, cam acum trei ani, s-a mutat definitiv în Portugalia, se pare că din motive de evaziune fiscală.

De-a lungul vremii, mama a avut diverşi „domni amici", însă nu a divorţat niciodată de tata; nu s-au rupt total unul de celălalt. Şi, evident, într-una din aceste vizite de Crăciun, băutura-e-din-partea-mea-scumpele-mele, ea şi el trebuie să fi...

În fine. Nu am prea mare chef să-mi imaginez ce şi cum. Familia noastră a sporit cu Amy, asta e ideea. Şi ea e cea mai adorabilă fiinţişoară de pe pământ şi mereu se joacă pe preşuleţul ei, de care spune că e ringul de dans de la discotecă, şi îmi împleteşte părul într-un milion de codiţe afro.

De când a plecat mama, salonul e slab luminat şi tăcut. Îmi torn un pahar de apă şi beau încet din el. Am gândurile înceţoşate, ca într-un loc în care a avut loc o explozie, după deflagraţie. Mă simt de parc-aş fi expert criminalist, desluşind încet element cu element, în încercarea de a pune totul cap la cap.

Se aude o bătaie uşoară în uşă şi ridic privirea.

— Cine e? Intră!

— Bună, Lexi?

În încăpere s-a strecurat o fată de vreo şaişpe ani, pe care n-o cunosc. E înaltă şi slabă, are

jeanşi cu talie joasă, care cad de pe ea, inel în buric, păr ţepos cu şuviţe albastre şi vreo şase straturi de fard. N-am nici cea mai mică idee cine-o fi.

— O, Doamne. Îşi ducea mâna la gură, în clipa în care mă vede. Arăţi ca naiba. Te doare?

— Nu prea. Zâmbesc politicos.

Fata mă priveşte îndeaproape, cu ochii mijiţi.

— Lexi... sunt eu. Ştii că eu sunt, nu?

— Da! Fac o faţă ca şi cum mi-aş cere scuze. Uite ce e, îmi pare foarte rău, dar am avut accidentul ăsta şi am nişte probleme de memorie. Adică, sunt sigură că ne cunoaştem...

— Lexi? Pare că nu-i vine să creadă, aproape jignită. Sunt eu! *Amy!*

*

Am rămas fără grai. Ba chiar mai mult decât atât, sunt împietrită. E imposibil, nu poate să fie sora mea mai mică.

Însă este. Amy s-a transformat într-o adolescentă înaltă, cu personalitate şi păreri. Practic, într-o adultă. În timp ce străbate salonul cu paşi mari, ridicând câte un lucru şi apoi punându-l jos, sunt efectiv siderată de înălţimea ei. Şi de *încrederea în sine* pe care-o are.

— Ai nişte mâncare pe-aici? Sunt leşinată de foame.

Are aceeaşi vocişoară dulce, uşor răguşită, dintotdeauna – însă acum e mai modulată. Mai stăpână pe sine şi mai ştiutoare într-ale vieţii.

— Îmi aduce mama ceva pentru prânz. Îl putem împărţi, dacă vrei.

— Super.

Se așază pe un scaun și-și trece picioarele lungi peste brațul acestuia, expunându-și ghetele gri de antilopă, cu toc cui.

— Și chiar așa, nu-ți amintești nimic? Ce cool.

— Ba nu e cool deloc, îi răspund. E oribil. Îmi amintesc până înainte de înmormântarea tatei... după care totul devine o ceață. Nu-mi amintesc nici primele zile aici, în spital. Parcă m-am trezit efectiv azi-noapte.

— Ca lumea de tot. Mă privește cu ochii larg căscați. Deci nu-ți amintești când te-am mai vizitat aici?

— Nu. Nu-mi aduc aminte decât când aveai doișpe ani. Când aveai coadă de cal și aparat dentar. Și de clamele alea haioase pe care le aveai.

— Nu-mi mai aminti de ele.

Amy se face că îi vine să vomite. După care se încruntă, amintindu-și.

— Și... ajută-mă să mă lămuresc. Ultimii trei ani sunt un blanc total în mintea ta.

— Ca o gaură neagră. Și chiar și înainte de asta imaginile sunt destul de încețoșate. Se pare că sunt *măritată*? râd nervos. Habar n-am avut! Și tu ai fost domnișoară de onoare la nuntă sau ceva de genul ăsta?

— Mda, zice ea, absentă. A fost mișto. Hei, Lexi, n-aș prea vrea să aduc asta în discuție tocmai acum, când te simți rău și toate astea, dar... Își răsucește o șuviță de păr, cu un aer jenat.

— Ce e? O privesc mirată. Spune-mi.

— Păi, ce să fie, îmi datorezi șaptezeci de lire. Ridică din umeri, a scuze. Te-am împrumutat săptămâna trecută, când nu-ți mergea cardul, și ai zis că mi-i dai tu înapoi. Bănuiesc că nu-ți amintești...

— A, spun, luată prin surprindere. Sigur că da. Te rog, ia-i tu din geantă. Îi arăt spre geanta Louis Vuitton. Nu știu dacă am *cash* acolo...

— Trebuie să fie, zice Amy, desfăcând fermoarul, cu un mic surâs. Mersi! Bagă bancnotele în buzunar și-și trece iar picioarele peste brațul scaunului, jucându-se cu colecția ei de brățări de argint. După care ridică privirea, brusc alertată: Ia stai așa. Știi despre... Se oprește.

— Despre ce?

Mă examinează cu ochii îngustați, neîncrezători.

— Nu ți-a spus nimeni, așa-i?

— Ce să-mi spună?

— *Iisuse.* Bănuiesc că s-au gândit să te ia încet, dar părerea mea... Clatină din cap, rozându-și unghiile. Eu una cred c-ar fi bine s-o afli cât mai repede.

— Ce să aflu? Mă trece un fior de alarmă. Ce să aflu, Amy? Spune-mi!

O clipă, Amy pare să cântărească în minte situația – apoi se ridică.

— Stai aici.

Dispare câteva clipe din cameră. Apoi ușa se deschide iar și reapare, cu un copil de vreun an, cu figură asiatică, în brațe. Acesta are salopetă cu dungi și o cutiuță cu suc și-mi aruncă un zâmbet radios.

— El e Lennon, zice ea, pe un ton mai blând. E fiul tău.

Mă holbez la amândoi, împietrită de groază. Ce tot zice aici?

— Nu-ți amintești, nu? Amy îl mângâie drăgăstos pe păr. L-ați adoptat din Vietnam, acum șase luni. Adevărul e că a fost un întreg tămbălău

cu povestea asta... şi încă ce poveste! A trebuit să-l furi şi să-l ascunzi în rucsac. A fost cât pe-aci să fii arestată!

Am adoptat un copil?

Simt că mi s-a pus o gheară rece în stomac. Nu se poate să fiu mamă. Nu sunt pregătită pentru asta. Nu ştiu absolut nimic despre copii.

— Salută-ţi copilaşul! Mi-l aduce la pat, făcând ţaca-ţaca pe gresie cu tocurile ei ascuţite. Apropo, îţi spune „mu-ma".

Mu-ma?

— Bună, Lennon, zic într-un final, cu glasul încordat. Sunt... sunt mu-ma! Încerc să-mi iau o voce maternă, de drăgăleală. Vino la mu-ma!

Ridic privirea şi-i zăresc buzele lui Amy tremurând uşor. Brusc, aceasta pufneşte în hohote şi-şi duce iute o mână la gură.

— Scuze!

— Amy, ce se petrece aici? Mă uit la ea, tot mai suspicioasă. E copilul meu pe bune?

— L-am văzut mai devreme pe hol, zice ea, fără să-şi mai poată reprima râsul. Şi n-am rezistat. Ce faţă ai făcut! Nu se mai poate opri din râs. Vino la mu-ma!

Icnetele şi hohotele ei sunt acoperite de strigăte de pe hol.

— Ăştia trebuie să fie părinţii lui! murmur consternată. Descreierato ce eşti... Du-l *înapoi*!

Mă prăbuşesc uşurată pe perne, cu inima bubuindu-mi. Slavă Cerului. N-am copii.

Şi nu mă pot deloc obişnui cu noua Amy. Era aşa o fetiţă dulce şi nevinovată. Se uita ore şi ore la rând la *Barbie, Frumoasa din Pădurea Adormită*, cu degetul mare în gură. Ce s-a *întâmplat* cu ea?

— Era să fac infarct, îi zic cu reproş când se întoarce. Dacă muream, era vina ta.

— Ei, trebuie să te obişnuieşti să nu crezi şi tu tot ce ţi se spune, îmi răspunde cu un rânjet care arată limpede că nici prin cap nu-i trece să se căiască. Te poţi trezi că lumea vrea să-ţi vândă tot felul de gogoşi.

Ia o lamă de gumă şi o desface. Apoi se apleacă un pic.

— Hei, Lexi, zice coborând glasul. Ai pe bune amnezie sau te faci? Nu spun nimănui, jur.

— *Poftim?* De ce aş inventa aşa ceva?

— M-am gândit că poate vrei să scapi de ceva. Cum ar fi, de o programare la dentist.

— Nu! E adevărat!

— OK. Cum zici tu. Ridică din umeri şi-mi oferă o lamă.

— Nu, mersi.

Îmi strâng genunchii cu mâinile şi brusc am o revelaţie. Amy are dreptate. E posibil ca unii să încerce să profite de mine. Am atâtea lucruri de aflat... şi nici măcar nu ştiu de unde să încep.

Ei bine, aş putea să încep cu lucrurile evidente.

— Deci, zic, cu tonul cel mai normal de care sunt în stare. Cum e soţul meu? Cum... arată?

— Uau. Amy cască ochii larg. Evident! Habar n-ai cum arată!

— Mama a spus că e un dulce, zic, încercând să-mi camuflez spaima.

— E drăguţ. Amy clatină din cap serios. Şi are un simţ al umorului extraordinar. Şi doctorii s-au hotărât să încerce să-i opereze cocoaşa.

— Îhâm. Frumoasă încercare, Amy. Îmi dau ochii peste cap.

— Lexi! L-ai jigni de moarte dacă ar auzi aşa ceva! Amy pare şocată. Suntem în 2007. Şi nu facem discriminări apropo de înfăţişare. Iar Eric e un tip atât de dulce şi iubitor. Nu-i vina lui că şi-a paradit spatele când era copil. Şi a realizat atât de multe. E un model pentru mulţi.

Acum mi s-a ridicat tot sângele în obraji de ruşine. Poate că e adevărat, poate că soţul meu chiar e cocoşat. N-ar trebui să fiu anticocoşaţi. Oricum arată, sunt sigură că l-am ales pentru un motiv foarte clar.

— Dar de mers merge, da? o întreb stresată.

— Prima dată a pus piciorul jos la nunta voastră, spune Amy, pierdută în reverie. S-a ridicat din scaunul cu rotile ca să-ţi jure credinţă. Toată lumea avea lacrimi în ochi... vicarul abia dacă putea vorbi... Colţurile gurii îi pulsează iar.

— Vacă încălţată ce eşti! exclam. N-are nici o cocoaşă, aşa-i?

— Îmi pare rău. Începe să chicotească în voie. Dar, pe bune, mă distrează pe cinste jocul ăsta.

— Nu e nici un joc! Îmi prind părul în mâini, uitând de răni şi de toate, şi mă strâmb. E viaţa mea. N-am nici cea mai mică idee cine e soţul meu, nici cum ne-am întâlnit, şi nici nimic de genul ăsta...

— OK. Amy pare că s-a mai îmblânzit un pic. Ideea e că tu vorbeai cu un boschetar bătrân pe stradă. Şi numele lui era Eric...

— Încetează! Dacă nu vrei să-mi spui, o întreb pe mama.

— Bine! Ridică mâna, în semn că se predă. Chiar vrei să ştii?

— Da!

— Bine atunci. V-aţi cunoscut la o emisiune TV.

— Mai încearcă o dată. Îmi dau ochii peste cap.

— E adevărat! Acum nu te mint. Ați fost amândoi la un *reality show*, „Ambiție". Unde vine lumea care vrea să ajungă în vârful ierarhiei profesionale. El era unul dintre judecători și tu erai concurentă. N-ai ajuns prea departe, dar l-ai cunoscut pe Eric și l-ai dat pe spate.

Se lasă tăcerea. Aștept să pufnească iar într-un râs nebun și să urmeze o poantă, însă ea se mulțumește să ia o gură dintr-o cutie de cola dietetică.

— Eu, să mă duc la un *reality show*? zic sceptică.

— Îhâm. A fost foarte mișto. Toți prietenii mei s-au uitat și te-au votat. Tu trebuia să câștigi!

Mă uit bine la ea, însă e cât se poate de serioasă. Oare spune adevărul? E posibil să fi fost eu la *televizor*?

— Și de ce naiba m-am dus la o asemenea emisiune?

— Ca să te faci șefă? Amy ridică din umeri. Ca să avansezi profesional. Atunci ți-ai aranjat părul și dantura, ca să arăți bine pe sticlă.

— Dar eu nu sunt deloc genul ambițios. Adică, nu sunt chiar *atât de* ambițioasă...

— Glumești? Amy cască ochii mari. Ești cea mai ambițioasă persoană din lume! Nici n-a apucat bine să demisioneze șeful tău și ai și aplicat pentru postul lui. Toți mahării de la firma ta te văzuseră la televizor și au fost foarte impresionați. Așa că ți-au dat postul ție.

Îmi vin imediat în minte cărțile de vizită din agendă. *Lexi Smart, Director.*

— Ești cea mai tânără directoare pe care-a avut-o vreodată firma. A fost atât de mișto când

ai luat postul, adaugă Amy. Ne-am dus cu toţii în oraş să sărbătorim şi ne-ai tratat pe toţi cu şampanie... Îşi scoate guma din gură şi şi-o lungeşte cât o zi de post. Nu-ţi aminteşti absolut nimic din toate astea?

— Nu! Nimic!

Uşa se deschide şi apare mama, cu o tavă pe care se află o farfurie acoperită, un castronel cu spumă de ciocolată şi un pahar cu apă.

— Aşa, zice. Ţi-am adus nişte lasagna. Şi ghici! A venit şi Eric!

— *Eric e aici?* Mi se scurge tot sângele din obraji. Adică... aici, în spital?

Mama încuviinţează.

— Chiar acum urcă încoace! I-am spus să te lase câteva clipe, să te aranjezi un pic.

Câteva *clipe*? Îmi trebuie mult mai mult decât câteva clipe. Toate astea se întâmplă mult prea repede. Nu sunt pregătită nici măcar să mă obişnuiesc cu gândul de a avea 28 de ani. Ce să mai zic de ideea că, după cât se pare, am un soţ.

— Mamă, nu sunt sigură că pot face asta, zic panicată. Adică... nu mă simt în stare să mă întâlnesc cu el deocamdată. Poate c-ar trebui s-o amânăm pe mâine. După ce-mi mai revin un pic din şoc.

— Lexi, draga mea! mă ceartă mama. Nu poţi să-ţi trimiţi bărbatul la plimbare! A fugit de la treburile lui special ca să te vadă!

— Dar nu-l cunosc! Nu ştiu ce să zic sau ce să fac...

— Scumpa mea, e *soţul tău*. Mă mângâie pe mână, încercând să mă liniştească. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Poate că vederea lui o să te facă să-ţi revină memoria, intervine şi Amy, care s-a servit deja

cu spuma de ciocolată și tocmai îi rupe folia de deasupra. Poate că, în clipa în care-l vezi, o să zici: „Eric! Dragostea mea! Îmi amintesc totul!".

— Taci, o reped. Și aia e spuma mea de ciocolată.

— Tu nu mănânci carbohidrați, îmi răspunde ea. Și asta ai uitat? Îmi flutură lingura a reproș în față.

— Frumoasă încercare, Amy, zic, dându-mi ochii peste cap. Nici într-o mie de ani n-aș fi putut renunța la ciocolată.

— Nu mai mănânci ciocolată, deloc. Nu-i așa, mamă? Nici la nunta ta n-ai mâncat din propriul tău tort, fiindc-avea prea multe calorii!

Iar mă aburește, precis. Nici într-o mie de ani n-aș renunța la ciocolată. Tocmai sunt pe punctul de a o pune la punct și de a-i cere ciocolată, când se aude o bătaie în ușă și un glas bărbătesc spune de dincolo de ea:

— Se poate?

— O, Doamne. Mă uit înnebunită în jur. O, Doamne. E el? Deja?

— Stai o clipă, Eric! strigă mama, apoi îmi șoptește: Aranjează-te și tu un picuț, scumpo! Zici că te-a extras cineva printr-un gard viu.

— Las-o în pace, mamă, zice Amy. A fost extrasă dintre fiarele unei mașini făcute zob, îți amintești?

— Stai măcar să te pieptăn rapid... Mama se apropie cu un pieptăn micuț și-ncepe să mă grebleze de zor cu el.

— Au! protestez. Vezi că îmi agravezi și mai tare amnezia!

— Așa.

După un ultim tușeu, mă șterge pe față cu colțul unei batiste.

— Să deschid ușa? zice Amy.

— Nu! Stai... o secundă.

Zici că am un malaxor în loc de stomac. Nu pot să mă văd cu un străin care se pare că îmi este soț. Pur și simplu, toată situația e... prea înspăimântătoare.

— Mamă. Te rog. Mă întorc spre ea. E prea devreme. Spune-i să vină mai târziu. Mâine. Sau am putea s-o mai amânăm chiar și câteva săptămâni.

— Nu te prosti, draga mea! râde mama.

Cum poate să *râdă*?

— E soțul tău! Și tocmai ai avut un accident de mașină și a fost îngrijorat la maximum. Și l-am lăsat să aștepte destul de mult, bietul de el!

În timp ce mama se îndreaptă spre ușă, înșfac cearșafurile atât de tare că mi s-a scurs tot sângele din vârful degetelor.

— Și dacă îmi trezește antipatia pe loc? Dacă între noi nu există nici o atracție fizică? îmi aud glasul îngrozit. Adică el ce se așteaptă, să mă duc și *să stau* cu el?

— Te descurci tu, văzând și făcând, spune mama vag. Serios, Lexi, n-ai nici cel mai mic motiv să te îngrijorezi. E foarte drăguț.

— Atâta vreme cât nu pomenești de mesa lui, nu se poate abține Amy. Sau de trecutul lui nazist.

— Amy! Mama țâțâie din buze a reproș și deschide ușa. Eric! Îmi pare rău că te-am lăsat să aștepți. Intră.

Urmează o pauză insuportabil de lungă – apoi se deschide ușa. Și în cameră intră, cu un buchet enorm în mână, cel mai mortal de superb bărbat pe care l-am văzut în viața mea.

5

Nu sunt în stare să zic nimic. Tot ce pot face e să mă uit siderată la el, cu neîncrederea sporindu-mi tot mai tare în suflet, ca un balon. Bărbatul ăsta e cât se poate de chipeş, după toate criteriile, dureros de chipeş. Chipeş, să zicem, ca un model Armani. Are păr cârlionţat, şaten deschis, tuns scurt. Are ochi albaştri, umeri laţi şi un costum care pare scump. Are bărbia pătrată şi e ras impecabil.

Cum am reuşit oare să pun mâna pe un asemenea exemplar? Cum? Cum? *Cum?*

— Bună, zice, şi are timbrul grav şi dicţia perfectă, ca un actor.

— Bună! îngaim cu respiraţia tăiată.

Uite la pieptul lui uriaş. Probabil că se duce la sală în fiecare zi. Şi uite la pantofii lui lustruiţi, la ceasul de firmă...

Ochii mei se întorc la părul lui. Nu m-am gândit niciodată c-o să mă mărit cu cineva cu păr creţ. Ce ciudat. Nu că aş avea ceva *împotriva* părului creţ. Adică, lui îi stă de milioane cu părul ăsta.

— Draga mea. Păşeşte cu paşi mari spre pat, cu un foşnet de flori scumpe. Arăţi infinit mai bine ca ieri.

— Mă simt bine. Îhm... mersi mult. Îi iau buchetul.

E cel mai uluitor buchet pe care l-am văzut vreodată, *trendy* şi cu un aer decorativ, opera unui designer, numai în nuanţe de alb şi nisipiu. De unde naiba poţi să iei trandafirii ăştia *nisipii*?

— Deci... tu eşti Eric? adaug, doar aşa, ca să fiu sută la sută sigură.

Îi văd şocul reverberându-i pe chip, însă reuşeşte să zâmbească.

— Da. Aşa e. Eu sunt Eric. Nu mă recunoşti?

— Nu prea. De fapt... nu, deloc.

— Ţi-am spus, se bagă mama, clătinând din cap. Îmi pare atât de rău, Eric. Dar sunt sigură c-o să-şi aducă aminte curând, dacă se străduieşte.

— Ce vrei să spui cu asta? Îi arunc o privire jignită.

— Draga mea, spune mama. Chestiile asta ţin strict de voinţă, aşa am citit. Mintea domină corpul.

— Dar eu *mă străduiesc* cât pot să-mi amintesc, OK? zic indignată. Crezi că *vreau* să fiu aşa?

— O s-o luăm încet, spune Eric, ignorând-o pe mama. Se aşază pe pat. Hai să vedem dacă te putem ajuta să-ţi aduci aminte câte ceva. Îmi dai voie? Arată spre mâna mea.

— Îhm... da. OK, încuviinţez eu şi el îmi ia mâna într-a lui... E o mână frumoasă caldă şi fermă. Dar e mâna unui străin.

— Lexi, sunt eu, spune pe un ton răspicat şi ferm. Sunt eu, Eric. Soţul tău. Suntem căsătoriţi de aproape doi ani.

Sunt prea siderată ca să pot răspunde. De aproape, arată şi mai bine. Are pielea catifelată

şi bronzată, iar dinţii îi sunt perfecţi şi de un alb strălucitor...

O, Doamne, am făcut sex cu bărbatul ăsta, îmi trece prin minte un gând.

M-a văzut dezbrăcată. Mi-a sfâşiat bikinii. Cine ştie ce am făcut împreună şi eu nici măcar nu-l cunosc. Cel puţin... presupun că mi-a sfâşiat bikinii şi am făcut împreună cine ştie ce. Nu prea pot să-l întreb, cu mama lângă noi.

Mă întreb cum o fi la pat. Îi cântăresc rapid din priviri trupul, pe şest. Ei bine, sunt măritată cu el. Trebuie să fie destul de bun, cred...

— La ce te gândeşti? Eric mi-a remarcat privirea iscoditoare. Draga mea, dacă ai întrebări, te rog întreabă-mă...

— La nimic! zic colorându-mă la faţă. Scuze. Zi mai departe.

— Ne-am întâlnit acum doi ani, continuă Eric, la recepţia de la Pyramid TV. Ei produc „Ambiţie", *reality show*-ul la care am participat amândoi. Am fost atraşi unul de celălalt imediat. Ne-am căsătorit în iunie, iar luna de miere am petrecut-o la Paris. Ne-am luat un apartament la hotelul George V. A fost minunat. Ne-am dus în Montmartre, am vizitat Luvrul, am băut cafea cu lapte în fiecare dimineaţă... Se opreşte. Îţi aduci aminte ceva din toate astea?

— Nu prea, zic, cu un aer vinovat. Scuze.

Poate că are dreptate mama. Ar trebui să mă străduiesc mai tare. Hai. Paris. Mona Lisa. Bărbaţi cu cămăşi în dungulite. *Gândeşte-te.* Încerc să dau filmul înapoi, mă chinui cu disperare să asortez chipul lui cu imagini ale Parisului, să pescuiesc vreo frântură de amintire...

— Ne-am dus şi la turnul Eiffel? zic într-un final.

— Da! I se luminează chipul. Începi să-ţi aminteşti? Am stat mult timp în adierea vântului şi ne-am pozat unul pe celălalt...

— Nu, îl întrerup. Am luat-o şi eu logic. Ştii cum e, Paris... turnul Eiffel... mi s-a părut destul de probabil.

— A. Dă din cap, vizibil dezamăgit, şi amuţim iar. Spre uşurarea mea, se aude o bătaie în uşă şi strig: Intră!

Intră Nicole, cu un clipboard în mână.

— Voiam doar să-ţi iau repede tensiunea, începe, după care amuţeşte în clipa în care îl vede pe Eric ţinându-mă de mână. A, îmi cer scuze. N-am vrut să vă deranjez.

— Nici o problemă! zic. Ea e Nicole, una dintre asistentele care au avut grijă de mine. Arăt în jur. Ea e mama, ea e sora mea... iar el e soţul meu, care se numeşte... mă uit sugestiv în ochii ei. Eric.

— *Eric!* Nicole se luminează la faţă. Îmi pare foarte bine să te cunosc, Eric.

— Încântat de cunoştinţă. Eric dă din cap către ea. Îţi sunt etern recunoscător pentru faptul că ai avut grijă de soţia mea.

Soţia. Mi se ridică stomacul în gât când aud acest cuvânt. Eu sunt soţia lui. Ce maturi suntem. Pun pariu că avem şi o ipotecă. Şi sistem de alarmă antiefracţie.

— Plăcerea e de partea mea. Nicole îi zâmbeşte profesional. Lexi e o pacientă model. Îmi pune manşeta tensiometrului pe braţ şi se întoarce cu faţa spre mine. Să umflăm chestia asta... *E superb!* îmi zice pe muteşte, ridicând

pe şest degetul mare, apreciativ, şi nu mă pot abţine să nu-i zâmbesc radioasă.

Aşa e. E oficial, am un soţ superb. N-am avut niciodată nici măcar o întâlnire cu cineva de teapa lui. Ca să nu mai zic... să mă mărit cu un asemenea tip. Ca să nu mai zic... să mă duc să mănânc croasanţi într-o cameră la hotelul George V.

— Vreau foarte mult să fac o donaţie spitalului, îi spune Eric lui Nicole, iar glasul lui grav, de mare actor umple încăperea. Dacă aveţi un fond sau o campanie specială...

— Ar fi minunat! exclamă Nicole. Chiar acum avem în derulare o campanie pentru un ecograf nou.

— Cum v-ar aranja dacă aş participa la maraton pentru el? sugerează el. În fiecare an alerg pentru o altă cauză.

Mai să-mi plesnească inima de mândrie. Nici unul dintre foştii mei iubiţi n-a fost în viaţa lui la maraton. Dave Ratatul abia dacă reuşea să ajungă din pat la canapeaua din faţa televizorului.

— Perfect! spune Nicole, ridicând din sprâncene în timp ce lasă manşeta să se dezumfle. E o adevărată plăcere să te cunosc, Eric. Lexi, totul pare să fie în ordine... Notează ceva în fişa mea. Acolo e prânzul tău? adaugă, observând tava neatinsă.

— O, da. Am uitat complet de ea.

— Trebuie să mănânci. Şi eu o să-i rog pe toţi vizitatorii să nu stea prea mult. Se întoarce către mama şi Amy. Ştiu că vreţi să staţi cu Lexi, dar e încă slăbită. Şi trebuie să se menajeze.

— O să fac orice e nevoie. Eric mă strânge de mână. Tot ce vreau e ca soţia mea să se facă bine.

Mama şi Amy încep să-şi strângă lucrurile – însă el nu dă nici cel mai mic semn că s-ar da dus.

— Aş vrea să rămânem câteva clipe doar noi doi, spune. E OK, Lexi?

— A, spun, uşor neliniştită. Păi... bine!

Mama şi Amy vin amândouă să mă îmbrăţişeze de la revedere şi mama mai face o încercare rapidă de a-mi netezi părul. Apoi uşa se închide în urma lor şi rămân singură cu Eric, într-o tăcere stranie, încremenită.

— Deci, zice Eric într-un final.

— Deci. E... ciudat. Încerc să râd, însă chicotitul mi se dezumflă ca un balon. Eric mă fixează cu fruntea încruntată.

— Ţi-au zis doctorii dacă o să-ţi revină vreodată memoria?

— Ei sunt de părere că da. Însă nu ştiu când.

Eric se ridică şi se duce la fereastră cu un aer îngândurat.

— Deci e un joc al aşteptării, zice în cele din urmă. Pot să fac ceva ca să accelerez procesul?

— Nu ştiu, zic neputincioasă. Poate să-mi spui mai multe despre noi şi despre relaţia noastră?

— Categoric. E o idee foarte bună. Se întoarce şi rămâne aşa, încadrat de fereastră. Ce vrei să ştii? Întreabă-mă orice.

— Păi... unde locuim?

— Locuim în Kensington, într-o mansardă de lux, un *penthouse*. Rosteşte cuvintele răspicat, de parcă aş fi un client căruia vrea să i-l vândă. Cu asta mă ocup. Apartamente de lux, la înălţime. În timp ce spune „apartamente de lux, la înălţime", deschide braţele larg, paralel şi face o mişcare de parcă ar muta cărămizi pe o bandă rulantă.

Doamne. Locuim în Kensington! Mă uit în jur, căutând o altă întrebare pe care să i-o pun, dar totul pare atât de arbitrar, de parcă aș aștepta să treacă mai repede timpul, ca să intru la un interviu.

— Ce gen de lucruri facem împreună? zic până la urmă.

— Mâncăm mâncare bună, ne uităm la filme... săptămâna trecută ne-am dus să vedem un balet. Și dup-aia am luat masa la The Ivy.

— La The Ivy? mi se taie respirația. Am luat masa la The Ivy?

De ce nu-mi amintesc nimic din toate astea? Închid bine ochii, încercând să-i dau un impuls creierului, să intre în funcțiune. Însă... nimic.

În cele din urmă, când deschid iar ochii, ușor ametită, îl văd pe Eric uitându-se la inelele de pe noptieră.

— Aia e verigheta ta, nu? Ridică ochii bulversat. Ce caută acolo?

— Mi le-au dat jos, pentru analize, îi explic.

— Îmi dai voie? Ia verigheta, apoi îmi ia mâna stângă într-a lui.

Mă trece un fior subit de spaimă.

— Păi... îhm... nu. Înainte să mă pot controla, mi-am și retras mâna, iar Eric tresare. Îmi pare rău, zic, după o pauză jenată. Îmi pare foarte rău. Pentru mine, tu... ești un străin.

— Firește. Eric își ferește privirea, cu verigheta încă în mână. Sigur că da. Ce idiot sunt.

O, Doamne, pare sincer afectat. N-ar fi trebuit să zic „străin". Ar fi trebuit să zic „prieten pe care încă nu-l cunosc".

— Îmi pare extrem de rău, Eric. Îmi mușc buza. Vreau din suflet să te cunosc și... să te

iubesc şi tot restul. Trebuie să fii o persoană cu adevărat minunată, altfel nu m-aş fi măritat cu tine. Şi arăţi foarte bine, adaug încurajator. Nu mă aşteptam la cineva atât de chipeş. Vreau să spun, ultimul meu iubit nici nu se compara cu tine.

Ridic privirea şi-l văd pe Eric fixându-mă siderat.

— E ciudat, zice într-un final. Parcă nu mai eşti tu. Medicii m-au avertizat, dar eu nu mi-am dat seama că o să fie atât de... diferit. Preţ de un moment, pare aproape copleşit, apoi îşi îndreaptă iar umerii. În fine. O să te repunem noi iar pe linia de plutire. Ştiu sigur. Pune verigheta cu grijă pe noptieră, se aşază pe pat şi-mi ia mâna. Şi, aşa, ca să ştii, Lexi... te iubesc.

— *Pe bune?* Fără voia mea, îi trag un zâmbet radios. Adică... e super. Mersi foarte mult!

Nici unul dintre foştii mei iubiţi nu mi-a zis niciodată „te iubesc" în felul ăsta, adică aşa, ca la carte, în mijlocul zilei, ca un adult, şi nu la nervi sau în timpul sexului. Trebuie să-i răspund şi eu la fel. Ce să-i zic?

Şi eu te iubesc.

Nu.

Probabil că te iubesc şi eu.

Nu.

— Eric, sunt sigură că şi eu te iubesc, în adâncul sufletului, zic în cele din urmă, luându-i mâna. Şi o să-mi amintesc. Poate nu azi. Şi poate nici mâine. Dar... o să avem întotdeauna Parisul. Fac o pauză, în timpul căreia cuget la ce-am zis. Cel puţin, tu o să-l ai. Şi poţi să-mi povesteşti şi mie despre el.

Eric pare să-şi piardă uşor cumpătul.

— Mănâncă-ţi mâncarea şi odihneşte-te. Mă bate uşor pe umăr. Te las în pace.

— Poate că mâine mă trezesc şi-mi amintesc totul, zic plină de speranţă, în clipa în care el se ridică în picioare.

— Să sperăm. Îmi examinează chipul preţ de o clipă sau două. Dar chiar dacă nu se întâmplă asta, o s-o scoatem noi la capăt, draga mea. De acord?

— De acord, încuviinţez.

— Ne vedem mai târziu.

Iese din cameră uşurel, având grijă să nu facă zgomot. Eu rămân nemişcată în tăcere. Începe să-mi zvâcnească iar capul şi sunt uşor ameţită. E mult prea mult. Amy are păr albastru, Brad Pitt are un copil din dragoste cu Angelina Jolie, iar eu am un soţ superb, care tocmai mi-a zis că mă iubeşte. Aproape că mă aştept să adorm şi să mă trezesc iar în 2004, mahmură, pe podeaua lui Carolyn, şi să aflu că toate astea n-au fost decât un vis.

6

Însă n-a fost nici un vis. A doua zi dimineaţă, când mă trezesc, e tot 2007. Încă mai am dinţi perfecţi şi strălucitori şi păr castaniu intens. Şi încă mai am o gaură neagră în memorie. Tocmai mănânc a treia felie de pâine prăjită şi iau o gură de ceai, când se deschide uşa şi apare Nicole, cu un cărucior pe rotile, plin cu flori. Casc ochii cât casa, impresionată de ceea ce văd. Trebuie să fie pe puţin douăzeci de aranjamente florale diferite. Buchete legate cu panglici... orhidee în ghivece... trandafiri maiestuoşi...

— E... vreunul dintre astea pentru mine? nu mă pot abţine să nu întreb.

Nicole pare surprinsă.

— Toate.

— *Toate sunt pentru mine?*

Mai să-mi vărs ceaiul pe mine.

— Toată lumea te iubeşte! Nu mai avem nici o vază liberă! Îmi întinde un vraf de cărţi de vizită. Uite şi mesajele.

— Dumnezeule. Iau primul cartonaş şi-l citesc.

Lexi – fată dragă. Ai grijă de tine, fă-te bine, ne vedem curând, toată dragostea. Rosalie.

Rosalie? Nu știu nici o Rosalie. Amuzată, îl pun deoparte pentru mai târziu și-l citesc pe următorul.

Cele mai bune urări și fă-te bine repede.

Tim și Suki.

Nici pe Tim și Suki nu-i cunosc.

Lexi, fă-te bine repede! O să ajungi tu cât de curând la vechiul record de reprize de câte trei sute de exerciții! Din partea tuturor prietenilor tăi de la sală.

Reprize de câte trei sute de exerciții? Eu?

Mă rog, așa s-ar cam explica mușchii de la picioare. Iau următorul cartonaș – și, în fine, e de la oameni pe care îi cunosc.

Fă-te bine repede, Lexi. Cele mai bune urări de la Fi, Debs, Carolyn și toți colegii de la Pardoseli.

În timp ce le citesc numele familiare, simt cum mi se încălzește inima. E o prostie, dar aproape mă gândeam că vechile mele prietene m-au uitat cu desăvârșire.

— Deci ai un soț ca din revistă! îmi întrerupe Nicole gândurile.

— Zici tu? Mă străduiesc să-mi iau un ton degajat. Mda, se poate spune că arată destul de bine...

— E incredibil! Și știi, ieri a venit și ne-a mulțumit tuturor c-am avut grijă de tine. Nu fac prea mulți oameni asta...

— N-am fost în viața mea cu un tip ca Eric! Hotărăsc brusc să renunț la aerul nonșalant. Sinceră să fiu, nu-mi vine să cred că e soțul meu. Mi se pare greu de imaginat. *Eu*. Și el.

Se aude o bătaie în ușă și Nicole strigă:

— Intră!

Uşa se deschide şi intră mama şi Amy, roşii la faţă şi transpirate, trăgând de vreo şase sacoşe burduşite cu albume de fotografii şi cu plicuri.

— Bună dimineaţa! Nicole le ţine uşa deschisă, cu un zâmbet larg. Cred că vă veţi bucura să auziţi, Lexi se simte mult mai bine azi.

— A, nu-mi spune că şi-a amintit totul! Mamei îi cade faţa. Şi noi care-am cărat toate maldărele astea de poze pân-aici. Ştii cât de grele sunt albumele astea? Şi n-am găsit nici loc de parcare...

— Nu, încă nu i-a revenit memoria, i-o taie scurt Nicole.

— Slavă Domnului! Mama îi observă brusc expresia lui Nicole. Vreau să zic... Lexi, draga mea. Am adus nişte poze să ţi le arătăm. Poate că îţi vor declanşa vreo amintire.

Mă uit la sacoşa cu fotografii, brusc surescitată. Pozele astea îmi vor spune povestea care lipseşte. O să-mi arate transformarea mea din „Dinţi Strâmbi" în... cine-oi fi acum.

— Să-i dăm drumul! Las cartonaşele cu mesaje jos şi mă aşez mai bine pe perne. Arătaţi-mi viaţa mea!

Învăţ foarte multe în timpul acestei internări în spital. Şi un lucru pe care l-am învăţat este că, dacă ai o rudă amnezică şi vrei s-o ajuţi să-şi recapete memoria, *e destul să-i arăţi o poză, indiferent care*. Au trecut zece minute şi încă n-am văzut nici o poză, fiindcă mama şi Amy nu pot cădea deloc de acord cu ce moment să înceapă.

— Nu vrem să fie *copleşită*, zice întruna mama, în timp ce scotocesc amândouă prin sacoşa cu

fotografii. Uite, eu zic că asta e perfectă. Alege o fotografie cu ramă cartonată.

— *În nici un caz.* Amy i-o înşfacă din mână. Am un buboi la bărbie. Arăt ca dracu'.

— Amy, e doar un coşuleţ. Abia dacă se vede.

— Ba se vede. Şi asta e şi mai nasoală! Începe să rupă ambele fotografii în bucăţi.

Eu aştept să aflu despre viaţa mea de multpierdută şi Amy distruge mărturiile?

— Nu mă uit la bubele tale! strig. Vreau să văd o poză! Oricare!

— Bine. Mama se apropie de pat, cu o fotografie neînrămată în mână. O s-o ţin s-o vezi bine, Lexi. Tu uită-te la imagine atentă şi vezi dacă îţi aminteşte de ceva. Gata? Mama întoarce poza.

E o fotografie cu un câine îmbrăcat în Moş Crăciun.

— Mamă... Fac eforturi să-mi ţin în frâu frustrarea. De ce-mi arăţi un câine?

— Draga mea, e Tosca! Mama are un aer jignit. În 2004 ar fi arătat cu totul altfel. Şi uite-i pe Rafael şi pe Amy săptămâna trecută, foarte drăguţi...

— Arăt *groaznic.* Amy înşfacă poza şi o face bucăţi înainte să apuc s-o văd.

— Nu mai rupe pozele! aproape că zbier la ea. Mamă, ai adus şi altfel de poze? Cum ar fi, cu oameni?

— Hei, Lexi, îţi aminteşti asta? Amy face un pas spre mine, arătându-mi un colier cu un trandafir făcut din jad. Mă benoclez la el, făcând eforturi disperate să pescuiesc vreo amintire legată de el.

— Nu, zic până la urmă. Nu-mi aduce aminte de nimic.

— Super. Atunci pot să-l iau eu?

— Amy! zice mama. Răsfoieşte fotografiile din mână, cu un aer total nesatisfăcut. Poate că ar trebui să aşteptăm mai bine să vină Eric cu DVD-ul de la nuntă. Dacă nici ăla nu te ajută să-ţi aminteşti nimic, atunci nimic n-o să reuşească.

DVD-ul de la nuntă.

Nunta mea.

De fiecare dată când mă gândesc la asta, mi se strânge stomacul, de surescitare nervoasă şi nerăbdare. Am un DVD cu nunta. Am fost mireasă! E un gând cât se poate de ciudat. Nici măcar nu mă pot închipui pe post de mireasă. Oare am avut o rochie vaporoasă, cu trenă şi voal şi cine ştie ce parură florală oribilă? Nici măcar n-am curajul să întreb.

— Pare... drăguţ, zic. Eric. Soţul meu.

— E un tip extraordinar. Mama încuviinţează absentă, continuând să răsfoiască fotografii cu câini. Se ocupă de multe acţiuni de binefacere, nu ştiu dacă ştii. Sau poate ar trebui să zic, firma lui se ocupă. Dar el şi firma sunt unul şi acelaşi lucru, aşa că tot aia e.

— Are propria lui firmă? Mă încrunt, confuză. Credeam că e agent imobiliar.

— E o firmă care *vinde proprietăţi*, draga mea. Proiecte de dezvoltare pentru apartamente stil mansardă de lux, în toată Londra. Au vândut o mare parte din acţiunile firmei anul trecut, dar şi-a păstrat destul ca să aibă controlul majoritar.

— A câştigat zece milioane de lire, spune Amy, încă ghemuită lângă punga cu fotografii.

— *Poftim?* Mă uit la ea siderată.

— E putred de bogat. Ridică privirea spre mine. Ei, hai. Nu-mi spune că n-ai ghicit asta!

— Amy! zice mama. Nu fi aşa vulgară!

Mi-am pierdut graiul. De fapt, mai am un pic şi leşin. Zece milioane de lire?

Se aude un ciocănit în uşă.

— Lexi? Pot să intru?

O, Doamne. El e. Îmi arunc o privire de control în oglindă şi mă dau repede cu nişte Chanel pe care l-am găsit în geanta Louis Vuitton.

— Intră, Eric! strigă mama.

Uşa se dă în lături – şi iată-l, ducând în braţe două sacoşe, alt buchet de flori şi un coş plin cu fructe. Are o cămaşă în dungi şi pantaloni bej, un pulover galben de caşmir şi pantofi sport cu ciucuraşi.

— Bună, draga mea. Lasă toate lucrurile pe jos, după care se apropie de pat şi mă sărută blând pe obraz. Cum îţi mai e?

— Mult mai bine, mersi. Îi zâmbesc.

— Dar tot nu ştie cine eşti, se bagă Amy. Pentru ea, eşti doar un tip oarecare într-un pulover galben.

Eric nu pare câtuşi de puţin deranjat de replica ei. Poate că e obişnuit cu insolenţa lui Amy.

— Ei bine, ne vom ocupa de această problemă chiar azi. Ridică sacoşa energic, extrem de încrezător. Am adus poze, DVD-uri, suveniruri... hai să-ţi facem cunoştinţă cu viaţa ta. Barbara, vrei te rog să pui tu DVD-ul ăsta cu nunta? Îi întinde mamei un disc strălucitor. Şi, pentru început, Lexi... uite albumul nostru de nuntă. Pune pe pat un album îmbrăcat în piele de viţel, care pare scump şi, în clipa când citesc cuvintele imprimate în relief, simt un fior de neîncredere:

ALEXIA ŞI ERIC
6 IUNIE 2005

Îl deschid şi parcă mi-a căzut o piatră de moară în stomac. Am în faţă o fotografie alb-negru cu mine ca mireasă. Port o rochie albă drapată, am părul prins într-un coc simplu şi elegant şi am în mână un buchet minuscul de crini. Nici urmă de volane flu-flu.

Dau foaia, rămasă fără grai. Îl văd pe Eric lângă mine, la patru ace. Pe pagina următoare, ridicăm spre obiectiv paharele de şampanie şi ne zâmbim. Arătăm atât de *glossy*. Ca oamenii din reviste.

Asta e nunta mea. Nunta mea, petrecută în realitate. Dacă aveam nevoie de dovezi... iată dovada.

Dinspre ecranul TV se aud brusc sunete de voci amestecate, lume râzând şi vorbind. Ridic ochii şi am un nou şoc. Chiar acolo, la televizor, Eric şi cu mine pozăm în hainele de nuntă. Ne aflăm în faţa unui tort de nuntă uriaş, ţinând cuţitul împreună şi râzând la cineva din afara cadrului. Nu-mi pot lua ochii de la mine.

— Am hotărât să nu filmăm ceremonia, îmi explică Eric. Asta e petrecerea de după.

— Aha. Am glasul uşor răguşit.

N-am fost niciodată genul care se emoţionează la nunţi. Însă, când mă uit la noi tăind tortul, zâmbind spre cei care ne pozează, apoi pozând iar pentru cineva care n-a apucat să facă poza... începe să mă mănânce nasul. Asta e ziua nunţii mele, aşa-numita cea mai fericită zi a vieţii mele, şi eu nu-mi amintesc absolut nimic despre ea.

Aparatul se răsuceşte şi surprinde chipuri de oameni pe care nu-i recunosc. Le recunosc pe mama, în taior bleumarin, şi pe Amy, care are o rochie mov cu bretele. Ne aflăm într-un spaţiu

imens, cu un aer modern, cu pereţi de sticlă, scaune moderne şi flori peste tot şi lumea se revarsă pe o terasă uriaşă, cu pahare de şampanie în mâini.

— Unde-i locul ăsta? întreb.

— Scumpa mea... Eric pufneşte în râs, deconcertat. Asta e casa noastră.

— Casa noastră? Dar e uriaşă! Uite la ea!

— E *penthouse*-ul, încuviinţează el. E destul de spaţios.

„Destul de spaţios"? E cât un teren de fotbal. Apartamentul meu minuscul din Balham e cam cât unul din covoraşele astea.

— Şi aia cine e? Arăt spre o fată drăguţă cu o rochie roz fondant fără mâneci, care-mi şopteşte ceva la ureche.

— E Rosalie. Cea mai bună prietenă a ta.

Cea mai bună *prietenă* a mea? N-am văzut-o pe tipa asta în viaţa mea. E slabă şi bronzată, are ochi albaştri imenşi, o brăţară masivă la încheietură şi ochelari de soare daţi pe spate, peste părul ei blond, de fată din California.

Ea mi-a trimis flori, îmi amintesc brusc. *Fată dragă. Cu dragoste, Rosalie.*

— Lucrează şi ea la Deller Carpets?

— Nu! Eric zâmbeşte, de parcă aş fi făcut o poantă. Aici vine partea amuzantă.

Arată spre ecran. Aparatul ne urmăreşte ieşind pe terasă şi mă aud râzând şi zicând „Ce surprize mai ai, Eric?". Toată lumea se uită în sus, din nu ştiu ce motiv, habar nu am de ce...

Şi atunci, aparatul focalizează şi văd. Un avion scrie ceva pe cer şi eu citesc: *Lexi, am să te iubesc toată viaţa.* Pe ecran, toată lumea gesticulează, rămasă fără aer, şi mă văd holbându-mă,

arătând spre cer, ferindu-mi ochii cu mâna, apoi sărutându-l pe Eric.

Soţul meu a pus să mi se scrie pe cer, la nunta noastră, şi eu *nu sunt în stare să-mi amintesc dracului nici măcar asta*? Îmi vine să plâng.

— Aşa, aici suntem în insulele Mauritius, în vacanţă, anul trecut...

Eric a dat pe repede înainte şi mă uit uluită la ecran. Adică fata aia care se plimbă de-a lungul plajei sunt *eu*? Am părul împletit, sunt bronzată şi filiformă şi am nişte bikini tanga roşii. Arat ca genul de fată la care m-aş chiorî cu invidie maximă.

— Şi aici suntem noi, la un bal de binefacere...

Eric a dat iar pe repede înainte şi iată-ne din nou. Port o rochie de seară albastră mulată, care îmi permite să mă mişc în voie, şi dansez cu Eric într-o sală de bal maiestuoasă.

— Eric e foarte generos când vine vorba de caritate, spune mama, însă eu nu răspund. Privirea mi s-a lipit de un tip arătos, brunet, care stă în picioare lângă ringul de dans. Ia stai aşa. Oare nu-l... cunosc de undeva?

Ba da. Ba da. Îl recunosc, categoric. În fine!

— Lexi? Eric mi-a remarcat expresia. Îţi aduci aminte de ceva?

— Da! Nu-mi pot reţine un zâmbet fericit. Mi-l amintesc pe tipul din stânga. Arăt spre ecran. Nu ştiu cine e exact, dar *îl cunosc*. Chiar foarte bine! E un tip plin de căldură, e amuzant şi parc-aş zice că e doctor... sau poate l-am întâlnit în vreun cazino...

— Lexi... Mă întrerupe Eric cu blândeţe. Acela e George Clooney, actorul. A fost invitat de onoare al balului.

— A. Mă frec pe nas, dezamăgită. A, da.

George Clooney. Sigur că da. Ce tâmpită sunt. Mă las înapoi pe perne, deprimată.

Când mă gândesc la toate lucrurile oribile şi penibile pe care mi le amintesc. Cum a trebuit să mănânc griş la şcoală, la şapte ani, şi mi-a venit să vomit. Cum, la cinşpe ani, aveam un costum de baie alb şi, când am ieşit din bazin, am văzut că e transparent şi toţi băieţii au râs. Îmi amintesc acea senzaţie de umilinţă, de parc-ar fi fost ieri.

Dar nu-mi aduc aminte, oricât aş vrea, de o plajă cu nisip perfect, din Mauritius. Nu-mi amintesc cum am dansat cu soţul meu la nu ştiu ce mare bal. Hei, creierule, eşti acasă? Chiar nu-ţi dai seama care-ţi sunt priorităţile?

— Aseară am citit despre amnezie, zice Amy de pe podea, unde stă turceşte. Ştii care e simţul care îţi stârneşte cel mai tare amintirile? Mirosul. Poate-ar trebui să-l *miroşi* pe Eric.

— Aşa e, intervine hodoronc-tronc şi mama. Aşa a păţit şi individul ăla, Proust. A adulmecat o madlenă şi-au început să-l inunde amintirile.

— Hai, zice Amy încurajatoare. Merită măcar să-ncerci, nu?

Îi arunc o privire jenată lui Eric.

— Te deranjează dacă... te miros, Eric?

— Câtuşi de puţin! Merită să încercăm.

Se aşază pe pat şi opreşte imaginea în stop-cadru pe DVD. Să-mi ridic braţele, sau...

— Îhm... cred că da...

Eric îşi ridică braţele solemn. Mă aplec graţioasă în faţă şi-i miros o subsuoară. Disting miros de săpun şi aftershave şi un miros vag, bărbătesc. Dar în creier nu-mi năvăleşte nici o amintire.

În afară de niște imagini cu George Clooney, în *Ocean's Eleven*.

Poate că n-ar fi bine să le aduc în discuție.

— Ți-a adus aminte de ceva? Eric a încremenit în poziție, cu brațele ridicate.

— Încă nu, zic, după ce-l mai adulmec o dată. Adică, nimic semnificativ.

— Ar trebui să-l miroși și între picioare, spune Amy.

— *Scumpa mea*, face mama cu glas stins.

Nu mă pot abține să nu mă uit la zona indicată de Amy. Cea cu care m-am măritat. Arată destul de generoasă, deși nu poți ști niciodată. Mă întreb...

Nu. Nu e momentul potrivit acum.

— Ar trebui să faceți sex, asta ar trebui, spulberă Amy tăcerea jenată, după care face un balon de gumă. Trebuie să simțiți fiecare mirosul puternic al trupului celuilalt...

— Amy! i-o taie mama. Draga mea! Vezi c-ai întrecut măsura!

— Zic și eu! E cea mai bună metodă de vindecare, una sută la sută naturală!

— Deci. Eric își lasă iar brațele jos. Se pare că n-a fost marele succes scontat.

— Nu.

Poate că are dreptate Amy. Poate ar trebui să facem sex. Îi arunc o privire lui Eric – și am convingerea că și el se gândește la același lucru.

— Nu contează. Avem tot timpul. Eric surâde și închide albumul de fotografii – dar văd limpede că și el e la fel de dezamăgit.

— Și dacă nu-mi amintesc niciodată? Mă uit în jur, în cameră. Dacă toate acele amintiri s-au

pierdut pentru totdeauna şi nu le mai pot recupera niciodată? *În veci?*

Mă uit în jur, la chipurile îngrijorate, şi mă simt brusc neputincioasă şi vulnerabilă. E ca atunci când mi s-a buşit computerul şi mi-am pierdut toate e-mailurile, numai că de o mie de ori mai rău. Tipul de la tehnic îmi spunea întruna c-ar fi trebuit să-mi fac copii de siguranţă. Dar cum îţi faci backup la propriul tău creier?

În după-masa aceea, mă consultă un neuropsiholog. E un tip prietenos, în blugi, îl cheamă Neil şi stau cu el la o masă şi fac tot felul de teste. Şi, trebuie să spun, sunt destul de bună! Ţin minte cincizeci de cuvinte dintr-o listă; îmi amintesc o povestire, desenez o imagine din amintire.

— Mintea ta funcţionează foarte bine, Lexi, spune Neil după ce completează ultima rubrică. E eficientă, memoria pe termen scurt e perfectă, nu ai probleme cognitive majore... dar suferi de o amnezie retrogradă severă. E ceva foarte rar, să ştii.

— Dar *de ce mi s-a întâmplat asta*?

— Păi, totul pleacă de la felul în care te-ai lovit la cap. Se apleacă în faţă însufleţit, desenează pe blocnotes conturul unui cap şi începe să haşureze un creier. Ai avut ceea ce se numeşte traumatism prin accelerare-decelerare. Când te-ai lovit de parbriz, creierul ţi-a fost dislocat în interiorul craniului şi o mică porţiune a creierului tău a fost, să zicem aşa, ciupită. E posibil să-ţi fi afectat depozitul de amintiri... sau poate ţi-a afectat căile nervoase ori capacitatea de a-ţi activa

amintirile stocate. Ca să zic aşa, depozitul e intact, dar nu reuşeşti să deschizi uşa.

Îi lucesc ochii de zici că l-a apucat pe Dumnezeu de un picior şi ar trebui să fiu mândră de mine nevoie mare.

— Nu puteţi să-mi faceţi nişte şocuri electrice? zic frustrată. Sau să-mi daţi una în cap sau ceva de genul ăsta?

— Mi-e teamă că nu. Pare amuzat. Contrar credinţei populare, lovind un amnezic în cap nu îl vei ajuta deloc să-şi amintească. Aşa că te-aş sfătui să nu încerci să faci asta acasă. Îşi dă scaunul înapoi. Hai să te conduc în salon.

Când ne întoarcem, le găsim pe mama şi pe Amy uitându-se la DVD, în timp ce Eric vorbeşte la mobil. Dar imediat termină conversaţia şi închide clapeta telefonului cu zgomot.

— Cum a fost?

— Ce ţi-ai amintit, draga mea? se bagă şi mama.

— Nimic, mă văd nevoită să recunosc.

— În clipa în care se va întoarce într-un mediu familiar, probabil că-şi va recăpăta memoria singură, spune Neil încurajator. Deşi e posibil să ia ceva timp.

— Aha, încuviinţează Eric, atent. Deci acum ce facem?

— Păi... Neil îmi răsfoieşte foile de observaţie. Fizic, eşti într-o stare foarte bună, eu unul te-aş externa şi mâine. O să te programez la o consultaţie de acum într-o lună, ca pacient ambulatoriu. Până atunci, locul cel mai bun în care te poţi afla este acasă. Zâmbeşte. Sunt sigur că acolo vrei şi tu să fii.

— Da! zic după o pauză. Acasă. Super.

Însă chiar în clipa în care spun aceste cuvinte îmi dau seama că nu știu la ce mă refer atunci când spun „acasă". Pentru mine, acasă însemna apartamentul din Balham. Care nu mai există.

— Care e adresa ta? Medicul scoate un stilou. Pentru fișa mea.

— Nu... știu exact.

— V-o scriu eu, spune Eric, săritor, și ia stiloul.

E o demență. Nu știu unde locuiesc. Parc-aș fi o babă senilă și confuză.

— Păi, mult noroc, Lexi. Neil se uită la Eric și la mama. O puteți ajuta oferindu-i cât de multe informații posibile despre viața ei. Scrieți-i lucruri care credeți că o pot ajuta. Duceți-o să vadă locuri în care a fost. Dacă e vreo problemă, sunați-mă.

Ușa se închide în urma lui Neil și, în tăcerea care se lasă, nu se aude decât zgomotul televizorului. Mama și Eric schimbă priviri între ei. Dacă aș fi genul care crede în teoria conspirației, aș zice că pun la cale un plan abscons.

— Ce e?

— Scumpa mea, mama ta și cu mine vorbeam mai devreme despre cum să... ezită Eric. Despre cum să abordăm externarea ta.

Să abordăm externarea ta. Cine-l aude zice că sunt cine știe ce deținută psihopată periculoasă.

— Ne aflăm într-o situație destul de ciudată, continuă el. Firește, eu aș vrea să vii acasă și să-ți reiei vechea viață. Dar, după câte-mi dau eu seama, s-ar putea să nu te simți confortabil în această postură. La urma urmei... nu mă cunoști.

— Așa e. Îmi mușc buza. Nu te cunosc.

— I-am spus lui Eric că ești foarte bine-venită să stai la mine o vreme, se bagă mama. Evident,

va exista un oarecare disconfort şi va trebui să împarţi camera cu Jake şi Florian, dar sunt căţei buni...

— Camera aia pute, zice Amy.

— *Nu pute deloc*, Amy. Mama pare sincer jignită. Muncitorul ăla zicea că e doar chestie de uscat... nu ştiu ce. Face un gest vag.

— Putregai de lemn uscat, zice Amy, fără să-şi ia ochii de la televizor. Şi miroase de-ţi mută nasul.

Mama clipeşte des, agasată la culme. Între timp, Eric a venit lângă mine, cu un aer îngrijorat.

— Lexi, te rog să nu crezi c-am să fiu ofensat. Înţeleg cât de dificilă e situaţia pentru tine. Pentru tine, eu sunt un străin, ce Dumnezeu! Îşi întinde braţele larg. De ce naiba ai vrea să vii cu mine acasă?

Ştiu că aşteaptă să răspund – dar, brusc, atenţia îmi e distrasă de o imagine de pe ecran. Sunt eu şi Eric, pe o navetă rapidă. Dumnezeu ştie unde suntem, dar soarele străluceşte şi marea e albastră. Amândoi avem ochelari de soare, iar Eric îmi zâmbeşte în timp ce conduce barca şi arătăm cât se poate de glamoros, parc-am juca într-un film cu James Bond.

Nu mă pot abţine să nu mă holbez la imagine, vrăjită. *Vreau să trăiesc viaţa asta*, îmi trece un gând rapid prin cap. *Îmi aparţine. Mi-am câştigat-o singură. Şi n-am de gând s-o las să mi se strecoare printre degete.*

— Ultimul lucru pe care îl doresc e să stau în calea recuperării tale, continuă Eric. Indiferent ce alegi să faci, eu voi înţelege.

— Aha. Da. Iau o înghiţitură de apă, încercând să câştig puţin timp. Păi o să... mă gândesc bine, câteva clipe.

OK. Hai să-mi recapitulez cât se poate de clar opţiunile:

1. O cameră în putrefacţie din Kent, pe care trebuie s-o împart cu doi ogari.

2. Un apartament mansardat stil palat în Kensington, cu Eric, soţul meu cel arătos, care ştie să conducă o navetă rapidă.

— Ştii ceva, Eric? zic precaută, cântărindu-mi bine cuvintele. Cred c-ar trebui să vin şi să stau cu tine.

— Vorbeşti serios? Chipul i se luminează, dar văd limpede că e luat prin surprindere.

— Eşti bărbatul meu, zic. Locul meu e lângă tine.

— Dar nu-ţi aminteşti de mine, spune îndoit. Nu mă cunoşti.

— O să fac din nou cunoştinţă cu tine! zic cu entuziasm crescând. În mod categoric, calea cea mai sigură de a-mi aminti despre viaţa mea e s-o trăiesc. Îmi poţi povesti despre tine, despre mine, despre căsnicia noastră... Iar eu voi reînvăţa totul! Iar doctorul ăla a zis că e bine să stau într-un mediu familiar. O să-mi pună în funcţiune sistemul de recuperare a amintirilor sau ceva de genul ăsta.

Sunt din ce în ce mai sigură că vreau să fac asta. Deşi nu ştiu nimic despre soţul meu sau despre viaţa mea. Ideea e că m-am măritat cu un multimilionar chipeş, care mă iubeşte şi are un *penthouse* uriaş şi mi-a adus trandafiri bej. N-o să arunc toate astea la coş din cauza

unui amănunt minor, cum ar fi faptul că nu mi-l amintesc.

Toată lumea trebuie să se îngrijească în permanenţă de căsnicia sa, într-un fel sau într-altul. Eu va trebui să lucrez doar la partea cu „să ţi-l aminteşti pe soţul tău".

— Eric, chiar vreau să vin acasă cu tine, zic cât pot de sinceră. Sunt sigură c-o să avem o căsnicie minunată, bazată pe iubire. O scoatem noi la capăt, sunt convinsă.

— Ar fi minunat să vii înapoi. Eric pare însă la fel de deconcertat. Dar te rog să nu te simţi obligată în vreun fel...

— Dar n-o fac deloc din obligaţie! O fac fiindcă... aşa mi se pare corect.

— Păi, eu cred că e o idee foarte bună, se bagă şi mama.

— Atunci aşa rămâne, zic. Am stabilit.

— Fireşte, n-o să vrei să... Eric şovăie, jenat. Vreau să zic... eu o să stau în camera de oaspeţi.

— E perfect, spun, încercând să-mi iau acelaşi ton formal ca şi el. Mulţumesc, Eric.

— Păi, dacă eşti sigură că asta vrei... S-a luminat total la faţă. Hai s-o facem cum trebuie, vrei? Aruncă o privire de control asupra verighetei mele, care se află tot pe noptieră, iar eu îi urmăresc privirea.

— Da, haide! încuviinţez, cu însufleţire bruscă.

El ia inelele, iar eu întind mâna stângă stingherită. Mă uit, transfigurată, cum Eric îmi pune inelele pe deget. Întâi verigheta, apoi inelul cu diamant enorm. Se aud şuşoteli în salon în timp ce-mi admir mâna inelată.

Măiculiţă, diamantul ăsta e cât casa.

— Cum îţi e cu ele, Lexi? mă întreabă Eric. Te simţi confortabil?

— E... super! Pe bune. E perfect.

Un zâmbet uriaş îmi luminează faţa în timp ce întorc mâna încolo şi-ncoace. Simt c-ar trebui să arunce cineva confetti sau să cânte marşul nupţial. Cu două nopţi în urmă, Dave Ratatul îmi trăgea clapa la un club de doi bani. Iar acum... sunt măritată!

7

Probabil că toate astea se datorează karmei mele de excepţie.

Probabil că am fost o fiinţă incredibil de nobilă într-o existenţă anterioară. Probabil c-am salvat copii dintr-o clădire în flăcări sau mi-am dat viaţa pentru a ajuta leproşii sau am inventat roata – ori ceva de genul ăsta. E unica explicaţie pe care o am pentru modul în care am aterizat în noua mea viaţă.

Iată-mă, vâjâind pe chei, cu superbul meu soţ, *în Mercedesul lui decapotabil.*

Zic vâjâind. De fapt, mergem cu vreo treizeci şi ceva de kilometri la oră. Eric e plin de solicitudine şi zice că ştie cât de greu trebuie să-mi fie să mă urc din nou într-o maşină şi că, dacă mă simt traumatizată, să-i spun imediat. Dar mi-e foarte bine, serios. Nu-mi amintesc absolut nimic despre accident. E doar o poveste care mi s-a spus, întâmplată altcuiva, genul la care dai uşor din cap politicos şi zici „Vai, nu, ce îngrozitor", însă ai încetat de mult să fii atent la ce ţi se povesteşte.

Mă tot uit pe şest la mine, uluită. Am o pereche de blugi cu vedere la gleznă, *cu două mărimi*

mai mici decât purtam înainte. Şi o bluză de la Miu Miu, un nume pe care-l ştiam doar din reviste. Eric mi-a adus o geantă cu haine din care să-mi aleg şi toate erau atât de elegante şi de firmă că abia dacă am îndrăznit să le ating, ca să nu mai zic să le pun pe mine.

Pe bancheta din spate sunt buchetele şi cadourile primite în spital, inclusiv un coş imens cu fructe tropicale de la Deller Carpets. Era şi o scrisoare ataşată, de la o anume Clare, care zicea c-o să-mi trimită un raport despre ultima şedinţă, să-l citesc când am timp, şi că speră că mă simt mai bine. După care se semnase: „Clare Abrahams, asistenta personală a lui Lexi Smart".

Asistenta personală a lui Lexi Smart. Am propria mea secretară. Fac parte din consiliul de conducere. Eu!

Tăieturile şi echimozele arată mult mai bine acum şi mi-au fost scoase copcile de plastic de la cap. Am părul proaspăt spălat şi strălucitor, iar dinţii îmi sunt perfecţi – ca un star de cinema. Nu mă pot abţine să nu zâmbesc în fiecare suprafaţă lucioasă pe lângă care trec. Adevărul e că pur şi simplu nu mă pot opri din zâmbit.

Poate că într-o viaţă anterioară am fost Ioana d'Arc şi am fost torturată cumplit, până la moarte. Sau poate am fost individul ăla din *Titanic*. Da. M-am înecat într-un ocean necruţător şi îngheţat şi, cum n-am putut atunci să o am pe Kate Winslet, asta mi-e răsplata. Vreau să spun, nimănui nu i se face cadou din senin o viaţă perfectă degeaba. Pur şi simplu, aşa ceva nu se întâmplă niciodată.

— E totul în regulă, draga mea?

Eric îşi pune mâna o clipă pe mâna mea. Părul cârlionţat i s-a ciufulit în vânt, iar ochelarii de soare scumpi îi licăresc în lumina soarelui. Arată ca genul de bărbat pe care şi l-ar *dori* cei de la PR-ul firmei Mercedes ca să le conducă maşinile.

— Da! răspund cu un surâs larg. Totul e perfect!

Sunt Cenuşăreasa. Nu. Sunt *şi mai şi* decât Cenuşăreasa, fiindcă ea nu s-a ales decât cu prinţul, nu-i aşa? Eu sunt Cenuşăreasa cu dantură de vis şi un job de invidiat.

Eric semnalizează stânga.

— Uite c-am ajuns...

Opreşte în faţa unei intrări străjuite de stâlpi impozanţi, trece de un portar în cabină de sticlă, intră în parcarea amenajată şi opreşte motorul.

— Hai să-ţi vezi casa.

*

Ştiţi cum, uneori, când vezi cu ochii tăi nişte lucruri care ţi-au fost extrem de lăudate, eşti dezamăgit. De pildă, ai făcut economii cine ştie cât timp ca să te duci la nu ştiu ce restaurant de fiţe şi chelnerii sunt odioşi, masa e prea mică, iar budinca are gust de Mr Whippy[1].

Ei bine, noul meu cămin e aproximativ opusul acestei situaţii. E *infinit mai mişto* decât mi l-am închipuit. În timp ce mă plimb prin el, sunt efectiv siderată. E uriaş. E luminos. Are vedere spre fluviu. Are o canapea crem imensă în formă de L şi cel mai dementţial bar de cocteil, din

1. Marcă de îngheţată (n. t.).

granit negru, pe care l-am văzut în viaţa mea. Duşul e o cameră placată sută la sută cu marmură, suficient de spaţioasă ca să intre în ea cinci persoane.

— Îţi aminteşti ceva din toate astea? Eric mă fixează intens. Îţi vine în minte ceva?

— Nu. Dar e absolut senzaţional!

Trebuie neapărat să dăm nişte megapetreceri aici. Le şi văd pe Fi, Carolyn şi pe Debs cocoţate pe scaunele de la bar, întrecându-se cine bea mai multe pahare de tequila, cu muzica duduind din boxe, la maximum. Mă opresc lângă canapea şi-mi trec mâna peste textura pluşată. E atât de imaculată şi de perfect umflată că nu cred c-am să îndrăznesc vreodată să mă aşez pe ea. Poate o să stau finuţ pe margine. O să-mi prindă foarte bine pentru muşchii fesieri.

— E o canapea incredibilă! Ridic privirea spre Eric. Cred c-a costat enorm.

— Zece mii de lire, încuviinţează Eric.

Rahat. Îmi retrag mâna. Cum e posibil ca o canapea să coste atât de mult? Cu ce e umplută, cu *caviar*? Mă trag într-o parte, mulţumindu-i Cerului că nu m-am aşezat pe ea. Notiţă mentală către sinele meu: să nu bei niciodată vin roşu / să nu mănânci niciodată pizza în apropierea supercanapelei crem de zece miare.

— Îmi place foarte mult... ăă... spotul ăsta de lumină. Arăt spre o bucată de metal ondulat, care stă în picioare.

— E un calorifer, zâmbeşte Eric.

— Aha, zic confuză. Am crezut că *ăla* e un calorifer. Arăt spre un calorifer demodat, vopsit în negru şi încastrat în peretele opus.

— Ăla e o operă de artă, mă corectează Eric. E de Hector James-John. *Disintegration Falls*[1].

Mă duc lângă ea, îmi lungesc gâtul şi mă uit la ea împreună cu Eric, cu o expresie care sper să pară inteligentă, de iubitoare de artă.

Disintegration Falls. Calorifer negru. Nţ, nici cea mai mică idee.

— E... extrem de solidă structural, mă aventurez după o pauză.

— Am avut noroc s-o obţinem, spune Eric, dând din cap către opera de artă. La aproximativ fiecare opt luni ne place să investim într-o piesă de artă abstractă. E loc suficient în apartament. Şi, în egală măsură, e vorba şi de portofoliu. Ridică din umeri de parcă e de la sine înţeles.

— Sigur că da! M-am gândit şi eu că aspectul... cu portofoliul... trebuie să fie absolut... Îmi dreg glasul şi îmi feresc privirea.

Ţine-ţi pliscul, Lexi. Habar n-ai despre arta modernă sau despre portofolii şi, la drept vorbind, despre cum e să fii bogat – şi te dai de gol singură, ca fraiera.

Îmi iau ochii de la caloriferul artistic şi mă concentrez asupra unui ecran uriaş, care aproape că umple tot peretele opus. În mijlocul camerei, lângă masă, se află încă un ecran şi am observat că mai există unul, în baie. E clar, lui Eric îi plac mult televizoarele.

— Ce ţi-ar plăcea? Mă vede uitându-mă. Încearcă asta. Ia o telecomandă şi apasă pe un buton, în direcţia ecranului. O clipă mai târziu, mă uit la un foc care arde şi trosneşte.

---

1. Joc de cuvinte, *Cascada dezintegrării* sau *Dezintegrare dezintegrată* (n. t.).

— Uau! Mă benoclez la el mirată.

— Sau asta. Imaginea se schimbă într-una cu peşti tropicali viu coloraţi, ce înoată printre alge. E ultimul răcnet în materie de *home screen system*, zice mândru. E artă, e divertisment, e comunicare. Poţi să trimiţi e-mailuri, să asculţi muzică, să citeşti cărţi... Am o mie de cărţi de literatură stocate. Poţi să ai chiar şi un animal de companie virtual.

— Un animal de companie? Încă sunt cu ochii lipiţi de ecran de uimire.

— Fiecare avem câte unul. Eric zâmbeşte. Uite-l pe al meu, Titan. Apasă pe telecomandă şi pe ecran apare imaginea unui păianjen masiv dungat, care se târăşte în jurul unei cuşti de sticlă.

— O, Doamne!

Mă trag spre spate, îngreţoşată. Nu m-am dat niciodată în vânt după păianjeni, iar ăsta să tot aibă vreo trei metri. I se văd perii de pe picioarele oribile. I se vede chiar şi *faţa*.

— Crezi că ai putea... să-l stingi, te rog?

— Ce s-a întâmplat? Eric pare surprins. Ţi l-am arătat pe Titan chiar la prima ta vizită aici. Mi-ai zis că ţi se pare adorabil.

Mişto. Era prima noastră întâlnire, i-am zis că-mi place păianjenul din pură politeţe... şi acum se pare că n-am nici o şansă să mai scap de el.

— Ştii ceva? zic, încercând să-mi feresc privirea de Titan. Poate că, din cauza accidentului, am devenit păianjenofobă. Încerc să-mi iau un aer cât mai doct, de parcă aş reproduce întocmai cele spuse de un medic.

— Poate. Eric se încruntă uşor, de parcă ar încerca să vadă aţa albă cu care e cusută această teorie.

Să încerce cât dorește.

— Și zici că am și eu un animăluț? zic repede, ca să-i distrag atenția. Ce e?

— Uite-l. Zapează spre ecran. Uite-l pe Arthur. Pe ecran apare un pisoiaș alb și pufos și nu mă pot abține să nu țip de încântare.

— Vai, cât e de *drăgălaș*! Îl urmăresc jucându-se cu un ghem, războindu-se cu el și rostogolindu-se. Crește și se face pisică?

— Nu. Eric zâmbește. Rămâne pisoi cât vrei tu. Toată viața, dacă așa vrei tu. Pot să trăiască o sută de mii de ani.

— Aha, zic după o pauză. Sinceră să fiu, e o mare țăcăneală. Un pisoi virtual de o sută de mii de ani.

Lui Eric îi bipăie mobilul și-l deschide, apoi zapează iar din telecomandă, revenind la imaginea cu peștele.

— Scumpa mea, mi-a venit șoferul. Cum ți-am zis, va trebui să trec rapid pe la birou. Dar Rosalie e pe drum încoace, să-ți țină companie. Până atunci, dacă ai vreo problemă, sună-mă imediat – sau trimite-mi un e-mail prin sistemul computerizat. Îmi întinde o chestie dreptunghiulară albă, cu ecran. Ai aici telecomanda. De la ea se reglează încălzirea, ventilația, lumina, ușile, jaluzelele... totul e acționat digital. Dar nu e neapărată nevoie să o folosești. Toate sunt reglate perfect.

— Adică toată casa noastră poate fi reglată prin telecomandă? Îmi vine să râd.

— Stai într-un apartament de lux, ce vrei! Își întinde brațele paralel, de parcă ar zice „asta e situația", iar eu încuviințez, încercând să nu-l las să vadă cât sunt de copleșită de toate astea.

Îl privesc cum își pune sacoul.

— Și... despre Rosalie ce poți să-mi spui?

— E nevasta partenerului meu, Clive. Vă înțelegeți foarte bine.

— Îmi e la fel de bună prietenă ca fetele de la mine de la firmă? întreb. Ca Fi și Carolyn? Ieșim împreună cu toatele în oraș?

— Cine? Eric pare să nu știe la cine mă refer. Poate e genul de tip care nu ține pasul cu viața socială a soției lui.

— Nu contează, spun grăbită. Aflu eu.

— O să vină și Gianna mai târziu. Menajera noastră. Dacă ai vreo problemă, te ajută ea.

Se apropie de mine, ezită, apoi îmi ia mâna. Are pielea perfectă și catifelată, chiar și la atingere, și simt o mireasmă înnebunitoare, un aftershave care miroase a lemn de santal.

— Mersi, Eric. Îmi pun mâna peste a lui și i-o strâng. Apreciez foarte mult tot ce faci.

— Bine te-ai întors acasă, draga mea, spune el, oarecum protocolar. Apoi își extrage mâna, se îndreaptă spre ușă și, o clipă mai târziu, o închide în urma lui.

Sunt singură. Singură în căminul meu, de femeie măritată. În timp ce mă uit iar în jur la spațiul uriaș și observ pentru prima oară măsuța de cafea din plexiglas, în formă de cub, albumele de artă... îmi dau seama că nu văd prea multe semne care să spună clar că *stau și eu* aici. Nu există nici căni de porțelan viu colorat, nici luminițe vesele, nici teancuri de romane în ediții ieftine.

Și totuși. Probabil că Eric și cu mine am vrut să o luăm de la capăt, să alegem totul împreună.

Şi probabil c-am primit tone de cadouri de nuntă incredibile. Vazele alea din sticlă albastră de pe poliţa şemineului par să fi costat o avere.

Mă duc la ferestrele imense şi mă uit jos în stradă. Nu e nici un zgomot, nici pic de curent, absolut nimic. Mă uit la un tip care pune un pachet într-un taxi, la depărtare, şi la o femeie care se chinuie cu un căţel în lesă. Apoi îmi scot mobilul şi încep să-i scriu un SMS lui Fi. *Trebuie neapărat* să vorbesc cu ea despre toate astea. O s-o invit să treacă pe la mine mai încolo, o să ne cuibărim amândouă pe canapea, iar ea o să-mi relateze în amănunt tot ce nu ştiu despre viaţa mea, începând cu Eric. Apăs tastele fără să-mi pot suprima un surâs de nerăbdare.

Bună! M-am întors acasă – dă-mi un semn! Abia aştept să te văd!!! Lxxxx

Le trimit acelaşi mesaj şi lui Carolyn şi lui Debs. După care îmi las mobilul deoparte şi mă răsucesc pe scaun, pe parchetul lucios. Am făcut mari eforturi să-mi păstrez cumpătul în faţa lui Eric, dar acum că sunt singură îmi pot lăsa încântarea să mi se reverse în voie prin toţi porii. N-am crezut niciodată, în viaţa mea, c-am să ajung să trăiesc într-un asemenea loc.

Mă trezesc râzând din senin. E curată demenţă. Eu. În locul ăsta!

Mă răsucesc iar pe scaun, apoi mă învârtesc, tot mai repede, cu braţele în lături şi râzând nebuneşte. Eu, Lexi Smart, locuiesc aici, în acest palat dotat cu tehnică digitală de ultima generaţie, controlat prin telecomandă!

Scuze, Lexi Gardiner.

Gândul ăsta mă face să râd şi mai tare. Când m-am trezit, nu-mi ştiam nici măcar numele.

Dacă ar fi fost Pratt-Bottom[1]? Ce-aș fi zis atunci? Scuze, Eric, pari un tip mișto, dar nici într-o mie de ani...

Zdrang. Zgomotul de sticlă spartă îmi întrerupe șirul gândurilor. Încremenesc îngrozită. Fără să vreau, am atins cu mâna un leopard de sticlă surprins în timpul săriturii, aflat pe-o etajeră. Iar acum zace pe podea, în două bucăți.

Am spart un bibelou valoros și sunt aici de doar trei minute.

Hai c-am început-o bine.

Mă aplec cu grijă și ating bucata mai mare, cea cu coada. Are marginea ciobită urât și pe jos sunt niște ciobulețe de sticlă. Nu se mai poate lipi.

Mi se urcă tot sângele în cap de panică. Ce să fac? Dacă e vreo zece mii de lire, cât canapeaua? Dacă e cine știe ce moștenire de familie a lui Eric? Ce-o fi fost în mintea mea, să mă învârtesc ca nebuna prin casă?

Ridic cu grijă prima bucată, apoi pe cea de-a doua. Va trebui întâi să mătur cioburile, după care...

Mă întrerupe un bipăit și-mi stă inima. Ecranul gigantic de lângă mine s-a făcut albastru intens și are un mesaj, cu litere verzi, de tipar.

BUNĂ, LEXI – CE FACI?

Ce porcărie! Mă poate vedea. Mă privește chiar acum. Suntem la *Big Brother*!

Sar îngrozită în picioare și împing repede cele două bucăți de sticlă sub o pernă de pe sofa.

---

1. Ambele nume înseamnă „fund". Pratt's Bottom e, de asemenea, un sat aflat la periferia Londrei, în zona de sud-est, care se învecinează cu Kent (n. t.).

— Bună, zic spre ecranul albastru, cu inima bubuindu-mi. N-am vrut să fac asta, a fost un accident...

Urmează un moment de tăcere absolută. Ecranul nu reacţionează în nici un fel.

— Eric? fac o nouă încercare.

Nu primesc nici un răspuns.

OK... poate că totuşi nu mă vede. Probabil că mi-a scris mesajul ăsta din maşină. Mă apropii cu prudenţă de ecran şi observ o tastatură fixată în perete, plus un mouse micuţ de argint, aşezat discret într-o parte. Apăs pe „Răspunde" şi bat încet „BINE, MERSI!".

Aş putea să las lucrurile aşa. Poate găsesc o cale de a face leopardul ca nou... sau de a-l înlocui cumva...

Nu. Hai. Nu-mi pot începe căsnicia nou-nouţă având secrete faţă de soţul meu. Trebuie să fiu curajoasă şi să-mi asum greşeala. „AM SPART LEOPARDUL DE STICLĂ, DIN GREŞEALĂ", scriu. „ÎMI PARE FOARTE RĂU. SPER CĂ NU E DE NEÎNLOCUIT!".

Apăs pe „Trimite" şi mă foiesc prin cameră aşteptând răspunsul, spunându-mi iar şi iar că n-am de ce să-mi fac griji. Vreau să spun, nu am certitudinea că ar fi un bibelou nepreţuit, nu? Poate că l-a câştigat la vreo tombolă. Poate e al meu şi Eric l-a urât dintotdeauna. De unde să ştiu?

De unde să ştiu eu despre lucrurile din jur?

Mă las înapoi în scaun, copleşită subit de cât de puţine ştiu despre viaţa mea. Dacă aş fi ştiut c-o să mă părăsească amnezia, mi-aş fi scris măcar un bilețel. Mi-aş fi lăsat câteva ponturi. *Ai grijă*

cu leopardul de sticlă, face o avere. PS, îţi plac păianjenii.

Dinspre ecran se aude un bip. Îmi ţin răsuflarea şi citesc „SIGUR CĂ NU E DE NEÎNLOCUIT! NU-ŢI FACE GRIJI".

Mă străbate un val imens de uşurare. E în regulă.

„MERSI!" scriu, zâmbitoare. „PROMIT SĂ NU MAI SPARG NIMIC ALTCEVA!".

Nu-mi vine să cred că am reacţionat atât de exagerat. Nu-mi vine să cred că am ascuns cioburile sub pernă. Ce naiba, am cinci ani? Sunt acasă la mine. Sunt femeie măritată. Trebuie să încep să mă comport ca atare. Ridic perna radioasă pentru a strânge cioburile – şi înlemnesc.

Dumnezeule.

Porcăria aia de sticlă a sfâşiat porcăria asta de canapea, crem. Probabil că am agăţat-o cumva în timp ce mă grăbeam să îndes bucăţile de sticlă sub pernă. Ţesătura pluşată e făcută zdrenţe.

Canapeaua de zece mii de lire.

Ridic automat ochii spre ecran, apoi cobor privirea, înnebunită de frică. Nu pot să-i spun lui Eric că am distrus canapeaua. *Pur şi simplu nu pot.*

OK. Ce pot face... e... să nu-i spun azi. O să aştept un moment mai potrivit. Rearanjez fâstâcită pernele, în aşa fel încât să nu se vadă partea sfâşiată de dedesubt. Aşa. E ca nouă. Nu se uită nimeni sub perne, nu?

Înşfac repede cioburile minuscule ale leopardului de sticlă şi fug cu ele la bucătărie, care e toată numai bufete lucioase, cu uşi de lac cenuşiu şi pardoseală din cauciuc. Zăresc o rolă de hârtie,

împachetez în ea leopardul, reușesc să descopăr coșul de gunoi în spatele unei uși aerodinamice și arunc bucățelele în el. OK. Asta a fost. N-am de gând să mai distrug nimic altceva.

În apartament răsună interfonul și ridic privirea, brusc binedispusă. Trebuie să fie Rosalie, noua mea cea mai bună prietenă. Abia aștept s-o cunosc.

Rosalie se dovedește a fi și mai slabă decât părea pe DVD-ul de la nuntă. E îmbrăcată cu pantaloni trei sferturi negri, o bluză de cașmir roz cu *en cœur* și ochelari uriași Chanel, care-i țin părul spre spate. Când deschid ușa, scoate un mic țipăt și scapă pe jos punga de cadou Jo Malone pe care o ține în mână.

— O, Doamne, Lexi. Fața ta.

— E în regulă! zic pe un ton liniștitor. Serios, să mă fi văzut acum șase zile. Aveam o copcă de plastic în cap.

— Biata de tine. Ce *coșmar*. Ridică punga de cadou, apoi mă sărută pe obraji. Aș fi venit mai devreme, dar știi și tu cât am așteptat să prind un loc liber la Cheriton Spa.

— Intră, îi arăt spre bucătărie. Vrei o cafea?

— Scumpa mea... Rosalie pare șocată. Eu nu beau cafea. Mi-a interzis total doctorul André. Știi prea bine.

— A. Fac o pauză. Ideea e că... nu-mi aduc aminte. Sunt amnezică.

Rosalie se uită la mine politicoasă, cu privirea goală. Nu știe asta? Nu i-a spus Eric?

— Nu-mi amintesc nimic din ultimii trei ani, mai fac o tentativă. M-am lovit la cap și mi s-a șters absolut totul din memorie.

— O, Doamne. Rosalie își duce mâna la gură. Eric m-a tot pistonat cu amnezia și cu faptul că n-o să mă recunoști. Am crezut că glumește!

Îmi vine să pufnesc în râs când îi văd expresia îngrozită.

— Nu, nu glumea. Pentru mine, tu... ești o străină.

— Sunt o străină? Pare jignită.

— Și Eric a fost un străin la început, adaug iute. M-am trezit și n-am știut cine e. Sincer, nici acum nu știu.

Se lasă o scurtă tăcere, în timpul căreia o văd pe Rosalie procesând informația. A căscat ochii mari, își umflă și-și dezumflă obrajii și-și mușcă buza.

— O, Doamne, zice într-un final. Ce coșmar.

— Nu cunosc acest loc. Îmi întind brațele larg. Nu-mi recunosc propria casă. Nu știu cum e viața mea. Dacă m-ai putea ajuta sau... să-mi spui câteva lucruri...

— Categoric! Hai să stăm jos... O ia înaintea mea, spre bucătărie. Trânțește punga Jo Malone pe blatul bufetului și se așază la masa *trendy* de inox, pentru micul dejun – iar eu o urmez, întrebându-mă dacă eu oi fi ales masa asta sau Eric, sau dacă am ales-o amândoi, împreună.

Ridic ochii și o văd pe Rosalie fixându-mă. Se chinuie să zâmbească – dar văd că e speriată la culme.

— Știu, zic. E o situație ciudată.

— Și e o chestie *permanentă*?

— Se pare că e posibil să-mi recapăt memoria, însă nimeni nu știe dacă se va întâmpla asta. Sau când anume și în ce proporție.

— Și, în afară de asta, ești bine?

— Sunt bine, doar că nu pot să-mi mişc cum trebuie o mână. Ridic stânga, ca să ştie exact ce mână. Trebuie să merg la fizioterapie. Îmi flexez mâna, cum m-a învăţat fizioterapeutul, şi Rosalie mă priveşte cu groază şi fascinaţie.

— *Un coşmar*, zice iar.

— Dar adevărata problemă este... că nu ştiu absolut nimic despre viaţa mea de după un anume moment din 2004. Totul e o mare gaură neagră. Medicii au zis c-ar trebui să încerc să vorbesc cu prietenii mei şi să pun totul cap la cap şi poate că o să reuşesc să-mi pescuiesc vreo amintire.

— *Sigur că da*, încuviinţează Rosalie. Îţi spun eu tot ce vrei să ştii. Cu ce vrei să începem? Se apleacă în faţă, aşteptându-mi întrebarea.

— Păi... Mă gândesc o clipă. Cum ne-am cunoscut?

— S-a întâmplat cam acum doi ani jumate. Rosalie dă din cap ferm, pentru a da mai multă greutate vorbelor sale. Eram la o petrecere, iar Eric a zis „Ea e Lexi". Şi eu am zis „Bună!". Aşa ne-am cunoscut! E radioasă.

— Aha, ridic din umeri a scuze. Nu-mi amintesc.

— Eram la Trudy Swinson? Ştii, tipa care a fost stewardesă, dar în timpul unui zbor spre New York l-a cunoscut pe Adrian şi toată lumea zice că l-a luat în vizor chiar din clipa când i-a văzut Amexul negru[1]... Amuţeşte, de parcă ar fi prima oară când o izbeşte claritatea situaţiei. Deci nu-ţi aminteşti nici o bârfă?

— Păi... nu.

---

1. Carte de credit specială American Express (n. t.).

— O, Doamne. Expiră adânc. Trebuie să te pun la curent cu extrem de multe lucruri. Cu ce să încep? OK, întâi şi-ntâi cu mine.

Scoate un stilou din geantă şi începe să scrie.

— ...Şi cu soţul meu Clive şi cu oafa lui de fostă nevastă, Davina. Stai să vezi câte am să-ţi spun despre ea. Pe urmă vin Jenna şi Petey...

— Nu ieşim niciodată şi cu celelalte prietene ale mele? o întrerup. De pildă, cu Fi şi Carolyn? Sau cu Debs? Le cunoşti?

— Carolyn, Carolyn. Rosalie bate darabana cu stiloul în dinţi, încruntat-meditativă. E franţuzoaica aia drăguţică de la sală?

— Nu, Carolyn e prietena mea de la serviciu. Şi Fi la fel. Nu se poate să nu-ţi fi povestit despre ele. Sunt prietenă de când mă ştiu cu Fi... în fiecare vineri seara ieşim în oraş...

Rosalie are o privire goală.

— Scumpa mea, sinceră să fiu, nu te-am auzit niciodată vorbind de ele. Din câte ştiu eu, nu socializezi deloc cu colegii de serviciu.

— Poftim? Mă uit la ea ca la nebuni. Dar... facem asta de-o viaţă! Ne ducem în cluburi şi ne îmbrăcăm frumos şi încercăm toate cocteilurile posibile...

Rosalie râde.

— Lexi, nu te-am văzut în viaţa mea cu un pahar de cocteil în mână! Tu şi cu Eric sunteţi sută la sută dedicaţi vinului.

Vinului? Nu se poate. Tot ce ştiu eu despre vin e că se ia de la Oddbins.

— Pari bulversată, spune Rosalie neliniştită. Te bombardez cu prea multă informaţie. O să renunţ la partea de bârfă.

Dă foaia de hârtie din faţă, pe care văd că a scris o listă de nume, lângă care a scris fie „oafă", fie „scumpică".

— Cum ai vrea să facem?

— Ce zici să facem ce facem de obicei împreună?

— Perfect! Rosalie cumpăneşte un moment – apoi o văd cum se însenineză. Mergem la sală.

— La sală, o îngân, încercând să par entuziasmată. Sigur că da. Spune-mi... eu merg des la sală?

— Scumpa mea, eşti dependentă! În fiecare dimineaţă, la 6, te scoli şi alergi o oră.

La 6 dimineaţa? Alerg, eu?

Eu nu alerg niciodată. Îţi cere un mare efort şi-ţi saltă sânii în toate direcţiile. M-am întrecut odată de distracţie un kilometru jumate, cu Fi şi Carolyn, şi era să mor. Deşi, cel puţin, am umilit-o pe Fi, care s-a lăsat păgubaşă după două minute şi a preferat să meargă la pas tot restul distanţei, fumând o ţigară, după care s-a luat în gură cu organizatorii şi i s-a interzis să mai apară vreodată la un cros de binefacere pentru cercetările legate de cancer.

— Dar nu te teme, azi o să ne facem un program mai simplu şi mai puţin stresant, spune Rosalie, ca să mă liniştească. Un masaj sau nişte întinderi uşoare. Ia-ţi echipamentul de sport şi hai!

— OK! Şovăi. Sinceră să fiu, e puţin jenant... dar nu ştiu unde-mi sunt hainele. Dulapurile din dormitorul nostru sunt pline de hainele lui Eric. Nu găsesc nimic de-al meu.

Rosalie pare ca lovită cu leuca.

— Nu ştii unde-ţi sunt *hainele*? Ochii albaştri imenşi i se umplu de lacrimi şi începe să-şi facă

vânt cu mâna. Îmi cer scuze, zice cu respirația întretăiată. Dar tocmai mi-am dat seama cât de cumplit și înspăimântător trebuie să fie pentru tine. Să-ți fi uitat întreaga garderobă.

Trage aer în piept adânc, își revine în fire, apoi mă strânge de mână.

— Vino cu mine, scumpo. Îți arăt eu.

OK. Deci motivul pentru care nu-mi găsesc hainele este acela că ele nu se află în șifonier, ci într-o cameră special aranjată în acest scop, în spatele unei uși ascunse de o oglindă. Și motivul pentru care am nevoie de o cameră întreagă e că sunt *enorm de multe.*

În timp ce mă uit la stative, simt că mă ia cu leșin. N-am văzut niciodată atâtea haine laolaltă, decât într-un magazin. Cămăși albe perfect călcate, pantaloni negri impecabil croiți, costume în nuanțe de muștar și bej. Rochii de seară din șifon. Dresuri și colanți frumos rulați, într-un sertar special. Bikini de mătase împăturiți, cu etichete La Perla. Nu văd nici un articol care să nu arate nou-nouț și imaculat. Nu văd nici o pereche de blugi cu genunchi, nici un pulover lălâu de atâta purtat, nici o pijama veche și confortabilă.

Mă uit la niște jachete, destul de asemănătoare, singurul lucru diferit la ele fiind nasturii. Nu-mi vine să cred că am cheltuit atâția bani pe haine și toate în diverse nuanțe de bej.

— Ce părere ai? Rosalie mă privește cu ochi scânteietori.

— Incredibil!

— Ann are ochiul foarte bine format. Încuviințează înțelept. Ann, asistenta ta de shopping personalizat.

— Am o asistentă de shopping?

— Doar pentru articolele cele mai importante ale fiecărui sezon... Rosalie scoate o rochie bleumarin cu bretele subțiri ca spaghetele și cu un volănaș abia vizibil la tiv. Uite, asta-i rochia cu care erai îmbrăcată când ne-am cunoscut. Îmi amintesc că m-am gândit „A, *asta e* fata de care e îndrăgostit Eric!". Numai despre tine s-a vorbit la petrecerea aia! Și vreau să-ți spun, Lexi, că au fost o *groază* de fete dezamăgite când v-ați căsătorit... Întinde mâna după o rochie neagră lungă, de seară. Asta e rochia pe care ai purtat-o în seara când am dat petrecerea aia cu temă polițistă. O pune pe lângă mine. Cu capă de blană și perle... nu-ți amintești?

— Nu prea.

— Dar pe asta, de la Catherine Walker? *Nu se poate* să n-o ții minte... sau pe-asta, de la Roland Mouret... Rosalie scoate rochie după rochie și nici una nu-mi spune absolut nimic. Ajunge la un portmantou deschis la culoare și se oprește, rămasă fără aer. Rochia ta de mireasă! Fără să se grăbească, aproape reverențios, desface fermoarul portmantoului și trage afară rochia albă de mătase drapată pe care o știu de pe DVD. Nici asta nu te-ajută să-ți amintești totul?

Mă uit la rochie, sforțându-mă cât pot să-mi activez memoria... însă nimic.

— O, Doamne. Rosalie își duce brusc o mână la gură. Tu și Eric ar trebui să vă reînnoiți legămintele! Mă ocup eu de tot! Poate facem o petrecere cu temă japoneză, cu tine în chimono...

— Poate! o întrerup brusc. E încă devreme. O să... mă gândesc.

— Hmm. Rosalie pune rochia de mireasă înapoi, vizibil dezamăgită. Apoi, i se luminează brusc faţa. Încearcă pantofii. Trebuie să-ţi aminteşti pantofii ăştia.

Se duce în colţul opus al camerei şi deschide larg uşa unui dulap. Iar eu mă holbez deconcertată. N-am văzut în viaţa mea atâţia pantofi. Toţi perfect aliniaţi, cei mai mulţi cu toc. Ce să fac eu cu pantofi cu toc?

— Nu-mi vine să cred. Mă întorc spre Rosalie. Eu nici măcar nu ştiu să merg pe tocuri, Dumnezeu ştie de ce i-am cumpărat.

— Ba da, poţi. Rosalie pare bulversată. Sigur că poţi.

— Nu. Clatin din cap. N-am putut niciodată să merg pe tocuri. Cad în cap, îmi sucesc glezna, arăt ca o idioată...

— Scumpa mea. Rosalie are ochii cât cepele. Tu *locuieşti* practic în pantofi cu toc. La ultimul prânz împreună în oraş, cu ăştia erai încălţată. Scoate o pereche de pantofi negri cu toc ascuţit, de zece centimetri. Genul la care nici măcar nu m-aş uita vreodată în vreo vitrină.

Tălpile sunt uzate. Scrisul de pe eticheta interioară s-a cam luat. Cineva i-a purtat.

Eu?

— Puneţi-i! spune Rosalie.

Mă descalţ cu grijă de pantofii sport şi îmi bag picioarele în cei cu toc. Aproape instantaneu simt c-o să cad în cap şi mă prind de Rosalie.

— Vezi? Nu ştiu să-mi păstrez echilibrul.

— Lexi, poţi foarte bine să mergi cu ei, spune Rosalie apăsat. Te-am văzut cu ochii mei.

— Ba nu pot. Dau să mi-i dau jos, dar Rosalie mă apucă de braţ.

— Nu! Nu te da bătută, scumpo. Ai chestia asta în sânge, o ştiu! Trebuie doar... s-o laşi să iasă la lumină!

Mai fac un pas, însă glezna mi se înmoaie precum plastilina.

— N-are nici un rost. Pufnesc frustrată. Nu e pentru mine.

— Ba da. Mai încearcă o dată! Găseşte zona! Zici că Rosalie mă antrenează pentru olimpiadă. Poţi s-o faci, Lexi.

Mă târâi până în colţul opus al camerei şi mă apuc de perdea.

— N-o să reuşesc în veci, zic disperată.

— Ba sigur c-o să reuşeşti. Trebuie doar să nu te gândeşti la ce faci. Gândeşte-te la altceva. Ştiu! O să cântăm un cântec! *Land of hope and glor-iii*[1]... hai, Lexi, *cântă*!

Mă alătur şi eu, fără prea mare chef. Sper din suflet că Eric nu are o cameră ascunsă pe aici pe undeva, la care să ne vadă.

— Acum mergi! Rosalie mă împinge uşor. Hai!

— *Land of hope and glor-iii*... Încerc să mă concentrez exclusiv la cântec. Fac un pas în faţă. Apoi încă unul. Apoi încă unul.

O, Doamne. Am reuşit. Merg pe tocuri cui!

— Vezi? mă bombăne triumfătoare Rosalie. Ţi-am spus! Eşti născută pentru a merge pe tocuri!

Ajung în colţul opus al camerei, mă răsucesc încrezătoare pe călcâie şi pornesc înapoi, cu un zâmbet cât casa pe faţă. Mă simt ca un top-model!

— Pot s-o fac! E uşor!

---

1. Cântec patriotic britanic (n. t.).

— Iupiii! Rosalie ridică mâna şi bate palma cu mine. Deschide un sertar, extrage nişte articole de echipament sportiv la nimereală şi le aruncă într-o geantă uriaşă. Hai, să mergem.

Ne ducem la sală cu maşina lui Rosalie. E un Range Rover impozant, cu numărul ROS 1 şi bancheta din spate e plină cu sacoşe de firmă.

— Şi tu cu ce te ocupi? zic, în timp ce ea depăşeşte spre cealaltă bandă.

— Fac muncă de voluntariat. Dă din cap spre mine foarte serios.

— Ce frumos. Mă simt uşor ruşinată. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că e genul care s-ar implica în acţiuni de voluntariat, ceea ce nu face decât să demonstreze cât sunt de plină de prejudecăţi. Ce fel de voluntariat?

— În principal, organizări de evenimente.

— Pentru o anume fundaţie de caritate?

— Nu, în general pentru prieteni. Poate le trebuie o mână de ajutor cu florile sau pentru nu ştiu ce petrecere sau alte lucruri de genul ăsta... Rosalie îi zâmbeşte cuceritor unui şofer de camion. Te rog, lasă-mă să trec, domnule şofer de camion... Trece pe banda cealaltă şi-i trimite o bezea.

— Mai fac şi una-alta pentru firmă, adaugă. Eric e aşa un drăguţ, întotdeauna apelează la mine când e vorba de dineuri, genul ăsta de chestii. Of, rahat, e blocaj! Demarează, într-o cacofonie de claxoane furioase, şi dă radioul mai tare.

— Deci îţi place de Eric? Încerc să-mi iau cel mai firesc ton cu putinţă, deşi mor de curiozitate să aflu ce părere are despre el.

— A, e soțul ideal. Absolut perfect. Oprește la o trecere de pietoni. Al meu e un *monstru*.

— Pe bune? Mă uit la ea siderată.

— Ca să nu ai nici un dubiu, și eu sunt un monstru. Se întoarce cu fața spre mine și mă privește cu ochii ei albaștri, extrem de serios. Suntem extrem de schimbători. E o relație de dragoste-ură. Am ajuns!

Demarează iar în trombă, se strecoară într-o parcare micuță, lângă un Porsche și oprește motorul.

— Să nu-ți faci probleme, zice conducându-mă spre ușile de sticlă. Știu că o să-ți fie greu, așa că o să vorbesc eu... Bună ziua!

Intră într-un hol de recepție elegant, cu scaune de piele cafenie și o fântână arteziană în miniatură, cu pietricele.

— Bună ziua, doamnelor... Recepționerei îi cade fața când mă vede.

— Lexi! Biata de tine! Am auzit despre accident. Ești bine?

— Sunt bine, mulțumesc. Îi trag un zâmbet. Mulțumesc mult pentru flori...

— Biata Lexi are amnezie, spune Rosalie cu emfază. Nu-și mai amintește locul ăsta. Nu-și mai amintește *nimic*. Se uită în jur, de parcă ar vrea să-și ilustreze cumva cuvintele. De exemplu, nu-și mai amintește ușa asta... sau... planta asta... Arată spre o ferigă bogată, uriașă.

— Dumnezeule!

— Știu. Rosalie dă din cap solemn. E un coșmar. Se întoarce către mine. Ți-aduci aminte de ceva acum că ne aflăm aici, Lexi?

— Ăăă... nu prea.

Toţi cei de la recepţie se holbează la mine cu ochii cât farfuriile. Parc-aş fi membră a Monştrilor Amnezici de la circ.

— Haide! Rosalie mă înşfacă ferm de braţ. Să ne schimbăm. Poate că, odată schimbată în haine de sport, o să-ţi aminteşti.

Vestiarele sunt cele mai palatine încăperi de acest gen pe care le-am văzut în viaţa mea, lambrisate cu lemn lustruit şi duşuri mozaicate, iar dinspre difuzoare se aude o muzică blândă. Dispar într-o cabină şi-mi trag pe mine nişte colanţi. Apoi îmi pun costumul de gimnastică.

E tanga, îmi dau seama îngrozită. O să am un fund *uriaş*. Nu pot să port aşa ceva.

Dar n-am nimic altceva. Îl trag pe mine fără prea mare chef, după care ies din cabină cu mâinile la ochi. Probabil că arăt oribil. Număr până la cinci – apoi îmi fac curaj cât să mă privesc o fracţiune de secundă.

Sinceră să fiu... Nu arăt prea rău. Îmi iau total mâinile şi mă uit bine la mine. Par lungă şi slabă şi... diferită. Îmi flexez uşor braţul, să văd cum e, şi apare un biceps pe care nu l-am văzut în viaţa mea. Mă uit la el uluită.

— Deci! Rosalie năvăleşte peste mine, îmbrăcată în colanţi şi bustieră. Pe aici... Mă conduce spre o sală de sport imensă şi aerisită, unde şiruri întregi de femei îngrijite se află deja în poziţii de yoga, pe covoraşele lor.

— Ne cerem scuze pentru întârziere, spune cu emfază, uitându-se în jur. Însă Lexi are amnezie. Nu-şi aminteşte nimic. Despre nici una dintre voi.

Am sentimentul că lui Rosalie începe să-i cam placă povestea asta.

— Bună! Flutur uşor din mână spre ele, stingherită.

— Am auzit despre accidentul tău, Lexi. Profa de aerobic vine spre noi cu un zâmbet plin de compasiune. E o tipă subţire, cu părul scurt şi blond şi cască la ureche. Te rog să nu te suprasoliciţi azi. Fă doar ce simţi că poţi. Începem cu nişte exerciţii în poziţie culcat...

— OK. Mulţumesc.

— Încercăm să-i reactivăm memoria, se bagă şi Rosalie. Aşa că vă rog pe toţi, purtaţi-vă cât mai *normal*.

Celelalte ridică braţele, iar eu îmi iau stresată un covoraş şi mă aşez pe el. Gimnastica n-a fost niciodată punctul meu forte. O să fac şi eu ce-o să pot. Îmi întind picioarele în faţă şi încerc să-mi ating degetele, dar ştiu precis că nici într-o mie de ani n-o să...

La naiba. Îmi pot atinge degetele de la picioare. De fapt... văd că pot chiar să-mi las şi capul pe genunchi. Ce mi s-a *întâmplat*?

Încerc bulversată să fac următoarea manevră – şi pot s-o fac şi pe-asta! Trupul meu se mişcă în fiecare nouă poziţie de parcă şi-o aminteşte perfect, chiar dacă eu nu pot.

— Iar acum, care vă încumetaţi, spune profesoara, poziţia avansată a dansatorului...

Îmi prind cu grijă glezna – şi mă ascultă! Îmi trag piciorul drept peste cap! Îmi vine să strig „Lume, lume, uite la mine!".

— Nu te forţa prea tare, Lexi, spune profa, alarmată. Poate ar fi bine s-o laşi mai încet acum. Eu una aş zice ca săptămâna asta să nu faci şpagatul.

Asta n-o cred nici cu poliția. Pot să fac *șpagatul*, eu?

Mai târziu, în vestiar, sunt extrem de surescitată. Stau așezată în fața oglinzii și-mi usuc părul, uitându-mă cum își schimbă culoarea din șaten-cenușiu fără viață în castaniu intens și strălucitor.

— Nu-mi vine să cred, îi zic întruna lui Rosalie, înainte n-aș fi reușit să fac exercițiul ăsta nici bătută!

— Draga mea, ai un talent natural pentru asta! Rosalie se dă cu loțiune de corp. Ești cea mai bună dintre noi toate.

Opresc föhnul, îmi trec mâinile prin părul uscat și-mi privesc imaginea din oglindă. Pentru a mia oară, privirea îmi e atrasă de dinții mei albi și strălucitori – și de buzele pline, trandafirii. Gura mea n-a arătat niciodată așa în 2004, *o știu*.

— Rosalie. Cobor glasul. Pot să-ți pun o... întrebare personală?

— Sigur că da! îmi răspunde Rosalie pe același ton șoptit.

— Mi-am făcut cumva ceva? La față? Cum ar fi, Botox? Sau... Cobor și mai tare glasul, uluită eu însămi că zic una ca asta: *Chirurgie plastică?*

— Scumpa mea! Rosalie pare de-a dreptul șocată. Șșșt! Își duce repede un deget la buze.

— Dar...

— Șșșt! Evident că nu ne-am făcut nimic, nici una dintre noi! Suntem în totalitate, sută la sută naturale! Îmi face cu ochiul.

Asta cu făcutul cu ochiul ce-o fi vrând să însemne?

— Rosalie, *trebuie neapărat* să-mi spui ce mi-am făcut... Amuțesc brusc, distrasă de propria mea reflexie. Fără să-mi dau seama ce fac, am luat niște agrafe din bolul din fața mea și mi-am strâns părul, pe pilot automat. În aproximativ treizeci de secunde, am executat un coc absolut desăvârșit.

Cum naiba am făcut asta?

Mă uit la mâinile mele, cuprinsă de o ușoară isterie. Ce altceva mai sunt în stare să fac? Să detonez o bombă? Să ucid pe cineva cu o singură lovitură a mâinii?

— Ce-i? Rosalie îmi surprinde privirea.

— Tocmai mi-am ridicat părul în creștet. Îi arăt spre oglindă. Uite. E incredibil. N-am făcut niciodată asta, în viața mea.

— Ba da. Pare uluită. Așa îți strângi în fiecare zi părul la serviciu.

— Dar nu-mi *amintesc*. Nu știu... parcă pe corpul meu a pus stăpânire Superwoman sau cineva de genul ăsta. Pot să merg pe tocuri, pot să-mi prind părul în coc, pot să fac șpagatul... parcă sunt o superfemeie! Nu sunt *eu* asta.

— Ba da, scumpa mea, tu ești. Rosalie îmi strânge brațul. Și ai face bine să te obișnuiești cu asta!

Luăm prânzul în bar și ne întreținem cu două fete care par să mă cunoască, după care Rosalie mă conduce acasă. În lift, în timp ce urcăm, mă simt brusc epuizată.

— Zi! spune Rosalie în clipa când intrăm în apartament. Vrei să ne mai uităm la hainele tale? De exemplu, la costumele de baie?

— Sinceră să fiu, sunt cam frântă, zic pe un ton de scuze. Te superi dacă mă duc să trag un pui de somn?

— Evident că nu! Mă bate uşor pe braţ. O să aştept să te trezeşti, să fiu sigură că eşti OK...

— Nu te prosti. Surâd. N-o să păţesc nimic până se întoarce Eric, pe bune. Şi... mersi, Rosalie. Ai fost foarte drăguţă.

— Scumpa de tine. Mă îmbrăţişează şi-şi ia geanta. Te sun. Ai grijă de tine!

Aproape a ieşit pe uşă, când îmi vine un gând.

— Rosalie! strig. Ce să-i pregătesc de mâncare lui Eric pentru cină?

Ea se întoarce şi mă fixează bulversată. Cred că am luat-o ca din oală cu întrebarea asta.

— Mă gândeam că poate ştii tu cumva ce fel de mâncare preferă. Râd stânjenită.

— Scumpa mea... Rosalie clipeşte de câteva ori. Scumpa mea, cina n-o pregăteşti *tu*. Gianna o pregăteşte. Menajera ta? Probabil chiar acum e în oraş să cumpere cele necesare, după care se întoarce, pregăteşte masa, îţi face patul...

— A, da. Sigur că da! încuviinţez, încercând să fac să pară că ştiu prea bine aceste lucruri.

Dar în adâncul sufletului sunt extrem de şocată. Viaţa asta e cu totul altfel decât cea pe care o cunosc. N-am avut în viaţa mea cameristă, ca să nu mai zic o menajeră de cinci stele.

— Păi, cred că atunci pot să mă duc să mă culc, zic. Pa.

Rosalie îmi trimite o bezea şi închide uşa în urma ei, iar eu intru în dormitor, care e o combinaţie de crem şi lemn închis la culoare, stil megalux, cu un pat tapiţat cu piele de antilopă.

Eric a insistat să iau eu dormitorul principal, gest foarte drăguţ şi nobil din partea lui. Sinceră să fiu, şi camera de oaspeţi e destul de somptuoasă, de fapt cred că are şi el propriul jacuzzi, aşa că nu se poate plânge.

Îmi arunc pantofii din picioare, mă strecor sub cuvertură şi simt cum mă relaxez imediat. E cel mai confortabil pat în care am stat în viaţa mea. Mă foiesc uşor în aşternut, bucurându-mă de cearşafurile fine şi de pernele perfecte şi pufoase. Mmm, ce bine e. O să închid ochii şi-o să încerc să aţipesc un pic...

Mă trezesc într-o lumină difuză, în zgomote de tacâmuri.

— Scumpa mea? aud un glas de dincolo de uşă. Eşti trează?

— A. Trag de mine să mă ridic în capul oaselor şi mă frec la ochi. Ăă... bună.

Uşa se deschide şi intră Eric, cu o tavă şi o pungă de hârtie.

— Ai dormit câteva ore bune. Ţi-am adus ceva pentru cină. Se îndreaptă spre pat, lasă tava jos şi aprinde veioza de lângă pat. E supă de pui Thai.

— Mor după supa de pui Thai! zic încântată. Mersi!

Eric zâmbeşte şi-mi întinde o lingură.

— Mi-a spus Rosalie că v-aţi dus amândouă la sală azi.

— Da. A fost super. Iau o gură de supă şi e absolut delicioasă. Doamne, sunt leşinată de foame. Eric, poţi să-mi aduci şi o bucată de pâine, te rog? Ridic capul. Doar aşa, s-o înmoi puţin în ea.

— Pâine? Eric se încruntă, luat ca din oală. Draga mea, dar noi nu ţinem pâine în casă. Şi tu şi eu suntem împotriva carbohidraţilor.

A, da. Uitasem de faza cu carbohidraţii.

— Nici o problemă! Îi zâmbesc şi mai iau o gură de supă. N-oi muri fără carbohidraţi. Ce mare brânză!

— Iar acum a venit momentul primului cadouaş, zice Eric. Mai exact... al celor două cadouaşe. Ăsta este primul.

Bagă mâna în pungă şi scoate un soi de album laminat cu spirale, pe care mi-l întinde cu o fluturare a mâinii. Pe copertă e o fotografie color cu mine şi cu Eric, în hainele de la nuntă, iar titlul este:

Eric şi Lexi Gardiner: Manualul cuplului.

— Îţi aduci aminte că doctorul ne-a sugerat să notăm toate detaliile vieţii noastre împreună? Eric pare extrem de mândru. Ei bine, ţi-am pus cap la cap albumaşul ăsta. Ar trebui să găseşti aici răspunsul la orice întrebare pe care o ai despre căsnicia şi viaţa noastră împreună.

Dau prima pagină – şi în partea de sus a ei citesc:

Eric şi Lexi
O căsnicie mai bună, pentru o lume mai bună

— Avem şi obiectiv clar formulat, cu slogan? Sunt uşor siderată.

— Acum mi-a venit. Eric ridică modest din umeri. Cum ţi se pare?

— Mişto! Răsfoiesc albumul. Sunt pagini cu texte amestecate cu titluri mari, fotografii şi chiar şi câteva diagrame schiţate de mână. Văd cum

viaţa noastră e frumos împărţită în vacanţe, familie, luat rufele de la curăţătorie, weekenduri...

— Am organizat toate informaţiile alfabetic, îmi explică Eric. Şi am făcut şi un index. Ar trebui să fie destul de simplu de folosit.

Dau repede la index şi scanez cu privirea pagina, la întâmplare.

Roşii – p. 5, 23
Cleşte – vezi „Grătar"
Limbi – p. 24

Limbi? Încep imediat să răsfoiesc spre pagina 24.

— Nu încerca să citeşti acum. Eric închide cu blândeţe manualul. Trebuie să mănânci şi să dormi.

O să mă uit eu la „Limbi" mai târziu. După ce pleacă el.

Termin restul supei şi mă las pe spate, cu un suspin de mulţumire.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Eric. A fost perfect.

— Pentru puţin, draga mea. Eric ia tava şi o pune pe măsuţa de toaletă. În timp ce face asta, îmi remarcă pantofii pe podea. Lexi. Îmi zâmbeşte larg. Pantofii trebuie să stea în camera de pantofi.

— O, zic. Scuze.

— Nici o problemă. Ai multe de învăţat. Revine lângă pat şi-şi bagă mâna în buzunar. Iar ăsta e celălalt cadou de care-ţi vorbeam... Scoate o cutiuţă de bijuterii, făcută din piele.

Mă apucă nişte furnicături în creştet când mă uit la ea. Soţul meu îmi dă un cadou, într-o cutie

scumpă, de fiţe. Exact ca oamenii ăia atât de maturi pe care-i vedem prin filme.

— Aş vrea să ai un lucru de care să-ţi aminteşti efectiv că ţi l-am dăruit, îmi spune Eric cu un surâs uşor trist, dând din cap către cutie. Deschide-o.

O deschid cu un ţac – şi înăuntru găsesc un diamant pe un lanţ de aur.

— Îţi place?

— E... incredibil, mă bâlbâi. Îmi place mult de tot! Mulţumesc foarte mult!

Eric se apleacă uşor şi mă mângâie pe păr.

— Mă bucur foarte mult că te-ai întors acasă, Lexi.

— E bine să fii acasă, răspund cu însufleţire.

Lucru aproape sută la sută adevărat. Nu pot spune cu mâna pe inimă că mă simt în locul ăsta ca acasă. Dar mă simt ca şi cum aş sta într-un hotel ultraelegant de cinci stele, ceea ce e *şi mai şi*. Scot diamantul şi îl privesc siderată. În acest timp, Eric se joacă absent cu o şuviţă din părul meu, cu o expresie extrem de blândă pe chip.

— Eric, zic timidă. Atunci când ne-am întâlnit prima oară, ce-ai văzut la mine? De ce te-ai îndrăgostit de mine?

Chipul lui Eric e străbătut razant de un surâs.

— M-am îndrăgostit de tine, Lexi, spune, pentru că eşti o fire dinamică. Eşti eficientă. Eşti înfometată de succes, exact ca şi mine. Lumea ne consideră duri, însă nu suntem. Suntem doar nişte firi extrem de competitive.

— Aha, zic după o scurtă pauză.

Sinceră să fiu, nu m-am considerat niciodată chiar *atât de* competitivă. Dar, de pe altă parte, poate că acum, în 2007, aşa oi fi.

— Şi m-am îndrăgostit de gura ta, atât de frumoasă. Eric îmi atinge buza superioară cu blândeţe. Şi de picioarele tale lungi. Şi de felul în care îţi legeni servieta când mergi.

A zis că-s frumoasă.

Îl ascult ca în transă. Aş vrea să-mi vorbească aşa toată viaţa. Nimeni, niciodată, nu mi-a vorbit aşa.

— Te las acum. Mă sărută pe frunte şi ridică tava. Somn uşor. Ne vedem dimineaţă.

— Bine, ne vedem dimineaţă, murmur. Noapte bună, Eric. Şi... mulţumesc!

El închide uşa şi eu rămân singură cu colierul, cu *Manualul cuplului* şi cu starea de beatitudine. Am un soţ de vis. Nu, am un soţ-*mai-bun*-decât-în-vis. Mi-a adus supă de pui şi mi-a dat un diamant şi s-a îndrăgostit de felul în care-mi leagă servieta.

E limpede, în viaţa anterioară am fost Gandhi.

8

Aţa dentară – p. 19
Mâncare, vezi şi Mesele zilnice, Bucătărie; Ieşitul la restaurant – p. 20
Preludiu – p. 21

Nu pot să cred. A făcut o secţiune specială despre *preludiu*?

De azi-dimineaţă, de când m-am trezit, răsfoiesc întruna *Manualul cuplului* – şi e absolut, dar absolut fascinant. Mă simt de parcă mi-aş spiona propria viaţă. Ca să nu mai zic de a lui Eric. Ştiu totul, de la unde-şi cumpără butonii la ce părere are despre guvern şi până la faptul că-şi face un control lunar la scrot, pentru a se asigura că e perfect sănătos. (Ceea ce e un pic mai multă informaţie decât mi-aş fi dorit. Oare chiar trebuia să pomenească de scrot?)

E ora micului dejun şi ne aflăm amândoi în bucătărie. Eric citeşte *FT*, iar eu consult indexul ca să văd ce mănânc de obicei. Însă *Preludiu* pare mult mai interesant decât capitolul *Mâncare*. Dau pe şest la pagina 17.

O, Doamne. Vorbeşte serios, chiar a scris trei paragrafe întregi despre preludiu... *stimulare uşoară pe partea interioară a coapselor...*

Mai să mă înec cu cafeaua, ocazie cu care Eric ridică ochii.

— S-a întâmplat ceva, draga mea? Zâmbeşte. Ţi-e de folos manualul? Ai găsit acolo tot ce-ţi trebuie?

— Da! Dau repede la altă secţiune, simţindu-mă ca un copil care caută cuvinte obscene în dicţionar. Tocmai mă uitam ce consum de obicei dimineaţa.

— Ţi-a lăsat Gianna nişte omletă cu costiţă în cuptor, spune Eric. Şi de obicei bei nişte suc verde. Îmi arată spre o carafă care pare să conţină nişte apă tulbure cu aspect de lături. E o băutură naturală cu vitamine, care-ţi taie pofta de mâncare.

Îmi reprim cu greutate un tremur de scârbă.

— Parcă n-am chef azi. Iau nişte omletă cu costiţă din cuptor şi mă străduiesc să-mi înăbuş jindul după trei felii graham la toaster, care ar merge ca focul cu ea.

— Puţin mai târziu o să-ţi vină noua maşină. Eric ia o gură de cafea. În locul celei distruse. Deşi bănuiesc că nu ai nici o dorinţă de a goni nebuneşte.

— Sincer, nu m-am gândit deloc la asta, zic neputincioasă.

— Ei, mai vedem noi. Oricum, deocamdată nici nu poţi, până nu dai din nou examen pentru carnet. Se şterge la gură cu un şervet de olandă şi se ridică. Mai era ceva, Lexi. Dacă nu te superi, aş vrea ca săptămâna viitoare să dăm o mică petrecere. Cu câţiva prieteni vechi.

— O petrecere? repet tâmp, brusc neliniştită. N-am fost niciodată genul care dă petreceri. Dacă

trecem cu vederea genul de petrecere cu paste-pe-canapea-şi-cu-ochii-la-*Soţul-şi-soţia*.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Îşi pune mâinile cu blândeţe pe umerii mei. De catering se ocupă Gianna. Tot ce trebuie să faci tu e să arăţi minunat. Dar, dacă nu te simţi în stare, nu-i nimic, renunţăm la idee...

— Ba sigur că mă simt în stare! zic iute. M-am săturat ca toată lumea să mă trateze ca pe o handicapată. Mă simt perfect!

— Bine. În cazul ăsta, trebuie să aduc în discuţie un alt subiect. Serviciul tău. Eric îşi trage sacoul pe el. Fireşte, nu eşti încă pregătită să revii la programul de lucru normal, dar Simon se întreba dacă n-ai vrea să treci pe la el, să-i faci o vizită. Simon Johnson, precizează. Ţi-l aminteşti?

— Simon Johnson? Directorul general?

— Îhâm. Eric încuviinţează. A sunat aseară. Am vorbit foarte multe. E un tip de treabă.

— Nici nu ştiu dacă *a auzit măcar* de mine! zic incredulă.

— Lexi, eşti un membru important al echipei de management, spune Eric răbdător. Fireşte c-a auzit de tine.

— A, da. Sigur că da.

Îmi mestec costiţa, încercând să-mi păstrez cumpătul, însă în inima mea am tras deja vreo trei chiote. Noua mea viaţă e din ce în ce mai bună. Auzi, sunt un membru important al echipei de management! Simon Johnson ştie cine sunt!

— Am stabilit că ţi-ar prinde bine şi ţie să le faci o vizită la birou, continuă Eric. Pe de-o parte,

poate te ajută să-ţi recapeţi memoria, pe de alta, îi linişteşti şi pe ei.

— Cred că e o idee foarte bună, spun cu entuziasm. Aflu şi eu cu ce se mănâncă noua mea slujbă, mă văd cu fetele, poate ies cu ele la prânz...

— Momentan, îţi ţine locul adjunctul tău, spune Eric, consultând nişte notiţe de pe blatul bufetului. Byron Foster. Până te întorci tu, evident.

— Byron e adjunctul meu acum? zic nevenindu-mi să cred. Dar el era şeful meu!

Toate lucrurile au luat-o razna. Nu mai recunosc nimic. Abia aştept să ajung la birou şi să aflu ce se petrece.

Eric scrie ceva pe telefonul lui BlackBerry, apoi îl pune deoparte şi-şi ia servieta.

— Îţi urez o zi bună, draga mea.

— Şi ţie... ăă... dragule! Mă ridic în clipa în care el se întoarce cu faţa spre mine – şi simt un soi de curent electric între noi. Eric se află la doar câţiva centimetri de mine. Îi simt aftershave-ul şi văd un mic semn pe gâtul lui, unde s-a tăiat în timp ce se bărbierea.

— Încă n-am terminat de citit tot manualul. Brusc, mă simt extrem de stingherită. De obicei... te sărut în acest moment?

— De obicei, da. Şi Eric pare la fel de stresat. Dar, te rog, nu te simţi obligată, dacă tu simţi că...

— Nu! Vreau! Adică... ar trebui să ne purtăm exact aşa cum ne purtăm de obicei. Mă fac uşor trandafirie la faţă. Deci, te sărut pe obraz sau... pe gură...?

— Pe gură. Eric îşi drege glasul. Adică, în mod normal, aşa am face.

— Aha. Încuviinţez. Păi atunci... îhm... Îmi întind mâinile spre talia lui, cu gesturi pe care

mi le doresc cât mai fireşti. Aşa? Spune-mi dacă nu aşa fac de obicei...

— Cu o mână, cred, spune Eric după ce se gândeşte o clipă. Şi de obicei o pui puţin mai sus.

— OK! Îmi mut mâna pe umărul lui şi mi-o las jos pe cealaltă, simţindu-mă de parcă aş dansa un dans de societate. Apoi, străduindu-mă să-mi păstrez poziţia, îmi ridic faţa spre el.

Remarc brusc faptul că Eric are un nodul ciudat la capătul limbii. OK... n-am să mă uit la el. Concentrează-te la sărut. El se apleacă uşor spre mine, gura i se atinge în treacăt de a mea şi... eu nu simt nimic.

Speram ca primul nostru sărut să mă ajute să regăsesc tot soiul de amintiri şi senzaţii, poate chiar să am un flash cu Parisul sau cu nunta noastră, ori cu prima noastră giugiuleală... Însă, în momentul în care el se retrage, în mintea mea e un blanc perfect, sută la sută. Citesc în ochii lui Eric nerăbdarea şi îmi pun repede creierul în funcţiune, să găsească o replică încurajatoare.

— A fost foarte plăcut! Foarte...

Aici amuţesc, incapabilă să găsesc un alt cuvânt în afară de „rapid", care nu sunt prea sigură că atinge nota care trebuie.

— Nu ţi-a stârnit nici o amintire? Eric îmi studiază chipul.

— Păi... nu prea, zic pe un ton de scuză. Dar, vreau să zic că asta nu înseamnă că n-a fost cu adevărat... adică a fost... Sunt foarte excitată! Mă trezesc spunând aceste cuvinte înainte să-mi dau seama.

De ce naiba am spus una ca asta? Nu sunt câtuşi de puţin excitată.

— Serios? Eric se luminează la faţă şi-şi lasă servieta jos.

O, nu. Nu, nu, nu. Nuuu.

Mi-e absolut imposibil să fac dragoste cu Eric acum. În primul rând, nici măcar nu-l cunosc. În al doilea rând, n-am citit ce se întâmplă după stimularea uşoară pe partea interioară a coapselor.

— Nu *chiar atât* de excitată, mă corectez rapid. Am vrut să spun, suficient ca să ştiu... să-mi dau seama... adică e limpede că avem o... când vine vorba de dormitor... îhm... zonă...

Taci. Din gură. Lexi. Acum.

— Oricum. Zâmbesc cât pot de radios. Îţi urez o zi frumoasă.

— Şi ţie.

Eric îmi atinge blând obrazul, apoi se întoarce şi iese hotărât. Aud uşa închizându-se şi mă las să cad pe un scaun. Hai c-a fost cât p-aci. Iau *Manualul cuplului* şi dau iute la secţiunea „F". Trebuie neapărat să citesc tot ce scrie la *Preludiu*.

Ca să nu mai zic de *Felaţie*, îmi dau seama brusc. Şi *Frecvenţă (sexuală)*.

S-ar putea să-mi ia ceva timp.

Două ore şi trei ceşti de cafea mai târziu, închid manualul şi mă las pe spate, cu capul plesnindu-mi de atâta informaţie. L-am citit din scoarţă-n scoarţă şi mi-am făcut o idee destul de clară despre cum stă situaţia.

Am aflat că Eric şi cu mine ne petrecem adesea weekendul la diverse hoteluri de lux, mici şi cochete, stil *boutique*. Am aflat că ne place să urmărim documentare despre afaceri şi *Viaţa la Casa Albă*. Şi că am avut păreri diferite referitoare la *Brokeback Mountain*. Care, am aflat de

asemenea, este un film despre cowboy homosexuali. (*Cowboy* homosexuali?)

Am aflat că lui Eric și mie ne place la fel de tare vinul de Bordeaux. Am aflat că sunt un om „care știe ce vrea" și „hotărât" și că sunt „în stare să muncesc 24 de ore din 24 ca să-mi fac treaba". Am aflat că „nu pot să sufăr proștii", îi „detest pe cei care mă fac să-mi irosesc timpul" și sunt „o persoană care știe să aprecieze rafinamentul".

Lucru care, spun sincer, e o mare noutate pentru mine.

Mă ridic și mă duc la fereastră, încercând să diger tot ce am citit. Cu cât aflu mai multe despre Lexi-cea-de-28-de-ani, cu atât simt mai tare că e cu totul altfel decât mine. Nu e vorba doar de faptul că arată altfel. *Este* altfel. E șefă. Poartă haine bej de firmă și lenjerie La Perla. Se pricepe la vinuri. Nu mănâncă niciodată pâine.

E o ființă matură. Asta e. Mă uit în oglindă și sinele meu de 28-de-ani îmi întoarce privirea.

Cum Dumnezeu m-am transformat din mine... în ea?

Mă ridic, mânată de un impuls, și mă duc în baie, apoi în dressing. Trebuie să găsesc vreun indiciu pe undeva. Mă așez la măsuța mea de toaletă, minimalistă, și o privesc în tăcere.

În primul și-n primul rând, uite cum arată măsuța asta. Vechea mea masă de toaletă era vopsită în roz și pe ea era o harababură de nedescris – peste tot eșarfe, coliere agățate de oglindă, oriunde te uitai era plin de cutiuțe și cutioare de farduri. Asta, în schimb, e imaculată. Cutiuțe argintii perfect aliniate, un vas care conține o singură pereche de cercei și o oglinjoară de mână Art Deco.

Deschid un raft la întâmplare şi găsesc un teanc de eşarfe frumos împăturite, deasupra cărora se află un DVD lucios pe care scrie cu markerul *Ambiţie – EP.1.* Îl iau mirată – apoi, brusc, îmi dau seama ce e. E emisiunea aia despre care mi-a zis Amy. Sunt eu la televizor!

O, Doamne. *Trebuie neapărat* să văd asta. În primul rând, fiindcă mor de curiozitate să văd cum arătam. Şi în al doilea, fiindcă e o altă bucăţică din puzzle. Acest *reality show* este locul în care m-a văzut prima dată Eric. El mi-a adus şi marea şansă la slujbă. Probabil că, la momentul respectiv, habar n-aveam cât de crucial avea să fie pentru viaţa mea.

Mă duc repede în living, reuşesc într-un final să localizez DVD playerul în spatele unui panou transparent şi îl bag în aparat. În curând, pe ecranele fixate pe diverşi pereţi din apartament începe să curgă genericul. Dau repede înainte până când îmi văd chipul apărând pe ecran – şi atunci apăs „Play".

Sunt pregătită să mă fac mică de jenă şi să-mi vină să mă ascund sub canapea. Însă adevărul e că... nu arăt chiar aşa de rău! Am dantura deja albită, îmbrăcată în porţelan sau cum o fi – deşi parcă am buzele mult mai subţiri decât acum. (E *limpede*, mi-am injectat colagen.) Am părul castaniu, întins frumos cu peria şi prins într-o coadă la spate. Port un taior negru şi o cămaşă turcoaz şi par să arăt foarte tare ca o femeie de afaceri.

— Trebuie să reuşesc, îi spun unui intervievator care nu se vede. Trebuie să câştig acest concurs.

La naiba. Doamne, ce *serioasă* par. Nu înţeleg. De ce ţin morţiş, aşa netam-nesam, să câştig un *reality business show*?

— Bună dimineaţa, Lexi! se aude brusc o voce şi sar de trei metri.

Apăs înnebunită pe butonul de „Stop" al telecomenzii, mă întorc şi dau cu ochii de o femeie în jur de cincizeci de ani. Are părul brunet şi grizonant, prins la spate, un halat cu floricele şi în mână ţine o găleată de plastic plină cu soluţii de curăţat. De buzunarul de la halat are prins un iPod şi din căştile din urechile ei mi se pare că disting limpede nişte acorduri de operă.

— Te-ai trezit! zice cu o voce care-mi sfredeleşte timpanele. Cum te simţi? Ţi-e mai bine azi?

Nu-mi dau deloc seama ce naţie e după accent, care e un amestec ciudat de *cockney* şi italiană.

— Tu eşti Gianna? zic prudentă.

— O, Dumnezeule mare din ceruri. Îşi face cruce şi-şi sărută degetele. M-a prevenit Eric. Nu ţi-e bine la cap, biata de tine.

— Ba mi-e bine, serios, zic grăbită. Doar că mi-am pierdut o parte din memorie. Aşa că va trebui să reînvăţ totul despre viaţa mea.

— Păi, eu sunt Gianna. Se loveşte peste piept.

— Mă bucur! Ăă... mersi. Mă dau într-o parte în clipa când Gianna trece de mine şi începe să şteargă geamul măsuţei de cafea cu un pămătuf de praf, lălăind odată cu iPodul.

— Te uiţi la emisiunea ta de la televizor, ai? zice, aruncând o privire pe lângă mine, la ecranul uriaş.

— A. Ăă... da. Doar aşa, ca să-mi reamintesc cum a fost. Închid repede televizorul. Între timp,

Gianna a început să șteargă niște fotografii înrămate.

Îmi răsucesc degetele jenată. Cum pot să *stau efectiv* așa și să mă uit cum altă femeie îmi face curat în casă? Oare să mă ofer s-o ajut?

— Ce vreți să gătesc pentru diseară? zice, începând să umfle frumos pernele canapelei.

— A, zic, ridicând privirea îngrozită. Nimic! Serios!

Știu că Eric și cu mine suntem bogați și tot restul. Dar nu-i pot cere altcuiva să-mi pregătească masa de seară. E obscen.

— Nimic? Se oprește. Mâncați în oraș?

— Nu! M-am gândit doar că... parcă în seara asta aș găti eu.

— Am înțeles, spune ea. Cum dorești. Cu o figură sobră, ridică o pernă și începe s-o bată cu mai multă putere. Sper că ți-a plăcut supa de aseară, adaugă fără să se uite la mine.

— A fost delicioasă! zic repede. Mersi! A avut niște... arome minunate.

— Bine, spune cam înțepată. Mă străduiesc.

O, Doamne. Doar nu s-a ofuscat!

— Să-mi spui ce să-ți cumpăr pentru diseară, continuă, dându-i una pernei puse jos. Dacă vrei ceva nou sau altfel...

O, Doamne. E ofuscată.

— Păi... ăă... bine. Fac eforturi să-mi controlez stresul din voce. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine... poate că n-ar fi rău să ne pregătești totuși ceva. Vreau să zic, ceva care să nu-ți ceară prea mare efort. Să zicem, un sendviș ar fi OK.

— Un sendviș? Își înalță capul nedumerită. Pentru cină?

— Sau... ce vrei tu! Ce-ţi face ţie plăcere să găteşti!

Nici nu termin bine de spus aceste cuvinte, că-mi dau seama cât de stupid sună. Mă dau un pic în spate, culeg o revistă imobiliară de pe o servantă şi o deschid la un articol despre fântâni arteziene.

Cum o să mă obişnuiesc vreodată cu toate astea? Cum m-am transformat oare în cineva care are menajeră, pentru numele lui Dumnezeu?

— Aiii! Canapeaua e ruptă! Glasul Giannei sună brusc mult mai italian decât *cockney*. Îşi aruncă iute căştile iPodului cât colo şi arată îngrozită spre tapiţeria sfâşiată. Uite! E sfâşiată toată! Ieri dimineaţă era perfectă. Mă fixează stresată. Îţi spun. Am lăsat-o în stare perfectă, fără rupturi, fără nici un semn...

Mi se urcă tot sângele în cap.

— Păi... eu sunt de vină, mă bâlbâi. Eu am făcut asta.

— *Tu?*

— A fost o greşeală, bâigui. N-am vrut să fac asta. Am spart leopardul ăla de sticlă şi... Mi se înteţeşte respiraţia. O să comand altă husă pentru canapea, îţi promit. Dar te rog nu-i spune lui Eric. El nu ştie.

— Nu ştie? Gianna pare de-a dreptul bulversată.

— Am pus perna peste ruptură. Înghit în sec. Ca s-o ascund.

Gianna mă fixează preţ de câteva clipe, uluită. Îi întorc privirea rugătoare, incapabilă să mai respir. Apoi, chipul ei sever se destinde într-un hohot de râs. Lasă jos perna pe care o ţine în mână şi mă bate uşor pe braţ.

— O cos eu. Știu să remaiez. N-o să-și dea seama niciodată.

— Serios? Mă traversează un val de ușurare. O, slavă Domnului. Ar fi minunat. Ți-aș fi foarte recunoscătoare.

Gianna mă scrutează cu o căutătură perplexă și brațele încrucișate pe piept.

— Ești sigură că n-ai pățit ceva când te-ai lovit la cap? zice într-un final. Cum ar fi... un transplant de personalitate?

— Poftim? Pufnesc într-un râs ezitant. Nu prea cred... Se aude interfonul. A, ar fi bine să răspund. Mă grăbesc la ușa de la intrare și ridic receptorul. Da?

— Alo? se aude o voce guturală. Avem o mașină de livrat, pe numele Gardiner.

Noua mea mașină e parcată într-un loc special amenajat din fața clădirii, care, după spusele portarului, e propriul meu loc de parcare. E un Mercedes argintiu, lucru pe care-l știu după chestia aia din față. Și e decapotabilă. În afară de asta, n-aș putea spune prea multe despre el, cu excepția faptului că, bănuiesc, a costat o avere.

— Semnează aici... și aici... Tipul de la livrare îmi întinde un clipboard.

— OK. Semnez.

— Poftim cheile... talonul... și toate actele... La revedere, păpușă.

Individul îmi ia pixul din mână și pornește spre poartă, lăsându-mă singură cu mașina, un braț de hârtii și un set de chei de mașină strălucitoare. Mă joc cu ele, cuprinsă de o surescitare crescândă.

N-am fost niciodată genul care leşină când vede o maşină bengoasă.

Pe de altă parte însă, n-am fost niciodată în viaţa mea atât de aproape de un Mercedes nou-nouţ. Un Mercedes nou-nouţ, care e *proprietatea mea proprie şi personală.*

Poate n-ar fi rău să văd şi eu cum e înăuntru. Cu un gest instinctiv, întind legătura de chei spre ea şi apăs pe butonaş – şi îmi sare inima din piept când maşina bipăie şi se aprind brusc toate farurile.

Bine. E limpede, nu e prima oară când fac asta. Deschid portiera, mă strecor în scaunul şoferului şi inhalez adânc.

Uau. *Asta da maşină.* E la ani lumină distanţă de rablamentul ăla de Renault al lui Dave Ratatul. Are cel mai minunat şi mai îmbătător miros de piele nouă. Scaunele sunt spaţioase şi confortabile. Bordul e tot din lemn lăcuit, lucios. Îmi pun mâinile, cu grijă, pe volan. Mişcarea pare cât se poate de firească – mâinile mele par să fie cât se poate de obişnuite cu poziţia. Nu-mi vine să mi le mai iau de pe el.

Stau aşa preţ de câteva clipe, uitându-mă cum se ridică şi coboară poarta la ieşirea unui BMW.

Ideea e că... *ştiu* să conduc. E limpede că la un moment dat am susţinut un examen şi l-am luat, chiar dacă nu-mi aduc aminte când am făcut-o.

Iar maşina asta e de vis. Ar fi o prostie să n-o scot la o tură mică.

Împing cheia în orificiul de sub volan – şi se potriveşte! O rotesc în faţă, cum am văzut că face lumea, şi dinspre motor se aude un soi de

zgomot de protest. Rahat. Ce-am făcut? O rotesc din nou, înainte, de data asta cu mai mare grijă, şi iată că nu se mai aude nici un zgomot, însă pe bord se aprind câteva luminiţe.

Şi acum? Mă uit cu speranţă spre bord, în căutarea inspiraţiei, însă nu-mi vine nimic în cap. N-am nici cea mai mică idee cum porneşte chestia asta, ăsta e adevărul. Nu-mi amintesc absolut nimic despre cum se conduce o maşină.

Însă chestia e că... *am făcut-o*. E ca şi mersul pe tocuri, e o îndemânare care există undeva, ascunsă, în mine. Trebuie să-mi las trupul să-mi spună ce ştie. Poate că, dacă reuşesc să fiu suficient de distrasă, am să mă trezesc conducând automat.

Îmi aşez mâinile ferm pe volan. Să-i dăm drumul. Încearcă să te gândeşti la alte lucruri. La la la. Nu te gândi la condus. Lasă-ţi trupul să se descurce singur. Poate c-ar trebui să cânt un cântec; data trecută a mers.

— *Land of hope and gloriii*, încep destul de fals, *mother of the friiii*...

O, Doamne. Merge. Mâinile şi picioarele mi se mişcă sincron. Nu îndrăznesc să le privesc; nu îndrăznesc să înregistrez ce fac. Tot ce ştiu e că am pornit motorul şi am împins una dintre pedale până la pământ, a urmat un soi de turaţie uşoară şi... am reuşit! Am pornit maşina!

Aud motorul torcând, de parcă vrea să plecăm la plimbare. OK, stai calmă. Inspir adânc, însă, în adâncul sufletului, sunt deja un pic panicată. Mă aflu pe scaunul de şofer al unui Mercedes, motorul merge şi eu nu sunt prea sigură cum s-a întâmplat asta.

Așa. Adună-te, Lexi.

Frâna de mână. Știu ce e asta. Și schimbătorul de viteze. Le dau drumul amândurora, cu grijă, și mașina demarează pe loc.

Apăs repede cu piciorul una dintre frâne, pentru a o opri, și mașina se avântă în față, cu un huruit rău prevestitor. Rahat. Asta n-a sunat prea bine. Îmi iau piciorul de pe pedală și mașina se avântă iar în față. Nu cred că vreau s-o mai facă încă o dată. Încercând să-mi păstrez calmul, apăs din nou pedala până la pământ, cât pot de tare. De data asta însă nici măcar nu se mai oprește, ci continuă să avanseze inexorabil. Apăs iar – și se ambalează ca o mașină de curse.

— Rahat! bâigui înspăimântată. OK, pur și simplu... oprește-te. Stai!

Mă prind de volan, dar nu se schimbă nimic. Nu știu cum să controlez chestia asta. Ne îndreptăm încet spre o mașină sport, parcată vizavi, care pare scumpă, și nu știu cum să opresc. Înnebunită de disperare, apăs iar ambele pedale simultan și motorul țipă de zici că l-am înjunghiat.

O, Doamne. O, Doamne. Îmi arde fața; mi-au transpirat mâinile. N-ar fi trebuit să mă urc niciodată în mașina asta. Dacă o distrug și pe-asta, Eric o să divorțeze de mine și nu-l pot condamna...

— Stop! țip iar.

Deodată, observ un tip brunet în blugi intrând pe poartă. Mă vede alunecând ca teleghidată drept spre mașina sport și i se scurge tot sângele de pe față.

— Stop! urlă și glasul lui ajunge, înăbușit, la mine prin geam.

— Nu știu să opresc! îi strig înapoi disperată.

— Virează! Îmi arată spre volan.

Volanul. Sigur că da. Ce proastă sunt. Îl răsucesc spre dreapta până la capăt, aproape scoţându-mi mâinile din umăr şi reuşesc să deviez cursul maşinii. Numai că acum mă îndrept direct spre un zid de cărămidă.

— Frâna! Tipul fuge pe lângă mine. Frâna, Lexi!

— Dar eu nu...

— Pentru numele lui Dumnezeu, frânează! ţipă.

Frâna de mână, îmi amintesc brusc. Repede. O ridic iute cu ambele mâini, iar maşina se opreşte cu un scrâşnet, hurducându-se. Motorul încă merge, dar măcar maşina stă pe loc. Şi cel puţin, n-am lovit nimic.

Respir accelerat şi gâtuit; încă am mâinile pe frână. Nu mai conduc în viaţa mea. Niciodată.

— Eşti OK? Tipul se află la geamul meu. Câteva clipe mai târziu, reuşesc să-mi desfac una dintre mâini de pe frână. Apăs la întâmplare butoanele de pe portieră, până când geamul începe să coboare. Ce s-a întâmplat?

— Păi... m-am panicat. Sincer, nu ştiu să conduc. Credeam c-o să-mi amintesc cum se face, dar am avut un soi de atac de panică... Şi pe neaşteptate, mă trezesc că pe obraz mi se prelinge o lacrimă. Îmi pare rău, zic cu un nod în gât. Sunt cam şocată. Ştii, am avut amnezie...

Când ridic privirea, îl văd pe tip privindu-mă ciudat, de parcă i-aş vorbi într-o limbă străină. Acum că-mi dau seama, are un chip destul de aparte. Pometi înalţi, ochi întunecaţi şi sprâncene arcuite, ce se unesc atunci când se încruntă, păr şaten închis, nespălat. Peste blugi are un

tricou simplu gri şi pare puţin mai în vârstă ca mine, treizeci şi un pic.

Şi el pare la fel de şocat ca şi mine. Lucru care nu e deloc surprinzător, având în vedere că tocmai intra într-o parcare, cu gândurile lui, şi acolo a dat peste o fată care tocmai era pe punctul de a face zob o maşină, după care tipa i-a zis că e amnezică.

Poate că nu mă crede, îmi trece prin cap, şi mă alarmez. Poate o fi crezând că m-am suit beată la volan şi n-am ştiut ce să mai inventez ca să scap.

— Acum câteva zile am avut un accident de maşină, îi explic grăbită. Pe bune. M-am lovit la cap, uite. Îi arăt spre tăieturile care încă mi se mai văd pe faţă.

— Ştiu c-ai avut un accident, zice într-un final. Are un glas aparte, profund şi intens într-un mod ciudat. De parcă fiecare cuvânt pe care-l spune are mare, mare importanţă. Am auzit.

— Stai puţin! ţâţâi din buze, dându-mi seama brusc. Mi-ai spus pe nume. Ne cunoaştem?

Chipul bărbatului e străbătut de un val de şoc. Îi văd ochii cercetându-mă atent, de parcă nu m-ar crede; de parcă ar căuta pe faţa mea ceva anume.

— Nu-ţi aminteşti de mine? zice în cele din urmă.

— Îhm, nu, zic, ridicând din umeri a scuze. Îmi pare rău, nu vreau să fiu nepoliticoasă, nu-mi amintesc nici o persoană din ultimii trei ani. Pe prietenii mei... nici măcar pe soţul meu. Pentru mine, chiar şi el era un străin! Propriul meu soţ! Îţi vine să crezi?

Zâmbesc, însă tipul nu-mi întoarce zâmbetul şi nici nu-mi spune că îi pare rău. Sinceră să fiu, expresia lui aproape că mă agasează.

— Vrei să-ţi parchez eu maşina? zice deodată.

— O. Da, te rog. Mă uit stresată spre mâna mea stângă, care continuă să ţină strâns frâna de mână. Pot să-i dau drumul? O s-o ia la vale maşina?

Tipul schiţează un surâs.

— Nu, n-o s-o ia la vale. Poţi să-i dai drumul.

Îmi extrag cu mare precauţie mâna, care aproape că mi-a amorţit, şi încep să mi-o scutur.

— Mulţumesc foarte mult, zic, dându-mă jos. E maşina mea, nou-nouţă. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi fost s-o fac zob... mă strâmb eu. Soţul meu mi-a luat-o, în locul celei vechi. Îl cunoşti? Eric Gardiner?

— Da, spune după o pauză. Îl cunosc.

Se urcă în maşină, închide portiera şi-mi face semn să mă dau din calea lui. O clipă mai târziu, a întors deja maşina şi a parcat-o în siguranţă la locul ei.

— Mersi, zic cu patos când se dă jos. Îţi mulţumesc foarte mult.

Aştept să zică „pentru puţin" sau „cu plăcere", însă el pare adâncit în gânduri.

— Ce ţi-au spus medicii? zice, ridicând ochii brusc. Ţi-ai pierdut memoria pentru totdeauna?

— E posibil să mi-o recapăt oricând, aşa mi-au zis, îi explic. Sau nu. Nu ştie nimeni. Până una-alta, mă străduiesc să reînvăţ de la zero totul despre viaţa mea. Eric mă ajută foarte mult, îmi spune totul despre căsnicia noastră şi despre toate celelalte. E soţul perfect! Zâmbesc din nou,

încercând să destind atmosfera. Şi... cam care e locul tău în peisaj?

Tipul brunet nu-mi oferă nici un răspuns. Şi-a băgat mâinile în buzunare şi se uită la cer. Chiar *nu ştiu* care o fi problema lui.

În cele din urmă, coboară privirea şi mă fixează iar cu atenţie, cu chipul încordat, de parcă l-ar durea ceva. Poate chiar îl doare. Poate îl doare capul sau aşa ceva.

— Trebuie să plec, zice.

— A, bine. Păi atunci, mersi din nou, zic politicoasă. Şi-mi pare foarte bine de cunoştinţă. Adică, ştiu că ne-am mai întâlnit în fosta mea viaţă, dar... ştii la ce mă refer!

Îi întind o mână, însă el se uită la ea de parcă gestul meu ar fi total aiurea.

— Pa, Lexi. Se întoarce pe călcâie.

— Pa... strig după el, apoi amuţesc.

Ce tip ciudat. Nici măcar nu mi-a spus cum îl cheamă.

9

Fi e una dintre cele mai directe persoane pe care le cunosc. Ne ştim de la şase ani, când eu eram fata cea nouă care apăruse pe terenul de joacă. Era deja cu un cap mai înaltă ca mine, avea părul negru prins în codiţe, glasul puternic şi încredere în ea. Mi-a spus că am o coardă de sărit de doi bani şi a început să-i înşire defectele, primul fiind că era din plastic. Apoi, tocmai când eram pe punctul de a izbucni în plâns, mi-a oferit-o pe a ei, să sar cu ea.

Asta-i Fi. Îi poate deranja pe unii prin directeţea ei şi o ştie. Când zice ceva aiurea, îşi dă repede ochii peste cap şi-şi duce mâna la gură. Însă, în adâncul sufletului, e un om cumsecade şi amabil. Şi e super la şedinţe. Când alţii o iau pe arătură şi bat câmpii, ea trece direct la subiect, fără să se mai încurce în politeţuri.

Ea este cea care mi-a dat ideea de a-mi încerca şi eu norocul la Deller Carpets. Lucra acolo de doi ani când Frenshaws, compania la care eram înainte, a fost preluată de o firmă spaniolă şi mai mulţi dintre angajaţi am rămas pe drumuri. Era un loc vacant la departamentul Pardoseli,

iar Fi a sugerat să vin cu CV-ul şi să i-l las lui Gavin, şeful ei... şi asta a fost. Am primit slujba.

De când lucrăm împreună, Fi şi cu mine am devenit şi mai apropiate. Mâncăm împreună la prânz, ne ducem la film în weekend, ne trimitem SMS-uri una alteia în timp ce Gavin le „freacă ridichea angajaţilor", cum îi place să spună. Sunt destul de apropiată şi de Carolyn şi Debs – dar Fi e cea pe care o sun prima atunci când am o veste importantă; cea la care mă gândesc când mi se întâmplă ceva amuzant.

De-asta e aşa ciudat că încă n-am primit nici un semn de la ea. I-am mai trimis încă vreo câteva SMS-uri de când am ieşit din spital. I-am lăsat două mesaje pe mesageria vocală. Am trimis câteva e-mailuri glumeţe şi i-am scris chiar şi o felicitare, prin care i-am mulţumit pentru flori. Dar n-am primit nici un răspuns. Poate că e pur şi simplu ocupată, îmi spun. Sau poate se pregăteşte pentru vreun seminar la care trebuie să participe pentru slujbă sau are gripă... Sunt un milion de motive întemeiate.

În orice caz. Azi mă duc la serviciu, aşa că am s-o văd. Pe ea şi toată lumea.

Mă uit la mine în oglinda uriaşă din dressing. Lexi-cea-din-2004 apărea la serviciu într-o pereche de pantaloni de la Next, o cămaşă de la New Look, luată la reduceri, şi o pereche de pantofi sport cu flecurile tocite.

Însă acum nu se mai poate asta. Mă îmbrac cu cea mai apretată cămaşă pe care-am purtat-o în viaţa mea, cea mai scumpă cămaşă Prada, cu manşete duble. Port un taior negru, cu fustă conică şi talie bine marcată. Gambele îmi strălucesc în

dresul Charnos lucios. În picioare am pantofi de lac, cu vârf ascuţit. M-am spălat pe cap şi mi-am prins părul în cocul meu tipic. Arăt de parc-aş fi o ilustraţie dintr-o carte pentru copii. Doamna directoare.

Eric intră în cameră şi fac o piruetă.

— Cum arăt?

— Perfect! încuviinţează el, dar nu pare prea mirat de înfăţişarea mea.

Bănuiesc că e obişnuit să mă vadă în asemenea haine. În vreme ce eu mă simt gătită cum n-am fost în viaţa mea.

— Eşti gata?

— Cred că da! Îmi iau geanta de umăr – o Bottega Veneta neagră pe care-am găsit-o în şifonier.

Am încercat să-l întreb ieri pe Eric despre Fi – dar abia dacă-şi amintea cine e, deşi ea e cea mai veche prietenă a mea şi a fost şi la nunta noastră şi tot restul. Singura mea prietenă pe care se pare c-o ştie e Rosalie, şi asta pentru că e măritată cu Clive.

În fine. Mă simt perfect. Azi o s-o văd pe Fi, o să aflu ce-i cu ea de nu m-a sunat până acum şi totul va reintra în normal. Mă gândesc poate să ieşim la prânz să bem ceva şi să o pun să-mi povestească toate cele.

— Să nu uiţi asta! Eric deschide un dulap din colţ. Scoate o servietă neagră elegantă şi mi-o întinde. Ţi-am făcut-o cadou când ne-am căsătorit.

— Mamă, ce frumoasă e!

E din piele de viţel moale ca untul, iar pe partea din faţă are gravate discret iniţialele: L.G.

— Ştiu că, la serviciu, îţi foloseşti tot numele de fată, zice Eric, dar am vrut să mă ai, măcar în felul ăsta, cu tine la birou în fiecare zi.

E *atât* de romantic. E absolut perfect.

— Trebuie să plec. Vine maşina să te ia în cinci minute. Îţi urez o zi plăcută. Mă sărută şi iese.

Când aud uşa de la intrare închizându-se, îmi iau servieta şi mă uit la ea, întrebându-mă ce să pun oare în ea. N-am folosit în viaţa mea o servietă, mi-am îndesat mereu toate lucrurile în geantă. Până la urmă, iau un pachet de şerveţele şi unul de Polo[1] din geantă şi le pun în servietă. Apoi adaug şi un stilou. Mă simt de parcă mi-aş face ghiozdanul, în prima zi de şcoală. Când strecor stiloul într-un buzunar de mătase, degetele mi se lovesc de ceva subţire, ca un cartonaş de felicitare, şi îl scot.

Nu e o felicitare, e o poză veche cu mine, Fi, Debs şi Carolyn. Înainte să-mi fac părul. Pe vremea când aveam dinţii strâmbi. Ne aflăm într-un bar şi suntem îmbrăcate în bluze cu sclipici, suntem roşii în obraz şi peste creştetele noastre trec în toate direcţiile panglici de confetti. Fi are braţul în jurul gâtului meu, iar eu am o umbreluţă de cocteil între dinţi şi râdem toate, cu gura până la urechi. Nu pot să nu zâmbesc la vederea fotografiei.

Îmi amintesc foarte bine seara aia. Debs tocmai îi dăduse papucii lui Mitchell, prietenul ei, bancherul, iar noi aveam nobila misiune de a o ajuta să-l uite. Pe la jumătatea serii, când Mitchell a sunat-o pe Debs pe mobil, a răspuns Carolyn, care s-a dat drept o rusoaică fierbinte, care credea că el a sunat ca să angajeze o damă de companie şi i-a cerut o mie de lire. Carolyn învăţase foarte bine rusa în şcoală, aşa că a fost destul de

1. Bomboane mentolate (n. t.).

convingătoare, iar Mitchell i-a picat fără probleme în plasă, chiar dacă mai târziu s-a jurat că a vorbit la oha. Noi, celelalte, ascultam, mobilul fiind dat pe speaker, şi am crezut c-o să mor de râs.

Încă zâmbind, strecor poza înapoi în buzunar şi închid servieta cu un clic. O iau în mână şi mă privesc în oglindă. Doamna directoare se duce la serviciu.

— Bună, spun către reflexia mea din oglindă, încercând să-mi iau un ton cât mai profi. Bună ziua tuturor. Sunt Lexi Smart, Director al departamentului Pardoseli. Îhâm, bună. Eu sunt şefa.

O, Doamne. Nu mă simt deloc ca o şefă. Poate că, în clipa în care ajung acolo, o să-mi intru automat în rol.

Deller Carpets e compania pe care şi-o aminteşte toată lumea din reclamele TV din anii '80. Prima dintre acestea arăta o femeie întinsă pe jos într-un magazin, pe nu ştiu ce mochetă albastră cu model spiralat, susţinând că e atât de moale şi de pufoasă încât i-a venit pe loc să facă sex pe ea cu vânzătorul cu faţă de tocilar. După care exista o altă reclamă, făcută peste un timp, cu ea care se măritase cu vânzătorul cu moacă de tocilar şi avea toată sufrageria mochetată cu mochetă Deller cu flori. După care făcuseră gemeni, care n-au putut să doarmă decât când li s-au pus nişte mocheţele, una albastră şi una roz, de la Deller Carpets în pătucurile lor.

Erau destul de grosiere, însă au făcut cunoscut tuturor numele de Deller Carpets. Lucru care s-a întors la un moment dat împotriva lor. Firma a încercat să-şi schimbe numele acum câţiva ani,

în Deller, pur şi simplu. Aveau şi logo nou, şi slogan, şi tot ce trebuie. Însă nimănui acest nume nu-i spune nimic. Zici că lucrezi pentru Deller şi lumea se încruntă şi zice „Vrei să zici, la Deller Carpets?".

Ceea ce e destul de aiurea, dat fiind că mochetele sunt acum doar o parte din gama de produse ale firmei. Cam acum zece ani, departamentul de întreţinere a început să producă o soluţie de curăţat covoarele care s-a vândut prin poştă şi a devenit incredibil de populară. S-au extins la tot soiul de produse de curăţat şi de aparaturi conexe, iar acum secţia care se ocupă cu vânzarea prin poştă e uriaşă. Ca şi perdelele, draperiile şi accesoriile de lux. Însă bietele covoare au cam rămas a cincea roată de la căruţă. Ideea e că, în ultimii ani, mochetele şi covoarele nu mai sunt deloc la modă. Toată lumea vrea gresie şi parchet laminat. Vindem şi parchet laminat, însă foarte puţini ştiu asta, majoritatea cred că încă ne numim Deller Carpets. E un cerc vicios şi ne aflăm într-un punct destul de mort.

Ştiu că mochetele şi covoarele nu mai sunt la modă. Şi ştiu că mochetele cu model sunt chiar şi mai demodate. Însă, în adâncul sufletului, ţin foarte mult la ele. Mai ales la modelele alea retro din anii '70. Am pe birou un album cu modele vechi, pe care îl răsfoiesc mereu când mă aflu în mijlocul unei conversaţii telefonice lungi şi plicticoase. Şi odată am găsit o cutie întreagă cu mostre vechi, într-o magazie. Nu le voia nimeni, aşa că le-am luat cu mine şi mi le-am pus pe perete, lângă birou.

Vreau să zic, lângă vechiul meu birou. Bănuiesc că acum oi avea altul, mai impozant. În

timp ce mă îndrept spre clădirea familiară de pe Victoria Palace Road, mi se ridică un ghem de nervi în stomac. E aşa cum a fost întotdeauna: un loc înalt, cenuşiu deschis, cu stâlpi de granit la intrare. Împing uşile de sticlă spre recepţie – şi mă opresc mirată. Holul arată cu totul altfel. E chiar *cool*! Au mutat biroul, iar în locul peretelui acum sunt despărţituri de sticlă... iar pardoseala e din vinil, cu efect de albastru metalizat. Probabil e un nou stil de pardoseli.

— Lexi! Se apropie grăbită de mine o femeie dolofană în cămaşă roz şi pantaloni negri pană. Are şuviţe, ruj fucsia şi pantofi cu toc şi o cheamă... o ştiu... e şefa de la personal...

— Dana, îi rostesc numele uşurată. Bună.

— Lexi. Îmi întinde mâna şi mi-o strânge pe a mea. Bine-ai revenit! Biata de tine! Am fost atât de supăraţi când am auzit ce-ai păţit...

— Sunt bine acum, mulţumesc. Mult mai bine. O urmez pe holul de vinil strălucitor, iau o legitimaţie de la ea şi păşesc dincolo de intrarea securizată. Şi aici, totul e la fel de nou. Înainte nu aveam bariere, aveam doar un portar, pe nume Reg.

— Bine! Păi, hai, pe aici... Dana merge în faţa mea. M-am gândit să vorbim puţin la mine în birou, pe urmă să trecem scurt pe la şedinţa de buget, după care cred că abia aştepţi să te duci la tine în birou!

— Super! E o idee foarte bună.

Departamentul meu. Înainte, aveam doar un birou şi un capsator.

Urcăm cu liftul, coborâm la etajul doi şi Dana mă conduce în biroul ei.

— Ia un loc. Își trage un fotoliu pluşat şi se aşază la birou. Aşa, acum, evident, trebuie să vorbim puţin despre... *starea ta*. Coboară vocea discret, de parcă aş avea cine ştie ce boală jenantă. Ai amnezie.

— Aşa e. Dar, în afară de asta, sunt destul de bine.

— Mă bucur! Notează ceva pe un bileţel. Şi amnezia asta e permanentă ori temporară?

— Păi... medicii mi-au zis că e posibil să încep să-mi amintesc, în orice moment.

— Minunat! Se luminează imediat la faţă. Evident, din punctul nostru de vedere, ar fi super dacă ai putea să-ţi aminteşti totul până pe data de 21. Adică ziua când e conferinţa noastră de vânzări, adaugă ea, aruncându-mi o privire de control.

— Aha, zic după o pauză. O să fac tot ce pot.

— Mai mult decât atât, ce să faci? Începe să chicotească veselă şi se lasă înapoi în fotoliu. Aşa, acum să mergem să-i salutăm pe Simon şi pe ceilalţi. Ţi-l aminteşti pe Simon Johnson, directorul general?

— Sigur că da!

Cum să nu mi-l amintesc pe şeful întregii companii? Îmi amintesc discursul pe care l-a ţinut la petrecerea de Crăciun. Mi-l amintesc apărând la noi în birou şi întrebându-ne cum ne cheamă în timp ce Gavin îl urma peste tot, ca un lacheu. Şi acum stau la aceeaşi masă de şedinţe cu el!

Străduindu-mă să-mi ascund surescitarea, o urmez pe Dana pe hol, apoi din nou în lift, spre etajul 8. Mă conduce cu paşi grăbiţi spre sala de consiliu, bate la uşa masivă şi o împinge.

— Scuze pentru întrerupere! Voiam doar să vă spun că a trecut Lexi într-o scurtă vizită pe la noi.

— Lexi! Vedeta noastră! Simon Johnson se ridică imediat de la locul lui din capul mesei. Are o statură impozantă, cu umeri laţi, de fost ofiţer de armată, şi părul şaten, rărit. Vine la mine, îmi strânge mâna într-ale lui, de parcă suntem amici vechi şi mă sărută pe obraz. Cum te simţi, draga mea?

Tocmai am fost pupată de Simon Johnson. Directorul general al întregii companii *m-a pupat.*

— Ăă... bine, mulţumesc! Încerc să-mi păstrez cumpătul. Mult mai bine.

Mă uit în jur şi scanez rapid întregul grup de executivi ai companiei, în costume. Byron, care altădată îmi era şef direct, stă de cealaltă parte a mesei de consiliu. E palid şi osos, brunet, şi poartă una dintre cravatele lui obişnuite, cu imprimeu retro. Îmi aruncă un zâmbet forţat, iar eu îi întorc zâmbetul, uşurată de faptul că am recunoscut măcar un om.

— Am înţeles că te-ai lovit tare de tot la cap, îmi spune Simon Johnson, cu vocea lui plăcută, de profesor de şcoală.

— Aşa e.

— Păi, hai, gata, grăbeşte-te să te întorci! exclamă cu stringenţă jucată. Să ştii că Byron îţi ţine locul cu brio. Arată spre acesta. Dar ştiu şi eu dacă ai încredere să laşi bugetul departamentului tău pe mâna lui...

— Nu ştiu. Ridic din sprâncene. *Ar trebui* să-mi fac griji?

Toţi cei de la masă încep să râdă la unison şi îl văd pe Byron cum mă săgetează cu privirea.

Pe bune acum. Am făcut şi eu o glumă.

— Serios acum, Lexi. Trebuie să vorbim despre... discuţiile noastre recente. Simon Johnson îmi aruncă o privire plină de subînţeles. Când revii la lucru, luăm prânzul împreună.

— Categoric. Îmi iau şi eu acelaşi ton confidenţial ca şi el, deşi n-am nici cea mai mică idee la ce s-o fi referind.

— Simon. Dana face un pas în faţă, discret. Medicii nu ştiu dacă amnezia lui Lexi e permanentă sau temporară. Aşa că e posibil să aibă nişte probleme cu memoria...

— Ceea ce e probabil un mare avantaj în meseria asta, comentează un tip chelios de vizavi şi cei de la masă râd din nou.

— Lexi, am toată încrederea în tine, spune Simon Johnson răspicat. Se întoarce spre un tip roşcat aşezat lângă el. Daniel, voi doi nu vă cunoaşteţi, nu? Daniel e noul nostru controlor financiar. Daniel, o ştii, cred, pe Lexi de la televizor, nu?

— Aşa e! Îl văd că mă recunoaşte în clipa în care dă mâna cu mine. Deci tu eşti copilul minune de care-am tot auzit.

Copil minune?

— Ăă... nu prea cred, zic nesigură şi lumea izbucneşte iar în râs.

— Nu fi modestă! Simon îmi zâmbeşte cu căldură, apoi se întoarce către Daniel. Această tânără a avut cea mai meteorică ascensiune profesională din compania noastră. De la asistentă de vânzări, a ajuns director al departamentului, în doar un an jumate. Şi, aşa cum i-am spus de multe ori lui Lexi, a fost un mare risc să-i ofer

această slujbă, dar n-am regretat nici măcar o clipă acest gest. E un lider înnăscut. Ştie să-şi stimuleze angajaţii. Munceşte 24 de ore pe zi, are viziuni strategice extraordinare asupra viitorului... În faţa ta se află un membru foarte, *foarte* talentat al companiei noastre.

Când termină ce are de spus, Simon e radios; aşa cum sunt şi tipul cu cheliuţă şi încă vreo doi.

Sunt într-o stare de şoc total. Sunt roşie ca racul; îmi tremură picioarele. Nimeni n-a vorbit niciodată în felul ăsta despre mine. Niciodată, în toată viaţa mea.

— Păi... mersi! bâigui într-un final.

— Lexi. Simon îmi arată spre un scaun gol. Te putem tenta să rămâi la şedinţa de buget?

— Păi... Mă uit la Dana, cerându-i din priviri ajutorul.

— Nu stă mult azi, Simon, spune Dana. Acum trecem un pic şi pe la Pardoseli.

— Sigur că da. Simon Johnson încuviinţează. Treaba ta, nici nu ştii ce pierzi. Mulţi şi-ar da doi ani din viaţă să participe la o şedinţă de buget. Mă priveşte amuzat.

— Nu vă daţi seama că mi-am făcut *asta* tocmai ca să scap de şedinţa de buget? Arăt spre ultima tăietură încă nevindecată din cap şi lumea râde iar copios.

— Pe curând, Lexi, spune Simon Johnson. Ai grijă de tine.

Când ies cu Dana din sala de consiliu, parcă plutesc de încântare. Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. M-am tras de şireturi cu Simon Johnson. Sunt un copil minune! Am viziuni strategice extraordinare asupra viitorului!

Sper doar că mi le-am notat pe undeva.

— Mai ştii unde e departamentul de Pardoseli? spune Dana în timp ce coborâm din nou cu liftul. Ştiu că toată lumea abia aşteaptă să te vadă.

— Şi eu! zic foarte sinceră. Ieşim din lift şi telefonul Danei începe să ciripească.

— O, Doamne! zice când se uită pe ecran. Trebuie să răspund. Vrei să te duci singură la biroul tău şi vin şi eu imediat?

— Sigur că da! Pornesc cu paşi mari pe coridor. Arată ca întotdeauna, cu aceeaşi mochetă maro, aceleaşi instrucţiuni în caz de incendiu şi aceleaşi plante de plastic. Departamentul de Pardoseli e puţin mai încolo, pe stânga. Iar în dreapta e biroul lui Gavin.

Vreau să spun, *al meu*.

Propriul meu birou.

Rămân o clipă în faţa uşii, făcându-mi curaj pentru a intra. Încă nu-mi vine să cred că e biroul meu. Jobul meu.

Hai. N-ai de ce să te temi. Pot să fac munca asta, aşa a zis Simon Johnson. În clipa în care apăs clanţa, văd o fată de vreo douăzeci de ani ţâşnind din biroul principal. Îşi duce mâinile la gură.

— O! zice ea. Lexi! Te-ai întors!

— Da. Mă uit nesigură la ea. Trebuie să mă ierţi, în urma accidentului mi-am pierdut memoria...

— Da, am auzit. Pare stresată. Sunt Clare. Secretara ta?

— A, bună! Mă bucur să te cunosc! Deci aici e biroul meu? Arăt din cap către uşa lui Gavin.

— Da. Îţi aduc o cafea?

— Da, te rog! Încerc să-mi ascund încântarea. Ar fi minunat.

Am o secretară care-mi aduce cafea. M-am ajuns. Intru în birou şi las uşa să se închidă în urma mea, iar clicul ei mă unge pe suflet.

Doamne. Uitasem cât de mare e camera asta. Are un birou impozant, o plantă şi o canapea... şi tot ce vrei. Îmi las servieta pe birou şi mă duc la fereastră. Am şi fereastră cu panoramă asupra oraşului! Adică asupra clădirii înalte de vizavi, dar orişicum. Eu sunt şefa! Nu mă pot abţine să nu râd în hohote de euforie, plimbându-mă în voie prin birou şi sărind pe canapea. Sar de câteva ori pe ea, apoi, în clipa în care se aude o bătaie în uşă, încremenesc.

Rahat. Dac-ar intra cineva acuma şi m-ar vedea... Îmi trag răsuflarea şi mă grăbesc la birou, unde culeg o foaie de hârtie la întâmplare şi încep s-o citesc cu o încruntătură de femeie de afaceri.

— Intră!

— Lexi! Dana năvăleşte în birou. Te obişnuieşti din nou cu locul? Mi-a spus Clare că nici măcar n-ai recunoscut-o! O să fie un pic cam greu, nu? Nu mi-am dat seama... Clatină din cap, iar pe frunte îi apar cute de îngrijorare. Deci chiar aşa, nu-ţi aminteşti *absolut nimic*?

— Păi... nu, recunosc. Dar sunt sigură că o să-mi revină în minte totul, cât de curând.

— Să sperăm că ai dreptate! Continuă să mă fixeze cu acelaşi aer îngrijorat. Acum, hai să facem o vizită prin departamentul tău, să faci din nou cunoştinţă cu toţi...

Ieşim, şi în faţa mea apare din senin Fi, care tocmai iese de la Pardoseli, cu o fustă scurtă

neagră, cizme și o bluză verde, fără mâneci. Arată altfel decât mi-o aminteam, e mai trasă la față și în păr are o șuviță roșcată. Dar e ea. Și are aceleași brățările de baga pe care le poartă de când o știu.

— Fi! strig veselă, aproape scăpându-mi geanta. O, Doamne! Sunt eu, Lexi! Bună! M-am întors!

Fi tresare vizibil. Se întoarce și mă privește preț de câteva secunde șocată, de parcă aș fi o nebună. Bănuiesc că bucuria mea trebuie să-i fi părut cu totul exagerată. Dar sunt atât de încântată s-o văd!

— Bună, Lexi, zice într-un final, privindu-mă în ochi. Ce faci?

— Bine! zic agitată și grăbită. Tu ce faci? Arăți super! Îmi place foarte mult noua ta coafură!

Acum toată lumea se uită la mine.

— În fine. Mă sforțez să-mi țin în frâu surescitarea. Poate ne vedem mai târziu să vorbim? Și cu fetele?

— Îhâm. Fi încuviințează, fără să se uite în ochii mei.

De ce e așa de rece cu mine? Ce s-a întâmplat? Simt cum mi se pune un sloi de gheață în piept. Poate că de-asta nu mi-a răspuns niciodată la nici unul dintre mesaje. Poate că ne-am certat groaznic. Și celelalte i-au ținut partea. Iar eu pur și simplu nu-mi amintesc...

— După tine, Lexi! Dana mă poftește să intru în biroul gen hală. Cincisprezece chipuri ne privesc, și fac eforturi să nu respir.

Ce ciudat e.

Le văd pe Carolyn, pe Debs, pe Melanie și pe alte câteva fete pe care le cunosc. Au un aer familiar... dar sunt cu trei ani mai în vârstă. Au

alte coafuri, alt machiaj, alte haine. Debs are brațele bronzate și tonifiate, de parcă tocmai s-ar fi întors dintr-o vacanță exotică; iar Carolyn poartă ochelari moderni, fără rame și are părul și mai scurt ca înainte...

Uite și biroul meu. La el stă o fată cu păr platinat împletit în codițe, care pare cât se poate de obișnuită cu postura.

— Știți cu toții că Lexi a fost bolnavă după accident, spune Dana întregii asistențe. Suntem încântați că a trecut azi pe la noi, într-o scurtă vizită. În urma accidentului, a rămas cu câteva sechele, în primul rând cu o amnezie. Dar sunt sigură că o veți ajuta cu toții să se readapteze și o s-o primiți înapoi cu brațele deschise. Se întoarce spre mine și-mi șoptește: Lexi, vrei să le spui câteva vorbe, să-i motivezi un pic?

— Câteva vorbe, să-i motivez? repet tâmp după ea.

— Ceva așa, stimulator. Dana îmi trage un zâmbet larg. Ca un general de armată către trupa sa. Începe să-i ciripească iar mobilul. Scuze! Iese grăbită pe hol, iar eu rămân singură, față în față cu angajații din secția mea.

Hai. Simon Johnson spune că sunt un lider înnăscut. Pot s-o fac.

— Îhm... bună ziua tuturor! Fac cu mâna în jur, gest la care nu-mi răspunde nimeni. Am vrut doar să vă spun că o să mă întorc curând și... îhm... țineți-o tot așa... Ezit, scormonindu-mi creierii să găsesc ceva motivațional. Care este cel mai bun departament al companiei? Al nostru! Cine sunt cei mai buni? Cei de la Pardoseli! Punctez cu pumnul în aer, ca o majoretă. P! A! R! D! O! S! L! I!

— Ai uitat E-ul, mă întrerupe o fată pe care n-o recunosc. Stă cu braţele încrucişate şi nu pare absolut deloc impresionată.

— Poftim? Mă opresc, cu respiraţia tăiată.

— Ai uitat E-ul din Pardoseli. Îşi dă ochii peste cap. Două fete de lângă ea chicotesc în palme, în timp ce Carolyn şi Debs se uită la mine cu ochii căscaţi.

— A, da, zic, fâstâcită. Oricum... bravo tuturor... toată lumea a făcut o treabă foarte bună...

— Deci te întorci la serviciu, Lexi? întreabă fata în roşu.

— Nu tocmai.

— Întreb fiindcă trebuie să-mi semneze cineva deconturile, urgent.

— Şi mie! se aud zicând alte şase persoane.

— Ai vorbit cu Simon despre planul de vânzări stabilit? Melanie se apropie de mine, încruntată. Ideea e că cifrele sunt destul de imposibile, aşa cum stau lucrurile acum...

— Şi ce se aude cu computerele cele noi?

— Mi-ai citit e-mailul?

— Ce s-a întâmplat cu comanda Thorne Group?

Brusc, toată lumea a început să se apropie de mine din toate direcţiile şi să mă bombardeze cu întrebări. Abia dacă reuşesc să-l urmăresc cu atenţie pe vreunul dintre ei, dincolo de faptul că habar n-am la ce se referă.

— Nu ştiu! zic disperată. Îmi pare rău, nu-mi amintesc... ne vedem mai târziu!

Mă retrag cu spatele, respirând precipitat, traversez holul, fug la mine în birou şi trântesc uşa în urma mea.

Rahat. Ce-a fost asta?

Se aude un ciocănit în uşă.

— Da? strig, cu glasul sugrumat.

— Bună! zice Clare, apropiindu-se cu un munte de scrisori şi documente în braţe. Scuze că te deranjez, Lexi, dar, dacă tot eşti aici, eşti, te rog, drăguţă să te uiţi repede şi peste astea? Trebuie să-i răspunzi lui Tony Dukes de la Biltons şi să aprobi plata către Sixpack şi să semnezi amendamentele astea la contract şi un tip Jeremy Northpool a sunat de mai multe ori, zice că speră să reluaţi discuţiile...

Îmi întinde un stilou. Se aşteaptă să-mi suflec mânecile şi să mă apuc de treabă.

— Nu pot să autorizez nimic, zic panicată. Nu pot semna nimic! N-am auzit în viaţa mea de Tony Dukes. Nu-mi amintesc nimic din toate chestiile astea!

— A. Îi alunecă din teanc vreo câteva hârtii în timp ce mă examinează cu ochii mari. Păi... şi cine-o să conducă departamentul?

— Nu ştiu. Adică... eu. Ăsta e jobul meu. Dar am nevoie de puţin timp... Uite, lasă-mi-le pe birou. Încerc să-mi revin din şoc. O să le citesc. Poate chiar o să mă ajute să-mi amintesc.

— OK, zice Clare, vizibil uşurată. Îmi trânteşte maldărul de documente pe birou. Îţi aduc imediat şi cafeaua.

Cu capul învârtindu-mi-se, mă aşez la birou şi iau prima scrisoare. E despre nu ştiu ce reclamaţie curentă. „Aşa cum vă închipuiţi... aştept răspunsul dumneavoastră imediat..."

Iau următorul document. E o estimare de buget lunar pentru toate departamentele firmei. Sunt cinci diagrame şi un bileţel pe care cineva a scris ceva. „Poţi să-mi spui părerea ta, Lexi?".

— Cafeaua ta... Clare bate uşor în uşă.

— A, da, zic, luându-mi un ton de şefă. Mersi, Clare. Când lasă jos cafeaua, arăt din cap spre diagrame. Foarte interesant. O să... îmi formulez răspunsul mai târziu.

În secunda în care a dispărut, îmi las capul pe birou disperată. Ce mă fac? Jobul ăsta e foarte, foarte greu. Vreau să zic... e foarte, *foarte* greu.

Cum naiba mă descurc cu toate astea? De unde ştiu ce să zic şi ce decizii să iau? Se aude un nou ciocănit în uşă, mă ridic iute în capul oaselor şi înhaţ prima hârtie care-mi cade în mână.

— E totul în regulă, Lexi?

E Byron, care are în mână o sticlă de apă şi un teanc de hârtii. Se reazemă de tocul uşii şi de sub cămaşa albă i se văd încheieturile osoase. La una dintre ele are un ceas *hi-tech* uriaş, care sunt sigură că a costat o avere, dar pare ridicol.

— Bine! Super! Credeam că eşti la şedinţa de buget.

— Am luat o pauză de masă.

Are un stil de a vorbi sarcastic şi tărăgănat, de parcă ar fi un cretin sadea. Sinceră să fiu, nu m-am înţeles niciodată prea bine cu Byron. Acum, privirea lui scanează muntele de hârtii de pe biroul meu.

— Ai revenit deja la lucru, văd?

— Nu tocmai. Zâmbesc, însă el nu-mi întoarce zâmbetul.

— Te-ai hotărât ce-o să faci cu Tony Dukes? Fiindcă ieri au fost toţi accounţii călare pe mine să le spun dacă-i laie or bălaie.

— Păi... ezit eu. Adevărul e că eu nu prea... eu nu... Înghit în sec, simţind cum mă colorez la

față. Ideea e că am rămas cu amnezie după accident și... Tac, răsucindu-mi și înnodându-mi degetele.

Lui Byron îi pică, în fine, fisa.

— Iisuse, spune după ce mă scrutează un moment. Tu habar n-ai cine-i Tony Dukes, așa-i?

Tony Dukes. Tony Dukes. Îmi screm mintea cât pot, însă degeaba.

— Păi... îhm... ăă... nu. Dar dacă mi-ai putea reaminti...

Byron mă ignoră. Intră până în mijlocul biroului, bătând darabana pe sticla de plastic, încruntat, cu o mină gânditoare.

— Spune-mi dac-am înțeles bine, zice tărăgănat. Nu-ți amintești... absolut nimic?

Mi s-au activat brusc toate instinctele. E ca un motan care dă târcoale unui șoarece, calculând exact cât de vulnerabilă și accesibilă îi e prada...

Vrea să-mi fure jobul.

În clipa în care mă izbește în plex revelația, mă simt ditamai tembela că nu mi-am dat seama de asta până acum. Evident, asta vrea. Am sărit peste el și i-am luat locul care credea că i se cuvine. Probabil că mă urăște de moarte sub pojghița asta de politețe amicală.

— Nu-mi mai amintesc *nimic*! adaug repede, de parcă această idee mi s-ar părea și mie total ridicolă. Efectiv... ultimii trei ani sunt un blanc total.

— Ultimii trei ani? Byron își dă capul pe spate și râde copios. Îmi pare rău, Lexi. Dar știi și tu, la fel de bine ca și mine, în domeniul nostru de activitate, trei ani sunt o viață de om!

— Ei, o să învăț totul din nou, zic, străduindu-mă să par foarte sigură pe mine. Și medicii au zis că e posibil ca memoria să-mi revină oricând.

— Sau, la fel de bine, niciodată. Îşi ia o expresie preocupată, plină de compasiune. Cred că eşti extrem de îngrijorată, Lexi. Să nu rămâi cu golul ăsta de memorie tot restul vieţii.

Îl fixez cu o privire cât de oţelită sunt în stare. *Felicitări pentru încercare. Dar n-ai să mă sperii tu pe mine aşa uşor.*

— Sunt sigură c-am să-mi revin la normal, cât de curând, zic veselă. O să mă-ntorc la muncă, o să conduc departamentul... Am avut o conversaţie foarte plăcută cu Simon Johnson mai devreme, adaug ca să-l pun un pic la locul lui.

— Îhâm. Byron bate iar darabana pe sticlă, dus pe gânduri. Deci... ce-ai de gând să faci în legătură cu Tony Dukes?

La naiba. M-a băgat în corzi. N-am ce să-i răspund la asta şi o ştie prea bine. Mut nişte hârtii de pe masă, încercând să câştig timp.

— Poate că... ai putea să iei tu o decizie în legătură cu subiectul ăsta? zic până la urmă.

— Cu mare plăcere. Îmi zâmbeşte condescendent. Mă ocup eu de tot. Tu ai grijă de tine, Lexi. Fă-te bine, stai acasă cât trebuie, nu te grăbi. Nu-ţi face nici o grijă!

— Păi... mulţumesc. Fac eforturi să-mi iau un ton amical. Îţi sunt recunoscătoare, Byron.

— Aşa! Dana apare iar în uşă. Discutaţi, văd. Te pui la curent cu una, cu alta, Lexi, înţeleg?

— Categoric. Zâmbesc, însă am dinţii încleştaţi. Byron a fost foarte săritor.

— Dacă pot să ajut, ajut... Îşi întinde larg braţele, servil. La datorie! Cu memoria intactă!

— Perfect! Dana se uită la ceasul de la mână. Lexi, eu trebuie să fug să mănânc de prânz, dar, dacă plecăm acum, te pot conduce...

— Nu-ţi face griji, Dana, zic repede. Mai rămân un pic, să mă uit pe nişte hârtii.

Nu părăsesc clădirea fără să vorbesc cu Fi. Nici o şansă.

— Okidoki. Îmi zâmbeşte radios. Păi, mi-a părut foarte bine să te văd, Lexi, şi rămâne să vorbim la telefon, să-mi spui când crezi că poţi reîncepe efectiv lucrul. Face gestul cu telefonul-sub-bărbie şi mă trezesc răspunzându-i la fel.

— Vorbim!

Ies amândoi şi îl aud pe Byron spunând:

— Dana, pot să vorbesc ceva cu tine? Trebuie neapărat să discutăm ce facem. Cu tot respectul faţă de Lexi...

Uşa de la biroul meu se închide şi mă apropii de ea în vârful picioarelor. O crăp puţin şi-mi scot capul.

—... E *limpede* că nu e în stare să mai conducă acest departament... aud glasul lui Byron în timp ce dau amândoi colţul spre lift.

Ce nemernic. Nici măcar nu s-a obosit să aştepte până era sigur că nu-l aud. Mă întorc în birou, mă trântesc pe scăunul de la birou şi-mi îngrop capul în mâini. Toată euforia mea s-a stins. N-am nici cea mai mică idee cum am obţinut acest post. Iau o hârtie la întâmplare din teancul din faţa mea şi mă uit tâmp la ea. E ceva despre nişte prime de asigurări. *De unde* ştiu eu chestiile astea, totuşi? Când le-am învăţat? Mă simt ca şi cum m-aş fi trezit urcând spre vârful Everest şi nici măcar nu ştiu ce e ăla un crampon.

Las hârtia jos, cu un oftat din rărunchi. Trebuie să vorbesc cu cineva. Cu Fi. Ridic receptorul şi formez 352, adică interiorul ei, dacă n-au schimbat cumva centrala.

— Departamentul de pardoseli, Fiona Roper la telefon.

— Fi, sunt eu! zic. Lexi. Auzi, putem vorbi?

— Sigur că da, spune Fi pe un ton oficial. Vrei să vin la tine acum? Sau să vorbesc întâi cu Clare, să-mi facă o programare?

Îmi stă inima. Pare atât de... distantă.

— Voiam doar să pălăvrăgim un pic! Asta dacă nu eşti ocupată...

— Sinceră să fiu, tocmai voiam să mă duc la masă.

— Foarte bine, vin şi eu! zic însufleţită. Ca altădată! Mor după o ciocolată caldă. Auzi, ăştia de la Morellis mai fac şi acum *panini* cum făceau pe vremuri?

— Lexi...

— Fi, trebuie neapărat să vorbesc cu tine, OK? Strâng receptorul şi mai tare. Pur şi simplu... nu-mi mai amintesc nimic. Şi asta mă cam sperie un pic. Toată situaţia asta. Încerc s-o dau pe glumă. Stai aşa, vin şi eu imediat...

Trântesc receptorul în furcă şi înşfac o bucată de hârtie. Şovăi, apoi scriu repede „Te rog rezolvă tu toate astea, Byron. Îţi mulţumesc mult, Lexi".

Ştiu că în felul ăsta îi fac jocul. Dar în clipa asta nu-mi pasă decât să mă văd cu prietenele mele. Îmi înşfac geanta şi servieta, apoi ies în grabă din birou, trec de biroul lui Clare şi intru în departamentul principal Pardoseli.

— Bună, Lexi, spune o fată din apropiere. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. E OK, mersi. Mă întâlnesc cu Fi, să mergem la masă... Amuţesc. N-o văd nicăieri pe Fi. Şi nici pe Carolyn. Şi nici pe Debs.

— Cred c-au plecat deja. Fata pare mirată. Chiar acum au plecat...

— A, bine. Îmi ascund dezamăgirea. Mersi. Bănuiesc că trebuia să ne întâlnim în holul de jos.

Mă răsucesc pe călcâie, apoi plec cât de repede îmi permit pantofii cu toc – la ţanc ca s-o văd pe Debs dispărând în lift.

— Stai! strig, începând să fug. Sunt aici! Debs! Însă uşile liftului s-au închis deja.

M-a auzit. Ştiu precis.

Gândurile mi se învârtesc nebuneşte prin cap în timp ce deschid uşa care dă spre scări şi o iau ţaca-ţaca pe trepte. Ştiau că vin. Ce fac, mă evită? Ce naiba s-a întâmplat în aceşti ultimi trei ani? Suntem *prietene*. OK, ştiu că acum eu sunt şefa lor... dar poţi foarte bine să fii prieten cu şefa, nu?

Sau nu?

Ajung la parter şi aproape cad în nas în holul de la intrare. Primul lucru pe care-l văd sunt Carolyn şi Debs ieşind pe uşile de sticlă, cu Fi în faţa lor.

— Hei! strig aproape disperată. Staţi! Mă avânt spre uşile de sticlă şi le ajung în fine din urmă pe primele trepte ale clădirii.

— A. Bună, Lexi. Fi pufneşte uşor, ceea ce ştiu că înseamnă că face eforturi să-şi înăbuşe râsul.

Bănuiesc că arăt destul de caraghios alergând aşa, roşie la faţă, în taiorul meu negru şi coc.

— Credeam că mergem împreună la masă! zic gâfâind. Ţi-am spus că vin şi eu!

Urmează un moment de tăcere. Nici una dintre ele nu mă priveşte în ochi. Debs se joacă absentă cu pandantivul ei lung, de argint; părul

blond i se ridică în adierea vântului. Carolyn şi-a scos ochelarii şi şi-i lustruieşte cu cămaşa albă.

— Ce se întâmplă? Încerc să par relaxată, dar în vocea mea se simte o notă vag acuzatoare. Fi, de ce nu mi-ai răspuns la nici un mesaj? E vreo... problemă?

Nici una dintre ele nu spune nimic. Aproape că le văd bulele gândurilor circulând între ele. Dar nu le mai pot citi; nu mai ştiu cum.

— Fetelor. Schiţez un surâs. Vă rog. Trebuie să mă ajutaţi. Am amnezie. Nu-mi mai amintesc nimic. Ne-am... certat sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Fi ridică din umeri.

— Păi atunci nu înţeleg. Mă uit la feţele lor, rugătoare. Ultima oară când îmi amintesc, eram prietene la cataramă! Era vineri seară şi tocmai ieşiserăm împreună în oraş. Am băut cocteil de banane. Dave Ratatul mi-a tras clapa, am cântat karaoke... vă mai amintiţi?

Fi expiră adânc şi ridică din sprâncene către Carolyn.

— Asta a fost *acum o mie de ani.*

— Şi ce s-a întâmplat de atunci?

— Uite ce e, oftează Fi. Ai avut un accident, eşti bolnavă, nu vrem să te supărăm...

— Da, hai să mergem să mâncăm câte un sendviş. Debs se uită la Fi de parcă i-ar zice „hai să-i facem pe plac".

— Nu mă lua peste picior! Ridic glasul mai tare decât aş fi vrut. Uită de accident! Nu sunt handicapată, sunt bine. Dar vreau să-mi spuneţi adevărul. Mă uit la fiecare dintre ele, disperată. Dacă nu ne-am certat, care e problema? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, Lexi. Fi pare stingherită. Doar că... nu mai ieşim în oraş împreună. Nu suntem prietene.

— De ce? Inima îmi bubuie nebuneşte, dar încerc să-mi păstrez calmul. Fiindcă acum vă sunt şefă?

— Nu din cauză că eşti *şefă*. Asta n-ar fi contat dacă erai... Fi tace. Îşi bagă mâinile în buzunare, fără să mă privească în ochi. Dacă vrei să-ţi spun cinstit, e fiindcă eşti cam...

— Cum? Mă uit de la una la alta nedumerită. Spune-mi!

Fi ridică din umeri.

— O vită încălţată, cu nasul pe sus.

— Mai precis, eşti genul şefă-diabolică-oafă-absolută, murmură Carolyn.

Parcă mi-a îngheţat brusc tot aerul din plămâni. Şefă-diabolică-oafă-absolută? Eu?

— Dar... nu pricep, bâigui într-un final. Nu sunt o şefă bună?

— A, ba da. Vocea lui Carolyn e plină de sarcasm. Ne penalizezi dacă întârziem. Ne cronometrezi cât stăm la masă, ne purici la sânge deconturile... a, e curată boierie la Pardoseli!

Îmi simt obrajii zvâcnind de parcă mi-ar fi tras o palmă.

— Dar eu niciodată n-aş... eu nu sunt aşa...

— Ba da, mi-o taie Carolyn. Chiar aşa eşti.

— Tu ai întrebat, Lexi. Fi îşi dă ochii peste cap, aşa cum face ori de câte ori e deranjată de câte o situaţie. De-asta nu mai ieşim cu tine în oraş. Tu eşti cu ale tale şi noi cu ale noastre.

— Nu se poate să fiu o oafă, reuşesc să articulez cu greu, cu glasul tremurând. Nu se poate. Sunt prietena voastră! Lexi! Ne simţim bine

împreună, ne ducem să dansăm şi ne îmbătăm împreună... Ochii mi se umplu de lacrimi. Mă uit în jur, la chipurile pe care le cunosc atât de bine – şi totuşi parcă nu chiar atât de bine – şi încerc, disperată, să le fac să mă recunoască, aşa cum mă ştiu dintotdeauna. Sunt eu! Lexi. „Dinţi strâmbi". Vă amintiţi de mine?

Fi şi Carolyn schimbă priviri între ele.

— Lexi, spune Fi, aproape cu blândeţe. Eşti şefa noastră. Facem ce spui tu. Dar nu mâncăm de prânz împreună. Şi nu ieşim în oraş cu tine. Îşi pune geanta mai bine pe umăr, apoi oftează. Uite, dacă ţii neapărat, azi poţi veni cu noi...

— Nu, zic, rănită. E OK, mersi. Şi le întorc spatele, nesigură pe picioare, şi plec.

10

Sunt împietrită de şoc.

Tot drumul de la serviciu acasă, în taxi, parcă eram într-o stare de transă. Cumva, am reuşit să vorbesc cu Gianna despre aranjamentele pentru petrecere şi să o ascult pe mama când m-a sunat să mi se plângă despre ultima ei ciondăneală cu cei de la primărie. Iar acum e aproape seară şi mă aflu în baie. Însă tot acest timp, gândurile mi s-au învârtit în cerc, iar şi iar.

Sunt o şefă-oafă-diabolică. Prietenele mele mă urăsc. Ce naiba s-a întâmplat?

De fiecare dată când îmi amintesc vocea şfichiuitoare a lui Carolyn, tresar. Dumnezeu ştie ce i-oi fi făcut – însă un lucru e clar, n-are timp pentru mine.

Oare chiar m-am preschimbat în aceşti trei ani într-o oafă? Dar... cum? *De ce?*

Apa s-a făcut călduţă şi, până la urmă, ies cu greu din cadă. Mă şterg energic, încercând să-mi repun sângele în mişcare. Nu pot să stau să mă gândesc la asta la nesfârşit. E deja şase şi peste o oră voi fi gazda unui dineu.

Bine măcar că nu trebuie să gătesc. Când am ajuns acasă, Gianna trebăluia prin bucătărie cu

două nepoate de-ale ei – şi cântau tustrele, împreună cu opera ce răsuna din boxe. Pe toate rafturile frigiderului erau platouri cu *sushi* şi *canapé*-uri, iar în bucătărie era un miros înnebunitor de friptură. Am vrut să pun şi eu osul la treabă – mă pricep destul de bine la pâinea cu usturoi – dar m-au trimis imediat la plimbare. Aşa că am hotărât că aş fi mai în siguranţă în baie.

Mă înfăşor într-un prosop curat şi mă duc în dormitor şi, de aici, în dressing, să văd cu ce mă îmbrac. Iisuse Hristoase. Ştiu de ce sunt bogaţii aşa de filiformi: e de la drumeţiile pe care le fac prin casele lor cât un cartier, cât e ziua de lungă. În apartamentul meu din Balham ajungeam la şifonier din pat. Şi la televizor. Şi la toaster.

Îmi aleg o rochiţă neagră, nişte bikini negri şi nişte pantofi minusculi de satin negru. În garderoba mea din 2007 nu am absolut nimic *mare*. Nici o pereche de chiloţi cu mult material; nici o pereche de pantofi solizi. Totul e elegant şi croit fix pe măsura mea.

Când ajung înapoi în dormitor, îmi las prosopul să cadă pe jos.

— Bună, Lexi!

— *Aaah!* Tresar înspăimântată.

Ecranul imens de la baza patului s-a aprins şi pe el văd chipul lui Eric. Îmi acopăr sânii cu mâinile şi mă ascund repede după un scaun.

Sunt dezbrăcată. Şi el mă poate vedea.

E soţul meu, îmi amintesc şi-mi repet în minte. Nu e prima oară că mă vede, e în regulă.

Dar nu mă simt în regulă.

— Eric, mă vezi? zic cu glasul ascuţit, strangulat.

— În clipa asta, nu. Râde. Dă pe „Cameră video".

— A! OK! zic uşurată. Stai doar o clipă...

Îmi trag un capot pe mine, apoi încep să strâng repede hainele împrăştiate prin cameră. Un lucru pe care l-am învăţat destul de repede e că lui Eric nu-i place să vadă haine aruncate de-a valma pe jos. Ori pe scaune. De fapt, nu suportă dezordinea. Le ascund repede sub cuvertură, trântesc deasupra lor o pernă şi netezesc locul cât pot de bine.

— Gata! Mă duc la ecran şi comut pe „Cameră video".

— Dă-te înapoi! mă dirijează Eric şi fac un pas în spate. Acum te văd! Aşa, eu mai am o şedinţă şi pe urmă vin acasă. E totul pregătit pentru petrecere?

— Cred că da!

— Perfect. Gura alcătuită din pixeli i se destinde într-un zâmbet uşor mişcat. Şi cum a fost la serviciu?

— Super! Reuşesc, cumva, să-mi iau un ton vesel. M-am întâlnit cu Simon Johnson, cu departamentul meu, cu prietenele mele...

Aici amuţesc, retrăind cu maximă acuitate durerea umilinţei. Oare le mai pot numi prietenele mele?

— Minunat. Nici măcar nu sunt sigură că Eric m-a ascultat. Cred c-ar cam trebui să te pregăteşti şi tu. Ne vedem mai târziu, draga mea..

— Stai, zic cu un impuls subit. Eric.

Acesta este soţul meu. E-adevărat, poate că eu nu-l cunosc prea bine pe el, însă el mă cunoaşte pe mine. Mă iubeşte. Dacă există un om căruia îi pot împărtăşi problemele mele, dacă există cineva care să mă liniştească, acela este el.

— Zi. Eric dă din cap, iar pe ecran mişcările lui sunt lente şi tremurate.

— Azi, Fi a zis... abia găsesc puterea de a rosti aceste cuvinte. Mi-a zis că sunt o oafă. Aşa e?

— Evident că nu eşti o oafă.

— Pe bune? Simt o adiere de speranţă. Deci nu sunt o şefă-diabolică-oafă-absolută?

— Draga mea, tu nu ai avea cum să fii o oafă absolută nici dac-ai vrea. Sau o şefă-diabolică.

Eric pare atât de sigur pe el că mă relaxez brusc, cu un sentiment de uşurare. Sigur există o explicaţie. Poate că s-a produs undeva un scurt-circuit în comunicare, a fost o neînţelegere şi totul o să se rezolve...

— Aş zice că eşti... dură, adaugă.

Zâmbetul de uşurare îmi îngheaţă pe faţă. Dură? Nu-mi place cum sună cuvântul ăsta, „dură".

— Vrei să zici dură în sens bun, da? Mă străduiesc să-mi iau un ton cât mai firesc. Adică dură, dar totuşi prietenoasă şi drăguţă, da?

— Scumpa mea, ştii ce vrei. Eşti ambiţioasă. Vrei ca oamenii din departamentul tău să dea tot ce e mai bun din ei. Eşti o şefă de nota zece. Zâmbeşte. Hai că trebuie să te las acum. Ne vedem mai târziu.

Ecranul se întunecă şi rămân cu ochii la el, câtuşi de puţin liniştită. De fapt, sunt mai alarmată ca niciodată.

Dură. Nu e un alt mod de a spune „şefă-diabolică-oafă-absolută"?

Indiferent care ar fi situaţia, nu pot lăsa toate acestea să mă afecteze. Trebuie să privesc lucrurile din perspectiva adecvată. A trecut o oră de atunci şi mi-a mai revenit un pic buna dispoziţie.

Mi-am pus la gât noul colier cu diamant. M-am dat cu o tonă de parfum scump. Şi am băut pe şestache un păhărel de vin, care a făcut ca totul să mi se pară puţin mai frumos ca înainte.

OK, poate că lucrurile nu sunt aşa de perfecte cum am crezut. Poate că m-am certat cu prietenele mele; poate că Byron umblă cu limba scoasă după jobul meu; poate că n-am nici cea mai mică idee cine-o fi Tony Dukes. Dar pot să pun totul în ordine. Pot să reînvăţ ce trebuie să ştiu pentru jobul meu. Pot să reclădesc podurile dintre mine şi Fi şi celelalte fete. Pot să aflu cine e Tony Dukes de pe Google.

Şi ideea e că, oricum ai da-o, tot sunt cea mai norocoasă fată din lume. Am un soţ superb, o căsnicie minunată şi un apartament uluitor. Vreau să zic, uită-te puţin în jur! În seara asta, locul îţi ia efectiv piuitul. Tipa de la florărie a venit de o mie de ori – şi peste tot sunt aranjamente cu crini şi trandafiri. Masa din sufragerie a fost extinsă şi aranjată festiv, cu argintărie strălucitoare, cristale şi în mijlocul ei tronează un ornament special, cum se pune la nunţi. Sunt chiar şi cartonaşe cu numele persoanei şi locul, scrise cu o caligrafie elegantă!

Eric a zis c-o să fie un „mic dineu obişnuit". Dumnezeu ştie cum o fi unul oficial. Poate că atunci avem zece valeţi cu mănuşi albe sau aşa ceva.

Îmi aplic cu grijă rujul Lancôme, apoi îmi lipesc de buze un şervеţel. Când termin, nu mă pot abţine să nu mă uit siderată în oglindă. Am părul strâns în creştet, rochia mi se mulează perfect pe corp şi la urechi am cercei cu diamante.

Arăt ca una dintre fetele alea atât de elegante din reclame. Parcă, din clipă-n clipă, trebuie să apară un balonaş cu un text, dedesubtul meu.

Ferrero Rocher. Pentru momentele tale de răsfăţ.

British Gas. Îţi ţine de cald în apartamentul tău de lux, de un milion de lire.

Mă dau un pas înapoi şi luminile se schimbă, spoturile din jurul oglinzii se sting şi se aprind altele, care luminează camera. „Iluminatul inteligent" din această încăpere are ceva magic: îşi dă seama unde te afli după senzorii de căldură şi se adaptează automat, în funcţie de poziţia ta.

Îmi place să încerc să-l păcălesc, alergând prin cameră şi strigând „Ha! Să te văd acuma dacă eşti chiar aşa inteligent!".

Când Eric nu e acasă, evident.

— Draga mea! Tresar şi mă întorc, şi îl văd în pragul uşii, în costum. Arăţi minunat.

— Mersi! Radiez de plăcere şi-mi duc mâna la păr.

— Un mic amănunt. Servieta din hol. Crezi că e o idee bună? Zâmbetul îi rămâne lipit pe faţă, dar îi simt agasarea din glas.

Rahat. Probabil că am uitat-o acolo. Am fost aşa de îngândurată când am ajuns acasă, că nici nu m-am gândit la asta.

— O iau imediat, zic iute. Scuze.

— Bine. Eric încuviinţează. Dar înainte de asta, gustă puţin. Îmi întinde un pahar cu vin rubiniu. E Chateau Branaire Ducru. L-am cumpărat când am fost ultima oară în Franţa amândoi. Aş vrea să-mi spui părerea ta.

— Aha. Încerc să-mi iau un aer încrezător. Sigur că da.

O, nu. Ce-o să-i spun? Iau o înghiţitură, cât pot de prudentă, plimb vinul prin gură, scormonindu-mi creierii în căutarea vocabularului enologic potrivit acestei situaţii. Onctuos. Cu iz de stejar. Vin vechi, de calitate.

Dacă stai să te gândeşti, cu toţii bagă din top la greu, nu? OK, o să-i zic că e un vin învechit splendid, un vin greu şi consistent, cu parfum de fragi. Nu, mai bine de afine. Înghit vinul şi încuviinţez spre Eric, cu un aer de cunoscătoare.

— Ştii, cred că e un vin în...

— E şocant, nu? mi-o taie Eric scurt. S-a borşit. E oribil.

S-a borşit?

— A! Ăă... da! Îmi regăsesc cumpătul. E expirat de mult. Câh. Mă strâmb sugestiv. Oribil!

Hai c-a fost cât pe-aci. Pun paharul jos pe o servantă şi iluminarea inteligentă se ajustează din nou.

— Eric, zic, încercând să nu-mi trădez exasperarea. Crezi c-am putea să fixăm lumina în aşa fel încât să rămână la fel în fiecare noapte? Nu ştiu dacă e posibil...

— *Orice* e posibil. Eric pare uşor jignit. Avem nenumărate opţiuni. Asta înseamnă să stai într-un apartament de lux. Îmi întinde telecomanda. Poftim. Poţi să reglezi cum vrei tu sistemul, din butoane. Alege tu ce variantă vrei. Mă duc să văd ce facem cu vinul.

Mă duc în sufragerie, găsesc pe telecomandă butonul cu „Iluminare" şi încep să apăs pe diversele posibilităţi. „Lumină de zi" e prea intensă. „Cinema" e prea întunecată. „Relaxare" e o lumină fadă... Dau mai jos. „Lectură"... „Disco"...

Hei. Avem lumini disco? Apăs pe telecomandă şi încep să râd în hohote în clipa în care camera se umple de fascicule luminoase multicolor, ce pulsează febril. Acum hai să încercăm „Stroboscopic". O clipă mai târziu, lumina se reprofilează, în raze albe şi negre, şi încep să dansez veselă ca un robot în jurul măsuţei de cafea. E ca la club! De ce nu mi-a spus Eric până acum despre toate astea? Poate că avem şi gheaţă artificială şi o sferă de oglinzi...

— Iisuse Hristoase, Lexi, *ce faci*? Glasul lui Eric străpunge flashurile de lumină. Ai pus toate luminile din casă pe stroboscopic! Gianna era să-şi taie degetele!

— Vai de mine! Scuze. Bâjbâi vinovată după telecomandă şi apăs repede pe ea, până lumina redevine disco. Nu mi-ai spus niciodată că avem lumini disco şi cu efect stroboscopic! E incredibil!

— Nu le folosim niciodată. Chipul lui Eric e un vârtej în mii de culori. Găseşte ceva normal, pentru numele lui Dumnezeu! Se întoarce şi dispare.

Cum e posibil să avem lumini disco şi să nu le folosim niciodată? Ce risipă! *Trebuie* neapărat să le invit pe Fi şi pe celelalte fete aici, la o petrecere. Ne luăm nişte vin şi ceva de ronţăit, dăm toată mobila la o parte, dăm volumul la maximum...

Însă, imediat, când îmi aduc aminte, mi se strânge inima. Asta nu se va întâmpla prea curând. Poate nu se va întâmpla niciodată.

Comut dezumflată pe „Zonă de primire 1", care e o lumină la fel de bună ca oricare alta. Las telecomanda jos, mă duc la fereastră şi privesc spre strada de dedesubt, cu o hotărâre bruscă.

N-am să mă dau bătută. Sunt *prietenele mele*. O să aflu ce s-a întâmplat. Şi pe urmă am să mă împac cu ele.

Planul meu pentru dineu a fost să încerc să memorez chipul şi numele fiecărui invitat cu ajutorul tehnicilor de vizualizare. Însă această schemă se dezintegrează aproape instantaneu când îşi fac apariţia trei amici de-ai lui Eric de la golf în costume identice, cu chipuri identice şi soţii chiar şi mai identice. Îi cheamă ceva de genul Greg, Mick, Suki, Pooky şi încep imediat să discute despre o vacanţă la schi pe care se pare că am petrecut-o la un moment dat împreună.

Îmi sorb băutura şi zâmbesc la greu, după care sosesc alţi zece oaspeţi odată şi habar n-am cine-or fi; singura pe care o cunosc e Rosalie, care a intrat vijelios, mi l-a prezentat pe soţul ei Clive (care nu pare câtuşi de puţin un monstru, ci doar un tip relativ manierat la costum) şi apoi a dispărut iar.

După un timp, simt că-mi ţiuie urechile şi mă apucă ameţeala. Gianna serveşte băuturile, iar nepoata ei oferă tuturor *canapé*-uri şi totul pare sub control. Aşa că murmur o scuză către tipul cu chelie care-mi povesteşte despre chitara electrică a lui Mick Jagger pe care a cumpărat-o de la o licitaţie de binefacere, mă strecor afară din încăpere şi ies pe terasă.

Iau câteva guri mari de aer curat, însă capul continuă să mi se învârtească. Peste oraş s-a lăsat un amurg albastru-cenuşiu şi încep să se aprindă felinarele stradale. Mă uit spre Londra, aflată la picioarele mele, şi mă simt ca şi cum toate astea ar fi ireale. Mă simt ca o persoană

care interpretează rolul unei fete în rochie aflată într-un balcon impozant, cu un pahar de şampanie în mână.

— Draga mea! Aici erai!

Mă întorc şi îl văd pe Eric dând la o parte uşa glisantă şi venind spre mine.

— Bună! îi răspund. Tocmai ieşisem să iau o gură de aer.

— Permite-mi să ţi-l prezint pe Jon, arhitectul meu. Eric îl invită în balcon pe un tip brunet în jeanşi negri şi o geacă de in de culoarea mangalului.

— Bună ziua, încep automat, apoi mă opresc. Hei, ne cunoaştem! exclam, uşurată că am găsit măcar un om pe care-l ştiu. Nu-i aşa? Eşti tipul din maşină.

Chipul bărbatului e străbătut de o expresie ciudată. Aproape de dezamăgire. Apoi încuviinţează.

— Aşa e. Sunt tipul din maşină.

— Jon e spiritul creativ al firmei noastre, spune Eric, bătându-l pe spate. El e talentatul nostru. Oi fi având eu talent să fac bani, însă el e omul care aduce lumii... aici se opreşte pentru efect. O viaţă de lux, la înălţime. În timp ce rosteşte aceste cuvinte, face iar gestul cu mâinile paralele şi aşezatul cărămizilor.

— Mă bucur! Fac eforturi să par entuziasmată.

Ştiu că asta e meseria lui Eric şi tot restul, însă faza asta cu „viaţa de lux, la înălţime" începe deja să mă cam calce pe nervi.

— Îţi mulţumesc încă o dată pentru ajutor. Îi zâmbesc politicos lui Jon. Mi-ai salvat viaţa! Mă întorc spre Eric. Nu ţi-am spus, dragul meu, dar am încercat să conduc maşina şi era să intru cu ea în zid. Jon m-a salvat.

— A fost plăcerea mea. Jon ia o gură din băutură. Deci nu-ţi aminteşti nici acum nimic?

— Nimic. Clatin din cap.

— Trebuie să fie foarte straniu pentru tine.

— Este... dar încep să mă obişnuiesc cu asta. Iar Eric îmi e de mare ajutor. Mi-a făcut un album ca să mă ajute să-mi amintesc. Un soi de manual al cuplului. Cu diverse capitole şi tot ce trebuie.

— Un manual? repetă după mine Jon şi nările încep să-i freamăte în chip ciudat. Vorbeşti serios. Un manual.

— Da, un manual. Mă uit la el bănuitoare.

— A, uite-l şi pe Graham. Eric nici măcar nu e atent la conversaţie. Trebuie să vorbesc ceva cu el, scuzaţi-mă... Intră repede în casă, lăsându-mă singură cu arhitectul Jon.

Nu ştiu ce e cu omul ăsta. Vreau să spun, nici măcar nu-l cunosc, dar prezenţa lui mă stinghereşte.

— Ai ceva împotriva acestui gen de manual? mă trezesc întrebându-l.

— Nu. Nimic. Absolut nimic. E o mişcare cât se poate de înţeleaptă. Fiindcă altfel s-ar putea să nu ştii când trebuie să vă pupaţi.

— Exact! Eric a scris un capitol întreg despre... Tac. Colţurile gurii lui Jon s-au ridicat, de parcă ar face eforturi să nu râdă. Se crede amuzant sau ce?

— Manualul se ocupă de tot felul de subiecte, zic destul de rece. Şi ne-a folosit foarte mult amândurora. Ştii, e greu şi pentru Eric să aibă o nevastă care nu-şi aminteşte absolut nimic despre el! Sau poate nu ţi-ai dat seama de asta?

Se lasă tăcerea. Tot umorul i-a dispărut de pe chip.

— Crede-mă, zice într-un final, că mi-am dat seama. Îşi goleşte paharul, după care preţ de câteva secunde rămâne cu privirea aţintită asupra lui. Ridică ochii şi pare că ar vrea să-mi spună ceva, apoi, în clipa în care uşa glisantă e dată în lături, se răzgândeşte.

— Lexi! Rosalie se apropie de noi clătinându-se, cu paharul în mână. *Canapé*-urile sunt minunate!

— A... mersi! zic, jenată să primesc laude pentru un lucru cu care n-am nici o legătură. Eu încă n-am gustat nici una. Sunt bune?

Rosalie pare perplexă.

— N-am nici cea mai mică idee, scumpa mea. Dar *arată* absolut divin. Iar Eric zice că mai e puţin şi ne aşezăm la masă.

— O, Doamne, zic vinovată. L-am lăsat singur. Cred c-ar fi mai bine să intrăm. Voi doi vă cunoaşteţi? adaug în clipa când pornim.

— Sigur, spune Jon.

— Jon şi cu mine suntem prieteni *vechi*, spune Rosalie dulce. Nu-i aşa, dragul meu?

— Mai vorbim, încuviinţează Jon, apoi grăbeşte pasul şi dispare dincolo de uşile de sticlă.

— Ce om oribil, se strâmbă Rosalie în urma lui.

— Oribil? repet după ea surprinsă. Eric pare să-l placă.

— A, Eric îl place, spune ea cu dispreţ. Iar Clive vorbeşte despre el doar la superlativ. E vizionar şi câştigă premii, bla bla bla... Îşi dă capul pe spate. Dar e cel mai bădăran bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Când l-am rugat

anul trecut să doneze pentru campania mea de binefacere, a refuzat. De fapt, chiar a râs.

— *A râs?* zic, şocată. Ce îngrozitor! Şi care era tema campaniei?

— Se numea „Un măr pe zi", spune ea mândră. Eu singură am inventat-o. Ideea era ca, o dată pe an, să donăm câte un măr fiecărui elev de la o şcoală de cartier. Un fruct cât se poate de nutritiv! E atât de simplu că e genial, nu-i aşa?

— Ăă... da, e o idee foarte bună, zic prudentă. Şi a mers?

— Păi, de început, a început bine, spune Rosalie, destul de supărată. Am dat *mii* de mere şi am făcut tricouri speciale şi am închiriat şi o dubiţă cu care să ne deplasăm, pe care am lipit logoul cu un măr. A fost atât de amuzant! Până când primăria a început să ne trimită tot soiul de scrisori idioate în care scria că fructele sunt abandonate pe stradă şi fac viermi.

— O, Doamne. Îmi muşc buza. Adevărul e că îmi vine să râd.

— Ştii, asta e problema cu activităţile de binefacere, spune ea întunecată la faţă, coborând glasul. Birocraţii de la nivel local *nu vor* să te lase să ajuţi.

Am ajuns la uşile glisante şi mă uit spre mulţime. Douăzeci de chipuri pe care nu le cunosc râd, vorbesc şi exclamă unul către altul. Văd bijuterii care sclipesc în lumină şi aud râsetele bărbaţilor.

— Nu-ţi face griji. Rosalie îşi pune mâna pe braţul meu. Eric şi cu mine avem un plan. La cină, fiecare invitat o să se ridice pe rând şi o să ţi se prezinte. Pe frunte îi apar cute de îngrijorare. Scumpa mea, pari speriată.

— Nu! Reuşesc să surâd. Nu sunt deloc speriată!

E o minciună cât casa. Ba da, sunt speriată de moarte. În timp ce-mi găsesc locul la masa cea lungă de sticlă, încuviinţând şi zâmbind în timp ce lumea mă salută, mă simt ca într-un vis ciudat. După câte se pare, aceşti oameni sunt prietenii mei. Mă cunosc cu toţii. Iar eu nu i-am văzut niciodată în viaţa mea.

— Lexi, *draga mea*. În timp ce mă apropii de scaunul meu, mă trage deoparte o femeie brunetă. Pot să vorbesc ceva cu tine? Coboară glasul până la nivel de şoaptă. Pe 15 şi pe 21 am fost toată ziua cu tine, OK?

— Da? zic, fără să-mi dau seama.

— Da. Dacă te întreabă cumva Christian. Christian, soţul meu? Arată spre tipul chelios, cel cu chitara lui Mick Jagger, care tocmai se aşază în faţa mea.

— A, da. Procesez o clipă informaţia. Chiar am fost împreună?

— Sigur că da! zice ea după o scurtă pauză. Sigur că am fost, draga mea! Îmi strânge mâna şi trece mai departe.

— Doamnelor şi domnilor. Eric stă în picioare la celălalt capăt al mesei strălucitoare, iar pălăvrăgeala se stinge încet, în timp ce toată lumea se aşază. Bine aţi venit la noi acasă. Lexi şi cu mine suntem încântaţi că aţi putut veni.

Toţi ochii se răsucesc spre mine, iar eu schiţez un surâs jenat.

— După cum ştiţi, Lexi încă se resimte de pe urma accidentului ei recent, ceea ce înseamnă că nu stă chiar atât de bine cu memoria. Eric surâde cu o uşoară tristeţe. Un tip de vizavi râde – apoi

e amuţit de soţia lui. Aşa că vă propun ca fiecare dintre dumneavoastră să vă prezentaţi, din nou, pentru Lexi. Să vă ridicaţi pe rând, să vă spuneţi numele şi, eventual, să amintiţi de un eveniment memorabil care vă leagă.

— Aşa au zis doctorii, că în felul ăsta i se poate reactiva memoria? spune un tip cu un aer onest din dreapta mea.

— Nimeni nu ştie, spune Eric grav. Dar trebuie să încercăm. Deci... cine vrea să înceapă?

— Eu! Încep eu! spune Rosalie, sărind în picioare. Lexi, sunt Rosalie, cea mai bună prietenă a ta, lucru pe care îl cunoşti deja. Iar incidentul *nostru* memorabil a fost ziua aia când ne-am epilat amândouă şi cosmeticiana s-a lăsat puţin dusă de val... Începe să chicotească. Dac-ai fi văzut ce *faţă* ai făcut...

— Ce s-a întâmplat? spune o fată în negru.

— Nu se poate spune în public! Rosalie pare ofensată. Dar, pe bune, e *de neuitat*. Priveşte în jur radioasă, apoi se aşază.

— Aha, spune Eric, care pare uşor bulversat. Cine urmează, Charlie?

— Sunt Charlie Mancroft. Tipul cu mină ursuză de lângă Rosalie se ridică şi dă din cap spre mine. Bănuiesc că incidentul nostru comun memorabil ar fi când am fost cu toţii la Wentworth pentru campania de binefacere a firmei. Montgomerie a dat o *birdie*[1] de excepţie, la a optsprezecea gaură.

---

1. Lovitură la golf, reprezentând o lovitură mai puţin decât numărul ideal de lovituri. Două lovituri mai puţin se numesc *eagle*, o lovitură mai mult *bogey*. Conduc cei cu numărul cel mai mare de lovituri în minus (n. t.).

Un joc uluitor. Mă priveşte de parcă ar trebui să mă prind.

— Sigur că da! N-am nici cea mai mică idee la ce s-o fi referind. Golf? Sau poate la *snooker*. Ăă... mersi.

Se aşază la loc şi imediat se ridică o fată filiformă, de lângă el.

— Bună, Lexi. Îmi face cu mâna. Eu sunt Natalie. Şi evenimentul meu cel mai memorabil ar fi nunta ta.

— Serios? zic, surprinsă şi mişcată. Doamne.

— A fost o zi aşa frumoasă! Îşi muşcă buza. Erai atât de frumoasă şi m-am gândit „Aşa vreau să arăt şi eu la nunta mea". Am fost convinsă că Matthew o să mă ceară de soţie chiar în ziua aia, însă... el n-a făcut-o. Zâmbetul îi îngheaţă pe buze.

— Iisuse, Natalie, murmură un tip de vizavi de ea. Nu începe iar.

— Nu! E în regulă! se repliază ea veselă. Acum suntem logodiţi! Nu ne-au trebuit decât trei ani! Îmi arată inelul cu diamant. Şi o să-mi iau o rochie exact ca a ta! Exact aceeaşi rochie Vera Wang, pe alb...

— Bravo, Natalie! intervine Eric vesel. Cred c-ar trebui să trecem mai departe... Jon? E rândul tău.

Jon, aflat de partea cealaltă a mesei, se ridică în picioare.

— Bună, zice cu glasul lui profund. Sunt Jon. Ne-am întâlnit mai devreme. După ce zice aceste cuvinte, tace.

— Şi? îl îndeamnă Eric. Care e evenimentul cel mai memorabil pe care ţi-l aminteşti, legat de Lexi?

Jon mă scrutează o clipă cu ochii lui negri și intenși și mă trezesc întrebându-mă ce va spune oare. Se scarpină la ceafă, se încruntă și ia o gură de vin, cu aerul că se gândește foarte serios. În cele din urmă, își întinde brațele a neputință.

— Nu-mi vine în minte nimic.

— Nimic? Fără să vreau, sunt ușor jignită.

— Orice! zice Eric încurajator. Un moment special pe care l-ați împărtășit amândoi...

Toată lumea e cu ochii pe Jon. Acesta se încruntă iar, apoi ridică din umeri, vizibil încurcat.

— Nu-mi amintesc nimic, zice într-un final. Nici un lucru demn de relatat.

— Trebuie să fie *ceva*, Jon, spune o fată din fața lui ambalată. Poate tocmai asta o s-o ajute să-și amintească!

— Mă îndoiesc. Schițează un surâs fugar.

— Păi, bine, spune Eric, ușor iritat. Nu contează. Să trecem mai departe.

După ce toți cei de față s-au ridicat și ne-au povestit mica lor anecdotă, am uitat cine erau primii prezentați. Dar e și ăsta un punct de plecare, cred. Gianna și ajutoarea ei servesc *carpaccio* cu ton, salată de rucola și pere la cuptor, iar eu discut cu un tip pe nume Ralph despre partajul său. Apoi sunt strânse farfuriile, iar Gianna trece din nou pe la toți, luându-le comanda de cafea.

— Fac eu cafeaua, zic, sărind în picioare. Ai făcut foarte multe în seara asta, Gianna. Ia-ți și tu o pauză.

M-am simțit aiurea văzându-le pe ea și pe nepoata ei agitându-se non-stop în jurul mesei cu platouri grele. Și modul în care lumea lua

mâncarea fără măcar să se uite la ele. Şi modul în care oribilul ăla de Charlie s-a răţoit la ea când a mai vrut nişte apă. E atât de *nepoliticos*.

— Lexi! a zis Eric râzând. Chiar nu e cazul.

— Dar vreau eu, zic încăpăţânată. Stai jos, Gianna. Ia un fursec sau ceva. Pot şi eu să fac câteva ceşti de cafea. Serios, insist.

Gianna a rămas perplexă.

— Mă duc să-ţi pregătesc patul, zice până la urmă şi porneşte spre dormitor, urmată de nepoata ei.

Nu la asta mă refeream exact când ziceam să-şi ia o pauză. Dar mă rog.

— Aşa. Zâmbesc către cei de la masă. Aşa, cine doreşte cafea? Mâinile sus... Încep să număr mâinile. Vrea cineva ceai de mentă?

— Te ajut şi eu, zice Jon brusc, trăgându-şi scaunul.

— A, zic, luată prin surprindere. Păi... OK. Mersi.

Mă duc la bucătărie, umplu cafetiera şi dau drumul la filtru. Apoi încep să caut prin bufet după ceşti. Poate că avem nu ştiu ce ceşti speciale pentru dineuri. Consult rapid manualul cuplului – însă nu găsesc nimic.

În acest timp, Jon se plimbă nervos prin bucătărie, cu chipul contorsionat ca într-o reverie distantă, fără să mă ajute deloc.

— Eşti OK? zic în cele din urmă, uşor agasată. Bănuiesc că nu ştii unde sunt ceştile de cafea, nu?

Jon nu pare să-mi audă întrebarea.

— Hei? Îmi flutur mâna prin faţa lui. Mă ajuţi sau ce faci?

În cele din urmă, se opreşte în faţa mea şi mă fixează, cu o expresie şi mai stranie pe chip.

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta, zice. Aşa că o să ţi-o spun pur şi simplu. Trage aer în piept, apoi pare să se răzgândească din nou, se apropie şi mai tare de mine şi mă fixează insistent. Chiar nu-ţi aminteşti? Nu e un joc pe care-l joci cu mine?

— *Ce* să-mi amintesc? zic, total uluită.

— OK. OK. Îmi întoarce spatele şi începe să se plimbe iar nervos prin cameră, vârându-şi mâinile prin părul negru şi ridicându-şi-l în creştet. În cele din urmă, se întoarce din nou cu faţa spre mine. Uite care-i treaba. Te iubesc.

— Poftim? Mă uit la el confuză.

— Şi mă iubeşti şi tu, continuă fără să-mi lase timp să mai zic ceva. Suntem iubiţi.

— Scumpa mea! Uşa e dată de perete şi apare Rosalie. Încă două ceaiuri de mentă şi o cafea fără cofeină pentru Clive.

— S-a notat! zic, cu glasul sugrumat.

Rosalie dispare şi uşa de la bucătărie se închide în urma ei. Se lasă tăcerea, cea mai împietrită tăcere pe care-am trăit-o în viaţa mea. Nu pot nici să mă mişc, nici să vorbesc. Privirea mi se fixează, în mod ridicol, asupra manualului cuplului încă aflat pe masă, de parcă răspunsul ar fi trebuit să se afle acolo.

Jon îmi urmăreşte privirea.

— Bănuiesc, zice, pe un ton sec, confidenţial, că eu nu sunt menţionat în manual.

OK. Trebuie să iau situaţia în mâini.

— Nu... înţeleg, zic, încercând să-mi regăsesc cumpătul. Cum adică, iubiţi? Vrei să-mi spui că avem o *aventură*?

— Suntem împreună de opt luni. Privirea lui întunecată e fixată asupra mea. Intenționezi să-l părăsești pe Eric, pentru mine.

Nu-mi pot reprima un chicotit. Îmi duc imediat mâna la gură.

— Îmi pare rău. Nu vreau să par prost-crescută, dar... să-l părăsesc pe Eric? Pentru *tine*?

Jon nu apucă să-mi răspundă, pentru că se deschide ușa.

— Bună, Lexi! Intră un tip roșu la față. Pot să mai iau niște apă minerală?

— Poftim. Îi trântesc două sticle în brațe. Ușa se închide iar și Jon își bagă mâinile în buzunare.

— Tocmai voiai să-i spui lui Eric că nu mai poți fi cu el, spune, vorbind mai repede. Tocmai voiai să-l părăsești, ne-am făcut planuri... Se oprește și expiră. Și atunci ai avut accidentul.

E cât se poate de serios. Vorbește serios.

— Dar... e ridicol!

O clipă, Jon arată de parcă l-aș fi lovit.

— Ridicol?

— Da, ridicol! Nu sunt genul care-și înșală partenerul. Și, în plus, am o căsnicie de vis, un soț fantastic, sunt fericită...

— Nu ești fericită cu Eric, mă întrerupe Jon. Crede-mă.

— Ba sigur că sunt fericită cu Eric! zic uimită. E un drăguț! E perfect!

— *Perfect?* Jon pare că se stăpânește cu greu să mai adauge ceva. Lexi, nu e perfect.

— Mă rog, aproape perfect, îi răspund, brusc agasată. Cine se crede individul ăsta, să-mi distrugă dineul spunându-mi că e iubitul meu? Uite ce e, Jon... indiferent cine ești. Nu te cred. Eu

nu mi-aş înşela niciodată soţul, OK? Am o căsnicie de vis. Am o viaţă de vis!

— O viaţă de vis? Jon se freacă pe frunte de parcă ar vrea să-şi adune gândurile. Asta crezi tu?

Omul ăsta are ceva care mă calcă pe nervi.

— Sigur că da! Îmi întind braţele larg în jurul meu. Uită-te la locul ăsta! Uită-te la Eric! Totul e fantastic! De ce aş arunca toate astea pe nu ştiu ce...

Amuţesc în clipa în care uşa bucătăriei se deschide.

— Scumpa mea. Eric îmi zâmbeşte radios din prag. Ce se aude cu cafelele alea?

— Sunt... pe drum, zic fâstâcită. Scuze, dragul meu. Îi întorc spatele pentru a ascunde faptul că mi s-a urcat tot sângele în obraji şi încep să arunc în grabă cafea în cafetieră. Tot ce vreau e ca individul ăsta să plece.

— Eric, mi-e teamă că trebuie să plec, spune Jon în spatele meu, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile. Mulţumesc pentru seara asta minunată.

— Jon! Bun băiat. Îl aud pe Eric bătându-l pe Jon pe spate. Ar trebui să ne vedem mâine, să vorbim despre şedinţa de planificare.

— Păi s-o facem, răspunde Jon. La revedere, Lexi. Mi-a părut bine să te cunosc din nou.

— La revedere, Jon. Reuşesc cumva să mă întorc spre el şi să-l gratulez cu un zâmbet de gazdă. Mi-a părut bine să te văd.

Se apleacă şi mă sărută uşor pe obraz.

— Nu ştii absolut nimic despre viaţa ta, îmi şopteşte în ureche, după care iese cu paşi mari din bucătărie, fără să se mai uite în urma lui.

11

Nu poate fi adevărat.

Lumina dimineţii se strecoară PRINTRE jaluzele şi sunt trează de ceva vreme, dar nu m-am dat jos din pat. Stau cu privirea aţintită în tavan, respirând inegal. Teoria mea e că, dacă rămân nemişcată suficient de mult timp, vârtejul din mintea mea se va potoli şi toate lucrurile vor reveni la normal.

Până acum, s-a dovedit o teorie de tot rahatul.

De fiecare dată când revăd în minte evenimentele zilei de ieri, mă apucă ameţeala. Credeam că încep să-mi înţeleg cât de cât noua viaţă. Însă acum, totul pare să alunece, să fugă, să-mi scape printre degete. Fi zice că sunt o şefă-diabolică-oafă-absolută. Un tip susţine că e iubitul meu secret. Ce mai urmează? Să descopăr că sunt agent FBI?

Nu poate fi adevărat. Punct. Ce motiv aş avea să-l înşel pe Eric? Arată bine, e tandru şi multimilionar şi ştie să conducă o barcă cu motor. În vreme ce Jon e ursuz. Şi oarecum... scorţos.

Cât despre replica lui „Nu ştii absolut nimic despre viaţa ta". Ce tupeu, auzi. Ştiu *o tonă de lucruri* despre viaţa mea, mulţumesc. Ştiu unde-mi

fac părul, știu ce desert am mâncat la nuntă, știu cât de des facem sex Eric și cu mine... Toate astea sunt trecute în manual.

Și, oricum, cine a mai văzut așa impolitețe crasă? Nu dai buzna peste om în casă și-i zici „Suntem iubiți", când el se află în toiul unui dineu pe care-l dă împreună cu soțul. Dacă vrei neapărat să faci asta... alegi un alt moment. Scrii un bilet.

Nu, nu scrii un bilet. Ci...

În orice caz. Nu te mai gândi la asta.

Mă ridic în capul oaselor, apăs butonul care face să se ridice jaluzelele și-mi trec degetele prin păr, strâmbându-mă când mi se încurcă în el. Ecranul din fața mea e mut, iar camera e ciudat de tăcută. Încă mi se mai pare ciudată, după dormitorul meu din Balham, în care era în permanență curent, să trăiesc într-o cutie sigilată ermetic. Potrivit manualului, nu avem voie să deschidem fereastra, fiindcă asta ar da complet peste cap sistemul de aer condiționat.

Tipul ăsta, Jon, e probabil un psihopat. Probabil și-a făcut un obicei din a cășuna pe câte un om cu amnezie și a-i spune că e iubitul lui. Nu există nici o dovadă că am fi iubiți. Nici una. N-am văzut nici o mențiune a lui, nici un bilețel, nici o poză, nici o amintire de nici un fel.

Deși, pe de altă parte... dac-ar fi așa, doar nu le-aș lăsa aiurea prin casă, să le găsească Eric, nu? zice o vocișoară firavă de undeva din fundul minții mele.

Rămân nemișcată preț de o clipă și-mi las gândurile să mi se învârtească în voie prin creier. Apoi, cu un impuls subit, mă ridic și mă duc în dressing. Mă duc repede la masa de toaletă și

deschid primul sertar. E plin de farduri Chanel, aranjate în şiruri perfect aliniate de Gianna. Închid sertarul şi-l deschid pe următorul, care e plin de eşarfe împăturite. Următorul conţine un portbijuterii şi un album foto din antilopă, de asemenea gol.

Închid încet sertarul. Chiar şi aici, în propriul meu sanctuar personal, totul e atât de perfect aşezat, de steril şi de lipsit de culoare. Unde e dezordinea? Unde sunt toate chestiile împrăştiate aiurea? Unde sunt scrisorile şi fotografiile? Unde-mi sunt toate curelele cu ţinte şi rujurile gratuite primite odată cu revistele de doi bani? Unde sunt... *eu*?

Mă las pe coate, rozându-mi unghia. Apoi, mă păleşte brusc inspiraţia. Sertarul cu lenjerie intimă. Dacă aş ascunde ceva undeva, acolo ar fi locul. Deschid şifonierul şi trag de sertarul cu chiloţi. Bag mâna prin marea de satin La Perla, dar nu simt nimic. În sertarul cu sutiene la fel...

— Cauţi ceva? Glasul lui Eric mă face să tresar. Întorc capul şi-l văd în pragul uşii, privindu-mă cum caut, şi obrajii mi se fac trandafirii pe loc.

Ştie.

Ba nu, nu ştie. Nu te prosti. N-are *ce* să ştie.

— Bună, Eric! Îmi retrag mâinile din dulap cât de nonşalantă pot. M-am gândit să caut... nişte sutiene!

OK, ăsta e principalul motiv pentru care nu pot avea o aventură. Sunt cea mai netalentată mincinoasă din lume. De ce mi-ar trebui „nişte sutiene"? Ce, mi-au crescut deodată şase sâni?

— Sinceră să fiu, mă întrebam, continui grăbită, mai am lucruri de-ale mele pe undeva?

— Lucruri? Pe fruntea lui Eric apar mai multe cute.

— Scrisori, jurnale, genul ăsta de chestii?

— Ai biroul tău. Acolo îţi ţii toate documentele legate de munca ta.

Sigur că da. Uitasem de birou. Sau crezusem că e mai degrabă spaţiul lui Eric decât al meu.

— A fost minunat aseară, eu aşa zic. Eric face câţiva paşi în cameră. Bravo, draga mea. Nu cred că ţi-a fost prea uşor.

— M-am distrat. Mă aşez înapoi turceşte şi mă joc cu cureaua de la ceas. Au fost nişte... persoane interesante.

— Sper că nu te-ai simţit excedată?

— Un pic. Îi trag un zâmbet larg. Am foarte multe de învăţat.

— Păi, ştii foarte bine că mă poţi întreba orice legat de viaţa ta. Absolut orice. Eric îşi desface braţele. Pentru asta exist.

Mă uit la el fără grai preţ de o clipă.

Ştii cumva, mi-am tras-o cu arhitectul tău?

— Păi. Îmi dreg glasul. Dacă vrei să ştii, mă întrebam. Suntem fericiţi împreună, nu? Avem o căsnicie... fericită... şi fidelă?

Sunt de părere că am fost destul de subtilă aruncând cuvântul „fidelă", însă Eric ciuleşte imediat urechile.

— Fidelă?

Se încruntă.

— Lexi, eu nu te-am înşelat niciodată. Nici măcar *nu-mi trece prin cap* să te înşel vreodată. Ne-am jurat credinţă. Am făcut un legământ.

— Sigur că da! sar repede. Categoric.

— Nu-mi pot imagina de unde ţi-a putut veni o asemenea idee. Pare efectiv şocat. Ţi-a zis cineva ceva aseară? Vreunul dintre invitaţi? Fiindcă oricine-ar fi fost...

— Nu! Nimeni nu mi-a zis nimic! Doar că... totul e atât de nou şi de ciudat... Nu-mi mai găsesc cuvintele, roşie la faţă. M-am gândit doar... să te întreb. Doar aşa, ca să te întreb.

OK, deci nu avem nu ştiu ce căsnicie modernă, în care ne-nşelăm unul pe altul pe toate drumurile. E bine că măcar ştiu asta.

Închid sertarul cu sutiene, deschid altul la întâmplare şi mă uit prosteşte la trei şiruri perfecte de colanţi strânşi, cu mintea procesându-mi la greu. Ar trebui să închid rapid subiectul ăsta. Însă nu mă pot abţine, trebuie să forez mai departe.

— Şi, hm, tipul de aseară... Mă încrunt teatral, de parcă nu i-aş fi reţinut numele. Arhitectul.

— Jon.

— *Jon*. Aşa e. E un tip de treabă, nu? ridic din umeri, încercând să par cât de detaşată pot.

— A, e un tip de nota zece, zice Eric ferm. Lui îi datorăm o mare parte a succesului nostru. Are mai multă imaginaţie decât orice alt om pe care-l cunosc.

— Imaginaţie? Mă agăţ de acest cuvânt cu oarecare speranţă. Adică vrei să spui că, poate, uneori dă dovadă de exces de imaginaţie? Adică... le mai înfloreşte câteodată, cum are el chef?

— Nu. Eric pare uimit. Câtuşi de puţin. E mâna mea dreaptă. E genul de om care ştii sigur c-o să-ţi sară în ajutor la nevoie.

Spre uşurarea mea, telefonul începe brusc să ţârâie, înainte ca lui Eric să-i vină ideea să mă

întrebe de ce mă interesează atât de tare subiectul Jon.

Eric dispare în dormitor pentru a răspunde, iar eu închid sertarul cu dresuri. Tocmai sunt pe punctul de a renunța la căutarea prin dulap, când remarc brusc un lucru pe care nu l-am mai văzut până acum. Un sertar mascat, aflat la baza dulapului, cu o găurică minusculă de cheie, în partea dreaptă.

Am un sertar secret?

Începe să-mi bubuie inima. Mă aplec încet și tastez numărul pin pe care-l folosesc de când mă știu – 4591. Se aude un clic slab și sertarul se deschide. Uitându-mă spre ușă ca să mă asigur că Eric nu e acolo, întind ușor mâna și apuc cu ea ceva tare, ca mânerul unui...

E un bici.

O clipă, sunt prea bulversată ca să mă pot mișca. E un biciuleț, cu fâșii de piele neagră, genul care se cumpără de la sex shopurile pentru sado-maso. Sunt total siderată la vederea lui în mâna mea. Ăsta o fi biciul meu de amantă? Am devenit o cu totul altă persoană? M-am făcut o fetișistă și mă duc în baruri S&M să agăț bărbați, îmbrăcată într-un corset cu ținte?

Deodată, simt privirea cuiva fixată asupră-mi și, când mă întorc, îl văd în pragul ușii pe Eric. Privirea îi cade pe bici și ridică ochii spre mine întrebător.

— A! zic, cuprinsă de panică. Eu... l-am găsit aici! Nu știam...

— Eu zic să ai grijă să nu-l lași la vedere, să nu dea Gianna peste el. Eric pare amuzat.

Mă uit la el și creierul meu suprasolicitat se chinuie să pună totul cap la cap. Eric știe de bici. Zâmbește. Prin urmare, asta înseamnă că...

Nu. Nu se poate.

Nu se poate, nu se poate, nu se poate.

— În manual nu scria nimic de genul ăsta, Eric! Mă străduiesc să-mi iau un ton relaxat şi glumeţ, dar am vocea stridentă.

— Ei, n-am trecut chiar totul în manual! În ochii lui luceşte o luminiţă.

OK, asta schimbă total regulile jocului. Credeam că în manual e trecut *absolut tot*.

Mă uit stresată la bici. Deci... ce se petrece aici? Îl biciuiesc? Sau el e cel care...

Nu. Nu mă mai pot gândi la asta. Îl vâr repede în sertar şi-l închid cu zgomot, cu mâinile transpirate.

— E foarte bine aşa. Eric îmi face cu ochiul. Pune-l bine. Ne vedem mai târziu. Iese şi, câteva clipe mai târziu, aud uşa de la intrare închizându-se.

Cred că am nevoie de o vodcă mică.

Până la urmă, mă mulţumesc cu o ceaşcă de cafea şi doi biscuiţi, pe care mi-i dă Gianna din rezerva ei personală. Doamne, ce mi-au lipsit biscuiţii! Şi pâinea. Şi *pâinea prăjită*. Îmi lasă gura apă după o felie la toaster, rumen-aurie, crocantă, cu mult unt...

Oricum. Nu mai visa atâta la carbohidraţi. Şi nu te mai gândi la bici. E o mică biciuşcă. Şi ce-i cu asta?

Pe la unşpe o să treacă pe la mine mama, dar n-am nimic de făcut până atunci. Mă duc în sufragerie, mă aşez pe braţul canapelei celei imaculate şi deschid o revistă. Două minute mai târziu, o închid la loc. Sunt prea agitată ca să pot citi. E ca şi cum, în viaţa mea perfectă, au

început să apară crăpături. Nu știu ce să mai cred. Nu știu ce să fac.

Îmi las jos ceașca de cafea și mă uit la unghiile mele fără cusur. Eram o fată normală cu părul vâlvoi, dinții strâmbi și un prieten de doi bani. Și cu o slujbă de doi bani, și prietene cu care mă simțeam bine, și un apartament mic și cochet.

Iar acum... Încă mă mai uit de două ori în oglindă, ori de câte ori îmi surprind imaginea. Nu-mi văd personalitatea reflectată nicăieri în acest apartament. Emisiunea TV... tocurile înalte... prietenele mele care refuză să iasă în oraș cu mine... un tip care-mi spune că e amantul meu secret... pur și simplu nu știu în ce m-am preschimbat. Nu știu ce naiba *s-a întâmplat* cu mine.

Cu un impuls subit, las revista jos și pornesc spre birou. Uite-mi biroul, ordonat și lustruit, cu scaunul frumos tras. În viața mea n-am avut un asemenea birou; nu-i de mirare că nu mi-am dat seama că e al meu. Mă așez și deschid primul sertar. E plin de scrisori, frumos prinse cu agrafe și puse în mape de plastic. Cel de-al doilea e plin de extrase de cont, legate cu elastic albastru.

Iisuse Hristoase. De când am devenit atât de ahtiată după ordine și disciplină?

Deschid ultimul sertar, cel mai mare, așteptându-mă să dau peste niște sticluțe frumos orânduite de Tippex sau așa ceva – însă e gol; nu conține decât două bilețele.

Scot extrasele de cont și le răsfoiesc rapid, cu ochii cât cepele când zăresc salariul meu lunar, care e de cel puțin trei ori cât câștigam înainte. Cea mai mare parte a banilor mei se pare că

sunt virați într-un cont comun unic pe care îl am împreună cu Eric, cu excepția unei sume lunare destul de consistente, care e virată într-un cont numit „Unito Acc". Trebuie să aflu ce e cu el.

Pun la loc extrasele de cont, bag mâna în sertarul de jos și iau bileţelele. Unul dintre ele are scrisul meu – însă e atât de prescurtat că nu înțeleg nimic. Parc-ar fi într-un cod special. Celălalt e rupt dintr-un blocnotes ieftin, cu foi dictando galbene și are câteva cuvinte mâzgălite lăbărțat, cu creionul, cu același scris, al meu.

Îmi doresc doar

Mă uit la el, siderată. Ce? Ce-mi doream?

Răsucesc bucățica de hârtie între degete, încercând să mă imaginez scriind acele cuvinte. Încerc chiar – deși știu că n-are nici un rost – să-mi amintesc momentul în care le-am scris. Când a fost, acum un an? Acum șase luni? Acum trei luni? La ce mă refeream?

Sună interfonul și-mi întrerupe șirul gândurilor. Împăturesc cu grijă bileţelul și îl bag în buzunar. Apoi închid cu zgomot sertarul gol și ies din încăpere.

Mama a adus cu ea trei dintre câinii ei. Trei ogari uriași și plini de energie. Într-un apartament imaculat, plin de lucruri imaculate.

— Bună, mamă! Îi iau jacheta ponosită din petice și încerc s-o sărut, însă, exact în acel moment, doi dintre câini îi scapă din lesă și sar direct pe canapea. Uau. Ți-ai adus... și câinii cu tine!

— Bieţii de ei s-au uitat lung după mine când au văzut că plec. Îl îmbrăţişează pe unul dintre ei şi-şi freacă obrazul de botul lui. Agnes se simte destul de *vulnerabilă* azi.

— Aha, zic, încercând să-mi iau un ton de compasiune. Biata de Agnes. Oare n-ar fi mai bine să se ducă să stea în maşină?

— Draga mea, nu pot s-o abandonez pur şi simplu! Mama ridică din sprâncene, cu un aer de martiră. Şi aşa, n-a fost deloc uşor să-mi organizez venirea asta la Londra.

O, pentru numele lui Dumnezeu. Ştiu că de fapt n-avea nici un chef să vină azi. Toată vizita asta s-a născut dintr-o neînţelegere. Tot ce i-am zis la telefon a fost că mă simt un pic aiurea, înconjurată de străini şi, o secundă mai târziu, mama şi-a luat un aer defensiv şi a zis că *sigur* că o să vină în vizită. Şi, dintr-una într-alta, am stabilit să vină să mă vadă.

Spre groaza mea, observ că un câine îşi pune labele pe măsuţa de cafea din sticlă, în timp ce celălalt se află pe canapea şi a luat o pernă în gură.

Iisuse. Dacă sofaua face zece mii, atunci înseamnă că pernuţa aia singură face vreo mie.

— Mamă... crezi c-ar fi posibil să-l convingi pe câinele ăla să se dea jos de pe canapea?

— Raphael e băiat bine-crescut, nu face nici un rău! spune mama cu un aer de victimă. Îi dă drumul lui Agnes, care sare imediat să li se alăture lui Raphael şi celuilalt, cum l-o fi chemând.

Acum, trei ogari sar în voie pe canapeaua lui Eric. Sper din suflet să nu-i vină ideea să dea drumul camerei video.

— Ai nişte Cola dietetică? Amy a intrat în urma mamei, cu mâinile în buzunare.

— În bucătărie, cred, zic absentă, întinzându-mi mâna spre ogari. Hei, câinilor! Jos de pe sofa!

Toţi cei trei câini mă ignoră.

— Veniţi la mama, dragii mei!

Mama scoate din buzunare nişte biscuiţi pentru câini, iar câinii se opresc ca prin farmec din molfăit tapiţeria. Unul dintre ei se aşază la picioarele ei, iar ceilalţi doi se cuibăresc lângă ea şi-şi sprijină capetele pe fusta ei cu imprimeu, ieşită la spălat.

— Aşa, spune mama. Nu s-a întâmplat nimic.

— N-am găsit nici o Cola dietetică. Amy reapare din bucătărie, desfăcând ambalajul unei acadele Chupa Chups, iar picioarele îi par interminabile în blugii strâmţi, băgaţi în cizme. Ai nişte Sprite?

— Poate că avem... O privesc, brusc atentă. Da' tu n-ar trebui să fii la şcoală?

— Nu. Amy îşi bagă acadeaua în gură, ridicând din umeri sfidător.

— De ce nu? Mă uit de la ea la mama, simţind o tensiune subită în aer.

Nu-mi răspunde nici una dintre ele. Mama îşi aranjează bentiţa de catifea pe cap, cu privirea absentă, de parcă aceasta ar fi prioritatea ei absolută.

— Amy are o mică problemă, spune în cele din urmă. Nu-i aşa, Raphael?

— Am fost eliminată. Se îndreaptă cu paşi ţanţoşi spre un fotoliu, se aşază şi-şi ridică picioarele pe măsuţa de cafea.

— *Eliminată? De ce?*

Se lasă tăcerea. Mama nu pare să mă fi auzit.

— Mamă, *de ce*?

— Mi-e teamă că Amy a început iar cu cioacele ei, spune mama cu o mică grimasă.

— Cu cioacele ei?

Singurele cioace pe care mi-o amintesc pe Amy făcându-le erau cele cu cărţile de joc fermecate dintr-un set fermecat pe care l-a primit odată în ciorăpelul ei, de Crăciun. O văd ca azi cum stă în faţa focului, în pijamalele ei roz de finet şi papuci cu iepuraşi, cerându-ne să ne alegem o carte, în timp ce noi ne prefăceam că nu o observăm pe cea pe care şi-a ascuns-o în mânecă.

Mă străbate un val de nostalgie. Era aşa o scumpică.

— Ce-ai făcut, Amy?

— Nimic! Au exagerat cu toţii, total aiurea. Amy îşi scoate acadeaua din gură şi oftează cu o răbdare de înger. N-am făcut decât s-o aduc la şcoală pe una care le are cu paranormalul.

— Una care le are cu paranormalul?

— Mă rog. Când mă uit în ochii ei, se strâmbă uşor. E o femeie pe care-am cunoscut-o într-un club. Nu ştiu exact dacă are sau nu capacităţi paranormale. Dar toată lumea ne-a crezut. Am luat câte zece lire de la fiecare şi ea le-a spus, fiecărei fete în parte, c-o să întâlnească un băiat mâine. Toată lumea a fost fericită. Până când a aflat un prof.

— Câte zece lire de căciulă? Mă uit la ea şocată. Nu-i de mirare c-au luat măsuri!

— Ăsta e ultimul avertisment, după care mă exmatriculează definitiv, spune mândră.

— De ce? Amy, ce altceva ai mai făcut?

— Nu mare lucru! Doar că... în vacanță, am strâns bani pentru doamna Winters, profa de mate, care era în spital. Amy ridică din umeri. Le-am zis că mai are puțin și-o externează și fiecare mi-a dat cât a putut. Am strâns cinci sute de lire. Pufnește în râs. A fost super ca lumea!

— Draga mea, asta se numește să extorchezi lumea, sub pretexte false. Mama își răsucește mărgelele de chihlimbar cu o mână, în timp ce cu cealaltă mângâie unul dintre câini. Doamna Winters a fost foarte supărată.

— I-am dat totuși niște ciocolate, nu? răspunde Amy fără să clipească. Și, oricum, nu mințeam. *Chiar poți* să mori de la o liposucție.

Încerc să găsesc ceva de zis, dar sunt mult prea bulversată. Cum s-a transformat sora mea din Amy cea drăgălașă și nevinovată în... *tipa asta*?

— Îmi trebuie niște strugurel, adaugă Amy, legănându-și picioarele pe sofa. Pot să mă duc să-mi iau de la tine?

— Ăă, sigur. În clipa în care iese din cameră, mă întorc spre mama. Ce se întâmplă? De cât timp a luat-o Amy razna în halul ăsta?

— A... de vreo doi ani. Mama nu se uită la mine, ci se adresează câinilor din poală. E o fată foarte bună și dulce, *nu-i așa*, Agnes? Doar că se lasă influențată de anturaj. Niște fete mai mari au încurajat-o să fure, n-a fost vina ei...

— Să fure? repet oripilată.

— Da. Mă rog. Mamei pare să nu-i facă nici o plăcere să-și amintească. A fost un incident nefericit. A luat o geacă de la un elev și și-a cusut numele ei pe spate. Însă i-a părut foarte rău.

— Dar... *de ce*?

— Draga mea, nu ştie nimeni. A fost foarte afectată la moartea tatălui vostru şi de atunci... nu m-am mai putut înţelege cu ea.

Nu ştiu ce să zic la asta. Poate că toţi adolescenţii care-şi pierd părinţii o iau un pic razna.

— Apropo. Am ceva pentru tine, Lexi. Mama caută în sacoşa de pânză şi scoate un DVD în carcasă de plastic. E ultimul mesaj de la tatăl tău. A înregistrat câteva cuvinte de adio, înainte de operaţie, pentru orice eventualitate. L-am pus la înmormântare. Dacă nu ţi-l aminteşti, probabil ar fi bine să-l vezi. Mi-l întinde cu două degete, de parcă ar fi contaminat.

Iau DVD-ul şi mă uit la el ca proasta. Ultimul mesaj de la tata. Nici acum nu-mi vine să cred că e mort de mai bine de trei ani.

— O să fie ca şi cum l-aş mai vedea o dată. Întorc discul în mâini. Mi se pare incredibil că i-a venit ideea să se înregistreze.

— Da. Mă rog. Mama are din nou bine-cunoscuta ei privire stresată. Îl ştii pe taică-tău. Nu putea să suporte să nu fie el centrul atenţiei tuturor.

— Mamă! Mi se pare destul de corect să fii centrul atenţiei tuturor, măcar la propria ta *înmormântare*.

Din nou, mama pare să nu mă fi auzit. Aşa face de fiecare dată când cineva începe să vorbească despre un subiect care nu-i convine. Se uită cu o privire goală în jur şi schimbă subiectul. Nu se dezminte nici acum. O clipă mai târziu, ridică ochii şi zice:

— Poate c-ai putea tu s-o ajuţi pe Amy, draga mea. Aveai de gând să-i găseşti ceva de lucru la tine la birou.

— S-o angajez la mine la serviciu? Mă încrunt sceptică. Mamă, nu ştiu ce să zic.

Situaţia mea de la slujbă e şi aşa destul de complicată, fără s-o mai am şi pe Amy fâţâindu-se prin jur.

— Doar pentru o săptămână-două. Ai zis c-ai vorbit deja cu cine trebuie despre asta şi totul e aranjat...

— Poate c-oi fi vorbit. Dar acum lucrurile stau cu totul altfel. Nici măcar nu m-am întors la serviciu, trebuie să-mi reînvăţ vechiul job...

— Te-ai descurcat atât de bine în carieră, spune mama sugestiv.

Îhâm, m-am descurcat de minune. De la statutul de junior, am făcut un salt fără cusur drept spre treapta supremă, de şefă-diabolică-oafă-absolută.

E linişte preţ de câteva momente; nu se aud decât zgomotele făcute de câinii care se joacă în bucătărie. Mi-e teamă să mă gândesc ce-or fi făcând.

— Mamă, m-am tot întrebat, zic, aplecându-mă un pic. Mă chinui să pun cap la cap toate bucăţelele vieţii mele... şi nu pricep deloc. *De ce* m-am dus la emisiunea aia? De ce am devenit atât de dură şi ambiţioasă, peste noapte? Nu pricep în ruptul capului.

— Habar n-am. Mama pare preocupată, în timp ce-mi răspunde caută ceva în geantă. Ca să avansezi cât mai firesc în carieră, probabil.

— Dar n-a fost *firesc* deloc. Mă aplec spre ea, încercând să-i captez atenţia. N-am fost niciodată o femeie obsedată de carieră, ştii bine. De ce m-am schimbat brusc?

— Draga mea, e atât de mult de-atunci, încât chiar nu mai ţin minte... *Cine e* o fată bună? *Cine e* cea mai frumoasă fată din lume?

I se adresează unuia dintre câini, îmi dau seama subit. Nici măcar nu mă ascultă. Tipic.

Ridic ochii şi o văd pe Amy apropiindu-se de noi din colţul opus al camerei, încă sugând la acadea.

— Amy, Lexi tocmai se gândea să te întrebe dacă n-ai vrea să lucrezi la ea la birou! spune mama veselă. Ţi-ar plăcea?

— Poate, intervin repede. După ce mă-ntorc şi lucrez o vreme.

— Mda. Să zicem că da.

Nici măcar nu pare prea recunoscătoare.

— Va trebui să fixăm nişte reguli stricte, zic. Nu poţi să-mi escrochezi colegii. Şi nici să-i jefuieşti.

— Eu nu jefuiesc pe nimeni! Amy pare jignită. A fost doar o geacă... şi a fost o confuzie. *Doamne.*

— Scumpa mea, zi adevărul, n-a fost doar o geacă, nu? spune mama, după o pauză. A fost şi machiajul.

— Toată lumea crede tot ce e mai rău despre mine. De fiecare dată când lipseşte ceva, eu sunt ţapul ispăşitor. Ochii îi lucesc ciudat pe chipul palid. Îşi strânge umerii în faţă şi, deodată, mă simt prost. Are dreptate. Am judecat-o fără măcar să cunosc faptele.

— Îmi pare rău, spun stângace. Sunt sigură că n-ai furat.

— Mă rog. Îşi fereşte privirea. Daţi vina pe mine pentru orice, cum face toată lumea.

— Nu. Eu n-am s-o fac. Mă duc la ea, lângă fereastră. Amy, vreau să-mi cer scuze, sincer,

știu că ți-a fost foarte greu după ce a murit tata... Vino-ncoa'. Întind brațele spre ea, vrând s-o îmbrățișez.

— Lasă-mă în pace, spune, aproape sălbatic.

— Dar Amy...

— Pleacă de-aici! Se dă iute înapoi, ridicându-și brațele, de parcă ar vrea să se apere de mine.

— Dar ești sora mea mai mică! Mă aplec spre ea și-o îmbrățișez strâns – apoi mă trag aproape imediat înapoi frecându-mă în zona coastelor. Au! Ce naiba... Ai pietre în buzunare, ce Dumnezeu?

— Nu, n-am nimic, spune Amy după o fracțiune de secundă.

— Ba da, ai ceva! Mă uit la geaca ei de blugi umflată. Ce naiba ți-ai băgat în buzunare?

— Conserve, spune Amy fără să clipească. De ton și porumb.

— Porumb? Mă holbez la ea siderată.

— Dumnezeule mare. Mama închide ochii. Amy, ce-ai luat de la Lexi?

— Lasă-mă în pace! zbiară Amy. N-am luat nimic! Își aruncă mâinile în aer ca să se apere, mișcare în timpul căreia din mâneca gecii îi zboară două rujuri Chanel, urmate de o pudrieră. Acestea aterizează zăngănind pe podea și rămânem tustrele cu ochii la ele.

— Astea sunt... ale mele? zic în cele din urmă.

— Nu, spune Amy pe un ton beligerant, dar s-a făcut trandafirie.

— Ba da, sunt ale mele!

— De parcă ai *observa* vreodată. Ridică din umeri posacă. Ai mii de rujuri idioate.

— Vai, Amy, spune mama cu tristețe. Întoarce-ți buzunarele pe dos.

După ce-i aruncă mamei o privire ucigătoare, Amy începe să-şi golească buzunarele şi pune tot conţinutul lor pe măsuţa de cafea, trântindu-le. Două creme de corp încă sigilate. O lumânare Jo Malone. O tonă de machiaj. Un set de cadou Christian Dior. O privesc în tăcere, căscând ochii mari când văd câte a putut să-mi şutească.

— Acum scoate-ţi tricoul, îi porunceşte mama, de parc-ar fi un funcţionar de la imigrări.

— Sunteţi *foarte* nedrepte, murmură Amy. Se chinuie să-şi dea jos tricoul – şi-mi cade faţa. Sub el, îmi recunosc rochia Armani mulată din şifonier, ridicată peste blugi. Are vreo cinci sutiene La Perla în jurul taliei şi, atârnate de ele, asemeni unor zdrăngănele de pus la brăţări, are două poşete de seară cu strasuri.

— Ai luat o *rochie*? Îmi înăbuş cu greu un chicotit. Şi *sutiene*?

— *Bine*. Îţi vrei rochia înapoi. *Bine*. Îşi dă totul jos şi le trânteşte pe masă. Mulţumită? Ridică ochii şi-mi surprinde expresia. Nu e vina *mea*. Mama nu vrea să-mi dea nici un ban pentru haine.

— Nu te prosti, Amy! i-o taie mama scurt. Ai o groază de haine!

— Sunt de pe timpul lu' mama-mare! îi răspunde ea imediat urlând, într-o manieră ce sugerează că nu e prima oară când au asemenea discuţii. Nu toată lumea poate să trăiască într-o capsulă a timpului, aşa, ca tine! Când o să-ţi dai şi tu seama că ne aflăm în secolul 21? Arată spre rochia mamei. Eşti penibilă!

— Amy, încetează! zic repede. Nu mama e subiectul aici. Şi, oricum, sutienele alea nici măcar nu ţi se potrivesc!

— Dar se pot vinde foarte bine pe eBay, îmi răspunde ea tăios. Sutienele de fiţe, exagerat de scumpe, vreau să zic.

Îşi trage înapoi tricoul pe ea, se trânteşte pe jos şi începe să scrie ceva la mobil.

Atitudinea şi vorbele ei mă lasă efectiv fără replică.

— Amy, zic în cele din urmă, poate c-ar trebui să avem o mică discuţie noi două. Mamă, ce-ar fi să te duci să faci o cafea sau ceva de genul ăsta?

Mama e îmbujorată toată, dar pare recunoscătoare că i s-a oferit această scăpare şi porneşte spre bucătărie. După ce pleacă, mă aşez pe podea, în apropiere de locul în care s-a trântit Amy. Are umerii încordaţi şi furioşi şi nu ridică ochii.

OK. Trebuie să fiu înţelegătoare şi empatică. Ştiu că e o mare diferenţă de vârstă între mine şi Amy. Ştiu că nici măcar nu-mi amintesc o mare bucată din viaţa ei. Dar, în mod sigur, trebuie să avem o relaţie ca între surori, nu?

— Amy, ascultă, zic, pe cel mai înţelegător-şi-matur-ton-de-soră-mai-mare-şi-totuşi-prietenos. Nu poţi să furi, OK? Nu poţi extorca lumea.

— Scuteşte-mă, zice Amy, fără să ridice capul.

— O să intri în bucluc. O să fii exmatriculată!

— Lasă-mă în pace, zice Amy absentă. Lasă-mă. Lasă-mă dracului în pace...

— Uite ce e! zic, încercând să-mi păstrez cumpătul. Ştiu că viaţa poate fi grea. Şi probabil că te simţi singură, doar tu şi mama. Dar, dacă vrei vreodată să vorbeşti despre orice, dacă ai probleme, sunt aici pentru tine. Sună-mă, trimite-mi un SMS, la orice oră. Putem merge la o cafea sau să vedem un film împreună... Mă opresc.

Amy continuă să scrie SMS-uri, cu o singură mână. Pe cealaltă şi-a ridicat-o încet, făcând semnul de „ratat".

— Auzi, ştii ceva, tu să mă scuteşti pe mine! strig furioasă şi mă trântesc pe podea, ridicându-mi genunchii la piept.

Vacă mică şi proastă. Mama glumeşte, în mod sigur, dacă-şi închipuie c-o s-o las să lucreze la mine la firmă.

Rămânem aşa o vreme, într-o tăcere posacă. Apoi iau DVD-ul cu mesajul tatei de dinainte să moară, mă târăsc pe podea şi îl bag în aparat. Uriaşul ecran din faţă se aprinde şi, câteva secunde mai târziu, apare chipul tatei.

Mă uit la ecran, ca în transă. Tata stă într-un fotoliu şi e îmbrăcat într-un halat roşu pluşat. Nu recunosc camera, dar, dacă stau bine să mă gândesc, nu ştiu multe case în care a stat tata. Are faţa suptă, aşa cum mi-l amintesc, după ce s-a îmbolnăvit. Ca şi cum s-ar fi dezumflat încetişor. Însă ochii albaştri îi sunt la fel de vii ca întotdeauna, iar în mână are un trabuc.

— Bună, zice, cu glasul răguşit. Sunt eu. Bine. Ştiţi asta. Râde scurt, apoi dă într-o tuse cumplită, căreia îi pune capăt pufăind din trabuc, de parcă ar fi luat o gură de apă. Ştim cu toţii că operaţia asta are cincizeci la sută şanse de reuşită. E vina mea, eu mi-am bătut joc de trupul meu. Aşa că m-am gândit să vă las un mic mesaj, vouă, familiei mele, pentru orice eventualitate.

Se opreşte şi ia o gură mare de whisky. Observ că, atunci când îl lasă jos, îi tremură mâna. Oare ştia că o să moară? Pe neaşteptate, mi se pune un nod în gât. Mă uit la Amy. Şi-a pus jos mobilul şi se uită şi ea la ecran, transfigurată.

— Să vă trăiţi viaţa frumos, tocmai rosteşte tata spre cameră. Să fiţi fericite. Să fiţi bune una cu alta. Barbara, nu-ţi mai trăi viaţa prin procură, prin câinii ăia ai tăi. Nu sunt oameni. N-or să te iubească niciodată ca un om, n-or să te sprijine, n-or să se culce lângă tine în pat. Decât dacă eşti *foarte* disperată.

Îmi acopăr gura cu mâna.

— Nu pot să cred c-a zis asta!

— N-avem decât o viaţă, dragele mele. N-o irosiţi.

Se uită în aparat cu ochi albaştri strălucitori şi mi-l aduc aminte brusc când era mai tânăr şi mă lua de la şcoală în maşina lui sport. Îl arătam tuturor: *Bărbatul ăla de acolo e tăticul meu!* Toţi puştii rămâneau cu gura căscată la maşină şi toate mamele îi aruncau priviri furişe şi-i admirau sacoul elegant de in şi bronzul spaniol.

— Ştiu că am cam dat rasol ici şi colo, spune tata. Ştiu că n-am fost cel mai bun tată din lume. Dar vă spun, cu mâna pe inimă, că mi-am dat toată silinţa. Vă sărut, dragele mele. Ne vedem pe lumea cealaltă. Ridică paharul spre aparat şi bea. Apoi ecranul se stinge.

DVD-ul face clic, însă nici eu, nici Amy nu ne clintim din loc. În timp ce mă uit în gol spre ecranul mort, mă copleşeşte şi mai tare tristeţea. Tatăl meu a murit. E mort de trei ani. Nu mai pot vorbi cu el niciodată. Nu-i mai pot face niciodată vreun cadou de ziua lui. Nu-i mai pot cere niciodată sfatul. Nu că i-aş fi putut cere tatei vreun sfat, poate doar de unde se poate cumpăra lenjerie sexy pentru o amantă, dar totuşi. Îi arunc o privire lui Amy, care mi-o susţine ridicând vag din umeri.

— A fost un mesaj foarte drăguţ, zic, hotărâtă să nu mă las pradă sentimentelor ori să plâng ori ceva de genul ăsta. Tata era un tip mişto.

— Mda. Amy încuviinţează. Aşa e.

Gheaţa dintre noi pare să se fi topit. Amy caută în geantă şi scoate din ea un portfard minuscul pe capacul căruia scrie în relief, cu cristale de diamant, *Babe*. Scoate un creion pentru buze şi-şi reface expert conturul, uitându-se într-o oglinjoară. N-am văzut-o niciodată fardându-se, decât doar aşa, în joacă.

Amy nu mai e un copil, mă gândesc privind-o. E pe punctul de a deveni o adultă. Ştiu că lucrurile n-au mers chiar atât de bine între noi azi, dar poate că în trecut mi-a fost prietenă.

Poate chiar confidenta mea.

— Hei, Amy, zic coborând glasul, prudentă. Noi două vorbeam mult una cu alta, înainte de accident? Aşa, între noi, vreau să zic. Despre... diverse chestii. Arunc o privire de control spre bucătărie, să mă asigur că nu mă aude mama.

— Oarecum. Ridică din umeri. Despre ce chestii?

— Mă întrebam. Fac eforturi să-mi păstrez tonul firesc. Aşa, de pură curiozitate, ţi-am pomenit vreodată de un tip pe nume... Jon?

— Jon? Amy se opreşte cu rujul în mână. Vrei să spui ăla cu care ai făcut sex?

— *Poftim?* Vocea mea sfredeleşte aerul ca o rachetă. Eşti sigură?

O, Doamne. E adevărat.

— Da. Amy pare uimită de reacţia mea. Mi-ai spus în ajunul revelionului. Păreai destul de supărată.

— Şi ce altceva ţi-am mai spus? Îmi bate inima nebuneşte. Spune-mi tot ce-ţi aminteşti.

— Mi-ai spus tot! Îi scânteiază ochii. Toate detaliile picante. A fost prima dată când aţi făcut-o şi el a pierdut prezervativul şi aţi îngheţat de moarte printre nămeţii ăia de pe terenul şcolii...

— Terenul şcolii? Mă holbez la ea, încercând să pricep ce vrea să zică. Vrei să spui... vorbeşti despre James?

— A, da! Plescăie din limbă aprobator. Da, la el mă referam, la James. Tipul care cânta în formaţia aia, când erai tu la şcoală. De ce, tu despre cine vorbeai? Îşi termină retuşul buzelor şi mă priveşte cu interes renăscut. Cine-i Jon?

— Nimeni, zic repede. E... un tip. Nu e nimic.

Deci e limpede. Nu există nici o dovadă. Dacă aş fi avut cu adevărat o aventură, ar fi existat vreo urmă, cât de cât. Un bileţel, o poză ori câteva rânduri în jurnal. Sau ar şti măcar Amy, sau ceva...

Iar ideea e că sunt măritată cu Eric, care mă face fericită. *Asta* e ideea.

E aceeaşi seară, mult mai târziu. Mama şi Amy au plecat acum mult timp, după ce am reuşit cu chiu, cu vai să convingem un ogar să iasă din balcon, iar pe altul din jacuzzi-ul lui Eric, unde se războia de mama focului cu un prosop. Iar acum mă aflu în maşină cu Eric şi traversăm în viteză cheiul. El are o şedinţă cu Ava, designerul lui de interioare, şi mi-a propus să vin şi eu, ca să văd apartamentul model al celei mai recente clădiri în care a investit, „Blue 42".

Toate clădirile lui Eric se numesc „Blue", după care urmează un număr. E brandul firmei. Se

pare că e absolut indispensabil să ai un brand dacă vrei să vinzi apartamente de lux *penthouse*, cum este şi să ai muzica potrivită atunci când intri, şi tacâmurile potrivite pe masa expusă. Se pare că Ava e un geniu când vine vorba de ales tacâmuri potrivite.

Ştiu totul despre Ava din manualul cuplului. Are 48 de ani, e divorţată, a lucrat în L.A. vreme de douăzeci de ani, a scris mai multe cărţi cu titluri ca *Ciucuri* şi *Furculiţe* şi se ocupă de designul tuturor locuinţelor expuse ale firmei lui Eric.

— Auzi, Eric, zic în timp ce el conduce. M-am uitat azi pe extrasele mele de cont. Şi se pare că virez bani în mod regulat într-un cont pe nume Unito. Am sunat la bancă şi mi s-a spus că e un cont din străinătate.

— Îhâm. Eric încuviinţează, dar nu pare prea interesat. Aştept să mai zică şi altceva, însă el dă drumul la radio.

— Nu ştii nimic despre el? zic încercând să acopăr crainicul de la ştiri.

— Nu. Ridică din umeri. Dar nu e o idee rea, să-ţi pui nişte bani într-un cont din străinătate.

— Aha.

Sunt total dezamăgită de răspunsul lui. Aproape că-mi vine să mă iau de el. Dar nu ştiu de ce.

— Trebuie să opresc să fac plinul. Eric o coteşte spre o staţie de benzină. Nu durează mult.

— Hei, zic când deschide portiera. Îmi iei şi mie nişte chipsuri, te rog? Cu sare şi oţet, dacă au.

— Chipsuri? Se întoarce spre mine şi mă priveşte de parcă i-aş fi cerut nişte heroină.

— Da, nişte chipsuri.

— Scumpa mea. Eric pare perplex. Tu nu mănânci chipsuri. Am scris toate astea în manual. Nutriţionistul nostru ţi-a recomandat o dietă cu puţini carbohidraţi şi conţinut ridicat de proteine.

— Mă rog... ştiu asta. Dar oricine are dreptul să se mai răsfeţe din când în când, nu? Şi chiar am o poftă cumplită de nişte chipsuri.

O clipă, Eric pare că nu ştie ce să-mi răspundă.

— M-au avertizat medicii că e posibil să ai nişte ieşiri iraţionale şi să faci nişte gesturi aiurea, care nu-ţi stau deloc în fire, zice ca pentru sine.

— Da' nu e deloc iraţional să mănânci un pachet de chipsuri! protestez. Nu sunt *otrăvite*.

— Scumpa mea... eu mă gândesc la binele tău. Eric îşi ia un ton de soţ iubitor. Ştiu cât de mult te-ai chinuit până ai ajuns să-ţi iei haine cu două numere mai mici. Am investit mult amândoi în programul tău de sport personalizat. Dacă vrei să arunci totul la coş pentru un pachet de chipsuri, e alegerea ta. Eşti sigură că asta vrei?

— Da, zic, uşor mai sfidătoare decât intenţionasem.

Îi văd chipul traversat de un val de iritare, pe care face eforturi să şi-l convertească într-un surâs.

— Nici o problemă. Trânteşte cu putere portiera. Câteva clipe mai târziu, îl văd întorcându-se în pas energic dinspre benzinărie, cu un pachet de chipsuri în mână.

— Poftim. Mi le trânteşte în poală şi porneşte motorul.

— Mersi! Îi zâmbesc recunoscătoare, dar nu sunt sigură că mă observă. În timp ce demarează,

dau să deschid pachetul, însă mâna stângă nu mă ascultă chiar aşa de bine după accident şi nu pot să apuc ca lumea plasticul. Până la urmă, îmi bag punga între dinţi, trag cât pot de tare cu mâna dreaptă... şi întregul pachet explodează.

Rahat. Peste tot în jur sunt numai chipsuri. E plin de chipsuri pe scaune, pe schimbătorul de viteze, Eric zici că l-a plouat cu chipsuri.

— Doamne! Scutură enervat din cap. Am şi în păr?

— Scuze, spun cu respiraţia tăiată, periindu-i repede sacoul. Îmi pare foarte, foarte rău...

Aroma de sare şi oţet a umplut maşina. Mmm. Ce bine miroase.

— O să trebuiască să duc maşina la curăţat. Eric strâmbă din nas cu dezgust. Şi, în mod sigur, sacoul mi s-a umplut de pete de grăsime.

— Îmi pare rău, Eric, zic mică, periindu-i ultimele bucăţele de pe umăr. Plătesc eu curăţatul. Mă las pe scaun, iau un chips uriaş care mi-a aterizat în poală şi-l bag în gură.

— *Mănânci ăla?* Eric pare să fi ajuns la capătul răbdărilor.

— Păi, ce-are, era la mine în poală! Protestez eu. E curat!

Ne continuăm drumul în tăcere. Mănânc pe şest încă vreo câteva chipsuri, încercând să nu fac prea mare zgomot când le mestec.

— Nu e vina ta, spune Eric, cu ochii în faţă, la drum. Te-ai lovit la cap. Nu ne putem aştepta să-ţi revii aşa de repede la normal.

— Mă simt perfect normal, zic.

— Sigur că te simţi.

Mă bate superior pe mână şi eu încremenesc. OK, poate că nu mi-am revenit total. Dar ştiu

precis că nu te îmbolnăveşti dacă mănânci un pachet amărât de chipsuri. Tocmai sunt pe punctul de a-i spune asta lui Eric, când el semnalizează şi coteşte spre nişte porţi acţionate electric, care tocmai s-au deschis pentru noi. Intrăm cu maşina într-o curticică, iar Eric opreşte motorul.

— Am ajuns. Îi aud mândria din voce. Îmi arată pe geam. Ăsta e ultimul nostru copil.

Ridic privirea copleşită, uitând complet de chipsuri. În faţa noastră se află o clădire albă, nou-nouţă. Are balcoane frumos rotunjite, o tendă şi trepte negre de granit, ce duc spre nişte uşi masive cu ramă de argint.

— Tu ai construit asta? zic într-un final.

— Nu personal. Eric râde. Hai.

Deschide portiera, măturându-şi ultimele chipsuri de pe pantaloni, iar eu îl urmez, siderată. Un portar în uniformă ne deschide uşa. Holul este din marmura cea mai deschisă la culoare, cu stâlpi albi. Locul ăsta e un *palat*.

— E incredibil. E atât de grandios! Remarc tot soiul de detalii superbe peste tot în jur, cum ar fi mozaicul pardoselilor şi tavanul pictat în culoarea cerului.

— *Penthouse*-ul are propriul său lift. Cu o uşoară aplecare a capului către portar, Eric mă conduce spre partea din spate a holului şi în liftul superb placat cu lemn. La subsol există o piscină, o sală de fitness şi un cinema pentru cei ce stau aici. Firesţe, majoritatea apartamentelor au propria lor sală de sport şi propriul cinema, adaugă.

Ridic iute privirea să văd dacă glumeşte – însă nu cred c-o face. O sală de sport privată şi cinema? Într-un apartament?

— Şi iată-ne... Uşile liftului se deschid cu un ping abia audibil şi ieşim într-un hol circular, placat cu oglinzi. Eric apasă uşor pe una dintre oglinzi, care se dovedeşte a fi o uşă. Aceasta se dă în lături şi rămân cu gura căscată.

În faţa mea se află cea mai uriaşă cameră pe care am văzut-o vreodată. Nu, cel mai uriaş *spaţiu*. Are ferestre de la podea la tavan, un şemineu cât tot peretele, iar pe celălalt perete o perdea gigantică de oţel peste care se revarsă un număr infinit de minicascade de apă.

— E apă adevărată? zic tâmp. Într-o casă?

Eric râde.

— Clienţilor noştri le place ca spaţiul în care locuiesc să le certifice succesul. E amuzant, nu? Ia o telecomandă şi apasă pe ea, îndreptând-o spre arteziană şi, brusc, apa e scăldată în lumină albastră. Sunt zece spectacole de lumini preprogramate.

— Ava?

Ridică vocea şi, o clipă mai târziu, pe uşa ascunsă în spatele fântânii arteziene apare o blondă slăbănoagă cu ochelari fără rame, pantaloni gri şi cămaşă albă.

— Bună! zice cu un accent american pronunţat. Lexi! Gata, te-ai pus deja pe picioare! Îmi strânge mâna într-ale ei. Am auzit ce-ai păţit. Biata de tine.

— Sunt bine, pe cuvânt. Îi zâmbesc. Mă străduiesc să pun cap la cap bucăţelele acestui puzzle care e viaţa mea. Arăt în jur. Locul ăsta e incredibil! Toată apa asta...

— Apa este tema acestui apartament model, spune Eric. Am urmat îndeaproape principiile *feng shui*, nu-i aşa, Ava? Sunt foarte importante pentru unii dintre clienţii noştri mega-ultra.

— Mega-ultra-ce? zic confuză.

— Bogaţi, îmi traduce Eric. Piaţa căreia ne adresăm.

— *Feng shui*-ul e vital pentru mega-ultrii noştri, încuviinţează Ava din cap, extrem de serios. Eric, tocmai am primit peştii comandaţi pentru apartamentul principal. Sunt uluitori! Fiecare peşte face trei sute de lire, îmi spune. I-am închiriat special.

Mega-ultra-ce-or fi ei. Peşti închiriaţi. E o cu totul altă lume. Rămasă fără grai, mă uit din nou în jur la apartamentul masiv; la barul de cocteil cu margini frumos rotunjite, la zona de stat jos, încastrată în podea, la sculptura de sticlă atârnată de tavan. N-am nici cea mai mică idee cât costă locul ăsta. Şi *nu vreau* să ştiu.

— Poftim. Ava îmi întinde o machetă complicată făcută din hârtie şi beţişoare de lemn. Asta e toată clădirea. Cred că remarci faptul că am reluat tema balcoanelor rotunde în marginile dantelate ale pernelor fantezi, adaugă. O combinaţie de Art Deco şi Gaultier.

— Ăă... excelent! Îmi storc creierii să găsesc ceva de spus despre faza cu Art Deco şi Gaultier, dar nu reuşesc. Dar de unde ţi-a venit ideea pentru toate astea? Arăt spre fântâna arteziană, care acum e scăldată în lumină portocalie. Pentru asta, de pildă?

— A, asta nu-mi aparţine mie. Ava clatină cu putere din cap. Specialitatea mea sunt decoraţiunile interioare, ţesăturile, detaliile care dau suflet şi viaţă. Conceptul îi aparţine în totalitate lui Jon.

Simt un mic junghi în stomac.

— Lui Jon? Îmi dau capul uşor pe spate, luându-mi cea mai vagă expresie de care sunt în stare, de parcă „Jon" ar fi un cuvânt total necunoscut, într-o limbă obscură.

— Jon Blythe, sare imediat Eric. Arhitectul. L-ai cunoscut la dineu, nu-ţi aminteşti? De fapt, nu mă întrebai despre el parcă, puţin mai devreme?

— Da? zic după o pauză infinitezimală. Sinceră să fiu... nu-mi mai amintesc. Încep să răsucesc macheta între degete, străduindu-mă să nu iau în seamă faptul că simt cum mi se ridică sângele şi mi se colorează gâtul.

E ridicol. Mă port *realmente* ca o nevastă adulterină vinovată.

— Uite-l şi pe Jon! strigă Ava. Tocmai despre tine vorbeam!

E *aici*? Mâinile mi se strâng involuntar în jurul machetei. Nu vreau să-l văd. Nu vreau să mă vadă. Va trebui să găsesc o scuză şi să plec...

Dar e prea târziu. E aici, a ajuns deja în mijlocul încăperii, îmbrăcat în blugi, un tricou bleumarin cu *en cœur* şi e cu ochii în nişte hârtii.

OK. Stai calmă. Totul e în regulă. Ai o căsnicie fericită şi nu ai nici o dovadă că ai fi avut vreo relaţie carnală pasageră, o aventură sau o relaţie de durată cu acest individ.

— Bună, Eric, bună, Lexi. Dă din cap politicos în timp ce se apropie, apoi se uită la mâinile mele. Mă uit în jos şi mă cuprinde spaima cea mai pură. Am distrus macheta. Acoperişul s-a rupt, iar unul dintre balcoane s-a desprins.

— *Lexi!* Abia acum a văzut şi Eric. Cum naiba s-a întâmplat asta?

— Jon... Pe fruntea Avei au apărut cute de supărare. Macheta ta!

— Îmi pare foarte rău! zic fâstâcită. Nu ştiu cum s-a întâmplat. O ţineam pur şi simplu şi cumva...

— Nu-ţi face griji. Jon ridică din umeri. Nu mi-a luat decât o lună s-o fac.

— O *lună*? repet îngrozită. Uite ce e, dacă-mi dai nişte scotch, o repar eu... Mângâi uşor acoperişul distrus, încercând disperată să-i redau forma de dinainte.

— Poate nu chiar o lună, spune Jon, privindu-mă. Poate doar câteva ore.

— A. Mă opresc din mângâiat acoperişul, ca pe un copil care are temperatură. Mă rog, în fine, îmi pare rău.

Jon mă săgetează cu privirea.

— Poţi să te revanşezi, dacă vrei.

Să mă revanşez? Ce vrea să spună cu asta? Fără să vreau, îmi încolăcesc braţul după al lui Eric. Am nevoie să mă liniştească cineva. Am nevoie de o greutate care să mă ajute să-mi regăsesc echilibrul. Am nevoie de un soţ solid, lângă mine.

— Apartamentul e foarte impresionant, Jon. Îmi iau un ton neutru, de nevastă de şef de firmă, şi-mi întăresc spusele desenând un cerc larg cu braţul în aer. Felicitări.

— Mulţumesc, şi mie îmi place, răspunde el, pe acelaşi ton neutru. Cum mai stai cu memoria?

— Cam la fel ca înainte.

— Nu ţi-ai mai amintit nimic?

— Nu. Absolut nimic.

— Păcat.

— Mda.

Fac eforturi să-mi păstrez cumpătul, însă, în timp ce ne privim, între noi e o tensiune crescândă, aproape palpabilă. Simt cum mi se precipită respirația. Ridic privirea spre Eric, convinsă că trebuie să fi remarcat ceva, însă el pare impasibil. Oare chiar n-o simte? N-o vede?

— Eric, trebuie să vorbim despre proiectul Bayswater, spune Ava, care a tot căutat ceva prin poșeta ei din piele moale. M-am dus ieri pe șantier și mi-am făcut niște însemnări...

— Lexi, ce-ar fi să te uiți puțin prin apartament, cât vorbesc eu cu Ava? o întrerupe Eric, desprinzându-și brațul dintr-al meu. Poți să-l rogi pe Jon să facă pe ghidul.

— A. Înțepenesc. Nu, nu-ți face griji, mă descurc.

— Cu mare plăcere. Glasul lui Jon e sec și oarecum plictisit. Dacă vrei, adică.

— Serios, nu e nevoie să...

— Draga mea, Jon a proiectat întreaga clădire, spune Eric cu reproș. E o mare șansă să afli care e viziunea companiei noastre direct de la sursă.

— Hai pe-aici și îți explic care a fost conceptul de la care am pornit. Jon arată către celălalt colț al camerei.

Nu am nici o ieșire din situația asta.

— Ar fi frumos, zic în cele din urmă.

Bine. Dacă vrea să vorbim, o să vorbesc. Îl urmez pe Jon în partea cealaltă a camerei și ne oprim lângă cascadele miniaturale. Cum poate cineva să trăiască așa, cu apa revărsându-se cu zgomot pe pereți?

— Deci așa, zic politicoasă. De unde-ți vin toate ideile astea? Toate „certificatele astea ale succesului" sau ce-or fi ele.

Jon se încruntă gânditor şi-mi stă inima. Sper că n-o să mă trezesc că-ncepe să mă bombardeze cu o tonă de chestii pretenţioase despre geniul lui artistic. Chiar n-am chef de aşa ceva.

— Pur şi simplu, mă întreb: oare ce i-ar plăcea unui cocalar putred de bogat? zice într-un final. Şi bag lucrul respectiv în proiect.

Nu-mi pot reprima un hohot de râs şocat.

— Adevărul e că, dac-aş fi un cocalar putred de bogat, mi-ar plăcea la nebunie tot ce-i aici.

— Vezi? Face un pas spre mine şi coboară glasul, ca să-i fie acoperit de susurul apei. Deci chiar nu ţi-ai amintit nimic?

— Nu. Absolut nimic.

— OK. Expiră adânc. Trebuie să ne întâlnim. Trebuie să vorbim. Avem un loc al nostru, unde mergem, Old Canal House, în Islington. Sper că ai remarcat tavanele înalte, Lexi, adaugă ridicând brusc vocea. Ele sunt emblema firmei noastre. Îmi aruncă o privire şi îmi surprinde expresia. Ce-i?

— Ai înnebunit? şoptesc, uitându-mă stresată să văd dacă nu cumva ne aude Eric. Nu mă întâlnesc cu tine! Cobor şi mai tare glasul. Dacă vrei să ştii, n-am găsit nici cea mai mică dovadă că noi doi am avea o relaţie. Nici măcar una. Ce senzaţie de spaţiu, e incredibil! adaug pe un ton normal.

— Dovadă? Jon are aerul că nu înţelege. Cum ar fi?

— Cum ar fi... nu ştiu. Un bilet de amor.

— Nu ne scriam bileţele de amor.

— Atunci vreun flecuşteţ primit cadou.

— *Vreun flecuşteţ?* Jon pare că-i vine să râdă. Nici după flecuşteţe nu ne prea omoram.

— Atunci înseamnă că n-am avut cine ştie ce relaţie de dragoste! îi răspund. M-am uitat în măsuţa mea de toaletă – nimic. M-am uitat în jurnal – nimic. Am întrebat-o pe soră-mea şi ea nici măcar *n-a auzit* vreodată de tine.

— Lexi. Face o pauză de parcă s-ar gândi cum să-mi explice mai bine situaţia. Aveam o relaţie secretă. Asta înseamnă *o relaţie pe care o păstrezi secretă.*

— Deci n-ai nici o dovadă. Ştiam eu.

Mă întorc pe călcâie şi pornesc cu paşi mari spre şemineu, iar Jon mă urmează imediat.

— Vrei o dovadă? îl aud şoptind pe un ton uluit, abia auzit. Adică ce... un semn în formă de căpşună pe fesa stângă?

— Ba *n-am*... Mă răsucesc victorioasă, însă amuţesc pe loc în clipa în care Eric se uită din celălalt capăt al camerei spre noi. Nu ştiu cum v-a venit ideea de a folosi atât de inventiv lumina! Îi fac cu mâna lui Eric, îmi face cu mâna şi el, apoi îşi continuă conversaţia.

— *Ştiu* că n-ai nici un semn din naştere pe fese. Jon îşi dă ochii peste cap. Nu ai nici un semn din naştere. Doar o aluniţă pe braţ.

M-a redus la tăcere preţ de o secundă. Are dreptate. Şi ce-i cu asta?

— Ai fi putut ghici la întâmplare. Îmi încrucişez braţele.

— Ştiu. Dar n-am făcut-o. Mă priveşte fix. Lexi, nu inventez toate astea. Avem o relaţie. Ne iubim. Profund şi cu pasiune.

— Uite ce e. Îmi trec mâinile stresată prin păr. E o... nebunie ce-mi spui tu! Eu n-aş putea niciodată să am o aventură. Nici cu tine, şi nici cu nimeni. N-am fost în viaţa mea necredincioasă nimănui...

— Acum o lună am făcut sex pe podeaua aia, mi-o taie el. Chiar acolo. Îmi arată spre o blană uriaşă, albă şi mitoasă, de oaie.

Mă uit la el fără grai.

— Tu ai fost deasupra, adaugă.

— Termină! Îi întorc spatele roşie la faţă şi mă îndepărtez de el, înspre capătul celălalt al încăperii, unde o scară modernă de plexiglas urcă până la mezanin.

— Hai să-ţi arăt şi baia cu duş de ultimă generaţie, spune Jon tare, urmându-mă. Cred c-o să-ţi placă...

— Ba nu, n-o să-mi placă, îi arunc peste umăr. Lasă-mă în pace.

Ajungem amândoi în capătul scării şi mă întorc să mă uit peste balustrada de oţel. Îl văd pe Eric la nivelul inferior şi, dedesubt, văd luminile Londrei prin ferestrele masive. Trebuie să recunosc, apartamentul îţi taie răsuflarea.

Jon, aflat lângă mine, miroase aerul.

— Hei, zice. Ai mâncat cumva chipsuri cu sare şi oţet?

— Poate. Îi arunc o privire bănuitoare.

Jon cască ochii mari.

— Sunt impresionat. Cum ai reuşit să treci cu ele de fascistul dietei?

— Nu e un fascist al dietei, zic, simţind instantaneu nevoia de a-i lua apărarea lui Eric. Doar că... îi pasă ce mâncăm.

— E Hitler curat. Dacă ar putea aduna toate franzelele din lume ca să le ducă într-un lagăr de concentrare, ar face-o.

— Încetează.

— Şi pe urmă le-ar gaza pe toate. Întâi chiflele. Pe urmă croasanţii.

— *Încetează.* Mustăcesc, pe punctul de a izbucni în râs şi îmi feresc privirea.

Individul ăsta e mai amuzant decât am crezut la început. Şi aşa, de aproape, cu părul lui ciufulit, e destul de sexy.

Dar, dacă stau să mă gândesc, există multe lucruri amuzante şi sexy. Şi sitcomul *Prietenii tăi* e amuzant şi sexy. Însă asta nu înseamnă că vreau să am o aventură cu el.

— Ce vrei? Într-un final, mă întorc cu faţa spre Jon, neajutorată. Ce vrei să fac?

— Ce vreau? Se opreşte, cu fruntea încreţită, cu aerul că se gândeşte extrem de serios la întrebarea mea. Vreau să-i spui soţului tău că nu-l iubeşti, să vii acasă cu mine şi să începem o nouă viaţă împreună.

Pare serios. Aproape că m-apucă râsul.

— Vrei să vin şi să mă mut cu tine, zic, de parcă vreau să clarific cât mai bine lucrurile. Chiar acum. Pur şi simplu.

— Peste, să zicem, cinci minute. Se uită la ceas. Înainte de asta, am de făcut câteva lucruri.

— Eşti complet ţicnit. Clatin din cap.

— Nu sunt ţicnit deloc, spune răbdător. Te iubesc. Şi mă iubeşti şi tu. Serios. Trebuie să mă crezi pe cuvânt.

— Nu trebuie să te cred pe cuvânt în legătură cu nimic! Brusc, mă irită nespus încrederea lui. Sunt *măritată*, OK? Am un soţ pe care-l iubesc, căruia i-am jurat dragoste pe veci. Iată dovada! Îi flutur verigheta în faţă. Iată dovada!

— Îl iubeşti? Jon nu acordă nici o atenţie verighetei. Simţi că-l iubeşti? Aici, în adâncul inimii? Se bate peste piept.

Îmi vine să mă răţoiesc la el „Da, sunt îndrăgostită nebuneşte de Eric" şi să-l fac să tacă

pentru totdeauna. Dar, din nu ştiu ce motiv ridicol, nu mă simt deloc în stare să mint.

— Poate că încă nu simt asta... dar sunt sigură că am s-o simt, spun, mai sfidătoare decât aveam de gând. Eric e un tip fenomenal, totul e minunat între noi...

— Îhâm. Jon aprobă din cap politicos. N-aţi făcut niciodată sex după accident, aşa-i?

Mă uit la el neîncrezătoare.

— Aţi făcut? În ochii lui e un licăr ciudat.

— Eu... noi... Amuţesc. Poate c-am făcut, poate că nu! N-am obiceiul să-mi discut viaţa intimă cu tine.

— Ba da, îl ai. Pe chipul său apare brusc o grimasă. Ba da. Tocmai asta-i chestia. Spre uimirea mea, îmi ia una dintre mâini. Mi-o ţine o clipă şi mi-o priveşte. Apoi, fără grabă, începe să-mi pipăie pielea cu degetul mare.

Nu sunt în stare să mă mişc. Îmi arde pielea; degetul lui lasă în urmă-i o senzaţie cât se poate de plăcută, oriunde mă atinge. Simt că mi se ridică părul la ceafă.

— Deci ce zici? strigă glasul lui Eric de dedesubt şi sar de trei metri, retrăgându-mi repede mâna. Ce-o fi fost în capul meu?

— E superb, dragul meu! ciripesc peste balustradă, cu o voce nefiresc de stridentă. Mai stăm doar câteva secunde...

Mă trag înapoi, spre un cotlon în care să nu pot fi văzută de jos şi-i fac semn lui Jon să mă urmeze.

— Uite ce, mi-a ajuns, îi şoptesc grăbită. Lasă-mă în pace. Nu te cunosc. Nu te iubesc. Totul e foarte dificil pentru mine acum. Nu vreau decât să-mi văd liniştită de viaţa mea, alături de soţul meu. OK? Dau să cobor scările.

— Nu! Nu e OK! Jon mă înşfacă de braţ. Lexi, sunt multe lucruri pe care nu le cunoşti. Nu eşti fericită cu Eric. Nu te iubeşte, nu te *înţelege*...

— Ba sigur că mă iubeşte! Acum chiar că m-a enervat de-a binelea. A stat la căpătâiul meu la spital zi şi noapte, mi-a adus nişte trandafiri bej incredibili...

— Şi crezi că *eu* n-am vrut să stau la căpătâiul tău zi şi noapte? Privirea i se întunecă. Lexi, accidentul tău aproape că m-a omorât.

— Dă-mi drumul. Încerc să mă eliberez din strânsoare, însă Jon nu-mi dă drumul.

— Nu poţi să arunci la coş relaţia noastră. Îmi cercetează chipul disperat. Ea există undeva în tine. Există undeva în sufletul tău, ştiu că există...

— Te înşeli! Cu un efort uriaş, reuşesc să-mi descleştez braţul dintr-al lui. Nu există! Pornesc ţăcănind pe scări fără să mă uit în urma mea şi mă opresc drept în braţele lui Eric.

— Bună! Eric râde. Pari grăbită. S-a întâmplat ceva?

— Nu... nu mă simt prea bine. Îmi duc mâna la tâmplă. Am o migrenă. Putem pleca?

— Sigur că da, draga mea. Mă strânge uşor de umăr şi ridică privirea spre mezanin. Ţi-ai luat la revedere de la Jon?

— Da. Hai să... mergem.

În timp ce păşim spre uşă, mă agăţ de sacoul lui scump, lăsându-i prezenţa să-mi calmeze nervii întinşi la maximum. Ăsta e soţul meu. Pe el îl iubesc. Asta e realitatea.

12

OK. Trebuie să-mi recapăt memoria cât mai repede. M-am *săturat* de amnezie. M-am săturat să-mi spună unul şi altul că ştiu mai multe despre viaţa mea decât ştiu eu.

E memoria *mea*. A mea şi numai a mea.

Mă uit în adâncul ochilor, reflectaţi la câţiva centimetri distanţă, în oglinda de pe uşa şifonierului. E un nou obicei de-al meu, să stau în picioare foarte aproape de oglindă, în aşa fel încât să nu-mi pot vedea decât ochii. E un lucru care mă linişteşte. Mă face să simt că mă uit la mine, cea de odinioară.

— Adu-ţi aminte, proasto ce eşti, mă îndemn în şoaptă, pe un ton nemilos. *Adu-ţi a-min-te.*

Ochii mei se uită la mine de parcă ar şti totul, dar nu vor să-mi spună. Oftez şi-mi las capul pe geamul argintat, frustrată.

În zilele de după ce ne-am întors de la vizionarea apartamentului model, n-am făcut nimic decât să mă cufund cât mai adânc în ultimii trei ani. M-am uitat prin albume foto, am văzut filme pe care ştiu că le-am „văzut", am ascultat cântece pe care ştiu că vechea Lexi le-a ascultat de o sută de ori... Însă nimic din toate acestea n-a

dat nici un rezultat. Oricare ar fi fişierul mental în care-mi sunt încuiate amintirile lipsă, e unul cât se poate de solid. Şi n-o să se deschidă singur din senin, la simpla ascultare a melodiei *You're beautiful* de James... nu ştiu cum.

Creier tembel şi secretos. Vreau să zic, cine conduce aici? Eu sau el?

Ieri m-am dus la neurologul ăla, Neil. A dat din cap cu compasiune în timp ce i-am spus toate astea şi şi-a luat o tonă de notiţe. După care mi-a zis că toate acestea sunt extrem de fascinante şi că poate scrie un articol de cercetare despre mine. Când l-am presat, mi-a zis că poate ar fi bine să-mi stabilesc un soi de orar retrospectiv pe zile şi că, dacă vreau, pot să mă duc la un psihiatru.

Dar n-am nevoie să mă duc la psihiatru. Am nevoie să-mi recapăt *memoria*. Oglinda se abureşte de la răsuflarea mea. Îmi lipesc fruntea mai tare de ea, de parcă răspunsurile s-ar afla în *oglinda-eu*, de parcă, dacă reuşesc să mă concentrez suficient...

— Lexi? Am plecat. Eric intră în dormitor şi-mi arată un DVD scos din cutia lui. Draga mea, ai uitat ăsta pe covor. Crezi că e bine pentru un DVD să-l laşi aşa, aiurea?

Iau discul de la el. E DVD-ul cu *Ambiţie, EP. 1*, pe care începusem să-l văd ieri.

— Îmi pare rău, Eric, zic repede, luându-i-l. Nu ştiu cum a ajuns acolo.

E o minciună. A ajuns acolo când, după ce-a plecat el, am scos vreo cincizeci de DVD-uri şi le-am împrăştiat pe toate pe covor, alături de reviste, albume foto şi ambalaje de dulciuri. Dacă le-ar fi văzut, ar fi făcut atac de cord.

— Taxiul tău vine la zece, spune Eric. Hai că eu plec.

— Mersi! Îl sărut, cum fac deja în fiecare dimineaţă. Începe să mi se pară destul de firesc. Să ai o zi frumoasă!

— Şi tu. Îmi strânge uşor umărul. Sper să fie OK.

— O să fie, zic încrezătoare.

Azi mă întorc la serviciu, program normal. Nu ca să conduc departamentul – evident, nu sunt încă gata să fac asta. Ci pentru a-mi reînvăţa jobul; pentru a recupera ce nu ştiu. Au trecut cinci săptămâni de la accident. Nu mai pot să stau degeaba acasă. Trebuie să *fac* ceva. Trebuie să-mi reiau în primire viaţa. Şi prietenii.

Pe pat, gata pregătite, sunt trei pungi lucioase cu cadouri pentru Fi, Debs şi Carolyn, pe care am să li le duc azi. Mi-a luat ore întregi să aleg cadourile perfecte; de fapt, de fiecare dată când mă gândesc la ele, îmi vine să mă iau în braţe singură de încântare.

Mă duc fredonând în sufragerie şi bag DVD-ul cu *Ambiţie* în aparat. Nu l-am văzut niciodată până la capăt. Poate c-o să mă ajute să revin la starea de „serviciu". Derulez pe repede înainte primele imagini, până când dau peste una cu mine într-o limuzină, lângă doi tipi în costume, şi dau pe Play.

—...Lui Lexi şi colegilor ei nu le va fi deloc uşor în această seară, tocmai spune un prezentator. Aparatul se focalizează asupra mea şi-mi ţin respiraţia de nerăbdare.

— O să câştigăm sarcina asta! le spun cu glas ascuţit celor doi tipi, lovindu-mi palmele. Chiar

dacă e nevoie să muncim 24 din 24, o să câştigăm. OK? Nu vreau s-aud nici o scuză.

Îmi cade uşor faţa. Eu sunt femeia asta de afaceri crâncenă, care te bagă în sperieţi? În viaţa mea n-am vorbit aşa.

— Ca de obicei, Lexi va fi managerul de proiect, spune o voce masculină. Dar oare Cobra a întins coarda mult prea tare de această dată?

Nu prea înţeleg despre ce vorbeşte. Ce cobră?

Imaginea se mută acum asupra unuia dintre cei doi tipi din limuzină. Acesta e aşezat pe un scaun de la un birou, iar în spatele lui, dincolo de fereastra din geam turnat, se vede cerul nopţii.

— Asta e ca un robot, murmură el. Mai mult decât să lucrăm non-stop, ce naiba vrea? Facem tot ce putem, dar ei nici că-i pasă.

În timp ce vorbeşte, pe ecran am apărut din nou eu, plimbându-mă printr-un depozit. Mă cuprinde o senzaţie bruscă de disconfort. Despre *mine* vorbeşte? Acum, pe ecran apar nişte imagini cu mine şi cu acelaşi tip, în picioare, certându-ne ca la uşa cortului. Ne aflăm pe o stradă din Londra şi el încearcă să se apere, însă eu nu-l las să zică nici un cuvânt.

— Eşti demis! mă răstesc la el într-un final, pe un ton atât de tăios că am o grimasă. Eşti concediat din echipa mea!

— Şi Cobra a lovit din nou! se aude iar aceeaşi voce bărbătească vioaie. Să revedem momentul!

Ia stai aşa, ce zice aici...

Eu sunt Cobra?

Pe o muzică ameninţătoare, pe ecran a reînceput, dată cu încetinitorul, scena anterioară, cu zoom pe faţa mea.

— Eşti demisssssss! sâsâi la e[1]. Eşti demisssssss din echipa mea.

Mă holbez la ecran, încremenită de spaimă. Ce naiba au făcut? Mi-au modificat vocea. Sună de parc-aş fi un şarpe.

— Iar Lexi este în formă veninoasă maximă în această săptămână! spune vocea. Între timp, în echipa adversă...

Pe ecran apare un alt grup de persoane la costum, care încep să se ciondănească referitor la preţul unei negocieri. Însă eu sunt prea şocată ca să mă mişc.

De ce... Cum...

De ce nu mi-a spus nimeni? De ce nu m-a *prevenit* nimeni despre asta? Îmi iau mobilul, pe pilot automat, şi apelez numărul lui Eric.

— Bună, Lexi.

— Eric, tocmai m-am uitat la DVD-ul cu emisiunea aia! mă trezesc aproape ţipând, agitată la culme. M-au făcut Cobra! Eram o scorpie absolută cu toată lumea! Nu mi-ai spus niciodată despre asta!

— Scumpa mea, a fost o emisiune foarte bună, spune Eric consolator. Ai ieşit foarte bine din povestea asta.

— Dar mi-au dat nume de *şarpe*.

— Şi ce dacă?

— Cum şi ce dacă? Nu vreau să fiu un şarpe! Ştiu că acum am un ton aproape isteric, dar nici că-mi pasă. Nimănui nu-i plac şerpii! Eu sunt, mai degrabă, o... veveriţă. Sau un koala.

Koala sunt blănoşi şi pufoşi. Şi au dinţii cam aiurea.

— Un *koala*? Lexi! Eric râde. Draga mea, tu eşti cobră toată ziua. Ai un excelent simţ al

coordonării. Ştii exact când şi cum să ataci. De-asta şi eşti o femeie de afaceri de succes.

— Dar *nu vreau* să fiu... Amuţesc în clipa în care se aude sunând interfonul. Hai că mi-a venit taxiul. Trebuie să plec.

Mă duc în dormitor şi-mi iau cele trei pungi cu cadouri, încercând să-mi regăsesc optimismul de dinainte; să fiu din nou încântată de ziua de azi. Însă, pe neaşteptate, toată încrederea mea s-a evaporat.

Sunt un şarpe. Nu e de mirare că toată lumea mă urăşte.

În timp ce taxiul îşi croieşte drum spre Victoria Palace Road, stau cu spatele drept pe bancheta din spate, cu pungile de cadou la piept, îmbărbătându-mă cât pot în sinea mea. În primul rând, toată lumea ştie că televiziunea manipulează de nu te vezi. Nimeni nu crede cu adevărat că sunt un şarpe. În afară de-asta, *show*-ul ăla TV a fost acum o mie de ani, aşa că probabil toată lumea l-a uitat de mult...

O, Doamne. Problema când te îmbărbătezi singur e că, în adâncul sufletului, ştii prea bine că sunt doar nişte vorbe goale.

Taxiul mă depune în faţa clădirii. Trag adânc aer în piept, şi-mi aranjez costumul bej Armani. Apoi, cu inima trepidându-mi, pornesc spre etajul trei. Când ies din lift, primul lucru pe care-l văd sunt Fi, Carolyn şi Debs stând lângă automatul de cafea. Fi arată spre părul ei şi vorbeşte însufleţită, iar Carolyn comentează din când în când, însă, în clipa în care îmi fac apariţia, conversaţia se opreşte abrupt, de parcă cineva ar fi scos din priză radioul.

— Hei, bună, fetelor! Mă uit în jur cu cel mai cald şi prietenos zâmbet de care sunt în stare. M-am întors!

— Bună, Lexi. Lumea îmi răspunde pe muteşte, iar Fi dă vag din umeri, într-un soi de salut implicit. OK, n-a fost un zâmbet, dar măcar a fost o reacţie.

— Arăţi foarte bine, Fi! E super bluza. Arăt spre cămaşa ei crem, iar ea îmi urmăreşte privirea mirată. Şi Debs, şi tu arăţi foarte bine. De Carolyn ce să mai zic! Îţi stă *cool* de tot cu părul aşa scurt şi... cizmele astea sunt fenomenale!

— Astea? Carolyn pufneşte în râs şi-şi loveşte una dintre cizmele de antilopă maro de cealaltă. Le am de o mie de ani.

— Şi ce dacă... sunt foarte mişto!

Spun numai prostii, primul lucru care-mi vine în minte. Nu-i de mirare că par atât de bulversate. Fi stă cu braţele încrucişate, iar Debs pare că-i vine să râdă.

— În fine. Fac un efort să vorbesc un pic mai fără grabă. Am câte ceva pentru voi. Fi, ăsta e pentru tine, şi Debs...

În timp ce le întind pungile cu cadouri, acestea îmi par brusc ridicol de lucioase şi de bătătoare la ochi.

— Pentru ce sunt astea?

— Ei, ştiţi voi! Pentru... îhm... Aici mă lasă brusc inspiraţia. Sunteţi prietenele mele şi... Hai. Deschideţi-le!

Schimbând între ele priviri suspicioase, toate trei încep să rupă hârtia de ambalaj.

— *Gucci?* spune Fi siderată scoţând o casetă verde de bijuterii. Lexi, nu pot accepta...

— Ba da, poţi! Te rog. Deschide-o şi-o să vezi...

Fi o deschide în tăcere, dezvăluind un ceas-brăţară de aur.

— Ţi-aminteşti? zic repede. Ne uitam mereu la ele în vitrină. În fiecare weekend. Iar acum uite că-l ai!

— Sinceră să fiu... Fi oftează, cu un aer stingherit. Lexi, mi l-am luat acum doi ani.

Îşi ridică mâneca şi poartă exact acelaşi ceas, doar că un pic mai uzat şi mai vechi.

— A, zic, şi simt cum mi se prăbuşeşte cerul în cap. A, OK. Ei, asta e. Îl pot duce înapoi sau îl poţi schimba, îţi putem lua altceva...

— Lexi, nu pot să folosesc ăsta, intervine şi Carolyn, şi-mi dă înapoi setul de parfumerie pe care i l-am cumpărat, împreună cu geanta de umăr de piele în care era ambalat. Mirosul ăsta mă face să mă sufoc.

— Dar e preferatul tău, zic bulversată.

— Era, mă corectează ea. Înainte să fiu gravidă.

— Eşti *gravidă*? Mă uit şocată la ea, copleşită. O, Doamne. Carolyn, felicitări! Ce minunat! Sunt atât de fericită pentru tine. Cred că Matt e cel mai bun tată din lume...

— Nu e copilul lui Matt, mi-o taie ea scurt.

— Nu? zic tâmp. Dar ce... De ce v-aţi despărţit?

Nu se poate să se fi despărţit. E imposibil. Toată lumea era sigură că Matt şi Carolyn or să fie împreună până la sfârşitul zilelor.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, OK? spune Carolyn, aproape în şoaptă. Spre groaza mea, văd că, în spatele ochelarilor, privirea i s-a făcut trandafirie şi respiră cu greutate. Mai

vorbim. Îmi pune în braţe ambalajul rupt şi panglica, se întoarce şi porneşte ca teleghidată înapoi spre birou.

— Bravo, Lexi, spune Fi sarcastică. Exact când credeam că l-a uitat în fine pe Matt.

— N-am ştiut! zic terifiată. Habar n-am avut. Îmi pare atât de rău... Mă frec pe faţă, fâstâcită şi încălzită. Debs, deschide-ţi cadoul.

Lui Debs i-am luat o cruciuliţă bătută cu diamante minuscule. E înnebunită după bijuterii şi cu o cruciuliţă mergi întotdeauna la sigur. *Nu se poate* să nu-i placă.

Debs desface ambalajul în tăcere.

— Ştiu că e un pic extravagantă, zic stresată. Dar am vrut să-ţi iau ceva cu adevărat special...

— E o cruce! Debs îmi aruncă în faţă cutia, încreţindu-şi nasul de parcă ar mirosi urât. Nu pot să port asta! Sunt evreică.

— Eşti *evreică*? Rămân cu gura deschisă. De când?

— De când m-am logodit cu Jacob, spune de parcă e la mintea cocoşului. M-am convertit.

— Uau! zic veselă. Eşti *logodită*? Şi, fireşte, acum văd în fine şi inelul de platină de pe mâna ei stângă, cu un diamant exact în centru. Debs are atât de multe inele că nu-l remarcasem. Când aveţi nunta? mă trezesc zicând surescitată.

— Luna viitoare. Îşi fereşte privirea. În Wiltshire.

— *Luna viitoare!* O, Doamne, Debs! Dar eu n-am...

Amuţesc subit şi se lasă o linişte tensionată şi trepidantă. Tocmai voiam să zic „Dar eu n-am primit nici o invitaţie".

N-am nici o invitaţie fiindcă n-am fost invitată.

— Vreau să zic... îhm... felicitări! Reuşesc cu chiu cu vai să-mi lipesc un zâmbet pe faţă. Sper că totul o să meargă perfect. Şi nu te teme, pot să returnez fără probleme cruciuliţa... şi ceasul... şi parfumul... Cu degete tremurânde, încep să îndes toate ambalajele rupte într-una dintre pungi.

— Mda, spune Fi cu un glas jenat. Păi, mai vorbim, Lexi.

— Pa. Debs nici acum nu e în stare să mă privească în ochi. Se îndepărtează amândouă şi le privesc plecând, cu bărbia înţepenită de la efortul pe care l-am făcut să nu izbucnesc în plâns.

Bună treabă, Lexi. Nu numai că nu ţi-ai recâştigat prietenele, dar ai reuşit să strici şi mai tare lucrurile.

— Un cadou pentru mine? Vocea ironică a lui Byron mă loveşte drept în ceafă şi, când mă întorc, îl văd prelingându-se săltăreţ pe coridor, cu cafeaua în mână. Ce drăguţ din partea ta, Lexi!

Doamne, ce mă bagă în sperieţi omul ăsta. *El* e şarpele.

— Bună, Byron, zic cât de veselă pot. Îmi pare bine să te văd.

Adunându-mi toată puterea, îmi înalţ mândră bărbia şi-mi dau o şuviţă rebelă de pe faţă. Nu mă pot arăta vulnerabilă în faţa lui.

— Eşti foarte curajoasă că te-ai întors, Lexi, spune Byron în timp ce păşim unul lângă altul pe hol. E chiar de admirat.

— Exagerezi! spun cât de încrezătoare pot. Abia aşteptam.

— Păi, dacă ai vreo întrebare, ştii unde mă găseşti. Îţi aminteşti de James Garrison?

Fir-ar, fir-ar, fir-ar. *De ce* pomeneşte întruna exclusiv de oameni de care n-am auzit în viaţa mea?

— Aminteşte-mi, spun fără prea mare chef.

— E directorul firmei noastre de distribuţie, Southeys? Cei care ne distribuie toată marfa în ţară? Covoare, pardoseli, chestiile pe care le vindem noi? Cei care le transportă, cu camioanele lor? Tonul îi e politicos, însă îl văd cum râneşte ironic.

— Da, îmi amintesc de Southeys, spun tăioasă. Mersi. Şi de ce trebuie să te vezi cu ei?

— Păi, spune Byron după o pauză. Adevărul e că nu prea mai reuşesc să ţină pasul. E momentul să hotărâm ce şi cum. Dacă nu sunt în stare să-şi îmbunătăţească sistemul de transport, va trebui să căutăm în altă parte.

— Aha. Încuviinţez cât de directorial pot. Păi bine atunci, ţine-mă şi pe mine la curent. Ajungem la biroul meu şi deschid uşa. Ne vedem mai târziu, Byron.

Închid uşa, trântesc pungile de cadou pe canapea, deschid fişetul şi scot un metru de dosare. Încercând să nu mă las deloc descumpănită, mă aşez la birou şi-l deschid pe primul, care conţine procese verbale ce sintetizează şedinţele departamentului.

Trei ani. Pot foarte bine să recuperez trei ani. Nu e *chiar atât* de mult.

Douăzeci de minute mai târziu, mă doare deja capul de simt că mor. Zici că sunt luni de zile de când n-am mai citit ceva serios sau tehnic, iar

chestiile astea sunt stufoase şi cleioase precum melasa. Discuţii despre buget. Contracte ce trebuie reînnoite. Evaluarea performanţelor. Parc-aş fi iar la colegiu şi aş da vreo şase specializări simultan.

Am început o foaie de hârtie cu *Întrebări de pus* şi deja am trecut pe verso.

— Cum merge? Uşa s-a deschis încet, iar Byron mă priveşte din prag. Ăsta nu ştie să *bată înainte să intre undeva*?

— Bine, zic defensivă. Foarte bine. Am doar vreo câteva întrebări...

— Bagă. Se reazemă de tocul uşii.

— OK. Prima, ce înseamnă QAS?

— E noul nostru sistem de contabilitate. Toată lumea a învăţat deja să opereze cu el.

— OK, atunci pot să învăţ şi eu, zic repede, notându-mi pe foaie. Şi ce înseamnă *Services.Com*?

— Sunt cei care se ocupă de serviciul nostru de clienţi online.

— Poftim? Sunt confuză, pe frunte îmi apar cute de nedumerire. Păi şi cu serviciul de clienţi ce s-a întâmplat?

— S-a desfiinţat acum nu ştiu cât timp, spune Byron, cu o mină plictisită. Compania s-a restructurat şi o groază de departamente au fost comprimate.

— Aha, încuviinţez, încercând să diger toate aceste noi informaţii, şi mă uit iar pe foaie. Despre BD Brooks ce-mi poţi spune? Ce-i asta?

— Sunt agenţia noastră de publicitate, spune Byron cu răbdare jucată. Ei se ocupă de toate reclamele noastre, la radio şi la TV...

— Ştiu ce e aia o agenţie de publicitate! mă răţoiesc la el, mai aspru decât intenţionasem. Şi

cu Pinkham Smith ce s-a întâmplat? Aveam o relaţie atât de bună cu ei...

— Nu mai există. Byron îşi dă ochii peste cap. Au dat faliment. Doamne, Lexi, dar chiar nu ştii nimic?

Dau să-i răspund ceva, dar închid gura la loc. Are dreptate. E ca şi cum tot peisajul pe care îl cunoşteam ar fi fost măturat de nu ştiu ce uragan. Totul a fost reclădit şi nu mai recunosc absolut nimic.

— N-o să reuşeşti în veci să te pui la punct cu toate astea. Byron mă urmăreşte cu milă.

— Ba da!

— Lexi, hai să spunem lucrurilor pe nume. Ai probleme cu capul. N-ar trebui să-ţi supui creierul unei asemenea tensiuni...

— Ba n-am *nici* o *problemă cu capul*! exclam furioasă şi mă ridic în picioare. Ies pe lângă Byron, aproape lovindu-l, iar Clare ridică ochii alarmată şi-şi închide imediat mobilul.

— Bună, Lexi. Vrei ceva? O cafea?

Pare terifiată, de parcă i-ar fi frică să n-o muşc de cap ori s-o concediez, ori ceva de genul ăsta. OK, acum e şansa mea de a-i arăta că nu sunt o şefă-oafă-diabolică. Sunt *eu*.

— Bună, Clare! zic cu vocea cea mai amabilă şi mai prietenoasă de care sunt în stare şi mă cocoţ pe biroul ei. Toate bune şi frumoase?

— Îhm... da. Are ochii mari şi temători.

— Mă întrebam dacă nu vrei să-ţi aduc o cafea?

— Tu? Mă priveşte bănuitoare, de parcă m-ar suspecta că pun ceva la cale. Să-mi aduci mie o cafea?

— Da! De ce nu? spun radioasă, iar ea face o strâmbătură.

— E... OK. Se ridică stresată de pe scaun, cu ochii fixaţi asupră-mi de parcă aş fi *cu adevărat* o cobră. Îmi iau eu.

— Stai! zic, aproape disperată. Ştii, Clare, aş vrea să te cunosc mai bine. Poate că, la un moment dat, o să luăm prânzul împreună... stăm şi noi ca fetele... mergem la cumpărături...

Clare pare şi mai lovită cu leuca decât înainte.

— Îhm... da. OK, Lexi, murmură şi iese repede pe hol. Când mă întorc, Byron se află tot în pragul uşii, cu colţurile gurii ridicate, amuzat.

— Ce? mă răstesc la el.

— Chiar aşa e, eşti total schimbată! Ridică mirat din sprâncene.

— Poate că vreau doar să mă port frumos cu angajaţii mei şi să-i tratez cu respect, îi zic sfidătoare. Ai vreo problemă cu treaba asta?

— Nu! Byron ridică mâinile. Lexi, e o idee foarte bună. Mă cântăreşte din priviri, continuând să zâmbească sarcastic, apoi ţâţâie din buze de parcă şi-ar aminti ceva. Apropo. Înainte să plec, să nu uit să-ţi spun, există o singură problemă pe care ţi-am lăsat-o s-o tranşezi tu, în calitate de director al departamentului. Aşa mi s-a părut normal.

În fine. Şi-a adus aminte că sunt şefa lui.

— A, da? Îmi ridic bărbia. Ce anume?

— Am primit un e-mail din partea conducerii, referitor la faptul că lumea îşi cam ia anumite libertăţi cu orele de masă. Bagă mâna în buzunar şi scoate o bucată de hârtie. SJ vrea ca toţi directorii să tragă un perdaf angajaţilor lor. Byron ridică din sprâncene, nevinovat. Crezi că pot să-ţi las ţie asta în grijă?

Ce nemernic. *Ce nemernic.*

Mă plimb nervoasă prin birou, cu cafeaua în mână şi nişte nervi îngrozitori la stomac. N-am frecat nimănui ridichea până acum. Ca să nu mai zic unui întreg departament. Ca să nu mai zic, în timp ce încerc să dovedesc că sunt o fire prietenoasă şi nu sunt câtuşi de puţin o şefă-oafă-diabolică.

Îmi arunc iar ochii pe e-mailul printat, de la Natasha, asistenta personală a lui Simon Johnson.

Dragi colegi. A ajuns la urechile lui Simon că personalul firmei noastre a cam început să depăşească intervalul pentru masa de prânz. Acest lucru este inacceptabil. V-ar fi recunoscător dacă aţi putea pune la punct această situaţie cât de repede, instituind cât mai rapid un control mai strict.

Mersi.

Natasha

OK. Ideea e că nu zice textual să „le frecaţi bine ridichea angajaţilor voştri". Nu trebuie să fiu agresivă sau ceva de genul ăsta. Pot să spun limpede ce am de spus şi pe un ton amical.

Poate că n-ar strica s-o dau chiar un pic pe glumă! O să încep cu „Hei, dragii mei! Vă ajung orele de masă?". O să-mi dau ochii peste cap, ca să ştie precis că a fost o ironie şi toată lumea o să râdă, iar cineva va spune „E vreo problemă, Lexi?". La care eu o să zâmbesc cu o uşoară tristeţe şi am să zic „Nu e vorba de mine, ci de scorţoşii ăştia de sus. Aşa că haideţi să încercăm şi data viitoare să ne întoarcem la program la timp, de acord?". Şi câteva persoane vor

încuviința, ca pentru a spune „e corect". Și cu asta basta.

Da. Sună foarte bine. Trag aer în piept adânc, împăturesc hârtia și o bag bine în buzunar, după care ies din birou și intru în hala de birouri de la Pardoseli.

Aici, lumea pălăvrăgește și vorbește la telefon în voie. Câteva clipe, nu mă observă nimeni. Apoi, Fi ridică privirea și-i dă un ghiont lui Carolyn, care îi face semn unei fete pe care n-o recunosc, care pune imediat capăt conversației telefonice. Receptoarele din hală sunt puse în furcă rând pe rând, lumea ridică ochii din computere, iar scaunele se răsucesc ergonomic, până când, într-un final, întreaga asistență amuțește.

— Bună ziua tuturor! zic, cu o senzație ciudată de mâncărime pe față. Ăă... îhm... ce mai faceți? Cum merge?

Nu-mi răspunde nimeni, nimeni nu face nici cel mai mic semn că mi-a înregistrat vorbele. Se mulțumesc doar să mă fixeze cu toții, cu aceeași expresie mută, gen hai-odată-zi-ce-ai-de-spus-și-cară-te.

— În fine! Mă străduiesc să-mi iau un ton cât pot de vesel. Voiam doar să vă spun... Vă sunt de ajuns orele de masă?

— Poftim? Fata de la biroul meu mă privește blanc. Avem voie să le prelungim?

— Nu! zic iute. Vreau să spun... și așa stați *prea mult.*

— Mie mi se par în regulă. Ridică din umeri. O oră îți ajunge, dacă te grăbești un pic, să faci un pic de shopping.

— Mda, e de acord o altă fată. Ai timp cât să ajungi până la Kings Road și înapoi.

OK, văd că nu prea reuşesc să-mi transmit cum trebuie mesajul. Iar acum, două fete din colţ au început iar să vorbească.

— Toată lumea, fiţi atenţi la mine! Vă rog! Fără voia mea, vocea mi-a devenit stridentă. Trebuie să vă spun ceva. Legat de orele de masă. Unele persoane din firmă... îhm... adică, nu vreau să spun neapărat unii dintre *voi*...

— Lexi, spune Carolyn răspicat. Ce naiba tot spui aici? Fi şi Debs explodează de râs şi eu mă colorez la faţă instantaneu.

— Uite ce e, oameni buni. Încerc să-mi păstrez cumpătul. E un lucru serios.

— Seriosssssss, mă îngână cineva, şi lumea începe să chicotească. E sssseriosssssss.

— Foarte amuzant! Încerc să zâmbesc. Dar ascultaţi, serios...

— Sssseriosssssss...

Acum toată lumea din încăpere a început să sâsâie sau să râdă sau ambele. Toate chipurile s-au animat brusc; toată lumea savurează gluma, în afară de mine. Din senin, pe lângă urechea mea trece razant un avion de hârtie, care aterizează pe podea. Tresar şocată şi toţi cei prezenţi izbucnesc în hohote uriaşe de râs.

— OK, uite care-i treaba, nu mai întârziaţi atâta peste orele de masă, OK? zic disperată.

Nu mă ascultă nimeni. Un alt avion de hârtie mă loveşte în nas, urmat de o gumă de şters. Fără să vreau, ochii mi se umplu de lacrimi.

— În fine. Mai vorbim! reuşesc să îngaim. Mulţumesc pentru... că vă străduiţi atât de mult. În hohote de râs, le întorc spatele şi ies cu paşi împleticiţi din birou. Pornesc, ca în transă, spre toaleta femeilor, trecând pe lângă Dana.

— Te duci la toaletă, Lexi? spune mirată în timp ce eu merg ca pe pilot automat. Ştii, ai cheia de la toaleta directorilor! Mult mai drăguţă!

— E OK şi asta. Mă sforţez să-i zâmbesc. Serios.

Mă duc ţintă spre cabina cea mai din fund, trântesc uşa cu putere şi mă prăbuşesc pe vasul de toaletă cu capul în mâini, simţind tensiunea prin tot corpul. A fost cea mai umilitoare experienţă din viaţa mea.

Cu excepţia episodului cu costumul de baie.

De ce-oi fi vrut eu să fiu şefă? *De ce?* Singurul lucru cu care te alegi e că-ţi pierzi prietenii şi trebuie să freci ridichea tuturor şi te trezeşti că te sâsâie lumea. Şi pentru ce? Ca să ai o canapea în birou? O carte de vizită mai şmecheră?

În cele din urmă, ridic capul obosită şi mă trezesc uitându-mă pe spatele uşii de la cabina de WC, acoperită, ca de obicei, cu graffiti. Întotdeauna am folosit uşa asta drept panou de schimbat mesaje, pentru a ne defula, a glumi sau pur şi simplu pentru conversaţii tembele. Când se umple până la refuz, cineva o curăţă şi o luăm iar de la capăt. Femeile de serviciu n-au zis niciodată nimic şi directorii nu vin niciodată aici – aşa că suntem în siguranţă.

Cobor cu privirea pe mesaje, zâmbind la vederea unui banc cam porcos despre Simon Johnson, când îmi atrage atenţia un mesaj proaspăt, scris cu markerul albastru. E scrisul lui Debs şi citesc: „S-a întors Cobra".

Iar dedesubt, cu un pix, cu litere mai mici: „Nu te teme, i-am scuipat în cafea".

N-am decât o singură ieşire din situaţia asta. Şi anume să mă îmbăt rău, rău, *rău de tot*. O oră

mai târziu, sunt prăbușită pe scaunul barului de la hotelul Bathgate, aflat imediat după colț, și-mi termin cel de-al treilea Mojito. Deja văd lumea destul de în ceață – dar nu mă deranjează absolut deloc. Din punctul meu de vedere, cu cât mai în ceață, cu atât mai bine. Atâta timp cât îmi pot menține echilibrul pe scaunul ăsta înalt de bar.

— Bună! Ridic o mână pentru a-i atrage atenția barmanului. Încă unul, vă rog.

Barmanul ridică vag din sprâncene spre mine, apoi zice:

— Sigur.

Îl privesc ușor înciudată cum scoate lichiorul de mentă. Nu mă întreabă *de ce* mai vreau încă unul? N-are de gând să-mi împărtășească acolo, un dram din proverbiala înțelepciune a barmanilor?

Pune cocteilul pe un suport de pahare și adaugă un castronel cu alune, pe care îl împing deoparte, cu dispreț. Nu vreau nimic care să-mi oprească circuitul direct al alcoolului. Vreau să-l simt direct în sânge.

— Mai doriți ceva? O gustare, poate?

Îmi arată spre un meniu minuscul, însă eu îl ignor și iau o gură mare de Mojito. E rece, pișcă la limbă, are aromă de lămâie și e absolut perfect.

— Ție ți se pare că arăt ca o scorpie? zic ridicând privirea. Te întreb pe bune.

— Nu. Barmanul zâmbește.

— Ei bine, se pare că sunt. Iau altă gură mare de Mojito. Așa spun toate prietenele mele.

— Halal prietene.

— Eram prietene bune. Îmi las cocteilul jos și-l fixez posomorâtă. Nu știu cum de a luat-o viața mea pe panta asta, așa de aiurea.

Articulez cuvintele căznit, ca un om eat, îmi dau seama chiar şi eu.

— Aşa spun toţi. Un tip aşezat la capătul opus al tejghelei ridică ochii din *Evening Standard*. Are accent americănesc şi părul negru, cu un început de chelie. Nimeni nu ştie unde s-a produs cotitura.

— Nu, dar eu *chiar* nu ştiu. Ridic teatral un deget. Am un accident de maşină... şi bum! Mă trezesc prizonieră în corpul unei scorpii.

— Dacă mă întrebi pe mine, eşti prizonieră în corpul unei fete a-ntâia. Americanul se insinuează încet pe scaunul de lângă mine, cu un zâmbet pe chip. În locul tău, aş fi foarte mulţumită cu aşa un trup.

Mă holbez la el perplexă preţ de o clipă, apoi îmi pică fisa.

— A! *Flirtezi* cu mine! Scuze. Dar sunt deja măritată. Cu un tip. Soţul meu. Ridic mâna stângă, îmi localizez cu chiu, cu vai verigheta şi i-o arăt. Vezi? Măritată. Rămân o secundă pe gânduri. Şi, după câte se pare, am şi un amant.

Aud un hohot înăbuşit de râs, din direcţia barmanului. Ridic ochii suspicioasă, însă îl văd extrem de serios. Iau încă o înghiţitură din băutură şi simt alcoolul făcându-şi efectul şi dansându-mi în creier. Îmi ţiuie urechile şi încăperea pare că începe să se învârtească.

Ceea ce e un lucru bun. De-aia există încăperile, ca să se învârtească.

— Ştii, nu beau ca să uit, zic ca să zic ceva către barman. Eu deja am uitat totul. Ultima mea replică mi se pare, brusc, extrem de amuzantă. Încep să chicotesc fără să mă mai pot opri. Pac, o lovitură în cap – şi am uitat totul.

Mă ţin cu mâinile de stomac, am lacrimi în ochi. Am uitat până şi faptul că am un soţ. Dar am!

— Îhâm. Barmanul şi americanul schimbă priviri între ei.

— Şi mi s-a spus că nu există tratament pentru ce am eu. Dar ştiţi, medicii se mai şi înşală, nu? Fac apel către cei din bar. Vreo câteva persoane au ciulit deja urechile şi doi dintre ei încuviinţează.

— Medicii se înşală întotdeauna, spune americanul emfatic. Sunt nişte nemernici cu toţii.

— Exact! Mă răsucesc pe scaun spre el. Câtă dreptate ai! OK. Iau o gură mare de Mojito, după care mă întorc din nou către barman. Pot să-ţi cer o mică favoare? Eşti drăguţ să iei shakerul ăla de cocteil şi să-mi dai una tare în cap cu el? Mi-au zis că n-are sens, dar ce ştiu ei?

Barmanul zâmbeşte, de parcă ar crede că glumesc.

— Bine. Oftez nerăbdătoare. Va trebui s-o fac eu atunci. Înainte să apuce să mă oprească, înşfac shakerul de cocteil şi-mi trag una zdravănă cu el în frunte. Au! Scap shakerul şi mă apuc cu ambele mâini de cap. Au! M-a durut!

— Ai văzut? aud pe cineva exclamând în spatele meu. E dusă rău!

— Eşti bine, domnişoară? Barmanul pare alarmat. Vrei să-ţi chem o a...

— Stai! Ridic o mână. Rămân preţ de câteva clipe demnă, total nemişcată, aşteptând ca creierul să-mi fie inundat de amintiri. Apoi mă las pradă dezamăgirii. N-a mers. Nu mi-am amintit nici măcar un amănunt. Ce porcărie.

— Eu unul i-aş da o cafea tare şi neagră, îl aud pe american zicându-i în şoaptă barmanului.

Ce tupeu pe capul lui! Nu vreau nici o cafea. Tocmai vreau să-i spun asta, când începe să-mi bipăie telefonul. După o mică luptă cu fermoarul genţii, reuşesc să-mi scot mobilul – şi e un SMS de la Eric.

Bună, sunt în drum spre casă. E.

— E de la soţul meu, îi aduc la cunoştinţă barmanului în timp ce-mi bag telefonul la loc în geantă. Ştii, ştie să conducă o barcă cu motor.

— Mă bucur, spune barmanul politicos.

— Da. Să ştii că nu te mint. Încuviinţez cu putere, de vreo şapte ori. E super. E cea mai perfectă, cea mai desăvârşită căsnicie... Rămân o secundă pe gânduri. Doar că încă n-am făcut niciodată sex.

— N-aţi făcut niciodată sex? repetă după mine americanul, uluit.

— Ei, am făcut, *înainte*, iau o gură de Mojito şi mă aplec spre el confidenţial, doar că nu-mi aduc deloc aminte.

— Chiar aşa de bine a fost, hm? Individul începe să râdă. Te-a dat complet peste cap, hâm?

M-a dat complet peste cap. Vorbele lui îmi pâlpâie în minte asemeni unui neon puternic. *M-a dat complet peste cap.*

— Ştii ceva? zic tărăgănat. Poate că nu-ţi dai seama. Dar e foarte sem... semfinicativ... semnificativ ce-ai zis tu.

Nu sunt sigură că respectivul cuvânt mi-a ieşit cum trebuie. Însă *eu* ştiu la ce mă refer. Poate că, dacă fac sex, gaura asta neagră din creierul meu o să explodeze şi-o să mi-l elibereze. Poate că asta e ce-mi trebuie! Poate că Amy e cea care a avut dreptate tot timpul, e cea mai bună terapie, una naturală.

— Mă duc s-o fac. Îmi izbesc paharul de tejghea. Mă duc să fac sex cu soţul meu!

— Aşa, fata mea! spune americanul râzând. Distracţie plăcută.

O să fac sex cu Eric. Am o misiune clară. În drumul spre casă cu taxiul sunt deja înfierbântată la acest gând. În clipa în care intru în casă, sar pe el. Şi o să facem un sex de vis, o să-mi ia foc creierii şi, brusc, totul se va limpezi.

Singura chichiţă care mă deranjează un pic e că nu am manualul cuplului la mine. Şi nu-mi amintesc pe dinafară *ordinea exactă* a acţiunilor pe care trebuie să le parcurg la preludiu.

Închid ochii, încercând să-mi ignor ameţeala şi să recapitulez cât mai exact cele scrise de Eric. Parcă era ceva în sensul acelor de ceasornic. Şi altceva care se făcea cu „mângâieri blânde, apoi tot mai intense, cu vârful limbii". Coapse? Piept? Trebuia să fi memorat eu astea. Sau să mi le fi scris pe un bileţel, pe care să-l lipesc în spatele patului.

OK. Cred că ştiu. Întâi fesele, pe urmă partea interioară a coapselor *şi abia pe urmă* scrotul...

— Poftim? face taximetristul.

Hait. Nu mi-am dat seama că vorbeam cu voce tare.

— Nimic! zic repede.

Şi mai era şi ceva cu lobul urechii, îmi amintesc subit. Poate că *aici* era treaba cu mângâierile intense cu vârful limbii. Oricum, nu contează. Ce nu-mi mai amintesc inventez. Vreau să zic, doar nu suntem un cuplu de-ăla plictisit, intrat în rutină, şi nu facem *exact aceleaşi lucruri* de fiecare dată, nu?

Sau da?

Mă trece un fior de neliniște, pe care îl ignor. O să fie super. Plus că am niște chiloței fenomenali pe mine. De mătase, asortați cu sutienul, și tot ce vrei. Nu mai am *în toată* casa nici o pereche de chiloți ponosiți.

Oprim în fața blocului și plătesc șoferul. În timp ce urc cu liftul, îmi scot guma pe care am mestecat-o ca să-mi împrospătez respirația și-mi deschei câțiva năsturași.

Prea mult. Mi se vede sutienul.

Mi-i închei la loc, intru în apartament și strig „Eric!".

Nu primesc nici un răspuns, așa că pornesc spre birou. Sinceră să fiu, sunt cam pilită. Mă clatin pe tocuri, iar pereții au devenit fluizi în fața ochilor mei. Mai bine nu-ncercăm s-o facem în picioare.

Ajung la ușa biroului și mă uit câteva secunde la Eric, care lucrează la computerul lui. Pe ecran văd broșura pentru „Blue 42", noua lui clădire. Petrecerea de inaugurare e în câteva zile și el se pregătește intens, zi lumină, pentru prezentare.

OK, ce ar trebui el să facă acum e să simtă tensiunea sexuală din încăpere, să se întoarcă și să mă vadă. Însă el n-o face.

— Eric, zic cu cea mai răgușită și senzuală voce de care sunt în stare, însă el continuă să mă ignore. Și, brusc, îmi dau seama că are căști la urechi. Eric! țip și el se întoarce în fine spre mine. Își dă jos căștile și zâmbește.

— Bună. Ai avut o zi bună?

— Eric... fă dragoste cu mine. Îmi trec o mână prin păr. Hai s-o facem. Fă-mă să-mi explodeze creierii.

El se uită la mine preţ de câteva secunde.

— Scumpa mea, ai băut ceva?

— Poate că da, am băut vreo două cocteiluri. Sau trei. Încuviinţez, apoi mă apuc de tocul uşii, pentru echilibru. Ideea e că ele m-au făcut să-mi dau seama ce vreau. Ce-mi *trebuie*. Sex.

— Oooo... key. Eric ridică din sprâncene. Poate c-ar trebui să stai să-ţi treacă aburii beţiei, să mănânci ceva. Ne-a făcut Gianna tocăniţă de fructe de mare, o nebunie...

— Nu vreau nici o tocăniţă de fructe de mare! Îmi vine să bat din picior ca un copil. Trebuie *s-o facem*! E singura cale de a-mi aminti!

Ce-i cu el? Mă aşteptam să sară pe mine, însă el se mulţumeşte să se frece pe frunte cu dosul pumnului.

— Lexi, nu vreau să faci ceva pripit. E o decizie foarte importantă. Doctorul de la spital a zis că trebuie să te lăsăm să faci doar ce ţi se pare confortabil, s-o luăm încet...

— Foarte bine, mă simt confortabil cu ideea de a o face chiar acum. Îmi mai desfac doi nasturi, dezvelindu-mi sutienul La Perla decoltat, cu balene. *Dumnezeule*, ce ca lumea îmi arată sânii în el.

Vreau să zic, aşa şi trebuie, la şaizeci de lire.

— Haide. Îmi ridic bărbia provocator. Sunt nevasta ta.

Îl văd pe Eric cugetând la greu în timp ce mă priveşte.

— Păi... OK! Închide documentul, apoi computerul, după care vine la mine, îşi pune braţele în jurul meu şi începe să mă sărute. Şi e... drăguţ.

Chiar e. E... plăcut.

Gura îi e destul de moale, am remarcat asta și înainte. E destul de straniu pentru un bărbat. Vreau să zic, nu e chiar *nesexy*, dar...

— E bine, îți place? aud glasul lui Eric în ureche.

— Da! îi răspund șoptit.

— Ne ducem în dormitor?

— OK!

Eric mă conduce afară din birou și îl urmez, clătinându-mă ușor pe tocuri. Situația mi se pare un pic prea ciudat de oficială, de parcă m-ar conduce la un interviu pentru un post.

Ajunși în dormitor, ne reluăm sărutatul. Eric pare foarte absorbit, însă eu n-am nici cea mai mică idee ce-ar trebui să fac acum. Zăresc manualul cuplului pe divan și mă întreb dac-aș putea oare să arunc o ocheadă rapidă la *Preludiu*, folosindu-mă de degetul de la picior. Mi-e teamă doar să nu mă vadă Eric.

Acum mă trage spre pat. Trebuie să fac și eu ceva. Dar ce? Ala-bala-portocala... Nu. Termină. O să încep cu... pieptul. Descheie-i cămașa. Mângâie-l învăluitor. În sensul acelor de ceasornic.

Are un trunchi perfect. Ce-i al lui, e-al lui. Ferm, cu mușchi frumos formați, de la ora pe care o petrece la sală zilnic.

— Ți-e bine când îți ating sânul? murmură în timp ce începe să-mi desfacă sutienul.

— Cred că da, îi răspund și eu murmurat.

De ce mă strânge? Parc-ar cumpăra fructe de la piață. Dacă o ține așa, mă-nvinețește toată.

Ei, hai. Nu mai fi și tu așa de pricinoasă. E minunat. Am un soț de vis, cu un trup de vis, suntem în pat și...

Au. Ăla a fost *sfârcul* meu.

— Îmi pare rău, şopteşte Eric. Scumpa mea, ţi-e bine dacă te ating pe pântec?

— Ăă... cred că da!

De ce m-a întrebat asta? De ce m-aş simţi bine când mă atinge pe sân, dar nu şi pe burtă? Nu are nici un sens. Şi, sinceră să fiu, nu ştiu dacă „bine" e cuvântul potrivit. Toate astea sunt un pic suprarealiste. Ne mişcăm şi gâfâim şi facem totul ca la carte, însă eu nu simt că *ajungem* nicăieri.

Îi simt răsuflarea fierbinte în ceafă. Cred că e momentul să fac altceva. Să trec la fese, poate, sau... A, da. Din felul în care se mişcă mâinile lui Eric, se vede treaba c-am sărit direct la etapa cu interiorul coapselor.

— Eşti fierbinte, spune precipitat. Doamne, ce fierbinte eşti. Arzi toată.

Nu-mi vine să cred! Din „fierbinte" şi sinonimele aferente nu mă scoate. Ar trebui să facă sex cu Debs.

O. Nu. Sigur că n-ar trebui să facă sex cu Debs. Şterge gândul ăsta.

Şi, fără veste, îmi dau seama că am rămas cu vreo trei paşi în urmă la preludiu, ca să nu mai zic c-am uitat cu totul să emit vorbe plăcute auzului masculin în timpul actului. Însă, după cât se pare, Eric nici n-a remarcat.

— Lexi, scumpa mea? murmură în urechea mea, cu respiraţia accelerată.

— Da? îi răspund în şoaptă, întrebându-mă dacă vrea să-mi zică „te iubesc".

— Crezi că ţi-e bine dacă-mi bag penisul în... Îh!

Înainte de a-mi da seama ce fac, îl împing de pe mine şi mă rostogolesc departe de el.

Hait. Nu voiam să-l împing chiar atât de tare.

— Ce s-a întâmplat? Eric se ridică în capul oaselor, alarmat. Lexi! Ce s-a întâmplat? Eşti OK? Ţi-ai amintit ceva?

— Nu. Îmi muşc buza. Îmi pare rău. Doar că, deodată, m-am simţit... îhm...

— Eram sigur. Eram sigur că grăbim prea tare lucrurile. Eric oftează şi-mi ia mâinile în ale lui. Lexi, vorbeşte-mi. De ce nu ţi-a fost bine? A fost din cauză că... ţi-ai amintit vreun lucru traumatizant, ceva neplăcut?

O, Doamne. Mă priveşte atât de sincer. Trebuie să mint.

Nu. Nu pot să mint. Căsnicia nu funcţionează decât dacă eşti sută la sută onest.

— Nu, n-a fost din cauza nici unei amintiri traumatice, zic în cele din urmă, cu ochii la cuvertura din spatele lui. Ci din cauză că ai rostit cuvântul „penis".

— Penis? Eric pare de-a dreptul perplex. Ce-are cuvântul penis?

— Păi... ştii şi tu. Nu e foarte sexy. Când îl spui.

Eric se reazemă de tăblia patului, iar pe frunte îi apar cute de îngrijorare.

— Mie „penis" mi se pare sexy, spune într-un final.

— A, bine! mă repliez şi eu repede. Adică, evident că e un cuvânt *destul de* sexy...

Cum e posibil ca acest cuvânt, penis, să i se pară sexy?

— Mă rog. Nu e doar asta. Schimb repede subiectul. Ci şi de cum mă întrebai, la fiecare două secunde, dacă mi-e bine aşa sau altfel. Asta a făcut lucrurile un pic... mult prea oficiale. Nu crezi?

— Am încercat şi eu să fiu cât de plin de tact am putut, spune Eric ţâfnos. E o situaţie destul de aiurea pentru amândoi. Îmi întoarce spatele şi începe să-şi tragă cămaşa pe el, cu gesturi nervoase.

— Ştiu! zic iute. Şi apreciez asta, pe cuvânt. Îi pun o mână pe umăr. Dar poate că n-ar fi rău să încercăm să fim mai relaxaţi. Să fim mai... spontani?

Eric rămâne un moment tăcut, de parcă mi-ar cântări spusele.

— Deci... diseară vrei să dorm aici? zice într-un final.

— A! Fără voia mea, mă încearcă un sentiment de dezgust.

Ce-i cu mine? Eric e soţul meu. Acum o secundă, eram călare pe el şi voiam să facem sex. Dar totuşi, să doarmă aici cu mine mi se pare... mult prea intim.

— Poate c-ar fi bine să mai amânăm un pic. Îmi pare rău, doar că...

— Bine. Înţeleg. Se ridică, fără să mă privească. Cred că mă duc să fac un duş.

— OK.

Rămasă singură, mă prăbuşesc pe perne. Super. N-am făcut sex. Nu mi-am amintit nimic. Misiunea mea a eşuat lamentabil.

Mie „penis" mi se pare sexy.

Mă apucă un chef nebun de râs şi-mi acopăr gura cu mâna, să nu cumva să mă audă. Telefonul de lângă pat începe să sune, însă prima mea reacţie e să nu răspund – probabil e pentru Eric. După care îmi dau seama că e la duş. Mă întind şi ridic receptorul de ultimă generaţie Bang and Olufsen.

— Alo?

— Bună, aud un glas sec, familiar. Sunt Jon.

— *Jon?*

Mă străbate un fior subit de fierbinţeală. Eric nu se vede nicăieri, dar chiar şi aşa pornesc ca o săgeată spre baia alăturată cu telefonul, închid uşa şi o încui.

— Eşti nebun? mă răstesc la el în şoaptă, furioasă. De ce suni aici? E foarte riscant! Dacă răspundea Eric?

— Păi chiar mă aşteptam să fie Eric. Jon pare uşor bulversat. Trebuie să vorbesc cu el.

— A. Amuţesc, cu o revelaţie subită. Doamne, ce *proastă* sunt. A... OK. În încercarea de a redresa situaţia, îmi iau un ton oficial, de nevastă. Sigur că da, Jon, ţi-l dau imediat...

— Dar vreau neapărat să vorbesc şi cu tine, chiar mai mult decât ţin să vorbesc cu el, mi-o taie Jon. Trebuie să ne întâlnim. Trebuie să vorbim.

— Nu se poate! Trebuie să încetezi cu povestea asta. Cu toată... insistenţa asta a ta de a discuta. La telefon. Şi pe viu.

— Lexi, eşti cumva pilită? zice Jon.

— Nu. Mă uit în oglindă şi-mi zăresc ochii injectaţi. OK... poate că sunt, un pic.

La celălalt capăt al firului, se aude un icnet înfundat. Ce face, *râde*?

— Te iubesc, zice.

— Nici măcar nu mă cunoşti.

— O iubesc pe fata... care ai fost. Care eşti.

— O iubeşti pe Cobra din mine? îi răspund tăioasă. O iubeşti pe oafa diabolică? Ei bine, atunci, băiete, trebuie să-ţi spun că-ţi lipseşte o doagă.

— Nu eşti nici o oafă diabolică. Acum râde de mine, pe faţă.

— Asta pare să creadă toată lumea că sunt. Că am fost. Mă rog.

— Erai nefericită. Şi ai făcut nişte greşeli destul de mari. Dar n-ai fost niciodată o oafă.

De sub valul de aburealâ, absorb cu lăcomie fiecare cuvânt al lui. Parcă m-ar da cu o alifie calmantă pe o rană deschisă. Vreau să aud mai mult.

— Ce... Înghit în sec. Ce fel de greşeli?

— Îţi spun când ne vedem. O să-ţi spun tot ce vrei să ştii, Lexi. Mi-a fost atât de dor de tine...

Pe neaşteptate, tonul lui intim şi familiar mă face să mă simt aiurea. Iată-mă, în baia personală, întreţinându-mă în şoaptă cu un tip pe care nu-l cunosc. În ce naiba sunt pe cale de a mă băga singură?

— Stai. Pur şi simplu... stai! vorbesc peste el. Trebuie să... mă gândesc.

Mă plimb nervoasă până în colţul opus al camerei, băgându-mi mâinile prin păr, încercând să las raţiunea să preia controlul asupra creierului meu ameţit. Ne-am putea întâlni, am putea vorbi...

Nu. *Nu*. Nu pot să mă văd cu cineva pe la spatele lui Eric. Vreau ca această căsnicie a mea să funcţioneze.

— Tocmai am făcut sex cu Eric! zic sfidătoare.

Nici măcar nu ştiu de ce am zis asta.

La capătul firului se lasă tăcerea şi mă întreb dacă Jon s-o fi ofuscat sau mi-a închis. Mă rog, dacă a făcut-o, e un lucru *bun*.

— Şi de ce-mi spui asta? îi aud glasul.

— Cum de ce? Asta schimbă total situaţia, nu?

— Nu înţeleg. Crezi că, dacă ai făcut sex cu Eric, nu te mai iubesc?

— Păi... nu ştiu. Poate că da.

— Sau crezi că faptul că ai făcut sex cu Eric demonstrează în vreun fel că-l iubeşti? continuă el netulburat.

— Nu ştiu! zic iar, zgândărită.

Nici măcar n-ar trebui să am conversaţia asta. Ar trebui să ies din baie chiar în momentul ăsta, să ridic telefonul şi să strig „Dragule? Te caută Jon la telefon". Însă ceva mă ţine în baia asta, cu receptorul lipit de ureche.

— M-am gândit că poate mă ajută să-mi recapăt memoria, zic în cele din urmă, aşezându-mă pe marginea căzii. Mă gândesc întruna că poate memoria mea e acolo, încuiată bine şi că, dacă aş putea să rup cumva lacătul... e atât de frustrant...

— Povesteşte-mi, spune Jon uşor amuzat, şi mi-l închipui instantaneu cum stă în picioare, în jeanşi şi tricoul lui gri, cum se strâmbă aşa cum face el, ţinându-şi telefonul cu o mână, cum cealaltă mână îi e îndoită, cu cotul în spatele capului, lăsând să i se vadă subraţul...

Imaginea e atât de vie încât clipesc de câteva ori în gol.

— Deci cum a fost? Sexul. Tonul lui s-a schimbat, e mai lejer.

— A fost... Îmi dreg glasul. Ştii şi tu. Sex. Ştii şi tu ce-i aia să faci sex.

— Ştiu ce-i aia să faci sex, e de acord el. La fel de bine cum ştiu şi cum e să faci sex cu Eric. E priceput... grijuliu... are o imaginaţie debordantă...

— Încetează! Faci ca toate astea să pară defecte, nu calităţi...

— Trebuie să ne întâlnim, mă întrerupe Jon. Vorbesc serios.

— Nu putem.

Simt cum mă străbate un cutremur puternic, adânc înăuntrul meu. Ca şi cum ar trebui să merg pe marginea unei prăpăstii. Ca şi cum trebuie neapărat să-mi cumpănesc cu atenţie fiecare pas.

— Mi-e atât de dor de tine. Vocea îi e mai blândă, mai gravă. Lexi, n-ai idee ce dor îmi e de tine, mă doare sufletul să nu fiu cu tine...

Mi s-a umezit palma cu care ţin telefonul. Nu-l mai pot asculta. Mă tulbură, mă dă complet peste cap. Fiindcă, dacă ar fi adevărat, dacă tot ce spune ar fi adevărat...

— Uite ce e, trebuie să te las acum, spun grăbită. Ţi-l dau pe Eric.

Clătinându-mă pe picioare, descui uşa băii şi ies, ţinând telefonul departe de mine, de parcă ar fi contaminat.

— Lexi, stai. Îi aud vocea strigând din receptor, însă o ignor.

— Eric! strig veselă apropiindu-mă de uşa lui, iar el iese, înfăşurat în prosop. Dragul meu! Te caută Jon. Jon, arhitectul.

13

Am încercat. Am încercat din răsputeri. Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să demonstrez angajaţilor mei că nu sunt o oafă nenorocită.

Am pus pe perete un afiş cu idei despre o petrecere cu temă distractivă – însă nimeni n-a venit cu nici o propunere. Am pus flori pe pervazuri, însă nimeni n-a pomenit nici măcar în trecere de ele. Azi am adus cu mine un coş uriaş cu brioşe cu afine, vanilie şi ciocolată şi le-am pus pe xerox, împreună cu un bilet pe care scria „De la Lexi – să-şi ia fiecare!!!".

Cu câteva minute în urmă, am făcut o tură prin departament şi brioşele erau intacte, aşa cum le-am pus. Dar n-are nimic, e încă devreme. Mă mai duc să verific peste zece minute.

Dau foaia din dosarul pe care-l citesc, apoi clichez pe un document de pe ecran. Citesc simultan, şi de pe hârtii, şi fişierele din computer, încerc să stabilesc între ele conexiuni care să mă ajute să pricep. Fără să vreau, scot un căscat uriaş şi îmi las capul pe birou. Am creierii varză, ăsta-i adevărul. În fiecare dimineaţă vin la ora şapte, doar ca să reuşesc să mai trec în revistă o parte din muntele ăsta de hârţoage. Am ochii roşii de la atâta citit neîntrerupt.

Am fost la un pas de a nu mă mai întoarce niciodată aici. A doua zi după cea în care Eric şi cu mine era cât pe-aci să facem sex, m-am trezit cu faţa lividă, cea mai cumplită migrenă şi absolut nici cea mai mică dorinţă de a mă mai duce vreodată la serviciu, în viaţa mea. Am intrat cu paşi clătinaţi în bucătărie, mi-am făcut o cană de ceai cu trei linguri de zahăr, m-am aşezat şi am scris pe o foaie de hârtie, strâmbându-mă la fiecare mişcare:

OPŢIUNI
1. Să mă dau bătută.
2. Să nu mă dau bătută.

Am stat mult timp aşa, cu ochii la aceste cuvinte. Apoi, într-un final, am tăiat cu o linie varianta *Să mă dau bătută.*

Problema, atunci când te dai bătut, e că nu vei şti niciodată. Nu vei şti dacă ai fi putut sau nu să faci respectivul lucru. Iar eu m-am săturat până peste cap să fie atât de multe lucruri pe care să nu le ştiu despre viaţa mea. Aşa că iată-mă, în biroul meu, citind tot ce am găsit despre prognoza evoluţiei costurilor de producere a fibrelor de mochetă, din 2005. Pentru că nu se ştie, dacă e important?

Nu. Haida de. N-are cum să fie ceva important. Închid dosarul, mă ridic şi-mi scutur picioarele, apoi mă duc pe vârfuri până la uşă. O crăp puţin şi trag cu ochiul pe şest către hala de birouri. De unde sunt, se vede foarte bine coşul, prin geamul ferestrei. E intact.

Mă simt total zdrobită. Unde am greşit? De ce nu se serveşte nimeni? Poate ar fi bine să fiu mai explicită, să le spun foarte clar că poate să ia oricine. Ies din birou şi intru în hală.

— Bună! zic veselă. Am vrut doar să vă spun că brioşele astea sunt de la mine pentru voi. Sunt luate direct de la brutărie, azi-dimineaţă. Aşa că... îndrăzniţi! Serviţi-vă!

Nu primesc nici un răspuns. Nimeni nu dă nici cel mai mic semn că m-ar fi auzit. Oare m-am făcut brusc invizibilă?

— În fine. Mă sforţez să zâmbesc. Poftă bună! Mă răsucesc pe călcâie şi ies.

Eu am făcut ce-aveam de făcut. Dacă vor brioşe, bine. Dacă nu le vor, iarăşi bine. Am încheiat subiectul. Chiar nu-mi pasă, oricum ar fi. Mă aşez la birou, deschid un raport financiar recent şi-mi cobor degetul pe coloanele importante. Câteva clipe mai târziu, mă las mai bine în spătar şi mă frec la ochi cu pumnii. Cifrele astea nu fac decât să-mi confirme ceea ce ştiu deja; departamentul meu nu merge deloc cum trebuie.

Anul trecut, vânzările au crescut un pic, dar încă sunt mult, mult mai mici decât ar trebui să fie. Dacă nu rezolvăm rapid situaţia, o să ajungem într-un mare impas. Ieri i-am spus despre asta lui Byron, care nu părea câtuşi de puţin stresat de situaţie. Cum poate să fie atât de blazat? Îmi notez pe un bileţel – „Să discut despre vânzări cu Byron". Apoi îmi las stiloul jos.

De ce nu-mi vor brioşele?

Azi-dimineaţă, când le-am cumpărat, eram foarte optimistă. Mi-am închipuit feţele tuturor luminându-se instantaneu la vederea lor şi lumea zicând „Ce frumos din partea ta, Lexi, mersi!". Însă acum sunt absolut la pământ. Înseamnă că mă urăsc cu toţii de moarte. Adică, trebuie să dispreţuieşti la maxim o persoană ca să-i refuzi brioşa, nu? Iar astea sunt nişte megabrioşe de

lux. Sunt proaspete şi durdulii, iar cele cu afine au chiar şi glazură de lămâie deasupra.

O vocişoară din mintea mea, glasul raţiunii, îmi spune s-o las baltă. Să uit de povestea asta. Pentru numele lui Dumnezeu, e doar un coş cu afine.

Însă nu pot. Nu pot să stau pur şi simplu aici şi să aştept. Sar din nou în picioare, ca pe arcuri, şi intru în hala de birouri. Coşul e la fel ca înainte, neatins. Angajaţii mei scriu la computere sau vorbesc la telefon, ignorându-ne, şi pe mine, şi brioşele.

— Deci! zic cu un ton pe care mi-l doresc detaşat. Nu vrea nimeni o brioşă? Sunt foarte bune!

— Brioşe? spune Fi în cele din urmă, încruntată. Eu nu văd nici o brioşă. Se uită în jurul ei în hală, jucând uimirea. Vede cineva vreo brioşă?

Toţi cei de faţă ridică pe rând din umeri, la fel de nedumeriţi.

— Vrei să zici brioşe englezeşti? Carolyn se uită în jur mirată. Sau franţuzeşti?

— Au brioşe şi la Starbucks. Pot să trimit pe cineva să-ţi cumpere, dacă vrei, spune Debs, abia stăpânindu-şi chicotele.

Ha ha. Foarte amuzant.

— Bine! zic, făcând eforturi să-mi ascund umilinţa. Dacă vreţi să vă purtaţi ca nişte copii, e problema voastră. Lăsaţi-o baltă. Încercam doar să fiu drăguţă.

Ies ca o vijelie, respirând precipitat. Le aud chicotele şi icnetele în urma mea, însă încerc să-mi blochez auzul. Trebuie să-mi păstrez demnitatea. Trebuie să fiu calmă, aşa cum trebuie să

fie o şefă. Nu trebuie să mă pun la mintea lor, nu trebuie să reacţionez...

O, Doamne. Nu mă pot abţine. Simt umilinţa şi mânia crescându-mi în suflet, asemeni unui vulcan. Cum pot să fie atât de răi?

— Ba, sinceră să fiu, nu e bine deloc. Năvălesc din nou în birou, cu faţa în flăcări. Uite ce e, mi-a luat mult timp şi mult efort să fac rost de brioşele astea, fiindcă m-am gândit că ar fi frumos să vi le ofer în dar şi voi vă faceţi că nici măcar nu le vedeţi...

— Îmi pare rău, Lexi. Fi mă priveşte alb, cu aerul că-şi cere scuze. Chiar nu ştiu despre ce vorbeşti.

Carolyn pufneşte în râs – şi ceva în mine plesneşte şi se rupe.

— *Despre asta vorbesc!* Înşfac o brioşă cu ciocolată şi i-o bag în ochi lui Fi, care se dă un pic înapoi. E o brioşă! E o nenorocită de brioşă! Foarte bine! Dacă voi nu le vreţi, am să le mănânc eu! Îmi bag brioşa în gură, iau o bucată şi încep s-o mestec furioasă, după care muşc iar din ea. Podeaua se umple de firimiturile care cad, însă nici că-mi pasă. De fapt, ştiţi ceva? Am să le mănânc eu pe toate! adaug. De ce nu? Apuc brioşa cu afine şi glazură şi o îndes toată în gură. Mmm, ce bună e!

— Lexi? Mă întorc şi simt că mi se taie picioarele. La uşa biroului se află Simon Johnson şi Byron.

Byron are o expresie de zici că mai are un pic şi leşină de încântare. Simon mă priveşte de parcă aş fi gorila aia dementă care aruncă cu mâncare peste tot, la grădina zoologică.

— Simon! rostesc înfundat, împroşcând în jur cu fărâmiţe de brioşă, îngrozită. Îhm... bună! Ce mai faci?

— Voiam doar să-ţi zic două cuvinte, dacă... ai timp? Simon ridică din sprâncene.

— Sigur că am! Îmi netezesc părul, făcând eforturi disperate să înghit ce am în gură. Vino la mine în birou.

Când trec de uşa de sticlă, îmi surprind reflexia în geam şi tresar când îmi văd ochii, roşii de oboseală. Şi părul îmi stă ca naiba, în toate direcţiile. Poate că ar fi trebuit să mi-l strâng. Ei, asta e, acum e prea târziu.

— Deci, Lexi, spune Simon după ce închid uşa şi trântesc brioşele pe jumătate mâncate pe birou. Tocmai am avut o şedinţă foarte productivă cu Byron despre 7 iunie. Sunt sigur că te-a ţinut la curent cu evoluţia situaţiei.

— Sigur, încuviinţez, încercând să-i las impresia că aş şti la ce se referă. Însă „7 iunie" nu înseamnă absolut nimic pentru mine. Se întâmplă ceva important atunci?

— Am fixat o şedinţă pentru hotărârea finală, pentru luni. Nu mai zic nimic acum, firește, discreţia e crucială... Simon tace şi fruntea i se umple de cute de îngrijorare. Ştiu că ai avut rezervele tale, Lexi. Cu toţii avem rezerve. Însă asta e singura noastră opţiune.

Ce tot spune aici? *Ce?*

— Păi, Simon, sunt sigur că o putem rezolva împreună, blufez, sperând cu disperare că n-o să-mi ceară să continui.

— Eşti o fată bună, Lexi. Ştiam eu c-o să te convingem până la urmă. Ridică iar vocea, care

acum pare mai veselă. Aşa, mai târziu mă văd cu James Garrison, tipul cel nou de la Southeys. Ce părere ai despre el?

Slavă Domnului. În fine, cineva de care am auzit.

— A, da, zic profi. Păi, din păcate, din câte am înţeles, cei de la Southeys nu sunt ce trebuie să fie, Simon. Va trebui să ne căutăm distribuitor în altă parte.

— Permite-mi să nu fiu de acord cu tine, Lexi, intervine Byron râzând. Southeys tocmai ne-au oferit un pachet cu discount şi servicii mai bune. Se întoarce către Simon. Săptămâna trecută am stat non-stop cu ei. James Garrison a schimbat complet locul. Am fost impresionat.

Îmi arde faţa. *Ce japiţă ordinară.*

— Nu eşti de acord cu Byron, Lexi? Simon se întoarce mirat spre mine. L-ai cunoscut pe James Garrison?

— Păi... îhm... nu, nu l-am cunoscut. Îmi dreg glasul. Sunt... sunt sigură c-ai dreptate, Byron.

M-a făcut să pic de proastă. Special.

Urmează o pauză îngrozitoare. Îl văd pe Simon cum mă priveşte, dezamăgit şi uşor mirat.

— Aşa, spune într-un final. Păi, eu ar cam trebui să plec acum. Mi-a părut bine să te văd, Lexi.

— Pa, Simon. Îl conduc afară din biroul meu, dându-mi silinţa să par încrezătoare şi directorială. Abia aştept să ne vedem iar, să mai vorbim. Poate luăm prânzul împreună odată...

— Hei, Lexi, spune Byron, arătând spre fundul meu. Vezi că ai ceva pe fustă.

Bâjbâi cu mâna şi mă trezesc epilându-mi de pe fustă un bileţel. Mă uit la el – şi simt că mi

se scufundă pământul sub picioare. Cineva a scris, cu marker roz:

Îmi place de Simon Johnson.

Nu mă pot uita la Simon Johnson. Simt că-mi explodează creierii.

Byron pufneşte în râs.

— Mai ai unul. Îşi dă capul pe spate, iar eu culeg, ca în transă, un al doilea bileţel.

Trage-mi-o, Simon!

— O glumă idioată! Mototolesc bileţelele disperată. Angajaţii noştri s-au gândit... să se amuze un pic...

Simon Johnson nu pare deloc amuzat.

— Aha, spune după o pauză. Mai vorbim, Lexi.

Se întoarce pe călcâie şi porneşte pe coridor, cu Byron. O clipă mai târziu, îl aud pe Byron zicând:

— Vezi, Simon, acum vezi? E absolut...

Rămân în picioare privindu-i cum se îndepărtează, încă tremurând de şoc. Asta a fost. Cariera mea a fost distrusă chiar înainte de a avea şansa să văd ce pot face. Mă întorc în biroul meu ca în transă şi mă prăbuşesc pe scaun. Jobul ăsta nu e pentru mine. Sunt varză. Byron m-a săpat mişeleşte. Nimeni nu-mi vrea brioşele.

La ultimul gând, mă străbate un val uriaş de durere – şi, apoi, fără voia mea, o lacrimă mi se prelinge pe obraz. Îmi îngrop faţa în braţe şi, câteva clipe mai târziu, plâng în hohote convulsive. Credeam că o să fie atât de bine. Credeam că o să fie amuzant şi incitant să fiu şefă. Nu mi-am dat seama niciodată... nu m-am gândit niciodată...

— Bună.

Gândurile îmi sunt întrerupte brusc de o voce şi, când ridic capul, o văd în faţa uşii pe Fi.

— A. Bună. Mă şterg grăbită la ochi. Scuze, tocmai...

— Eşti bine? zice stingherită.

— Da. Sunt bine. Caut un şerveţel în sertarul biroului şi-mi suflu nasul. Pot să te ajut cu ceva?

— Scuze pentru bileţele. Îşi muşcă buza. Nu ne-am gândit nici o clipă că e posibil să apară Simon. Voiam doar să râdem un pic.

— E-n regulă. Îmi tremură vocea. N-aveaţi de unde să ştiţi.

— Ce-a zis?

— L-a lăsat rece. Oftez. La fel de rece cum îl las şi eu, ce mai contează? Rup o bucată de brioşă de ciocolată, o bag în gură şi, imediat, mă simt mai bine. Preţ de o nanosecundă.

Fi se uită la mine siderată.

— Credeam că nu mai mănânci carbohidraţi, zice în cele din urmă.

— Mda. Parcă aş putea trăi vreodată fără ciocolată. Mai iau o gură uriaşă de brioşă. Femeile au nevoie de ciocolată. E un adevăr dovedit ştiinţific.

Se lasă tăcerea şi, când ridic ochii, o văd pe Fi încă fixându-mă nesigură.

— E aşa ciudat, zice. Parc-ai fi din nou Lexi cea de odinioară.

— Păi *chiar sunt* Lexi cea de odinioară. Mă simt brusc obosită că trebuie s-o explic din nou. Fi... imaginează-ţi că te-ai trezi mâine-dimineaţă şi ai afla că eşti în 2010. Şi ar trebui să te integrezi cumva în noua ta viaţă şi să fii o cu totul altă persoană. Ei bine, eu asta trăiesc. Tac, muşc iar din brioşă şi mă uit la ea câteva momente,

apoi o las iar jos. Şi eu n-o recunosc deloc pe această nouă persoană. Nu ştiu de ce e aşa cum e. Şi e, cum să-ţi spun... e greu.

Se lasă o tăcere lungă. Stau cu privirea aţintită asupra biroului, respirând precipitat, făcând brioşa bucăţele. Nu îndrăznesc să ridic ochii, de teamă ca Fi să nu zică iar ceva sarcastic sau să râdă de mine şi eu să izbucnesc din nou în plâns.

— Îmi pare rău, Lexi. Rosteşte aceste cuvinte atât de încet, încât abia dacă le aud. N-am... nu ne-am dat seama. Vreau să zic, nu *arăţi* schimbată...

— Ştiu. Îi surâd trist. Arăt ca o Barbie brunetă. Îmi ridic o şuviţă castanie şi o las să cadă. Când m-am văzut în oglindă, la spital, era să mor de şoc. Nu ştiam cine sunt.

— Uite ce e... Fi îşi muşcă buza şi se joacă absent cu brăţările. Îmi pare rău. De faza cu brioşele, de bileţele, de... tot. Ce-ar fi să vii să iei masa de prânz cu noi? Se apropie de birou, cu o expresie nerăbdătoare pe chip. Hai să o luăm de la zero.

— Ar fi frumos. Îi zâmbesc recunoscătoare. Doar că azi nu pot. La prânz mă văd cu Dave Ratatul.

— Cu Dave Ratatul? Pare atât de şocată că nu-mi pot reprima un hohot de râs. De ce te vezi cu el? Lexi, doar nu te gândeşti să...

— Nu! Sigur că nu! Încerc doar să-mi dau seama ce s-a întâmplat în ultimii trei ani. Să recompun puzzle-ul. Şovăi, dându-mi seama subit că Fi are, probabil, răspunsul la toate întrebările mele. Fi, ştii cumva cum am terminat-o cu Dave Ratatul?

— N-am nici cea mai mică idee. Nu ne-ai spus cum v-aţi despărţit. Ne-ai ţinut pe toate la distanţă. Chiar şi pe mine. Parcă... singurul lucru care te interesa era cariera ta. Aşa că, până la urmă, am renunţat.

Zăresc pe chipul ei urma unei dureri vechi.

— Îmi pare rău, Fi, zic jenată. N-am vrut să vă ţin la distanţă. Cel puţin, *nu cred* c-am vrut... E suprarealist, să-ţi ceri scuze pentru un lucru pe care nu ţi-l aminteşti. De parc-aş fi un vârcolac sau ceva de genul ăsta.

— Nu te teme. Nu erai tu. Adică, ba da, erai tu... şi totuşi nu erai... Fi tace. Pare destul de confuză şi ea.

— Cred c-ar fi cazul să plec. Mă uit la ceas şi mă ridic în picioare. Poate că o să obţin nişte răspunsuri de la Dave Ratatul.

— Hei, Lexi! spune Fi, jenată. Mai ai unul. Îmi arată cu degetul mare spre fustă. Îmi duc mâna la spate şi mai culeg un bileţel, pe care scrie: *Simon Johnson: aş muri de plăcere.*

— Vezi să nu! zic, mototolindu-l.

— Eşti chiar atât de sigură? Fi rânjeşte cu subînţeles. Eu n-aş zice pas.

— Ei, n-ai zice!

Nu pot să nu râd când îi văd expresia.

— Mi se pare destul de în formă.

— Are o mie de ani! Probabil că nici nu mai ţine minte cum se face...

Îi surprind privirea şi, deodată, ne trezim râzând amândouă ca nişte demente, aşa cum râdeam altădată. Îmi las jacheta, mă aşez pe braţul canapelei şi mă ţin cu mâna de burtă, incapabilă să mă opresc. Nu cred c-am râs aşa de la accident. E ca şi cum toate eforturile şi

toate tensiunile acumulate s-au spart; au fost măturate de valurile râsului.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine, spune Fi într-un final, încă înecându-se de râs.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Trag aer în piept adânc, încercând să-mi adun gândurile. Fi, crede-mă, îmi pare foarte rău că am fost cum ziceți c-am fost... pentru orice am făcut...

— Nu te prosti. Fi mi-o taie cu blândețe, însă ferm, dându-mi jacheta. Du-te și întâlnește-te cu Dave Ratatul.

Se pare că Dave Ratatul s-a descurcat foarte bine. Vreau să zic, *incredibil* de bine. Acum lucrează pentru Auto Repair Workshop, chiar la sediul lor central, și e un soi de șef la vânzări sau așa ceva. Când apare din lift, e pus la patru ace, în costum cu dungulițe, cu mult mai mult păr decât pe vremuri, când era tuns exclusiv periuță, și ochelari fără rame. Nu pot să nu sar din scaunul pe care stau în hol și să exclam:

— Dave Ratatule! Uite la tine!

Face brusc o strâmbătură și se uită precaut în jur, în hol.

— Nu-mi mai spune nimeni Dave Ratatul, mă pune la punct coborând glasul. Acum sunt David, OK?

— A, bine. Scuze.. ăă... David. Nu Butch? nu rezist să adaug, la care el mă sfredelește cu privirea.

I-a dispărut și burta, observ în clipa în care se sprijină de biroul de la recepție pentru a vorbi cu secretara. Probabil că acum face și sport. Pe vremuri, nu l-ai fi prins cu așa ceva nici bătut. Maximum de exercițiu la el însemna cinci ridicări

de ganteră, urmate de deschisul unei beri și datul televizorului pe fotbal.

Acum că mă gândesc la trecut, nu-mi vine să cred că l-am putut suporta. Cu boxerii lui jegoși aruncați pe jos, prin tot apartamentul. Cu glumele lui obscene și misogine. Cu paranoia lui că aș fi disperată să pun gheara pe el, să mă mărit cu el, să-i torn trei copii și să-l leg de mine și de chinurile căsniciei pe viață.

Pe bune acum. De unde atâta noroc pe capul lui?

— Arăți bine, Lexi. Se întoarce de la recepție și mă măsoară cu privirea din cap până-n picioare. A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut. Te-am văzut la televizor, firește. La *show*-ul ăla, „Ambiție". Genul de program la care mi-aș fi dorit să particip și eu pe vremuri. Îmi aruncă o privire plină de compasiune. Dar acum am trecut de mult de nivelul ăla. Viața mea se desfășoară într-un cu totul alt ritm acum, n-am timp nici să respir. Mergem?

Îmi pare rău, pur și simplu nu reușesc deloc să-l iau în serios pe Dave Ratatul și să-l văd drept un om de afaceri care trăiește într-un ritm trepidant. Ieșim din sediul central îndreptându-ne spre ceva ce Dave Ratatul numește „o locantă cu mâncare OK", iar pe drum vorbește tot timpul la mobil despre „*deal*-uri" și „fabrică", aruncându-mi întruna priviri de control.

— Uau, zic în clipa în care-și închide în fine mobilul. Ești super tare.

— Am și un Ford Focus. Își punctează cuvintele cu un gest din *poignet*, care-i dezvăluie manșetele perfecte. Carte de credit a firmei,

Amex. Am dreptul să folosesc cabana de schi a companiei.

— E extraordinar!

Am ajuns deja la restaurant, care se dovedește a fi unul italian, micuț și drăguț. Ne așezăm și eu mă aplec spre el, cu bărbia sprijinită în mâini. Dave Ratatul pare un pic încordat, se joacă întruna cu meniul laminat și-și verifică non-stop mobilul.

— David, încep. Nu știu, ai primit mesajul referitor la motivul pentru care voiam să ne vedem?

— Mi-a spus secretara că vrei să vorbești despre vremurile de odinioară, spune el precaut.

— Mda. Ideea e că am avut un accident de mașină. Și încerc să-mi pun cap la cap informațiile legate de viața mea, să înțeleg ce s-a întâmplat, să aflu despre despărțirea noastră...

Dave Ratatul oftează.

— Scumpa mea, chiar crezi că e o idee atât de bună să scormonim iar trecutul? Ne-am spus amândoi ce-am avut de spus la momentul respectiv...

— Ce să scormonim?

— Știi și tu... Se uită în jur și surprinde privirea unui chelner care bântuie prin apropiere. Ne servește și pe noi cineva? Niște *vino*, se poate? O sticlă de vin de casă, roșu, vă rog.

— Dar *nu știu*! N-am nici cea mai mică idee ce s-a întâmplat! Mă aplec și mai tare peste masă, încercând să-i captez atenția. Am amnezie. Nu ți-a explicat secretara? Nu-mi mai amintesc nimic.

Dave Ratatul se întoarce spre mine fără grabă și mă privește lung, de parcă ar crede că vreau să-i fac o farsă.

— Ai *amnezie*?

— Da! Am fost şi în spital.

— Să fiu al naibii! Clatină stupefiat din cap în timp ce chelnerul se apropie şi începe să-şi facă toată schema cu gustatul şi turnatul în pahar. Deci nu-ţi aminteşti nimic?

— Nimic din ultimii trei ani. Şi ce vreau neapărat să ştiu e: de ce ne-am despărţit? S-a întâmplat ceva... sau ne-am înstrăinat treptat unul de celălalt... sau ce?

Dave Ratatul nu-mi răspunde imediat. Mă cântăreşte din priviri pe deasupra paharului.

— Deci nu-ţi aminteşti absolut nimic?

— Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e noaptea de dinaintea înmormântării tatălui meu. Fusesem la un club de noapte, eram foarte oftică pe tine fiindcă mi-ai tras clapa... şi pe urmă am alunecat pe nişte trepte ude de la ploaie... e tot ce-mi amintesc.

— Da, da. Încuviinţează gânditor. Îmi amintesc noaptea aia. Păi, adevărul e că... de-aia ne-am despărţit.

— De ce? zic perplexă.

— Fiindcă eu n-am venit. Mi-ai dat papucii. *Finito*. Ia o înghiţitură de vin şi se destinde vizibil.

— *Pe bune*? zic uluită. Ţi-am dat papucii?

— A doua zi dimineaţă. Mi-ai zis că te-ai săturat şi asta a fost tot. Ne-am despărţit.

Mă încrunt încercând să-mi închipui scena.

— Şi ne-am certat ca la uşa cortului?

— N-aş zice că ne-am certat, spune Dave Ratatul după ce se gândeşte o clipă. Ci, mai degrabă, că am avut o discuţie matură. Am căzut de acord că e bine să punem punct lucrurilor şi

tu ai zis că e posibil să faci cea mai mare greşeală din lume, însă că nu-ţi poţi ţine în frâu firea geloasă şi posesivă.

— Serios? zic îndoită.

— Da. M-am oferit să vin cu tine la înmormântarea tatălui tău, să fiu lângă tine, însă tu m-ai refuzat, ai zis că nu mai poţi să mă vezi în ochi. Ia o gură de vin. Însă eu nu ţi-am purtat pică, totuşi, şi ţi-am zis: „Lexi, o să rămâi mereu în inima mea. Şi ce vrei tu, aia vreau şi eu". Ţi-am dăruit un trandafir şi un sărut final. Apoi am plecat. A fost frumos.

Îmi las paharul jos şi mă uit la el cu atenţie. Privirea îi e la fel de deschisă şi de nevinovată cum era atunci când păcălea clienţii cu o poliţă extra premium de asigurare care nu exista, pentru aparaturile casnice cumpărate.

— Deci asta s-a întâmplat, zic.

— Da, aceasta a fost succesiunea exactă a faptelor. Ridică meniul. Vrei nişte pâine cu usturoi?

E imaginaţia mea sau s-a înveselit subit în clipa în care a auzit că am amnezie?

— Dave Ratatule... zi sincer, *chiar aşa* s-a întâmplat? Îl săgetez cu cea mai severă şi mai pătrunzătoare privire de care sunt în stare.

— Sigur că da, spune, cu un aer jignit. Şi nu-mi mai spune Dave Ratatul.

— Scuze. Oftez, chinuindu-mă să desfac o grisină din ambalaj. Poate că spune adevărul. Sau varianta lui Dave Ratatul despre adevăr, cel puţin. Poate că aşa e, i-am dat papucii. În mod categoric eram ofticată pe el.

— Şi... s-a mai întâmplat şi altceva atunci? Rup grisina în două şi încep să ronţăi la ea. Îţi mai aminteşti şi altceva? De pildă, de ce m-a

apucat așa, din senin, ambiția asta de a face carieră? De ce le-am întors spatele prietenelor mele? Ce era în capul meu?

— Eu de un' să știu? Dave Ratatul citește meniurile speciale. Vrei să împărțim o lasagna?

— Toate astea sunt atât de... greu de înțeles. Mă frec pe frunte. Mă simt ca și cum aș fi fost trântită în mijlocul hărții, cu o săgeată din aia mare îndreptată spre un punct lângă care scrie „Aici te afli acum". Și ce vreau eu să știu este *cum* am ajuns aici?

Într-un final, Dave Ratatul ridică ochii din meniu.

— Știi ce ți-ar trebui ție? Un GPS, spune sentențios, ca Dalai Lama, adresându-se lumii din vârful unui munte.

— Așa e! Exact! Mă aplec spre el înflăcărată. Mă simt pierdută. Și, dacă mi-aș putea regăsi calea, dacă aș putea reface cumva drumul înapoi...

Dave Ratatul încuviințează înțelept din cap.

— Dacă vrei, îți pot face o ofertă.

— Poftim? zic confuză.

— Dacă vrei, pot să-ți fac o ofertă foarte bună pentru GPS. Se bate cu un deget pe vârful nasului. Auto Repair intenționează să se extindă și spre alte domenii conexe.

O clipă, simt că sunt pe punctul de a exploda de frustrare.

— N-am nevoie de nici un GPS! aproape că zbier. Era o metaforă! Me-ta-fo-ră!

— Bine, bine. Da, OK. Dave Ratatul dă din cap încruntat, de parcă mi-ar cântări atent cuvintele și le-ar procesa intens. Ce e ăsta, un sistem încorporat?

Nu-mi vine să cred. Oare chiar am fost iubita unui asemenea idiot?

— Da, aşa e, zic în cele din urmă. Honda are aşa ceva. Hai să luăm pâinea aia cu usturoi.

Când ajung acasă mai târziu, am de gând să-l întreb pe Eric ce ştie despre despărţirea mea de Dave Ratatul. În mod sigur, ne-am povestit unul altuia despre fostele noastre relaţii. Însă, când intru în apartament, îmi dau seama imediat că nu e cel mai potrivit moment. Eric se plimbă nervos prin cameră, cu telefonul la ureche, cu un aer îngrijorat.

— Hai, Lexi, grăbeşte-te. Acoperă telefonul cu mâna. O să întârziem.

— La ce?

— La *ce*? mă îngână Eric, cu o expresie de zici că l-am întrebat ce e gravitaţia. La lansare, la ce!

Rahat. În seara asta e lansarea „Blue 42". Ştiam, doar că mi-a ieşit complet din minte.

— Sigur că da, zic grăbită. Mă duc imediat să mă pregătesc.

— Nu crezi c-ar trebui totuşi să-ţi strângi părul? Eric mă cântăreşte critic din ochi. Ai un aer şleampăt şi neîngrijit.

— A. Ăă... bine. Da.

Îmbujorată toată, mă schimb repede într-un taior de mătase neagră, îmi pun pantofii cu tocul cel mai înalt şi îmi strâng iute părul în coc. Mă împodobesc cu diamante, apoi mă întorc pentru a vedea cum îmi stă.

Aaah. Arăt atât de banal. Parc-aş fi de la asigurări. Am nevoie... de altceva. Oare nu mai

am nici o broşă? Vreo floricică sau o eşarfă de mătase, ori nişte agrafe sidefate? Ceva *haios*? Scormonesc câteva clipe prin sertare, însă nu găsesc nimic altceva decât o cordeluţă bej cu model în zigzag. Mişto. Halal tuşeu de mare stil.

— Eşti gata? Eric intră agitat în cameră. Arăţi bine. Hai să mergem.

Iisuse mare. Nu l-am văzut niciodată până acum atât de încordat şi de surescitat. Tot drumul până acolo stă călare pe mobil şi când, în fine, îl închide, bate darabana pe el, cu ochii pe geamul maşinii.

— Sunt sigură că o să fie foarte bine, spun încurajatoare.

— Trebuie să fie, spune fără să se întoarcă spre mine. Asta e marea noastră şansă promoţională. Vin o groază de mega-ultrii. O tonă de jurnalişti. Ăsta e momentul să facem să vorbească tot oraşul despre „Blue 42".

Când o cotim spre porţile de intrare, rămân efectiv cu gura căscată. Drumul până la uşi e flancat de torţe aprinse. Pe cerul nopţii dansează laserele. Există un covor roşu pe care vor păşi oaspeţii şi câţiva fotografi sunt deja pe recepţie. Zici că e premiera unui film.

— E incredibil, Eric. Îi strâng mâna, cu un impuls subit. O să fie un triumf.

— Să sperăm. Pentru prima oară, îmi aruncă un zâmbet scurt, încordat. Şoferul îmi deschide portiera şi îmi iau poşeta, gata să cobor.

— A, Lexi. Eric caută ceva în buzunar. Să nu uit. Am tot vrut să-ţi dau asta. Îmi întinde o bucată de hârtie.

— Ce-i asta? O despăturesc zâmbind.

Apoi, surâsul îmi îngheaţă pe buze. E o factură. În partea de sus a ei e numele lui Eric, însă el l-a şters şi a scris în loc „Plata va fi efectuată de Lexi Gardiner". Citesc cuvintele perplexă. *Chelsea Bridge Glass Objects. Leopard mare, din sticlă suflată: cantitate 1. De plată: 3 200 lire.*

— Am comandat unul nou, spune Eric. Poţi să plăteşti când vrei. Cu cec ori poţi să-mi virezi mie în cont banii...

Mă pune să achit o factură?

— Vrei să plătesc leopardul? Pufnesc în râs uimită, ca să văd dacă glumeşte. Din banii mei?

— Păi tu l-ai spart, nu? Eric pare mirat. E vreo problemă?

— Nu! E... în regulă. Îmi dreg glasul. O să-ţi scriu un cec. Imediat ce ajungem acasă.

— Nici o grabă. Eric zâmbeşte şi-mi arată spre şoferul care aşteaptă, ţinându-mi portiera. Ar fi bine să ne grăbim un pic.

E în regulă, îmi spun ferm. E corect să îmi ia banii pe bibelou. E limpede că astea-s regulile după care funcţionează căsnicia noastră.

Dar nu aşa funcţionează o căsnicie.

Nu. Încetează. E în regulă. E bine aşa.

Îndes hârtia în geantă şi zâmbesc spre şofer cât de frumos pot, după care cobor şi îl urmez pe Eric pe covorul roşu.

14

Dumnezeule mare. E o petrecere adevărată, în toată regula, cu ştaif şi tot dichisul. Întreaga clădire e animată de lumini şi duduie de la başii muzicii date la maximum. Aerul de megalux al *penthouse*-ului e şi mai spectaculos decât înainte, cu flori peste tot, chelneri în ţinute negre, elegante, cu tăvi de şampanie şi pungi de cadouri gata să fie înmânate oaspeţilor. Ava, Jon şi alte câteva persoane pe care nu le recunosc stau ciorchine lângă fereastră, iar Eric porneşte ţintă spre ei.

— Oameni buni, zice. Aţi trecut în revistă lista de invitaţi? Sally, ai lista cu cei de la presă, da? Totul e sub control?

— Au venit. Se apropie în grabă o fată foarte tânără în rochie petrecută, pe tocuri. Familia van Gogen a ajuns mai devreme. Şi şi-au adus şi prietenii cu ei. Şi în spatele lor mai e încă un grup!

— Mult noroc, oameni buni. Eric bate palma cu membrii echipei. Haideţi să vindem clădirea asta.

O clipă mai târziu, intră un cuplu cu pardesie scumpe, iar Eric bagă automat şarm la greu şi-i

conduce spre Ava, le întinde pahare de şampanie şi îi ia deoparte, să le arate panorama. Sosesc tot mai mulţi oaspeţi şi în curând se strânge o mică mulţime, care începe să pălăvrăgească, răsfoieşte broşurile şi admiră fântâna arteziană.

Jon e la vreo zece metri de mine în stânga, e îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi discută uşor încruntat cu familia Gogen. Încă n-am vorbit cu el. N-am nici cea mai mică idee dacă m-o fi văzut. Îi arunc din când în când câte o privire, apoi, în clipa în care simt că mă ia cu fluturi la stomac, mă uit în altă parte.

Zici că am iar treisprezece ani şi el e băiatul de care sunt îndrăgostită. Singura persoană de care sunt cu adevărat conştientă din încăperea asta ticsită de lume este el. Unde e, ce face, cu cine vorbeşte. Îi arunc o nouă privire şi de data asta mi-o prinde din zbor. Cu obrajii în flăcări, îi întorc spatele şi-mi beau vinul. Bravo, Lexi. Aşa subtilitate mai rar.

Mă răsucesc pe călcâie instantaneu, în aşa fel încât să nu se mai afle în raza privirii mele. Mă uit la lumea care soseşte ca în transă, când mă trezesc cu Eric, apărut din senin, lângă mine.

— Lexi, draga mea. Are lipit de faţă un zâmbet încremenit şi dezaprobator. Arăţi aiurea, cum stai aşa singură. Vino cu mine.

Înainte să pot face ceva, mă conduce ferm către Jon, care vorbeşte cu un alt cuplu părând putred de bogat. Femeia are un taior cu pantaloni Dior cu imprimeu, părul vopsit roşu şi buzele ultraconturate cu creionul. Îşi dezveleşte dinţii de porţelan către mine, iar soţul ei grizonant mormăie ceva scurt, cu mâna aşezată posesiv pe umărul ei.

— Să v-o prezint pe soţia mea, Lexi, le spune radios Eric. Una dintre cele mai mari fane a... Aici face o pauză, iar eu mă încordez toată, aşteptând urmarea... vieţii de lux la înălţime!

Dacă mai aud expresia asta o singură dată, mă *împuşc*.

— Bună, Lexi. Jon mă fixează scurt, în timp ce Eric se îndepărtează iar. Ce faci?

— Bine, mulţumesc, Jon. Încerc să-mi iau un ton calm, de parcă ar fi doar un invitat oarecare; de parcă n-aş sta cu ochii pe el ca pe butelie de când am sosit. Spuneţi-mi... cum vă place apartamentul? mă întorc spre femeia Dior.

Cei doi soţi schimbă între ei priviri îndoite.

— Avem o singură problemă, spune bărbatul, cu un accent european pe care nu prea ştiu de unde să-l iau. Spaţiul. Nu ştim dacă e destul de *mare*.

M-a lăsat fără grai. Locul ăsta e cât un nenorocit de hangar. Cum e posibil să nu fie suficient de mare?

— Noi suntem de părere că 5 000 de metri pătraţi e o dimensiune destul de generoasă, spune Jon. Însă, dacă doriţi un spaţiu mai mare, puteţi uni două sau trei apartamente.

— Cealaltă problemă a noastră este designul, spune bărbatul.

— Designul? repetă Jon după el politicos. E ceva care nu vă convine la design?

— Acasă avem destul de mult auriu, spune bărbatul. Tablouri aurite. Lămpi aurite. Avem... Pare că şi-a pierdut suflul.

— Covoare cu fir de aur, intervine femeia, accentuând puternic „rrr"-ul. Covoarrr-e cu firrr de aur.

Bărbatul bate cu degetul în broşură.

— Iar aici, eu văd mult argint. Şi crom.

— Înţeleg, spune Jon extrem de serios. Păi, firește, apartamentul poate fi redecorat conform gustului fiecărui client. Am putea, de pildă, să placăm şemineul cu aur.

— Un şemineu placat cu aur? spune femeia cu scepticism. Nu e... un pic cam mult?

— E posibil să fie vreodată prea mult aur? răspunde Jon galant. Dacă doriţi, putem adăuga şi nişte spoturi din aur solid. Iar Lexi vă poate ajuta, furnizându-vă covoare cu fir de aur. Nu-i aşa, Lexi?

— Sigur că da, încuviinţez, rugându-mă disperată să nu pufnesc brusc în râs.

— Da. Păi, bine, o să ne gândim. Cuplul pleacă mai departe, vorbind într-o limbă străină pe care n-o recunosc. Jon îşi dă băutura pe gât.

— Auzi, că nu e suficient de mare. Iisuse Hristoase. În spaţiul ăsta intră *zece* din apartamentele noastre de la Ridgeway.

— Ce e Ridgeway?

— Complexul nostru de locuinţe la preţuri reduse. Îmi zăreşte privirea goală. Nu ni se dă aprobarea de a proiecta un loc ca ăsta decât dacă construim şi nişte blocuri la preţuri acceptabile.

— Aha, zic uimită. Eric n-a zis niciodată nimic despre locuinţele la preţ redus.

Chipul lui Jon e străbătut de un zâmbet fugar.

— Aş zice că nu leşină de încântare că trebuie să aibă în vedere şi acest aspect al problemei, îmi spune el, exact în momentul în care Eric urcă pe un mic podium aflat în faţa şemineului.

Lumina ambientală scade în intensitate, iar Eric e luminat instantaneu de un reflector şi zumzetul mulţimii se stinge treptat.

— Bine aţi venit! spune Eric, iar glasul îi răsună cu putere în spaţiul uriaş. Bun venit la „Blue 42", cel mai nou dintre proiectele seriei Blue, dedicată...

Îmi ţin respiraţia. Te rog n-o spune, te rog n-o spune...

— Vieţii de lux, la înălţime! Întinde braţele, făcând gestul bine-cunoscut, şi toţi angajaţii săi încep să aplaude cu putere.

Jon se uită la mine, apoi face un pas înapoi, îndepărtându-se de mulţime. O clipă mai târziu, fac şi eu acelaşi lucru, cu ochii ţintă în faţă. Întregul trup îmi e încordat la maximum, cuprins de o teamă ciudată. Şi de... surescitare.

— Zi, ţi-ai amintit ceva? spune pe un ton firesc.

— Nu.

În spatele lui Eric se aprinde un ecran masiv, cu imagini ale apartamentului, văzut din toate unghiurile. Irumpe o muzică duduitoare, iar în încăpere se face şi mai întuneric. Trebuie să recunosc, Eric e un profesionist de nota zece; e o prezentare de excepţie.

— Ştii, tot la o lansare ca asta ne-am cunoscut. Jon coboară atât de tare glasul, că abia îl aud din cauza muzicii. În clipa când ai vorbit, am ştiut.

— Ce-ai ştiut?

— Că te plac.

Rămân tăcută câteva clipe şi simt cum mă roade curiozitatea.

— Ce ţi-am spus? îi şoptesc într-un final.

— Mi-ai zis: „Dacă mai aud o singură dată expresia «viaţă de lux la înălţime» mă împuşc".

— *Nu pot să cred.*

Mă holbez la el, apoi pufnesc într-un râs incontrolabil. Un bărbat din faţă se întoarce încruntat

spre noi şi, ca teleghidaţi, Jon şi cu mine ne mai dăm câţiva paşi înapoi, până când ajungem în umbră.

— N-ar trebui să te ascunzi, îi zic. E clipa ta. E creaţia ta.

— Mda, mă rog, spune el sec. Îl las pe Eric să se scalde în glorie. Cu cea mai mare plăcere.

Câteva momente, îl urmărim pe Eric pe ecran, cu cască de protecţie pe cap, îndreptându-se spre un şantier.

— Nu te înţeleg deloc, zic în şoaptă. Dacă eşti de părere că apartamentele de lux sunt pentru cocalari, de ce te ocupi de designul lor?

— E o întrebare foarte bună. Jon ia o gură din băutură. Adevărul e că ar trebui să plec. Dar îmi place de Eric. A crezut în mine, el e cel care mi-a oferit prima şansă, are o firmă de mare viitor...

— *Îţi place* de Eric? Clatin din cap perplexă. Sigur că da. De-asta îmi spui întruna să-l părăsesc.

— Chiar îmi place. E un tip mişto. E onest, e loial... O vreme, Jon rămâne în tăcere lângă mine, iar ochii îi licăresc în semiîntuneric. Nu vreau să-i distrug viaţa, spune în cele din urmă. Nu era în plan.

— Atunci de ce...

— Nu te înţelege. Jon mă priveşte drept în ochi. Habar n-are cine eşti.

— Şi tu ai habar, să înţeleg? îi răspund şi o fracţiune de secundă mai târziu se aprind luminile şi izbucnesc ropote de aplauze. Mă îndepărtez instinctiv de Jon, făcând un pas lateral, şi ne uităm amândoi la Eric urcându-se pe podium,

radios pentru că are succes, bani şi în momentul acesta se simte chiar buricul lumii.

— Spune-mi, ai făcut deja cunoştinţă cu Mont Blanc? spune Jon bătând din palme cu putere, deja mult mai binedispus.

— Ce e Mont Blanc? Îi arunc o privire bănuitoare.

— O să vezi.

— Spune-mi.

— Nu, nu. Clatină din cap, strângându-şi buzele de parcă s-ar chinui să nu râdă. Nu vreau să-ţi stric surpriza.

— Spune-mi!

— Jon! Aici erai. Salvează-mă! Tresărim amândoi în clipa în care în spatele nostru apare Ava. E îmbrăcată într-un costum negru cu pantaloni, are un sac de iută în mână şi pare stresată. În clipa asta au venit din Italia pietrele ornamentale pentru acvariul din dormitorul principal. Dar eu trebuie să mă ocup de aranjat bucătăria, nu ştiu ce *tembel şi idiot* şi-a băgat nasul aiurea... ce zici, poţi? Îi trânteşte sacul de iută în braţe. Nu trebuie decât aranjate pietrele în acvariu. Ar trebui să fie destul timp, până se termină prezentarea.

— Nici o problemă. Jon ridică sacul în braţe, după care se uită la mine, cu privirea opacă şi impenetrabilă. Lexi, vrei să vii cu mine şi să mă ajuţi?

Mi se pune un nod atât de mare în gât că abia mai pot să respir. E o invitaţie deschisă. O provocare.

Nu. Trebuie să spun nu.

— Îhm... da. Înghit în sec. Sigur.

Îl urmez pe Jon prin mulțime ca teleghidată, apoi pe scările spre mezanin și în dormitor. Nimeni nu ne observă. Toți sunt cu ochii și urechile la prezentare.

Ne îndreptăm spre dormitorul principal și, odată ajunși, Jon închide ușa.

— Deci, spune.

— Uite ce e. Îmi tremură ușor glasul de nervi. Eu nu pot continua în felul ăsta! Cu tot vorbitul ăsta în șoaptă, cu strecuratul, cu încercarea ta... de a-mi sabota căsnicia. Sunt fericită cu Eric!

— Nu. Jon clatină din cap. Nu reziști cu el nici măcar un an. Pare atât de sigur pe el că-mi vine să-i trag una.

— Ba da, îi răspund ridicând glasul, sunt sigură c-o să rămân cu el cel puțin cincizeci de ani!

— O să-ți dai toată silința, o să încerci să te mulezi pe dorințele lui... însă spiritul tău e mult prea liber pentru el. Și, la un moment dat, n-ai să mai poți suporta. Expiră și-și împreunează mâinile. Am văzut-o întâmplându-se o dată. Și nu vreau s-o mai văd încă o dată.

— Îți mulțumesc că m-ai prevenit, i-o tai. Ei bine, atunci când se va întâmpla, am să-ți dau un telefon, de acord? Ar trebui să aranjăm pietrele alea.

Arăt cu capul spre sac, însă Jon mă ignoră. Lasă sacul pe jos și vine spre mine, cu privirea intensă și întrebătoare.

— Pe bune, *chiar* nu-ți amintești nimic?

— Nu, zic, aproape obosită. Îți spun pentru a mia oară, nu-mi amintesc nimic.

Acum se află la doar câțiva centimetri de mine și-mi examinează chipul; caută ceva.

— Tot timpul pe care l-am petrecut împreună, toate lucrurile pe care ni le-am zis... Trebuie să existe *ceva* care să te facă să-ţi aminteşti. Se freacă uşor pe frunte, încruntat. Floarea-soarelui îţi spune ceva?

Fără să vreau, îmi storc mintea. Floarea-soarelui. Floarea-soarelui. Oare, la un moment dat, n-am...

Nu, a dispărut.

— Nimic, zic în cele din urmă. Vreau să zic, *îmi place* floarea-soarelui, însă...

— ee cummings[1]? Cartofii prăjiţi cu muştar?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zic neputincioasă. Nimic din toate astea nu înseamnă nimic pentru mine.

E atât de aproape că îi simt răsuflarea blândă pe piele. Privirea lui continuă să fie pironită într-a mea.

— Dar măcar asta înseamnă ceva pentru tine? Mâinile lui au început să-mi pipăie faţa, să-mi mângâie obrajii, să-mi frece pielea cu degetul cel mare.

— Nu, zic înghiţind în sec.

— Dar asta? Se apleacă şi-mi atinge uşor gâtul, cu un sărut fugar.

— Termină, zic stins, însă abia dacă reuşesc să articulez.

Şi, în plus, nici măcar nu sunt sinceră. Respir din ce în ce mai precipitat. Mi s-a şters din minte orice altceva. Vreau să-l sărut. Vreau să-l sărut aşa cum n-am vrut niciodată să-l sărut pe Eric.

---

1. Edward Estlin Cummings (1894-1962) – poet american, cunoscut pentru ortografia lui neconvenţională, caracterizată, printre altele, de absenţa majusculelor (n. t.).

Şi atunci se întâmplă, gura lui se lipeşte de a mea şi întregul meu corp îmi spune că asta trebuie să fac. Miroase aşa cum trebuie. Gustul lui e cel care trebuie. Îi simt braţele înconjurându-mă strâns; umbra abia conturată a siluetei lui în lumina după-amiezii. Îmi ţin ochii închişi, simt cum mă abandonez, e atât de bine...

— Jon? se aude de dincolo de uşă glasul Avei şi zici că m-a electrocutat cineva. Sar într-o parte, mai să mă-mpiedic, şi încep să înjur printre dinţi. Rahat!

— Şşş! Jon pare şi el la fel de luat ca din oală. Stai liniştită. Da, Ava. Ce-i?

Pietrele. Da. Asta trebuia să facem. Înşfac sacul şi încep să scot din el pietrele, aruncându-le cât pot de repede în acvariu, iar ele fac pleosc. Bieţii peşti înoată disperaţi, ferindu-se din calea lor, însă n-am de ales.

— E totul în regulă? Ava bagă capul pe uşă. O să încep turul casei cu invitaţii...

— Nici o problemă, spune Jon liniştitor. Aproape am terminat.

În clipa în care Ava dispare, trânteşte uşa şi se întoarce la mine.

— Lexi. Îmi ia capul în mâini de parcă ar vrea să mă devoreze sau să mă îmbrăţişeze, sau poate ambele. Dacă ai şti ce *coşmar* a fost pentru mine...

— Termină! Mă trag într-o parte şi creierul mi se învârteşte ca un caleidoscop. Sunt măritată! Nu putem... Nu poţi pur şi simplu să... Amuţesc şi-mi duc o mână la gură. O, Doamne. Doamne!

Acum nu mă mai uit la Jon, ci la acvariu.

— Ce? Jon se uită la mine fără să înţeleagă, apoi îmi urmăreşte privirea. A. Hait.

Acvariul s-a liniştit. Toţi peştii tropicali înoată paşnici printre bucăţile de marmură. În afară de unul dungat, care pluteşte deasupra.

— Am omorât un peşte! Chicotesc îngrozită. I-am făcut creierii zob cu o piatră.

— Aşa e, spune Jon, ducându-se să se uite mai bine la acvariu. Ai ochit bine.

— Dar a costat trei sute de lire! Ce mă fac? Invitaţii trebuie să sosească din clipă-n clipă!

— Cam naşpa pentru *feng shui*. Jon râde cu gura până la urechi. OK, mă duc s-o mai ţin pe Ava. Ia-l şi aruncă-l la WC. Îmi prinde mâna şi mi-o ţine un moment. N-am terminat încă. Îmi sărută buricele degetelor, după care iese din cameră, lăsându-mă singură cu acvariul. Cu o grimasă, bag mâna în apa călduţă şi culeg peştele de marginea aripioarei.

— Îmi pare foarte rău, îi zic încet de tot. Fug cu el în baia *high-tech*, ţinând cealaltă mână sub el, să nu curgă apa. Arunc peştele în toaleta de un alb strălucitor şi mă uit după butonul pe care să apăs. Nu e nici un buton. Trebuie să fie un WC inteligent.

— Trage apa, zic cu voce tare, fluturându-mi braţele pentru a acţiona senzorii. Trage apa!

Nu se întâmplă nimic.

— Trage apa, zic, şi mai disperată. Haide, trage apa!

Însă WC-ul e total mort. Peştele pluteşte fără viaţă, iar culoarea lui pare şi mai albastră pe porţelanul alb.

Nu se poate întâmpla aşa ceva. Dacă există un lucru care să pună pe fugă clienţii unui apartament de lux, acel lucru e un peşte mort în WC. Îmi scot telefonul din buzunar şi caut la contacte

până dau de J. Ăsta trebuie să fie el. Apăs pe apelare automată şi, o clipă mai târziu, îmi răspunde.

— Jon la telefon.

— Peştele e în WC! şoptesc. Dar nu ştiu să trag apa!

— Senzorii ar trebui s-o activeze automat.

— Ştiu! Dar nu activează nimic! Un peşte mort albastru se holbează la mine! Ce mă fac?

— E în regulă. Du-te la panoul de lângă pat. Poţi să anulezi şi să acţionezi comenzile de acolo. Hei, Eric! Ce faci?

Telefonul se întrerupe brusc. Mă duc repede lângă pat şi localizez un panou acoperit, fixat în perete. Mă trezesc cu un ecran digital clipind la mine înspăimântător şi nu-mi pot reprima un mic geamăt. Cum poate locui cineva într-o casă mai complicată ca Nasa? Şi, oricum, de ce ar trebui o casă să fie inteligentă? De ce nu poate fi drăguţă şi proastă?

Cu degete tremurânde, apăs pe Meniu, apoi pe Anulează şi pe Opţiuni. Scanez rapid lista. Temperatura... Lumina... Unde-i Baia? Unde-i Trage apa la WC? Oare ăsta e panoul cel bun?

Deodată, remarc un alt panou de comandă camuflat în perete, de partea cealaltă a patului. Poate că ăsta o fi. Mă duc repede la el, dau grăbită capacul la o parte şi încep să apăs pe el, la nimereală. Dacă într-un minut nu reuşesc, va trebui să scot peştele ăla idiot din vas cu mâinile mele...

Îmi atrage imediat atenţia un sunet ciudat. Un soi de vaiet. Un fel de sirenă îndepărtată. Ce naiba...

Mă opresc din butonatul haotic şi mă uit mai cu atenţie la panoul pe care am tot apăsat. Câteva luminiţe roşii clipesc întruna, stringent. *Alertă intruşi – Spaţiu securizat.* Îmi atrage atenţia o mişcare bruscă de la fereastră şi, când ridic privirea, un grilaj metalic coboară vertiginos peste geam.

Ce nai...

Încep să apăs iar panicată pe panou, însă acesta începe să pâlpâie vehement la mine *Neautorizat*, apoi revine la *Alertă intruşi – Spaţiu securizat.*

O... Doamne. Ce-am făcut?

Ţâşnesc spre uşa dormitorului şi mă uit în jos, la spaţiul de la picioarele mele.

Nu-mi vine să cred. E balamuc curat.

Sirena se aude şi mai tare aici. Grilajele metalice coboară în toată casa, la ferestre, peste tablouri, peste cascadă. Toţi bogătaşii invitaţi se strâng unii într-alţii în mijlocul spaţiului, ca nişte ostatici, cu excepţia unui biet individ care a rămas sechestrat lângă fântâna arteziană.

— E un jaf? Au şi arme? ţipă isterică o femeie în pantaloni albi, frângându-şi mâinile. George, repede, înghite-mi inelele!

— Aud un elicopter! spune un tip grizonant, ciulindu-şi urechile. Ascultaţi! Sunt pe acoperiş! Suntem ţinte vii!

Mă uit şocată la scena din faţa mea, cu inima bubuindu-mi în piept, îngheţată de panică.

— Vine din dormitorul principal! strigă cineva de la firma lui Eric, care a consultat un panou de lângă şemineu. Cineva a pornit alarma. Poliţia e pe drum.

Am distrus petrecerea. Eric o să mă omoare, o să *mă omoare...*

Şi atunci, din senin, zgomotul încetează. Tăcerea ce urmează seamănă cu momentul în care iese soarele din nori.

— Doamnelor şi domnilor. Dinspre scări se aude o voce şi-mi sucesc imediat gâtul în direcţia respectivă. E Jon. Are în mână telecomanda şi, înainte de a se adresa mulţimii, îmi aruncă o privire scurtă. Sperăm că v-a făcut plăcere mica noastră demonstraţie legată de securitate. Staţi liniştiţi, nu ne atacă absolut nimeni.

Tace şi câteva persoane râd nervos. Grilajele din jur au început deja să se retragă.

— Cu toate acestea, continuă Jon, aşa cum ştiţi, în Londra zilelor noastre, securitatea reprezintă un aspect de maximă importanţă. Mulţi dezvoltatori imobiliari vorbesc tot mai des despre asta; noi am dorit să vă convingeţi cu ochii dumneavoastră. Acest sistem este de calitate MI5 – şi se află aici pentru a vă asigura protecţie maximă.

Picioarele mi se clatină atât de tare de uşurare că abia reuşesc să mă susţină. Mi-a salvat viaţa.

În timp ce el continuă să vorbească, mă târâi înapoi în dormitor şi găsesc peştele albastru încă plutind în WC. Număr până la trei, apoi îmi bag mâna în vas, apuc peştele şi, cutremurându-mă de scârbă, mi-l îndes în geantă. Mă spăl pe mâini, după care ies şi constat că Eric a preluat ştafeta de la Jon.

—...Din această aventură veţi vedea chiar şi mai limpede că noi, cei de la Blue Developments, vă înţelegem, atât pe dumneavoastră, cât şi

grijile pe care le aveţi, chiar mai bine decât dumneavoastră înşivă, spune el. Nu sunteţi doar clienţii noştri... sunteţi *partenerii* noştri într-ale vieţii de lux. Ridică paharul. Vă urez un tur cât mai agreabil.

Când el coboară de pe podium, irumpe un vacarm uriaş de uşurare, punctat de râsete. O văd pe femeia cu costum cu pantaloni albi înşfăcând grăbită trei inele masive cu diamant de la soţul ei şi vârându-şi-le repede pe degete.

Aştept câteva minute, apoi mă strecor pe şest pe scări. Iau un pahar de şampanie de la un chelner din apropiere şi trag o duşcă zdravănă. Nu mai ating în viaţa mea nici un panou de comandă, cât oi trăi. Ori vreun peşte. Ori vreun WC.

— Scumpa mea! Glasul lui Rosalie mă face să tresar. E îmbrăcată într-o rochiţică turcoaz mulată, cu strasuri şi încălţată în pantofi cu toc şi pene. Dumnezeule. Nu-i aşa c-a fost o inspiraţie de geniu? Pun pariu că mâine o s-apară în cel puţin câteva ziare. Toată lumea vorbeşte despre securitatea de ultimă generaţie. Ştii că a costat trei sute de mii? Doar sistemul în sine.

Trei sute de mii şi nici măcar nu se trage apa la toaletă.

— Da, zic. Mişto!

— Lexi. Rosalie mă priveşte gânditoare. Scumpa mea... pot să-ţi zic ceva? Legat de Jon. Te-am văzut mai devreme vorbind cu el.

Mă apucă o stare subită de nelinişte. Oare a văzut ceva?

— A, da! zic cât de nonşalantă pot. Păi, e arhitectul lui Eric, aşa că îi spuneam şi eu părerea mea despre design, ca orice om...

— Lexi. Mă ia de braţ şi mă trage deoparte de toată agitaţia. Ştiu că te-ai lovit la cap şi toate celelalte. Se apleacă uşor spre mine. Dar nu-ţi *aminteşti* nimic despre Jon? Din trecut?

— Îhm... nu prea.

Rosalie mă trage şi mai aproape de ea.

— Scumpa mea, ce-o să-ţi spun o să te şocheze un pic, spune coborând glasul conspirativ şi respirând zgomotos. Cu câtva timp în urmă, mi-ai povestit ceva confidenţial. Aşa, ca de la prietenă la prietenă. Nu i-am spus absolut nimic lui Eric...

Sunt transfigurată şi mi-au îngheţat degetele cu care ţin piciorul paharului de şampanie. Oare *ştie*?

— Ştiu c-o să ţi se pară greu de crezut, însă se petrecea ceva între tine şi Jon, pe la spatele lui Eric.

— Glumeşti! Îmi arde faţa. Adică... ce?

— Păi, mi-e şi frică să-ţi spun... Rosalie se uită în jur şi se bagă şi mai tare în mine. Jon se tot ţinea de capul tău. Am zis să te previn, pentru eventualitatea că încearcă iar.

O clipă, sunt prea şocată ca să pot răspunde. *Se ţinea de capul meu?*

— Ce vrei să spui? bâigui în cele din urmă.

— Tu ce crezi? S-a dat la noi toate, pe rând. Strâmbă din nas dispreţuitoare.

— Adică...

Fac eforturi să procesez informaţia.

— Adică vrei să spui că s-a dat şi la tine?

— Dumnezeule mare, da. Îşi dă ochii peste cap. Mi-a spus că Clive nu mă înţelege. Ceea ce este adevărat, adaugă după ce se gândeşte un moment. Clive e un *tembel sadea*. Însă asta nu

înseamnă c-o să-i şi sar imediat în pat, să-şi mai treacă el încă o cucerire pe răboj. S-a dat şi la Margo, închipuie-ţi, spune ea, fluturându-şi mâna veselă spre o tipă în verde din colţul opus al camerei. Auzi tupeu la el. I-a zis că o cunoaşte mai bine decât soţul ei şi că merită mai mult şi că el îşi dă seama că are o latură senzuală încă neexplorată... tot soiul de aberaţii din astea! Ţâţâie regal din buze. Margo e de părere că omul îşi ia drept ţintă femeile măritate şi le spune fix ce simte că vor ele să audă. Probabil găseşte nu ştiu ce plăcere perversă în a face asta... În clipa în care-mi zăreşte chipul împietrit, tace. Scumpa mea! Nu-ţi face griji. E ca o muscă agasantă, atâta tot; nu trebuie decât să-l uşuieşti cu mâna sau să-i tragi una cu paleta. Însă cu tine să ştii că a fost cel mai insistent. Tu erai, cum să zic, marea provocare. Înţelegi, erai nevasta lui Eric şi toate astea... Se uită lung la mine. Nu-ţi aminteşti nimic din toate astea?

Ava trece pe lângă noi cu nişte invitaţi, iar Rosalie le trage un zâmbet radios, însă eu nici nu mă pot mişca.

— Nu, zic în cele din urmă. Nu-mi amintesc absolut nimic. Şi... eu ce-am făcut?

— I-ai zis întruna să te lase în pace. A fost cam aiurea. Nu voiai să-i strici relaţia cu Eric, nici să clatini barca... ai avut o atitudine demnă, scumpa mea. În locul tău, eu i-aş fi turnat un pahar de băutură în cap!

Privirea i se focalizează peste umărul meu.

— Draga mea, trebuie să fug acum să vorbesc ceva cu Clive despre rezervarea pe care-a făcut-o pentru seara asta. A rezervat cea mai aiurea masă, e ceva... Se opreşte şi mă priveşte din

nou, brusc neliniştită. Eşti OK? Am zis doar c-ar fi bine să te previn...

— Nu. Îmi revin în fire. Mă bucur c-ai făcut-o.

— Vreau să zic, eu una n-aş marşa niciodată la vrăjeala lui de doi bani... Îmi strânge braţul.

— Sigur că nu! Reuşesc, nu ştiu nici eu cum, să râd. Firește că nu!

Rosalie dispare în mulţime, însă eu rămân pironită locului. În viaţa mea nu m-am simţit atât de umilită, atât de credulă, atât de *fără substanţă*.

Am crezut tot ce mi-a zis. I-am căzut în plasă ca ultima proastă.

Am avut o aventură secretă... Te cunosc mai bine decât te cunoaşte Eric...

Toate astea au fost doar simple palavre. A profitat cu nesimţire de amnezia mea. M-a flatat; mi-a sucit capul. Şi tot ce voia era să mă bage în patul lui ca pe... un trofeu. Ard de ruşine. *Ştiam eu* că n-aş avea niciodată o aventură! Nu sunt genul care înşală. Pur şi simplu, nu sunt genul. Am un soţ decent, care mă iubeşte. Şi l-am lăsat pe individ să mă ducă de nas. Am fost la un pas de a distruge totul.

Ei bine, de acum gata. Ştiu care-mi sunt priorităţile. Iau câteva înghiţituri de şampanie. Apoi îmi ridic mândră capul şi pornesc prin mulţime până dau de Eric şi-mi strecor braţul pe după al lui.

— Dragul meu. Petrecerea e minunată. Şi tu eşti extraordinar.

— Cred că a ieşit bine, până la urmă. Pare mai relaxat decât l-am văzut toată seara. Cu alarma aia, era cât pe-aci. Noroc cu Jon, care ne-a salvat. Hei, uite-l! Jon!

Îl strâng şi mai tare de braţ în timp ce Jon se apropie de noi. Nici măcar nu pot suporta să mă uit la el. Eric îl bate pe spate şi-i întinde un pahar de şampanie de pe o tavă din apropiere.

— În cinstea ta! zice. În cinstea lui Jon!

— În cinstea lui Jon, repet şi eu după el sec, luând cea mai mică gură de şampanie posibilă.

Pur şi simplu, o să mă fac că nu există. O să-l ignor cu desăvârşire.

Gândurile îmi sunt tulburate de un bip venind dinspre geanta mea şi, când scot mobilul, văd că am un mesaj nou.

De la Jon.

Nu-mi vine să cred. Îmi trimite SMS-uri în faţa lui Eric? Apăs repede pe „Vizualizaţi" şi apare mesajul.

Old Canal House din Islington, în orice seară, după 6. Avem atâtea de vorbit. Te iubesc. J
PS Şterge mesajul
PPS Ce-ai făcut cu peştele??

Îmi arde faţa de furie. Cuvintele lui Rosalie îmi răsună în minte. *Nu trebuie decât să-l uşuieşti cu mâna sau să-i tragi una cu paleta.*

— Un SMS de la Amy! îi zic lui Eric, cu glasul încordat. Îi răspund scurt...

Fără să mă uit la Jon, încep să scriu mesajul, cu degetele încărcate de adrenalină.

Mda. Aha. Bănuiesc c-ai vrut să te distrezi şi tu un pic, profitând de fata care şi-a pierdut memoria. Ei bine, ţi-am aflat schemele idioate, OK? Sunt o femeie măritată. Lasă-mă în pace.

Trimit mesajul și-mi bag mobilul la loc. O clipă mai târziu, Jon se încruntă la ceasul de la mână și zice:

— Atâta-i ceasul? Cred că al meu a cam luat-o înainte.

Își scoate mobilul și mijește ochii la ecran de parcă ar verifica data și ora, însă îi văd degetele mișcându-se pe tastatură, citindu-mi mesajul și tresărind șocat.

Ha. I-am făcut-o și eu.

Câteva clipe mai târziu, pare să-și revină în fire.

— E înainte cu șase minute, zice, arătând cu degetul spre telefon. Trebuie să-l reglez...

Nu știu de ce se mai chinuie să inventeze o scuză. Eric nici măcar nu e atent la el. Trei secunde mai târziu, îmi bipăie mobilul și îl scot.

— Încă un SMS de la Amy, spun agasată. Ce mă calcă pe nervi fata asta.

Îi arunc o privire lui Jon și-mi pun degetul pe „Șterge", iar el face ochii mari de consternare. Așa. Acum, că știu adevărul, e *limpede* că joacă un teatru ieftin.

— Crezi că e o idee bună? spune repede. Să ștergi un mesaj fără măcar să-l citești?

— Chiar nu mă interesează. Ridic din umeri.

— Dar, dacă nu l-ai citit, nu știi ce scrie...

— Cum am zis. Îi trimit un zâmbet dulce. Nu mă interesează. Apăs pe „Șterge", închid mobilul și-i dau drumul în geantă.

— Deci așa! Eric se întoarce la noi, exultând și cu chef de vorbă. Familia Clarkson a cerut să revadă apartamentul mâine. Cred că ne pregătim de încă o vânzare. Șase, doar în seara asta.

— Bravo, dragul meu. Sunt atât de mândră de tine! exclam, punându-mi brațul în jurul umerilor

lui, cu un gest extravagant. Te iubesc şi mai mult azi decât în ziua nunţii.

Eric se încruntă, tulburat.

— Dar nu-ţi aminteşti ziua nunţii. Aşa că nu ştii cât de mult mă iubeai atunci.

Pentru numele lui Dumnezeu. Chiar trebuie să ia totul atât de *mot-à-mot*?

— Ei bine, indiferent cât de mult te iubeam atunci – fac eforturi să-mi controlez nerăbdarea –, acum te iubesc mai mult. Mult mai mult.

Îmi las jos paharul cu şampanie şi, cu o privire sfidătoare adresată lui Jon, îl trag pe Eric spre mine, pentru a executa un sărut. Cel mai lung, zgomotos, uite-ce-mult-îmi-iubesc-soţul-şi-apropo-partidele-de-sex-cu-el-sunt-de-vis sărut din lume. La un moment dat, Eric încearcă să se tragă înapoi, însă îl ţin şi mai strâns, lipindu-i faţa de a mea. Într-un final, când am sentimentul clar că mai am un pic şi mă sufoc, îi dau drumul, mă şterg la gură cu dosul mâinii şi mă uit în jur la încăperea în curs de a se goli.

Jon nu se mai vede nicăieri.

15

Căsnicia mea. Asta e prioritatea mea. De acum încolo o să mă concentrez exclusiv asupra căsniciei mele cu Eric şi atât.

A doua zi dimineaţă, când mă duc în bucătărie să iau micul dejun şi scot carafa cu suc verde din frigider, sunt încă marcată. Probabil că am fost nebună aseară. Am soţul ideal, care mi-a fost oferit pe tavă. De ce aş pune în pericol toate astea? De ce m-aş săruta cu nu ştiu ce individ într-un dormitor din spate, indiferent ce-mi spune?

Îmi torn puţin suc verde într-un pahar şi-l învârt ca să pară că e ceea ce-a rămas după ce-am băut, aşa cum fac în fiecare dimineaţă. (Nu pot să beau chestia asta mocirloasă. Dar nici să-l dezamăgesc pe Eric, care e de părere că sucul verde e aproape la fel de minunat ca a locui în apartamente de lux, la înălţime.) Apoi, iau un ou fiert din cratiţă şi-mi torn o ceaşcă de ceai din ceainicul pregătit de Gianna mai devreme. Încep deja să mă obişnuiesc destul de tare cu dieta asta hipoglucidică. În fiecare dimineaţă, am grijă să mănânc un ou fiert, costiţă sau omletă cu albuşuri de ou.

Şi uneori şi câte un covrig, în drum spre serviciu. Doar dacă mor de foame.

Când mă așez, bucătăria pare calmă și liniștită. Însă eu sunt încordată ca un arc. Dacă aș fi dus lucrurile cu Jon și mai departe? Și dacă afla Eric? Aș fi putut strica tot. Nu sunt în căsnicia asta decât de o lună – și deja sunt pe punctul de a o pierde. Trebuie să-i acord *toată dragostea mea*. Ca unei plante yucca.

— 'Neața! Eric intră binedispus în bucătărie îmbrăcat într-o cămașă albastră, cu un aer efervescent. Nici nu-i de mirare. Se pare că lansarea de aseară a fost cea mai reușită dintre toate lansările lui. Ai dormit bine?

— Foarte bine, mulțumesc!

Încă nu dormim în același dormitor și nici n-am mai încercat să facem sex. Însă, dacă am de gând să acord căsniciei toată dragostea mea, poate că ar trebui să avem o relație fizică mai apropiată. Mă ridic să iau piperul și, în treacăt, îl ating voit pe Eric.

— Arăți foarte bine în dimineața asta. Îi zâmbesc.

— Și tu la fel!

Îi mângâi linia bărbiei cu degetul. Ochii lui se fixează întrebători într-ai mei și Eric ridică o mână, în întâlnirea mâinii mele. Mă uit repede la ceas. Slavă Domnului, n-avem timp.

Nu. Nu asta am gândit.

Trebuie să fiu *pozitivă*. Sexul cu Eric o să fie super, știu precis. Poate că tot ce trebuie e s-o facem pe întuneric. Și să nu vorbim.

— Cum te... simți? spune Eric, cu un surâs criptic pe chip.

— Foarte bine! Un pic grăbită, sincer. Îi trag un zâmbet, mă îndepărtez și îmi dau ceaiul pe gât, înainte ca el să-mi propună una mică rezemați

de aragaz. Slavă cerului, pare să-mi fi recepţionat mesajul. Îşi pune şi el un ceai, apoi, în clipa în care îi bipăie Blackberry-ul, îl scoate repede.

— A! spune încântat. Tocmai am câştigat la licitaţie o cutie cu Lafite Rothschild din '88.

— Uau! spun cu însufleţire. Bravo, dragul meu!

— O mie o sută de lire, continuă. Ieftin ca braga.

O mie o sută de lire?

— Şi... câte sticle sunt în ladă? întreb.

— O ladă. Se încruntă de parcă răspunsul ar fi unul cât se poate de evident. Douăsprezece.

Rămân fără grai. O mie o sută de lire pentru douăsprezece sticle de şampanie? Îmi pare rău, e pur şi simplu... greşit. Ştie măcar cât înseamnă o mie o sută de lire? Cu banii ăştia ţi-ai putea lua o sută de sticle de vin. Vinuri scumpe, nu aşa. Şi ţi-ar mai rămâne şi bani.

— Lexi, ce-i cu tine, eşti bine?

— Da. Îmi revin cu greu în fire: Mă gândeam doar... ce chilipir! După ce beau o ultimă gură de ceai, îmi trag pe mine sacoul şi-mi iau servieta. Pa, dragule.

— Pa, scumpa mea. Eric vine la mine şi ne sărutăm de la revedere. Începe să mi se pară destul de firesc. Îmi închei sacoul şi ajung la uşă, când mă loveşte un gând.

— Auzi, Eric, zic cât pot de firesc. Ce e... Mont Blanc?

— Mont Blanc? Eric se întoarce spre mine şi ochii lui îmi cercetează faţa uluiţi. Nu mă-nnebuni. Vrei să spui că-ţi aminteşti de Mont Blanc?

OK. Hai că mi-am făcut-o singură. Nu pot să-i zic „Nu, mi-a zis Jon".

— Nu-mi *amintesc* exact, improvizez. Însă m-am trezit cu numele ăsta în minte şi mi s-a părut important, nu ştiu de ce. Înseamnă ceva... special?

— O să afli tu, draga mea. Observ că face eforturi să nu dea frâu liber încântării. O să-ţi aminteşti. Eu atâta-ţi zic. E un semn foarte bun!

— Poate! Încerc să-i ţin şi eu tonul la încântare. Păi atunci... ne vedem mai târziu! Ies din bucătărie, scormonindu-mi creierii. *Mont Blanc.* Schi? Stilourile alea scumpe? Un munte uriaş, acoperit de omăt?

N-am nici cea mai mică idee.

Cobor din metrou la Victoria, îmi cumpăr un covrig şi încep să ronţăi la el mergând. Însă, pe măsură ce mă apropii de birou, începe să-mi cam piară foamea. Simt o agitaţie naşpa în stomac. Genul ăla de senzaţie nu-vreau-să-mă-duc-la-şcoală, de parcă ţi-ar fi căzut un bolovan în burtă.

Poate că Fi îmi e din nou prietenă, însă e singura. Şi m-am făcut de râsul curcilor în faţa lui Simon Johnson şi încă nu simt că pot controla nimic... În clipa în care îmi apare în raza vizuală clădirea, mă opresc, încremenită de spaimă.

Haide, îmi spun ferm. O să te distrezi.

Ba n-o să mă distrez deloc.

Bine, OK. N-o să te distrezi. Dar nu ai de ales.

Adunându-mi toate forţele, arunc restul covrigului într-un coş şi împing uşa de sticlă de la intrare. Mă duc glonţ în biroul meu fără să dau ochii cu nimeni, mă aşez şi trag teancul de hârtii către mine. În timp ce fac asta, remarc bileţelul pe care l-am scris ieri: *Discută cu Byron despre*

vânzări. Poate că o să fac asta acum. Ridic receptorul ca să-i formez interiorul, însă îl pun imediat înapoi în furcă, pentru că bate cineva la uşă.

— Da?

— Bună, Lexi? Debs se strecoară în cameră. Are o jachetă turcoaz cu strasuri şi fustă denim şi ţine un plic în mână.

— A, zic stresată. Bună, Debs.

— Ce mai faci? Pare stingherită.

— Fac... bine. Uşa se cască mai bine şi în prag se află Fi şi Carolyn, amândouă la fel de jenate. Bună! exclam surprinsă. S-a întâmplat ceva?

— Le-am spus ce mi-ai zis ieri, spune Fi. Aseară am fost să bem ceva şi le-am spus.

— Nu ne-am dat seama, spune Debs, cu un aer îngrijorat. Nu ţi-am dat nici o şansă. Am presupus, pur şi simplu, că eşti încă... Se uită în jur.

— Aceeaşi tipă ahtiată după putere care ai fost, un coşmar ambulant, spune Carolyn extrem de serioasă.

— Ne simţim foarte aiurea. Debs se uită la celelalte, muşcându-şi buzele. Aşa-i, fetelor?

— Nu vă faceţi griji. Fac un efort să zâmbesc. Însă deodată, în timp ce le privesc, mă simt mai singură ca niciodată. Ele au fost tovarăşele mele; eram întotdeauna nedespărţite, toate patru. Însă ele au la activ încă trei ani de nopţi în oraş, de vorbit şi de râs, la care eu n-am fost prezentă. S-au sudat într-un trio, iar eu mă simt ca o străină.

— Uite, voiam doar să-ţi dau asta.

Debs avansează un pas spre birou, devenind tot mai trandafirie, şi-mi întinde plicul. Îl rup şi scot un cartonaş bătos alb şi gravat. E o invitaţie de nuntă.

— Sper că puteţi veni.

Debs şi-a vârât mâinile în buzunare.

— Tu şi Eric.

Mă trece un val de umilinţă. Limbajul ei corporal spune cu totul altceva. Ultimul lucru din lume pe care şi-l doreşte e ca noi să venim la nunta ei.

— Uite ce e, Debs, nu e nevoie să mă inviţi. E foarte frumos din partea ta... Încerc să bag cartonaşul înapoi în plic, roşie la faţă. Dar ştiu că, în adâncul sufletului, tu nu...

— Ba da. Îşi pune mâna pe a mea, oprindu-mă, şi eu ridic privirea. Ochii îi sunt exact aşa cum au fost întotdeauna – de un albastru intens, cu gene puternic rimelate. Ai fost una dintre cele mai bune prietene ale mele, Lexi. Ştiu că lucrurile s-au schimbat. Dar... ar trebui să fii şi tu cu noi.

— Păi... mersi, bâigui într-un final. Mi-ar plăcea să vin. Întorc invitaţia şi-mi trec un deget peste scrisul în relief. Cum a primit mama ta ideea unei invitaţii atât de târzii?

— Puţin a lipsit să nu mă omoare, mi-o trânteşte Debs şi nu pot să nu râd.

— Te-a ameninţat că-ţi taie alocaţia?

— Da! exclamă Debs şi de data asta izbucnim toate în râs.

Mama lui Debs o ameninţă că-i taie alocaţia de când o ştiu – deşi de vreo zece ani nu-i mai dă nici un ban.

— Am cumpărat şi nişte brioşe, spune Fi. Ca să ne cerem scuze pentru ieri... Tace, pentru că se aude o bătaie în uşă. În pragul acesteia se află Simon Johnson.

— Simon! tresar şocată. Nu te-am văzut!

— Lexi, zâmbeşte el. Ai timp să vorbim puţin?

— Noi plecăm, zice Fi repede şi le face semn şi celorlalte să iasă. Mersi pentru... ăă... informaţie, Lexi. Foarte folositoare.

— Pa, Fi! Îi surâd recunoscătoare.

— N-o să-ţi răpesc prea mult timp, spune Simon, închizând uşa în urma lor. Vreau doar să facem o ultimă trecere în revistă, înainte de şedinţa de luni. Evident, sunt lucruri strict confidenţiale. Doar tu şi Byron deţineţi aceste informaţii din acest departament. Se apropie de birou şi-mi întinde un dosar.

— Categoric. Încuviinţez cât pot de profi. Mersi.

În clipa în care iau dosarul, observ că are dactilografiat discret în partea de sus din dreapta „7 iunie" şi mă încearcă un fior de nelinişte. Încă n-am nici cea mai mică idee ce înseamnă 7 iunie. Ieri după-masă m-am uitat prin toate dosarele, însă n-am găsit nimic. Nici un fişier în computer, nimic printat, nimic.

Ştiu că ar fi trebuit să-l întreb pe Byron. Însă am fost prea mândră. Am vrut să descopăr singură.

— Abia aştept! Lovesc uşor dosarul, sperând să par convingătoare.

— Bine. E luni, la ora douăsprezece fix, în sala de consiliu. Mai mulţi directori adjuncţi trebuie să plece rapid.

— Ne vedem acolo, zic cu un surâs încrezător. Mersi, Simon.

În clipa când Simon a ieşit, mă aşez şi deschid iute dosarul. Prima pagină e intitulată Cuprins;

şi îmi cobor rapid ochii pe text... *7 iunie... restructurare majoră... realiniere pe piaţă... regândire globală...*

Câteva clipe mai târziu, mă afund în fotoliu, copleşită. Nu-i de mirare că-i aşa un mare secret. Întreaga companie e sucită şi-nvârtită. Cumpărăm nu ştiu ce firmă tehnologică... amalgamăm mai multe departamente... Privirea îmi coboară pe pagină.

...contextul performanţei actuale a vânzărilor... planuri de desfiinţare...

Ce?

Recitesc cuvintele. Apoi le citesc iar.

Mi-a îngheţat şira spinării. Am încremenit pe fotoliu, citind rândurile, iar şi iar şi iar. Asta nu poate să... *nu poate* să însemne ce cred eu că înseamnă...

Străbătută de un val de adrenalină, sar în picioare, mă duc ca o vijelie spre uşă, ies şi pornesc pe hol. Iată-l pe Simon, lângă lift, vorbind cu Byron.

— Simon! zic, aproape rămasă fără aer. Pot să vorbesc ceva cu tine?

— Lexi. În clipa în care ridică privirea spre mine, îi văd fruntea încreţită de iritare.

— Bună. Mă uit în jur, asigurându-mă că nu mai e nimeni prin preajmă, să mă audă. Am vrut doar să... să... clarific vreo două lucruri. Planurile astea de a desfiinţa secţia de Pardoseli. Bat uşor cu degetul în dosar. Asta nu poate să însemne... nu se poate să însemne...

— În fine, s-a prins şi ea.

Byron îşi încrucişează braţele, clătinând din cap atât de amuzat, că-mi vine să-i trag una fix în meclă. *Ştia* de chestia asta?

Simon oftează.

— Lexi, aşa cum ştii, am discutat foarte mult pe tema asta. Şi e o piaţă foarte dură. Ai făcut minuni cu talentul tău la vânzări şi apreciem asta. Şi tu personal vei fi răsplătită. Însă nu avem nici o motivaţie pentru a menţine departamentul.

— Dar nu puteţi desfiinţa Pardoselile! Asta înseamnă Deller Carpets, Pardoseli! Aşa a început compania asta!

— Vorbeşte mai încet! se răsteşte la mine Simon coborând glasul şi uitându-se în jurul nostru. Din tonul lui a dispărut orice urmă de amabilitate. Lexi, nu îţi înţeleg în nici un fel ieşirea asta. E cât se poate de lipsită de profesionalism.

— Dar...

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Şi tu şi Byron veţi avea fiecare noi roluri în managementul superior. Toate aceste lucruri au fost deja foarte bine stabilite. Nu am timp pentru aşa ceva.

Vine liftul şi se urcă în el.

— Dar, Simon, zic disperată. Nu poţi să *concediezi* pur şi simplu toată secţia...

E prea târziu. Uşile liftului s-au închis.

— Nu se numeşte concediere, se aude glasul sarcastic al lui Byron în spatele meu. Se numeşte a deveni redundant. Nu prea ai proprietatea termenilor.

— Dar cum poţi să stai efectiv aşa şi să accepţi? Mă răsucesc pe călcâie spre el, inflamată. Şi cum se face că eu n-am ştiut nimic despre asta?

— A, nu ţi-am spus? Byron ţâţâie din buze, cu un aer că nu şi-a dat seama, în bătaie de joc. Îmi pare rău, Lexi. E greu să ştii de unde să începi atunci când ai uitat... să vedem. Totul.

— Unde sunt dosarele? De ce n-am văzut asta până acum?

— Poate că le-am împrumutat eu. Ridică din umeri şi porneşte spre biroul lui. Ciao.

— Nu! Stai! Intru vijelioasă în urma lui şi închid uşa. Nu înţeleg. De ce vor să scape de toată secţia?

— Te-ai uitat recent la cifra de vânzări? Byron îşi dă ochii peste cap.

— Au crescut! răspund fără să mă gândesc, ştiind deja că am dat argumentul nepotrivit.

— Cu trei la sută? spune Byron cu dispreţ. Lexi, covoarele nu mai sunt la modă. Nu am reuşit să intrăm pe pieţele străine de profil. Să recunoaştem cinstit, partida e pierdută.

— Dar nu putem să pierdem pur şi simplu secţia. Covoarele astea cu design original sunt clasice! Şi cum rămâne cu... traversele?

Byron mă fixează uluit preţ de o clipă, apoi pufneşte în râs.

— Eşti de comă, ştiai?

— Poftim?

— Ştii, nu, că te repeţi? Ai zis toate astea la prima şedinţă de criză. Am putea transforma covoarele în preşuri şi traverse! mă imită cu glas ascuţit. Las-o baltă.

— Dar or să rămână cu toţii pe drumuri! Toată echipa!

— Mda. Mare păcat. Se aşază la birou şi-mi arată spre uşă. Crezi că ai putea înţelege că am de lucru?

— Eşti o *japiţă ordinară*, zic, cu glas tremurător. Ies cu paşi uriaşi din birou şi trântesc uşa, continuând să ţin dosarul strâns în mână, respirând tot mai greu, până când mă gândesc că e posibil să rămân fără aer şi să leşin. Trebuie să citesc informaţiile astea, trebuie să mă gândesc...

— Lexi! Tresar şi strâng instinctiv şi mai tare dosarul la piept. În uşa secţiei de Pardoseli se află Fi, care îmi face cu mâna. Intră! Ia o brioşă.

O clipă, mă mulţumesc să mă holbez mută la ea.

— Haide! Râde. A plecat Simon Johnson, aşa-i?

— Îhm... da, zic răguşită. A plecat.

— Păi atunci vino! Toată lumea te aşteaptă!

N-o pot refuza. Trebuie să mă port cât mai normal, cât mai amical, chiar dacă în sufletul meu e un vulcan care erupe...

Fi mă înşfacă de braţ şi, când o urmez în birou, rămân şocată. De două dintre ferestre a fost fixat un banner pe care scrie „BINE-AI REVENIT PRINTRE NOI, LEXI!!!". Pe fişet se află o farfurie cu brioşe proaspete, lângă care este un coş de cadou Aveda.

— Nu ţi-am urat un bun venit ca la carte până acum, spune Fi, uşor trandafirie la faţă. Şi am vrut doar să-ţi spunem că ne pare bine că ţi-ai revenit după accident. Se adresează asistenţei. Celor care n-au cunoscut-o pe Lexi înainte... vreau să le spun că acest accident a schimbat total lucrurile. Acum ştiu că o să fie cea mai tare şefă din lume şi că ar trebui să ne încolonăm cu toţii în urma ei. În cinstea ta, Lexi.

Ridică uşor cana de cafea şi toţi cei din cameră izbucnesc în aplauze.

— Vă mulţumesc tuturor, îngaim, stacojie la faţă. Sunteţi cu toţii... extraordinari.

Toţi cei din faţa mea sunt pe punctul de a rămâne pe drumuri. Şi habar n-au. Mi-au cumpărat brioşe şi un coş de cadou.

— Ia o cafea. Fi îmi aduce o cană. Dă-mi mie dosarul ăla...

— Nu! zic rămasă fără aer, ţinându-l şi mai strâns. E... cam confidenţial...

— E vorba de primele noastre, aşa-i? spune Debs cu un zâmbet cât casa şi-mi dă un ghiont. Să ai grijă să fie mari şi generoase, Lexi! Vreau să-mi iau o geantă nouă!

Cumva, reuşesc să arborez un surâs chinuit. Mă aflu în plin coşmar.

La şase jumătate, când în fine plec de la serviciu, coşmarul continuă să mă apese cu povara lui. Am la dispoziţie un weekend pentru a pune cumva cap la cap o strategie de apărare a secţiei Pardoseli. Şi nici măcar nu ştiu prea bine care e problema, ca să nu mai spun răspunsul. În timp ce apăs stresată pe butonul spre parter, în lift se strecoară Byron, în palton.

— Ţi-ai luat de lucru pentru acasă? Ridică din sprâncene când îmi zăreşte servieta îndesată.

— Trebuie să salvez departamentul, zic scurt. Şi am de gând să lucrez tot weekendul, până găsesc o soluţie.

— Cred că glumeşti. Byron clatină din cap cu scepticism. Lexi, tu n-ai citit propunerea? Ţie şi mie o să ne fie *şi mai bine*. Vor să creeze o nouă echipă de strategie, o să avem mai multă putere, un domeniu de acţiune mai vast...

— Nu despre asta e vorba! strig într-o izbucnire de furie. Şi cu toţi prietenii noştri care nu au nimic cum rămâne?

— Ce să zic, îmi dau lacrimile şi mi se rupe sufletul de mila lor, rosteşte Byron agasat. O să-şi găsească de lucru în altă parte. Şovăie, apoi mă priveşte drept în ochi. Ştii, înainte nu aveai deloc problema asta.

Îmi ia o secundă sau două să procesez această informaţie.

— Ce vrei să spui?

— Înainte de accident, ai fost cu totul de acord cu desființarea secției Pardoseli. Mai multă putere pentru noi, mai mulți bani... ce e de refuzat aici?

Simt cum mi se pogoară un sloi de gheață pe șira spinării.

— Nu te cred. Am glasul încordat, ușor tremurător. Nu te cred. Eu nu mi-aș fi vândut *niciodată* prietenii.

Byron se mulțumește să mă fixeze cu milă.

— Ba da, ți i-ai fi vândut. Nu ești o sfântă, Lexi. Și de ce ai fi?

Ușile se deschid și Byron iese mândru din lift.

Ajung la magazinul universal Langridge și urc la raionul de shopping personalizat, ca în transă. La ora șase am întâlnire cu Ann, consiliera mea vestimentară. Conform manualului, ne vedem la fiecare trei luni, iar ea îmi alege „articolele" și ne străduim să-mi fac un „look" nou, potrivit sezonului.

— Lexi! Ce mai faci? mă întâmpină un glas când ajung la recepție. Ann e mignonă, are părul brunet și scurt, pantaloni negri foarte strâmți și un parfum distinct, care-mi întoarce din prima clipă stomacul pe dos. Mi-a părut atât de rău când am auzit de accidentul tău!

— Acum sunt bine, mersi. Mi-am revenit total. Fac un efort să-i zâmbesc.

Ar fi trebuit să contramandez întâlnirea asta. Nu știu ce caut aici.

— Bine! Hai, că am pentru tine niște haine *de vis*, pe care vreau să ți le arăt. Mă conduce spre o cabină de probă și-mi pune în față un stativ cu haine, fluturând mândră din mână. O să vezi aici niște forme și stiluri noi, dar cred că te vei simți destul de bine cu ele...

Ce tot spune aici, noi forme şi stiluri? Toate ţoalele astea sunt în culori neutre, fără pic de sare şi piper. Deja am acasă un dulap plin cu aşa ceva.

Ann îmi arată jachetă după jachetă, îmi vorbeşte întruna despre buzunare şi lungimi, dar nu aud nimic din ce-mi spune. În mintea mea bâzâie ceva continuu, ca o insectă care nu mai poate să iasă; se aude din ce în ce mai tare...

— N-ai şi altceva, mai diferit? i-o tai scurt. Ceva... *mai cu viaţă*?

— Mai cu viaţă? repetă Ann tâmp după mine, nesigură. Şovăie, apoi se întinde după o altă jachetă bejulie. Asta e deosebit de şic...

Ies cu paşi mari din cabină şi mă duc în raionul principal, parcă simţind că nu mai pot respira. În urechi îmi zvâcneşte sângele. Sinceră să fiu, m-au cam apucat pandaliile.

— Asta. Înşfac o rochiţă mini movulie, cu pete mai deschise prin ea. Asta e super. Mă pot duce în cluburi cu ea.

Ann arată de zici că mai are un pic şi leşină.

— Lexi, zice într-un final. Asta... nu e, cum să zic, stilul tău.

— Ei bine, eu zic că e. Înhaţ sfidătoare o fustiţă mini argintie. Şi asta.

E exact ce mi-aş fi ales de la New Look, doar că sunt de o mie de ori mai scumpe, firește.

— Lexi. Ann îşi pune degetele pe şaua nasului şi respiră de câteva ori adânc. Eu sunt stilista ta. Ştiu ce ţi se potriveşte. Ai un look foarte funcţional, atractiv şi profesional, pe care m-am străduit mult timp să ţi-l creez...

— E plicticos. E ridicol. Îi iau din braţe o rochie bej fără mâneci şi o pun pe lângă mine. Pur şi simplu nu sunt persoana care să poarte aşa ceva.

— Ba da, Lexi, eşti.

— Ba nu sunt! Eu am nevoie să mă distrez. Am nevoie de culoare.

— Ai funcţionat perfect câţiva ani în bej şi negru. Chipul lui Ann s-a încordat. Lexi, la prima noastră întâlnire, *chiar tu* mi-ai spus că îţi doreşti o garderobă funcţională, în culori neutre...

— Asta a fost atunci, OK? Încerc să-mi ţin în frâu agitaţia, dar e ca şi cum evenimentele zilei ar fi început să fermenteze sub imperiul stării mele generale de disconfort. Poate că lucrurile s-au schimbat. Poate că *eu* m-am schimbat.

— Asta. Ann revine cu alt taior bej, cu pliuri fine. *Asta* eşti tu.

— Ba nu.

— Ba da.

— Nu sunt eu, n-auzi? Nu sunt eu! Persoana asta nu sunt eu! Şi n-am de gând să fiu aşa! Mă ustură ochii de la lacrimi. Încep să-mi scot mecanic agrafele din părul prins în coc, dorindu-mi brusc, cu disperare, să scap de el. Nu sunt genul de persoană care poartă costume bej! Nu sunt genul de persoană care-şi strânge în fiecare zi părul în coc. Nu sunt genul de persoană care dă o mie de lire pentru o sticlă de vin. Nu sunt genul de persoană care... îşi vinde prietenii...

În acest moment, deja plâng în hohote. Cocul nu vrea deloc să mi se desfacă, aşa că îmi ies şuviţe aiurea peste tot, de zici că sunt o sperietoare. Am chipul ud de lacrimi. Îmi şterg ochii cu dosul mâinii şi Ann, cuprinsă de spaimă, îşi fereşte în ultima clipă rochia bej.

— Nu-mi uda Armani-ul! se răţoieşte la mine.

— Poftim. I-l trântesc în braţe. Stăpâneşte-l sănătoasă. Şi, fără să mai zic nici un cuvânt, plec.

Mă duc glonţ la cafeneaua de la parter, comand o ciocolată caldă şi o beau în timp ce-mi scot şi restul de agrafe din păr. Apoi mai comand încă una, împreună cu o gogoaşă. După o vreme, toţi carbohidraţii mi s-au aşezat frumos în stomac, ca o pernă caldă şi alinătoare, şi mă simt mai bine. Trebuie să existe o ieşire, *trebuie*. O să muncesc tot weekendul, o să găsesc soluţia, o să salvez departamentul...

Gândurile îmi sunt întrerupte de un bip venind din buzunar. Îmi scot mobilul şi văd că e un SMS de la Eric.

Ce faci? Stai peste program?

Mă uit la ecran şi, brusc, mă simt extrem de mişcată. Chiar peste măsură de mişcată. Lui Eric îi pasă de mine. Se gândeşte la mine.

Sunt în drum spre casă, îţi răspund. Mi-a fost dor de tine azi!!

Nu e întru totul adevărat, însă sună destul de credibil.

Şi mie mi-a fost dor de tine! îmi răspunde imediat.

Ştiam eu că aşa e, căsnicia chiar are un sens. Şi ăsta este. Cineva căruia să-i pese de tine când toţi ceilalţi se poartă aiurea. Cineva care să te binedispună. Simplu fapt de a-i scrie un SMS lui Eric mă încălzeşte de o mie de ori mai tare decât ciocolata caldă. Compun un răspuns în minte, după care mobilul mai bipăie o dată.

Vrei un Mont Blanc??:):)

Iar mă ia cu Mont Blanc. Ce e chestia asta? Un cocteil, poate?

Mă rog, se pare că pentru el e ceva foarte special. Şi nu am decât o singură cale de a afla. Aşa că-i răspund:

Super! Abia aştept!

Apoi îmi iau geanta, ies din Langridges şi opresc un taxi.

Îmi ia doar douăzeci de minute să ajung acasă, timp în care recitesc trei dosare, fiecare şi mai deprimant decât cel anterior. Vânzările de covoare n-au mers niciodată atât de prost de când e compania, în vreme ce toate celelalte secţii înfloresc ca-n poveşti. În cele din urmă, închid dosarele şi privesc pe geamul taxiului, cu creierul turat la maximum. Dacă aş reuşi să pun cap la cap un pachet de soluţii salvatoare... *Ştiu precis* că brandul Deller Carpets n-a dat tot ce poate...

— Păpuşă? îmi întrerupe taximetristul reveria. Am ajuns.

— A, da. Mersi. Scotocesc prin geantă după portofel, când telefonul îmi bipăie iar.

Sunt gata!

Gata? Situaţia pare tot mai plină de mister.

Abia am ajuns acasă! Ne vedem într-un minut!

Scriu grăbită şi-i întind şoferului bancnotele.

Când intru în apartament, acesta e doar vag luminat, cu un aranjament pe care îl recunosc drept Seducţie. Muzica e dată atât de încet, că abia o aud; în afară de asta, e o tăcere totală.

— Bună! strig prudentă, atârnându-mi haina.

— Bună!

Glasul îndepărtat al lui Eric pare să vină din dormitor. Dormitorul meu.

Mă rog. Oficial, bănuiesc, dormitorul nostru.

Îmi arunc o privire de control în oglindă şi-mi trec rapid un pieptăn prin păr. Apoi pornesc spre sufragerie, trec de ea şi ajung la dormitor. Uşa e doar vag întredeschisă; nu se vede în cameră. Rămân locului o clipă, întrebându-mă despre ce naiba o fi vorba. Apoi deschid larg uşa. Şi la vederea priveliştii din faţa mea mă abţin cu greu să nu ţip şocată.

Ăsta e Mont Blanc? *Ăsta* e Mont Blanc?

Eric e întins în pat. Gol-goluţ. Cu excepţia unei movile imense de frişcă, care-i acoperă perfect zona genitală.

— Bună, draga mea. Ridică din sprâncene sugestiv, apoi se uită în jos. Hai, plonjează!

Să ce?

Ce să fac?

Să *plonjez*?

În timp ce cântăresc din ochi muntele cremos şi înfrişcat, mă paralizează spaima. Fiecare celulă din corp îmi spune că nu mi-aş dori pentru nimic în lume să plonjez.

Dar nu pot să-i întorc pur şi simplu spatele şi să fug, nu? Nu-l pot trimite la plimbare. Ăsta e soţul meu. După câte se pare, asta e ceea ce... facem noi.

O, Doamne, o, Doamne...

Mă apropii încetişor de edificiul cremos. Fără să ştiu exact ce fac, întind un deget, iau un pic din vârful muntelui şi-l bag în gură.

— E... cu îndulcitor! Am glasul încordat de la stres.

— Are puţine calorii. Eric îmi zâmbeşte radios.

Nu. Nu. Îmi pare rău. Asta... N-o să se întâmple. Nu în timpul vieţii mele. Trebuie să găsesc o scuză...

— M-a apucat ameţeala! Mă trezesc spunând. Îmi acopăr ochii cu mâna şi-mi feresc privirea de pat. O, Doamne. Mi-a venit în minte o imagine, un *flashback*.

— *Un flashback?* Eric se ridică în capul oaselor, interesat.

— Da! Mi-am amintit brusc o scenă de la... nuntă, improvizez. A fost doar o imagine razantă, cu tine şi cu mine, dar a fost cât se poate de vie, m-a luat total prin surprindere...

— Stai jos, draga mea! Eric se încruntă îngrijorat. Linişteşte-te. Poate îţi mai aminteşti şi alte lucruri.

Pare atât de plin de speranţă, că mă simt oribil să-l mint. Însă e mai bine decât să-i spun adevărul, nu?

— Cred c-ar fi bine să mă duc să mă întind un pic în cealaltă cameră, dacă nu te superi. Pornesc iute spre uşă, cu mâna încă ferindu-mi ochii de vederea muntelui de frişcă. Îmi pare rău, Eric, după ce te-ai... chinuit atât...

— Nu-i nimic, draga mea! Vin şi eu cu tine... Dă să se dea jos din pat.

— *Nu!* i-o tai un pic prea tăios. Tu... vezi cum te descurci cu... Eu am să fiu bine.

Înainte să mai apuce să zică altceva, ies repede şi mă trântesc pe canapeaua mare şi pufoasă crem. Mi se învârte capul, de la vodcă, de la şocul cu Mont Blanc sau de la ziua întreagă... nu ştiu. Tot ce ştiu e că-mi vine să mă fac mică sub o cuvertură şi să mă prefac că lumea asta nu există. Nu pot să fac faţă acestei vieţi pe care trebuie s-o duc. Din nici un punct de vedere.

16

Nu mă pot uita la Eric fără să văd un munte de frişcă. Azi-noapte am visat că era *făcut* din frişcă. N-a fost un vis prea frumos.

Din fericire, abia dacă ne-am intersectat în weekendul ăsta. Eric a trebuit să facă frumos la nişte clienţi, iar eu m-am străduit din răsputeri să găsesc un plan de a salva Pardoselile. Am citit din scoarţă-n scoarţă toate contractele din ultimii trei ani. Am trecut în revistă toate informaţiile legate de furnizori. Am analizat feedbackul de la clienţi. Sinceră să fiu, suntem în budă rău de tot.

Nu doar că avem mult prea puţine comenzi, dar se pare că nimănui nu-i mai pasă absolut deloc de Pardoseli. Bugetul nostru de publicitate şi de marketing e minuscul, comparativ cu cel pe care-l au alte secţii. Nu avem nici o promoţie specială. În procesele-verbale de la şedinţele săptămânale ale directorilor, Pardoselile apar întotdeauna pe ultimul punct pe ordinea de zi. Parc-ar fi Cenuşăreasa firmei.

Însă toate astea se vor schimba, dacă depinde de mine. În timpul weekendului am conceput o relansare totală. Nu e nevoie decât de nişte bani,

de încredere şi de o uşoară ajustare a preţurilor – dar sunt convinsă că vom reuşi să dăm un impuls real vânzărilor. Cenuşăreasa s-a dus la bal, aşa-i? Iar eu am să fiu zâna cea bună. *Trebuie* să fiu zâna cea bună. Nu-mi pot lăsa prietenele şomere.

O, Doamne. Am un ghem de nervi în stomac. Mă aflu în taxi, în drum spre serviciu, cu părul strâns în coc şi dosarul de prezentare în braţe. Şedinţa e peste o oră. Toţi ceilalţi directori vor vota pentru desfiinţarea Pardoselilor. Va trebui să-mi argumentez cazul mai tare ca un avocat de top. Dacă nu...

Nu. Nu mă pot gândi la nici o altă variantă. Trebuie să am succes, efectiv *trebuie*... Îmi sună mobilul şi aproape cad de pe banchetă, atât sunt de încordată.

— Alo?

— Lexi? aud o vocişoară. Sunt Amy. Ai puţin timp?

— Amy! zic uluită. Bună! Sinceră să fiu, tocmai sunt pe drum spre...

— Am probleme, mă întrerupe ea. Trebuie să vii. Te rog.

— Probleme? zic alarmată. Ce fel de probleme?

— Te rog, vino. Glasul îi tremură cumplit. Sunt în Notting Hill.

— Notting *Hill*? De ce nu eşti la şcoală?

— Stai un pic. A pus mâna pe receptor şi o aud zicând „Vorbesc cu sora mea mai mare, OK? A zis că vine". Apoi mi se adresează iar. Te rog, Lexi. Te rog, vino. Am intrat într-o belea.

N-am auzit-o niciodată pe Amy vorbind aşa. Pare realmente disperată.

— Ce-ai făcut? Mintea îmi procesează la greu, încercând să-mi imaginez în ce necaz s-o fi băgat. Droguri? Cămătari?

— Sunt la intersecţia dintre Ladbroke şi Kensington Gardens. În cât timp crezi că ajungi?

— Amy... Mă iau cu mâinile de cap. Nu pot să vin acum! Am o şedinţă şi e foarte importantă. Nu poţi s-o suni pe mama?

— Nu! ţipă Amy panicată. Lexi, ai zis cu gura ta. Ai zis că te pot suna oricând vreau, că eşti sora mea mai mare, că o să fii lângă mine la nevoie.

— Dar nu m-am referit la... am prezentarea asta de făcut... Tac, având revelaţia subită că vorbele mele nu sună deloc bine. Uite ce e, dacă era orice altă zi...

— Bine. Vocea i s-a făcut iar cât un firicel. Pare o fetiţă de maximum zece ani. Du-te la şedinţa ta. Nu-ţi face griji pentru mine.

Mă copleşeşte un sentiment cumplit de vinovăţie. Amestecat cu frustrare. De ce nu m-a sunat aseară? De ce-a ales exact clipa când trebuie neapărat să fiu în altă parte?

— Amy, spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat?

— Nu contează. Du-te la şedinţa ta. Scuze pentru deranj.

— Stai! Lasă-mă să mă gândesc o clipă. Mă uit absentă pe geam, încordată la maximum, nehotărâtă... Mai sunt patruzeci şi cinci de minute până la şedinţă. Nu am timp. Pur şi simplu nu am timp.

Sau poate că am, dacă mă duc chiar acum. Facem doar zece minute până la Notting Hill.

Dar nu pot să risc să întârzii la şedinţă, efectiv *nu pot*...

Şi atunci, dincolo de fondul de pârâieli al telefonului, aud glasul unui bărbat care zice ceva. Acum strigă. Mă uit în gol la telefon şi simt cum

mă ia cu răcori pe spate. Nu-mi pot abandona sora mai mică la necaz. Dacă s-a băgat în cine ştie ce bandă de cartier? Dacă vor s-o bată?

— Amy, stai aşa, zic brusc. Vin. Mă aplec în faţă şi bat în geamul şoferului. Trebuie să facem un mic ocol până la Notting Hill. Cât puteţi de repede, vă rog.

În timp ce ne îndreptăm în viteză spre Ladbroke Grove şi taxiul se hurducă din toate încheieturile de efort, mă aplec în faţă, uitându-mă disperată pe geam, încercând s-o zăresc pe Amy... Şi, deodată, văd o maşină de poliţie. La colţul cu Kensington Gardens.

Îmi stă inima. A fost împuşcată. A fost înjunghiată.

Pierită de spaimă, îi dau banii şoferului şi cobor din taxi. În faţa maşinii poliţiei e o mulţime de oameni care-mi blochează vederea şi care se uită cu toţii, gesticulează înspre ceva şi discută agitaţi unul cu altul. Cască-gura care n-au nimic de făcut pe-acasă.

— Scuzaţi-mă. Vocea nu vrea deloc să mă asculte când ajung lângă ei. E sora mea, mă lăsaţi, vă rog, să trec...? Reuşesc cu chiu, cu vai să-mi croiesc loc printre hanorace şi geci de blugi, îmbărbătându-mă pentru priveliştea care mă aşteaptă...

Şi iat-o pe Amy. Nici împuşcată, nici înjunghiată. Stă cocoţată pe un zid, are pe cap o cască de poliţist şi pare cât se poate de veselă.

— Lexi! Amy se întoarce către poliţistul care stă în picioare lângă ea. Uite-o. V-am spus că vine.

— Ce s-a întâmplat? întreb, cutremurându-mă de uşurare. Am crezut că ai probleme!

— E sora dumneavoastră? se bagă imediat poliţistul. E solid, îndesat şi blond, are pistrui

imenşi pe antebraţe şi notează ceva de zor pe clipboard.

— Ăă... da. Îmi stă inima. O fi furat de prin magazine sau ceva de genul ăsta? Ce s-a întâmplat?

— Mi-e teamă că domnişoara trebuie să suporte rigorile legii. A escrocat nişte turişti. Am o groază de lume supărată. Arată spre mulţime. N-aveţi nici o legătură, înţeleg?

— Nu! Sigur că nu! Nici măcar nu ştiu despre ce vorbiţi!

— Tururi ale oraşului cu vedete. Îmi întinde o foiţă volantă, cu sprâncenele ridicate. Vorba vine.

Citesc uluită foiţa, care e galbenă fluorescent şi e evident că a fost scoasă la nu ştiu ce printer de doi bani.

Turul Londrei cu vedete incognito

Multe staruri de la Hollywood s-au stabilit în Londra. Aveţi ocazia de a le vedea pe câteva dintre acestea în cadrul acestui tur absolut unic pe care vi-l oferim. Îi veţi zări câteva fracţiuni de secundă pe:

- Madonna punându-şi rufele pe sârmă
- Gwyneth în grădina ei
- Elton John relaxându-se acasă.

Impresionaţi-vă prietenii cu amănunte picante, de bârfă documentată la obiect! 10 lire de persoană, inclusiv suveniruri de la A la Z.

Foarte important: Dacă vă veţi adresa starurilor, este posibil ca ele să-şi nege identitatea. Nu vă lăsaţi păcăliţi! Este normal, doar sunt incognito!

Ridic ochii uluită.

— E pe bune?

Poliţistul dă din cap că da.

— Sora dumitale a condus oameni prin Londra şi a încercat să-i convingă că au în faţa lor vedete.

— Şi pe cine vedeau de fapt?

— Ei, pe cine. Vedeau oameni ca dânsa. Arată peste drum, unde o femeie blondă şi filiformă stă în picioare pe treptele casei ei albe impozante de stuc, în jeanşi şi ie, cu o fetiţă de vreo doi ani în braţe.

— Nu sunt nici o Gwyneth Paltrow! se răţoieşte aceasta mânioasă la doi turişti în trenciuri Burberry. Şi nu, nu vă dau nici un autograf.

Adevărul e că *seamănă* destul de bine cu Gwyneth Paltrow. Are acelaşi păr lung, blond şi drept şi acelaşi gen de faţă. Doar că e mai în vârstă şi mai neîngrijită.

— Eşti cu ea? Sosia lui Gwyneth mă vede brusc şi coboară vijelioasă treptele casei. Vreau să fac o plângere oficială. Toată săptămâna mi-a fost pozată casa întruna, tot soiul de indivizi mi s-au băgat în suflet... *Pentru ultima oară îţi zic, nu o cheamă Apple! Eşti tâmpită, ce nu-nţelegi?* Se opreşte şi se întoarce spre o japoneză care strigă întruna „Apple! Apple!" către fetiţă, şi tot încearcă să-i facă o poză.

Femeia asta e furioasă. Şi nu o condamn deloc.

— Cu cât le spun oamenilor mai ferm că nu sunt Gwyneth Paltrow, cu atât sunt mai convinşi că sunt ea! îi spune poliţistului. Nu am nici o şansă să-i conving. Va trebui să mă mut!

— Ar trebui să fiţi flatată! spune Amy fără să clipească. Sunt convinşi că sunteţi o vedetă de film, deţinătoare de Oscar!

— Ar trebui să fii arestată! sare la ea sosia ofuscată a lui Gwyneth. Mai are puţin şi zici că-i dă una lui Amy.

Sinceră să fiu, o înţeleg perfect.

— Sora dumneavoastră va primi un prim avertisment. Poliţistul se întoarce spre mine, moment în care o poliţistă intervine cu tact şi o conduce pe sosia fără voie a lui Gwyneth înapoi în casă. O pot elibera în custodia dumneavoastră, însă numai după ce completaţi aceste formulare şi stabilim o întâlnire la secţie.

— Bine, zic, şi-i arunc o privire otrăvită lui Amy. Cum spuneţi.

— Cară-te dracului! Gwyneth fără voie a tăbărât nervoasă pe un tânăr cu faţă de papagal, care se ţine de coada ei cu speranţă, întinzându-i un CD. Nu, nu pot să i-l dau lui Chris Martin! Nici măcar nu-mi place nenorocita aia de formaţie, Coldplay!

Amy îşi suge obrajii, de parcă face mari eforturi să nu râdă.

Mda, ce să zic. E foarte amuzant. Ne distrăm la culme. Iar eu nu trebuie deloc să mă aflu într-un alt loc, cu adevărat important, nimic de genul ăsta.

Completez formularele cât de repede pot şi trântesc un punct furios după semnătură.

— Acum putem pleca?

— Bine. Încercaţi să o ţineţi sub ochi, adaugă poliţistul, înmânându-mi un formular şi o broşură intitulată „Tot ce trebuie să ştiţi atunci când primiţi avertisment din partea poliţiei".

Să o ţin sub ochi? De ce s-o ţin *eu* sub ochi?

— Sigur. Îi trag un zâmbet şi îmi îndes documentele în geantă. O să fac tot ce pot. Haide, Amy. Mă uit la ceas şi mă trece un junghi de panică. E deja doişpe fără zece. Repede. Trebuie să găsim un taxi.

— Dar vreau să ajung la Portobello...

— *Ne trebuie un nenorocit de taxi!* zbier. Trebuie să ajung la ședință! Ea face ochii mari și începe să scaneze șoseaua, ascultătoare. În cele din urmă, reușesc să opresc unul, o fac pachet pe Amy și o bag în mașină.

— Victoria Palace Road, vă rog. Cât de repede puteți.

E absolut imposibil să ajung înainte să înceapă. Dar am totuși timp să ajung. Încă am timp să-mi fac pledoaria. Încă mai pot s-o fac.

— Lexi... mersi, spune Amy făcându-se mică.

— Pentru puțin.

În timp ce taxiul întoarce și o ia înapoi pe Ladbroke Grove, ochii îmi sunt lipiți de drum și încep să mă rog să se schimbe culoarea semaforului, să se miște mașinile care staționează. Însă totul pare că a încremenit. N-o să ajung cât îi hăul la prânz.

Îmi scot agitată mobilul, formez numărul de la biroul lui Simon Johnson și aștept să răspundă Natasha, asistenta lui personală.

— Alo, Natasha, bună, zic, încercând să-mi iau un ton calm și profi. Lexi sunt. O să întârzii un pic, dar am ceva foarte important de spus la ședință. Poți să le spui să mă aștepte? Sunt în taxi, pe drum.

— Sigur, spune Natasha amabilă. Le spun. Ne vedem mai târziu.

— Mersi!

Închid și mă las pe banchetă, puțin mai relaxată.

— Scuze, face Amy brusc.

— Mda, mă rog.

— Nu, serios, chiar îmi pare foarte rău.

Oftez și mă uit la ea pentru prima oară ca lumea, de când ne-am suit în taxi.

— *De ce*, Amy?

— Ca să fac bani. Ridică din umeri. De ce nu?

— Fiindcă o să intri în bucluc! Dacă ai nevoie de bani, de ce nu-ţi iei o slujbă? Sau de ce nu-i ceri mamei?

— Să-i cer mamei, mă îngână ea cu dispreţ. Mama n-are nici un ban.

— OK, poate că n-are tone de bani...

— N-are *nici o leţcaie*. De ce crezi că ni se prăbuşeşte casa peste noi? De ce crezi că nu dăm niciodată drumul la căldură? Jumătate din iarna trecută mi-am petrecut-o la Rachel. Măcar ei dau drumul la calorifere. La noi e o sărăcie lucie.

— Dar e ciudat ce spui, zic uluită. Cum se poate una ca asta? Tata nu i-a lăsat nimic mamei?

Ştiu că afacerile tatei nu mergeau chiar extraordinar. Dar avea destul de multe şi ştiu că ea se aştepta ca, la moartea lui, să moştenească o avere. Chiar dacă n-ar fi recunoscut în veci asta.

— Habar n-am. Oricum, nu prea mult.

— Mă rog, oricum ar fi, nu poţi continua în felul ăsta. Serios îţi spun, o să ajungi la închisoare sau ceva de genul ăsta.

— Abia aştept. Amy îşi dă pe spate pletele cu şuviţe albastre. E mişto la închisoare.

— Nu e deloc *mişto* la închisoare! Mă uit la ea ca la nebuni. De unde ţi-a mai venit şi ideea asta? E o idioţenie! E o aberaţie cât roata carului! Toţi au părul slinos şi nu ai voie să te razi pe picioare şi nu poţi folosi decât săpunul cel mai ieftin.

Evident, toate astea le-am inventat pe loc. Probabil că în zilele noastre, în închisori există şi spa-uri proprii şi uscătoare de păr.

— Şi nu sunt nici băieţi, adaug ca să ştiu o treabă. Şi n-ai voie nici cu iPodul, nici cu ciocolată sau cu DVD-uri. Nu faci decât să mărşăluieşti întruna în jurul unei curţi. Partea asta sunt sigură că nu e adevărată. Dar acum m-am ambalat. Cu lanţuri la picioare.

— Nu mai există *lanţuri*, spune Amy cu dispreţ.

— Le-au reintrodus, mint fără să clipesc. Mai ales pentru adolescenţi. A fost o nouă iniţiativă experimentală a guvernului. Doamne, Amy, tu nu citeşti deloc ziarele?

Amy pare uşor stresată. Ha. Asta ca să fim chit, pentru faza cu „Mu-ma".

— N-am ce face, am chestia asta în gene. Îşi regăseşte parţial tonul sfidător. Să fiu mereu de partea greşită a legii.

— Nu o ai deloc în gene...

— Tata a fost închis, ripostează triumfătoare.

— *Tata?* Mă holbez la ea. Ce vrei să spui? Ideea e atât de aberantă că mă pufneşte râsul.

— A fost. Am auzit nişte tipi vorbind despre asta la înmormântare. Deci n-am ce face, asta mi-e soarta. Ridică din umeri şi scoate un pachet de ţigări.

— Încetează! Îi înşfac pachetul şi i-l arunc pe geam. Tata n-a fost la nici o închisoare. Iar tu nu vei ajunge la închisoare. Şi nu e deloc mişto, e nasol. Mi se frânge glasul şi rămân o clipă pe gânduri. Uite ce e, Amy... vino şi lucrează la biroul meu, ca stagiară. O să fie amuzant. Câştigi şi nişte experienţă, şi nişte bănuţi.

— Cât? mi-o întoarce.

Dumnezeule, îţi cam vine s-o lipeşti de pereţi câteodată.

— Suficient! Şi poate că n-o să-i spun mamei despre ce-ai făcut. Îi flutur foiţa galbenă prin faţă. De acord?

În taxi se lasă o tăcere lungă. Amy se luptă cu oja albastră cojită de pe degetul mare, de parcă ar fi cel mai important lucru din lume.

— OK, zice într-un final, ridicând din umeri.

Taxiul opreşte la culoarea roşie a unui semafor şi îmi stă inima când îmi consult ceasul pentru a mia oară. E douăsprezece şi douăzeci de minute. Sper doar să fi început mai târziu. Privirea îmi zăboveşte iar asupra foiţei galbene şi, fără să vreau, mă trezesc zâmbind. Adevărul e că ideea a fost destul de ingenioasă.

— Şi care erau celelalte vedete? nu pot să n-o întreb. Nu-mi spune că o aveai chiar şi pe Madonna.

— Ba da! Privirea lui Amy se umple brusc de viaţă. Era o tipă din Kensington care arăta exact ca Madonna, doar că era mai grasă. Toată lumea a fost convinsă că e ea, mai ales când le-am spus că asta dovedeşte cât de mult i se retuşează pozele pe computer. Şi aveam şi un Sting, şi o Judi Dench, şi lăptarul ăsta foarte drăguţ din Highgate care era leit Elton John.

— Elton John? Un lăptar? Nu mă pot abţine să nu râd.

— I-am zis că face un serviciu comunităţii, dar nu vrem să facem tam-tam cu chestia asta.

— Şi unde naiba i-ai găsit?

— M-am dus pe teren, să-i caut. Prima pe care am găsit-o a fost Gwyneth şi de la ea mi-a venit ideea. Amy zâmbeşte larg. Mă urăşte de moarte tipa.

— Nici nu-i de mirare! Probabil că e şi mai agresată de fani decât adevărata Gwyneth Paltrow.

Taxiul se mişcă din nou. Ne apropiem de Victoria Palace Road. Deschid dosarul cu prezentarea şi-mi trec rapid în revistă notiţele, doar ca să-mi împrospătez punctele esenţiale.

— Ştii, chiar aşa au zis indivizii ăia, că tata a fost închis. Glasul coborât al lui Amy mă ia prin surprindere. N-am inventat.

Nu ştiu ce să-i răspund. Nu reuşesc deloc să mă obişnuiesc cu gândul ăsta. Tatăl nostru? În puşcărie? Pare... imposibil.

— Ai întrebat-o pe mama despre asta? mă aventurez într-un final.

— Nu. Ridică din umeri.

— Chiar dac-ar fi aşa, sunt sigură că n-a fost pentru ceva... şovăi, căutând un punct de sprijin. Înţelegi. Pentru ceva grav.

— Îţi aminteşti cum ne spunea „fetele mele"? mă întreabă Amy şi de pe faţa ei pare să fi pierit brusc orice urmă de aroganţă. Cele trei fete ale lui. Tu, mama şi cu mine.

Zâmbesc, amintindu-mi.

— Şi dansa cu fiecare din noi în parte.

— Da, încuviinţează Amy. Şi întotdeauna ne cumpăra cutiile alea uriaşe de ciocolată...

— Şi ţie ţi se făcea rău de la câte băgai în tine...

— Deller Carpets, doamnelor. Taxiul a oprit în faţa clădirii Deller. Nici măcar nu observasem.

— A, bine. Mersi. Scotocesc în geantă după nişte bani. Amy, trebuie să fug acum. Îmi pare rău, dar e foarte, foarte important.

— Despre ce e vorba? Spre mirarea mea, pare sincer interesată.

— Trebuie să-mi salvez departamentul. Trag de mânerul de la portieră şi mă dau jos din taxi. Trebuie să conving unşpe directori să facă un

lucru pe care au hotărât deja să nu-l facă. Şi nu ştiu ce dracu' fac.

— Uau. Amy face o faţă sceptică. Păi... noroc la ce vrei să faci.

— Mersi. Şi... mai vorbim. O îmbrăţişez scurt, apoi pornesc ţaca-ţaca pe scări şi năvălesc în hol. N-am întârziat decât o jumătate de oră. Putea fi mai rău.

— Bună! strig către Jenny, fata de la recepţie, în timp ce trec pe lângă ea. Am venit! Poţi să le spui, te rog?

— Lexi... Jenny începe să strige ceva după mine, dar n-am timp să mă opresc. Mă grăbesc spre un lift care aşteaptă, apăs stresată pe butonul pentru etajul 8 şi aştept cele aproximativ treizeci de secunde cât durează să ajungem sus. Ne-ar trebui nişte lifturi expres. Ne-ar trebui nişte lifturi de urgenţă, ultrarapide, pentru-când-ai-întârziat-la-şedinţă...

În fine. Mă năpustesc afară din lift, alerg spre sala de consiliu... şi mă opresc.

Simon Johnson se află pe coridorul din faţa sălii de consiliu şi se întreţine binedispus cu alţi trei tipi la costum. Un individ în costum albastru tocmai îşi pune trenciul. Natasha se agită în jur, turnând ceşti de cafea. Toată lumea pălăvrăgeşte.

— Ce... Simt că-mi plesneşte pieptul de la atâta adrenalină. Abia dacă mai pot vorbi. Ce se întâmplă?

Toate chipurile se întorc spre mine mirate.

— Nu te panica, Lexi. Simon mă săgetează cu aceeaşi privire dezaprobatoare pe care i-o cunosc deja. Am luat o pauză. Am terminat partea crucială a şedinţei, iar Angus trebuie să plece. Arată spre tipul în trenci.

— *Aţi terminat-o?* Mi se ridică inima în gât de spaimă. Vrei să spui...

— Am votat. Pentru reorganizare.

— Dar nu puteţi face asta! Mă duc repede la el, înnebunită de groază. Am găsit o cale de a salva departamentul! Nu trebuie decât să reducem un pic câteva costuri şi am şi nişte idei de marketing...

— Lexi, am luat deja decizia, mi-o taie Simon cu asprime.

— Dar e o decizie *greşită*! strig disperată. Brandul încă are valoare neexploatată, ştiu precis! Vă rog. Mă îndrept direct spre Angus: Nu pleca. Ascultă-mă, te rog. Şi pe urmă putem vota din nou...

— Simon... Angus îmi întoarce spatele, cu un aer jenat. Mi-a părut bine să te văd, însă acum trebuie să plec.

— Sigur.

Nici măcar nu mă bagă în seamă. Nimeni nu vrea să ştie ce am de spus. Îi privesc, cu picioarele ca de plastilină, pe directori intrând unul câte unul în sala de consiliu.

— Lexi... Simon se află în faţa mea. Îţi admir loialitatea pentru departamentul tău. Dar e efectiv *intolerabil* să te porţi aşa la şedinţa de management.

În glasul lui amabil se simte o duritate ca de oţel; îmi dau seama că e furios.

— Simon, îmi pare rău... Înghit în sec.

— Ştiu că te resimţi după accident. Face o pauză. Aşa că îţi sugerez să-ţi iei trei luni de concediu plătit. După ce te întorci, îţi vom găsi un... rol mai adecvat în cadrul firmei. Bine?

Mi se scurge tot sângele din faţă. Mă retrogradează.

— Mă simt bine, zic iute. Nu am nevoie de nici un concediu...

— Eu cred că ai. Oftează. Lexi, îmi pare foarte rău pentru modul în care au evoluat lucrurile. Ar fi fost cu totul altfel dacă ţi-ai fi recăpătat memoria. Însă Byron m-a ţinut tot timpul ăsta la curent cu situaţia ta. În clipa asta nu eşti pregătită să ocupi un post din managementul superior.

În glasul lui există o finalitate absolută.

— Bine, îngaim într-un final, înţeleg.

— Acum, cred că poate ar fi bine să cobori în secţia ta. Dat fiind că n-ai venit... Face o pauză de efect. I-am dat lui Byron sarcina de a le comunica nefericita veste.

Lui Byron?

După ce încuviinţează scurt din cap, Simon dispare în sala de consiliu. Rămân cu ochii la uşă, de parcă aş avea tălpile bătute în cuie unde sunt, apoi, copleşită subit de panică, alerg la lift. Nu-l pot lăsa pe Byron să le dea vestea cea rea. Măcar asta trebuie să fac eu personal.

În lift, formez repede pe *speed dial* numărul lui Byron, însă îmi intră căsuţa vocală.

— Byron! zic, cu glasul tremurându-mi de stringenţă. Te rog nu le spune încă celor de la Pardoseli că vor fi daţi afară, OK? Vreau s-o fac eu. Repet, *nu* le spune.

Mă năpustesc afară din lift, fără să mă uit nici în dreapta, nici în stânga, intru în biroul meu şi închid uşa. Tremur din toate încheieturile. În viaţa mea nu mi-a fost atât de frică. Cum o să le dau vestea? Ce-o să le spun? Cum le spui prietenelor tale că-şi vor pierde slujbele?

Mă plimb nervoasă prin birou, frângându-mi mâinile, cu senzaţia că-mi vine să vărs. E mai

groaznic decât la un examen, decât la orice test, decât tot ce-am făcut în viaţa mea...

Şi atunci mi se pare că aud un sunet. Un glas, care vine de dincolo de uşă.

— E aici?

— Unde-i Lexi? i se alătură o altă voce.

— Se ascunde? Ce nenorocită.

O clipă, îmi trece prin cap să mă ascund sub canapea şi să nu mai ies de sub ea niciodată.

— A rămas sus? Glasurile de dincolo de uşa mea se aud tot mai tare.

— Nu, am văzut-o eu! E aici! Lexi! Ieşi de-acolo! Cineva îmi bate în uşă, făcându-mă să tresar. Cumva, reuşesc să fac un pas pe mochetă. Întind pierită o mână şi deschid uşa.

Au aflat.

Şi sunt cu toţii în faţa mea. Toţi cei cincisprezece angajaţi ai secţiei Pardoseli, muţi şi cu priviri încărcate de reproş. Fi e în faţă, cu ochii ca de piatră.

— N-am... n-am fost eu de vină, bâlbâi disperată. Vă rog mult, ascultaţi-mă. Vă rog să mă înţelegeţi. N-a fost hotărârea mea. Am încercat să... Aveam de gând să... Mi se frânge glasul.

Eu sunt şefa. Ideea e că era răspunderea mea să salvez departamentul. Şi am dat greş.

— Îmi pare rău, şoptesc, cu ochii plini de lacrimi, uitându-mă în ochii lor plini de îndârjire. Îmi pare atât, atât de rău...

Nimeni nu zice nimic. Simt că mă topesc la ura din ochii lor. Apoi, ca la un semn, îmi întorc cu toţii spatele şi pleacă. Cu picioarele moi, ca pelteaua, mă duc la birou şi mă prăbuşesc în scaun. Cum le-o fi spus-o Byron? Ce le-o fi zis?

Şi exact în clipa aceea, văd mesajul din inbox. Un e-mail comun, adresat tuturor celor de la

Pardoseli, cu titlul: DRAGI COLEGI – O VESTE PROASTĂ

Cu inima făcându-mi treişpe-paişpe, clichez pe email şi, în timp ce citesc mesajul, scot un geamăt de disperare. Mesajul ăsta a circulat aşa? În numele meu?

Către toţi colegii de la Pardoseli

Aşa cum probabil aţi observat, în ultimul timp Pardoselile au mers îngrozitor de slab. Iar managementul superior a decis desfiinţarea acestei secţii.

Prin urmare, în cursul lunii iunie veţi fi concediaţi. Până atunci însă, Lexi şi cu mine vă rugăm să continuaţi să lucraţi cu eficienţă şi la standarde sporite, lucru pentru care vă vom fi recunoscători. Nu uitaţi, noi suntem cei care vă vom semna scrisorile de recomandare, aşa că nu vom permite nici să trageţi chiulul, şi nici să vă lăsaţi pe tânjală.

Cu prietenie,

Byron şi Lexi

OK. Acum chiar că-mi vine să mă-mpuşc.

*

Când ajung acasă, Eric e aşezat pe un scaun de pe terasă, în asfinţit. Citeşte ziarul *Evening Standard* şi bea un gin tonic.

— Ai avut o zi bună? spune, ridicând ochii din ziar.

— Sinceră să fiu... nu, zic cu glas tremurător. Am avut o zi de coşmar. Au fost daţi afară toţi oamenii din secţia mea. În timp ce rostesc aceste cuvinte, mă buşeşte plânsul. Toate prietenele mele. Îşi vor pierde toate slujbele. Şi toate mă urăsc... şi nu le condamn deloc...

— Draga mea. Eric pune jos ziarul. Așa e în afaceri. Lucrurile astea se întâmplă tot timpul.

— Știu. Dar e vorba despre *prietenele mele*. O știu pe Fi de la șase ani.

Eric își bea băutura gânditor. În cele din urmă, ridică din umeri și se întoarce la ziarul lui.

— Cum ți-am zis, lucrurile astea se întâmplă.

— Ba nu se întâmplă pur și simplu. Scutur din cap cu putere. Poți să le oprești. Te lupți împotriva lor.

— Scumpa mea. Eric pare amuzat. Tu încă mai lucrezi acolo, nu?

— Da.

— Și firma n-a dat faliment, nu?

— Nu.

— Foarte bine atunci. Bea și tu un gin tonic.

Cum poate să-mi răspundă în felul ăsta? E om sau piatră?

— Nu vreau nici un gin tonic, OK? Simt că îmi ies din minți. Nu vreau nici un nenorocit de gin tonic!

— Un pahar de vin, atunci?

— Eric, tu nu pricepi ce-ți zic? aproape că urlu. Nu pricepi ce lucru cumplit se întâmplă?

Toată furia mea la adresa lui Simon Johnson și a celorlalți directori se dezlănțuie acum împotriva lui Eric și a calmului lui de bogătan nesimțit care se recreează pe terasă, a paharului lui Waterford și a vieții lui de îmbuibat.

— Lexi...

— Oamenii ăștia au nevoie de serviciu! Nu sunt cu toții... niște megamiliardari nenorociți, care dau cinci mii de lire pe-o scobitoare! Îi arăt în jur, spre balconul nostru ca din revistele de design. Oamenii ăștia locuiesc în case pentru

care plătesc ipoteci. Au chirii de plătit. Nunți pentru care trebuie să plătească.

— Pui prea mult la suflet treaba asta, mi-o taie Eric scurt și întoarce o foaie a ziarului.

— Și tu o pui mult prea puțin la suflet! Și nu înțeleg deloc. Pur și simplu, *nu te înțeleg*. Acum mă adresez direct lui. Vreau să ridice privirea; să-mi explice punctul lui de vedere; să vorbim despre asta.

Însă el n-o face. Se poartă ca și cum nici nu m-ar fi auzit.

Simt cum îmi zvâcnește întregul corp de frustrare. Îmi vine să-i iau paharul cu gin tonic și să i-l arunc peste balcon.

— Bine, zic în cele din urmă. Să nu vorbim despre asta. Hai să ne facem că totul e OK și că suntem de aceeași părere, chiar dacă nu suntem... Mă răsucesc pe călcâie și îmi stă inima.

În ușa terasei se află Jon. E îmbrăcat în jeanși negri și tricou alb și poartă ochelari de soare, așa că nu-i văd expresia.

— Bună. Coboară treptele spre terasă. Mi-a dat drumul Gianna. Sper că nu... deranjez.

— Nu! Mă întorc repede, ca să nu-mi vadă fața. Sigur că nu. E în regulă. Totul e minunat.

Dintre toți oamenii care ar fi putut să apară în clipa asta! Ca să am o zi cu adevărat de coșmar. Ei bine, nici măcar n-o să mă uit la el. O să mă fac că nici nu există.

— Lexi e un pic supărată, îi spune Eric lui Jon coborând glasul, ca de la bărbat la bărbat. Câteva persoane de la ea de la serviciu or să rămână fără slujbă.

— Nu e vorba de doar câteva persoane! spun eu, fără să mă pot abține să nu-l contrazic. Ci de

toată secția! Și eu n-am făcut nimic pentru a-i salva. Chipurile, eram șefa lor și i-am lăsat baltă. O lacrimă mi se prelinge pe obraz și mi-o șterg nervoasă.

— Jon... Eric nici măcar nu mă ascultă. Mă duc să-ți aduc ceva de băut. Am planurile pentru Bayswater chiar aici, sunt multe de vorbit... Se ridică și se duce în sufragerie. Gianna! Gianna, ești aici?

— Lexi... Jon traversează terasa către locul în care mă aflu. Are un ton alert și vorbește în șoaptă.

Nu pot să cred. Iar vrea să se dea la mine.

— Lasă-mă în pace! i-o tai de la început. N-ai primit mesajul meu? Nu mă interesează! Ești doar un... afemeiat notoriu. Și chiar dacă aș fi interesată, nu e momentul potrivit, OK? Tot departamentul meu se prăbușește, chiar în clipa asta. Așa că, dacă nu ai o soluție pentru problema asta, lasă-mă în pace.

Se lasă tăcerea. Mă aștept ca Jon să se replieze rapid cu vreo replică de flirtangiu tupeist, însă, în loc de asta, el își scoate ochelarii și se scarpină în cap, cu aerul că l-am pus în încurcătură.

— Nu înțeleg. Ce s-a întâmplat cu planul?

— Planul? zic agresivă. Ce plan?

— Măreața ta afacere cu covoare.

— Ce afacere cu covoare?

Jon cască ochii mari, șocat. Preț de câteva clipe se mulțumește să mă fixeze de parcă n-ar fi sigur dacă glumesc sau nu.

— Nu vorbești serios. Nu știi despre ea?

— Despre ce? exclam, la capătul răbdării. N-am nici cea mai mică idee despre ce naiba vorbești!

— Doamne Dumnezeule. Jon expiră. OK. Lexi. Ascultă-mă. Pregăteai o afacere de anvergură cu covoare, în secret. Ai zis că asta o să schimbe totul, avea să aducă un profit uriaş, să transforme departamentul... Aşa deci! Te bucuri de panoramă, înţeleg. Schimbă expert discuţia în clipa în care Eric apare în pragul uşii, cu un pahar cu gin tonic.

Afacere de anvergură cu covoare?

În timp ce stau aşa acolo şi mă uit la Eric cum îi dă lui Jon paharul şi-i trage un scaun la umbra generoasă, inima îmi bate nebuneşte.

Nu-l lua în seamă, îmi şopteşte o voce. *Inventează. Te joacă pe degete, toate astea fac parte din jocul lui...*

Dar dacă nu e aşa?

— Eric, dragul meu. Îmi pare rău pentru mai devreme. Mă trezesc rostind aceste cuvinte aproape exagerat de fluent. Am avut o zi grea. Crezi că mi-ai putea aduce un pahar de vin?

Nici măcar nu mă uit la Jon.

— Nici o problemă, draga mea. Eric dispare în casă, iar eu mă răsucesc spre Jon.

— Spune-mi la ce te referi, îi zic coborând glasul. Repede. Şi să faci bine să nu-mi îndrugi baliverne.

Când îi întâlnesc privirea, mă trece un val de umilinţă. N-am nici cea mai mică idee dacă pot avea încredere în ceea ce spune sau nu. Dar trebuie să aflu mai multe. Fiindcă, dacă există măcar o şansă dintr-o sută ca vorbele lui să fie adevărate...

— Nu sunt baliverne. Dacă mi-aş fi dat seama mai devreme că nu eşti la curent... Jon clatină din cap uluit. Ai lucrat la chestia asta săptămâni

întregi. Aveai un dosar mare albastru, pe care-l purtai mereu cu tine. Erai aşa de încântată de idee că abia dacă puteai dormi...

— Dar despre ce era vorba?

— Nu cunosc detaliile exacte. Erai prea superstiţioasă ca să-mi spui. Aveai teoria asta că ţi-aş purta ghinion. Mustăceşte uşor, de parcă ar fi o glumă a noastră. Dar ştiu că era vorba să foloseşti nişte designuri retro, din nu ştiu ce carte veche de modele. Şi ştiu că era ceva de proporţii.

— Dar eu de ce nu ştiu despre ea? De ce nu ştie nimeni altcineva despre ea?

— Ai vrut să păstrezi tăcerea până în ultima clipă. Ai zis că n-ai încredere în nimeni de la birou şi că e mai sigur să nu... Vocea lui îşi recapătă tonul normal. Hei, Eric. Ce faci?

Mă simt de parcă aş fi fost pălmuită. Nu se poate opri aici.

— Poftim, Lexi, spune Eric vesel, întinzându-mi un pahar de vin. Apoi se îndreaptă către masă, se aşază şi-i face semn lui Jon să i se alăture. Deci, ultima veste e că am vorbit iar cu şeful de la urbanism...

În timp ce ei vorbesc, rămân împietrită, cu mii de scenarii învârtindu-mi-se în minte, sfâşiată de nesiguranţă. Poate că toate astea sunt doar baliverne. Poate că sunt o proastă credulă că stau măcar să-l ascult.

Dar de unde putea să ştie despre cartea veche cu modele? Dacă e adevărat? Simt cum mi se strânge pieptul, cu un spasm profund şi dureros de speranţă. Dacă mai e o şansă, fie ea şi minusculă...

— Te simţi bine, Lexi? Eric îmi aruncă o privire ciudată şi îmi dau seama că stau nemişcată în mijlocul terasei, cu faţa în mâini.

— Bine. Reuşesc cumva să mă adun. Îmi retrag spre colţul opus al terasei şi mă aşez pe un balansoar din oţel galvanizat, cu soarele fierbinte pe faţă; abia aud traficul de undeva, departe. La masă, Jon şi Eric studiază atent schiţa arhitectului.

— S-ar putea să trebuiască să regândim complet parcarea. Jon desenează pe hârtie cu gesturi sigure. Nu e sfârşitul lumii.

— OK. Eric oftează adânc. Dacă tu crezi că se poate face, Jon, merg pe mâna ta.

Iau o gură mare de vin, după care îmi scot mobilul. Nu-mi vine să cred că sunt pe punctul de a face asta. Cu mâini tremurătoare, găsesc numărul lui Jon şi-i scriu un SMS:

Ne putem vedea? L

Apăs pe „Trimite", după care îmi bag imediat telefonul în geantă şi rămân cu privirea absentă, în zare.

O clipă mai târziu, încă desenând şi fără să se uite în vreun fel la mine, Jon îşi scoate mobilul din buzunar cu mâna cealaltă. Îl verifică rapid şi răspunde scurt. Eric pare că nici măcar n-a observat.

Fac un efort să număr până la cincizeci, după care, cu un aer cât mai firesc, ridic clapeta de la mobil.

Sigur. J

17

Am căzut de acord să ne vedem într-o cafenea numită Fabian din Holland Park, un loc micuţ şi intim, cu pereţi de teracotă, poze din Toscana şi rafturi cu cărţi italieneşti. În clipa când intru şi mă uit în jur la barul de granit, la aparatul de espresso, la canapeaua uzată... am senzaţia ciudată că am mai fost aici şi altădată.

Poate că am un déjà-vu. Poate că mi se pare, fiindcă îmi doresc să fie aşa.

Jon e aşezat la o masă din colţ şi, când ridică privirea, simt cum mi se năruie toate zidurile de protecţie. În ciuda raţiunii, după toate protestele mele, iată-mă întâlnindu-mă cu el pe ascuns. Aşa cum a vrut el, tot timpul ăsta. Mă simt de parcă aş fi căzut în nu ştiu ce capcană... dar nu ştiu care este această capcană.

În fine. Mă întâlnesc cu el din motive profesionale. Atâta timp cât nu uit asta, o să fie bine.

— Bună. Mă duc la masa lui, unde el bea o cafea şi îmi las jos servieta pe un scaun alăturat. Aşa. Suntem amândoi oameni ocupaţi. Hai să vorbim despre afacerea aia.

Jon se uită lung la mine, de parcă ar face eforturi să înţeleagă ceva.

— Mai vrei să-mi spui şi altceva? adaug, încercând să-i ignor expresia. Eu cred c-am să iau un *cappuccino*.

— Lexi, ce e asta? Şi ce naiba s-a întâmplat la petrecere?

— Nu... ştiu la ce te referi. Iau meniul şi mă fac că-l citesc. Sau mai bine un *latte*.

— Haide. Jon îmi trage meniul din mână, ca să-mi vadă faţa. Nu te poţi ascunde. Ce s-a întâmplat?

Se pare că lui i se pare amuzant. Îmi dau seama după tonul lui. Cu un gest de mândrie rănită, trântesc meniul pe masă.

— Dacă ţii neapărat să ştii, zic tăioasă, la petrecere am vorbit cu Rosalie şi ea mi-a spus despre... apucăturile tale. Ştiu că mi-ai îndrugat tone de gogoşi. Şi mulţumesc frumos, nu-mi place să mi se toarne gogoşi.

— Lexi...

— Şi nu mai încerca să te prefaci, OK? Ştiu că te-ai dat şi la ea şi la Margo. În glas mi se distinge o notă de amărăciune. Eşti doar un mincinos sadea, care le spune femeilor măritate ce vor să audă. Ce crezi tu că-şi doresc să audă.

Expresia lui Jon rămâne neschimbată.

— E adevărat, m-am dat la Rosalie şi la Margo. Şi poate că, poate că... Şovăie. Am sărit un pic calul. Dar am căzut de acord amândoi că e cea mai bună soluţie. Era cel mai bun mod în care ne puteam ascunde.

Sigur că da, trebuia să-mi dau seama c-o să zică asta.

Mă uit la el cu o mânie neputincioasă. Poate să spună orice doreşte, n-am nici o cale de a şti dacă spune sau nu adevărul.

— Trebuie să înţelegi. Se apleacă uşor peste masă. Totul a fost teatru ieftin. Am inventat amândoi o poveste cu care să le aruncăm praf în ochi tuturor, poveste care, dacă am fi fost vreodată surprinşi împreună, să le fie suficientă drept explicaţie. Iar Rosalie a pus imediat botul, aşa cum am vrut.

— Ai *vrut* să te ştie lumea de afemeiat? îi răspund, dându-mi ochii peste cap.

— Sigur că nu! În glasul lui se simte o înflăcărare subită. Dar de câteva ori a fost... cât pe-aci să se prindă lumea. În primul rând Rosalie, îi merge mintea la scenarii de budoar. Ne-ar fi mirosit imediat.

— Aşa că a trebuit să bagi vrăjeală la greu. Nu-mi pot reprima sarcasmul. Frumos. De mare clasă, n-am ce zice.

Jon îmi susţine ferm privirea.

— Ai dreptate. N-a fost prea frumos. Nu e o situaţie ideală şi amândoi am făcut greşeli... Întinde mâna după a mea. Dar trebuie să ai încredere în mine, Lexi. Te rog. Trebuie să mă laşi să-ţi explic totul...

— Încetează! Îmi retrag grăbită mâinile. Pur şi simplu... încetează! Nu suntem aici să vorbim despre asta şi, oricum, asta n-are nici o importanţă. Hai să ne concentrăm asupra subiectului pentru care ne-am întâlnit.

De masă se apropie o chelneriţă şi ridic privirea.

— Un *cappuccino*, vă rog. Deci, afacerea asta, zic repede, în clipa în care chelneriţa se îndepărtează. Nu există. M-am uitat peste tot. M-am dus la birou şi am căutat în fiecare colţişor, în fiecare fişier din computer. M-am uitat acasă,

nimic. Tot ce am găsit e asta. Caut în servietă şi scot bileţelul cu cele câteva cuvinte scrise pe el, cifrat. În biroul meu de acasă e un sertar gol. Acolo l-am găsit.

Sper pe jumătate ca privirea lui Jon să se lumineze subit, iar el să zică „Aha! Iată cheia!", ca în *Codul lui Da Vinci*. În loc de asta însă, el se mulţumeşte să-l citească şi să dea din umeri.

— E scrisul tău.

— Ştiu că-i scrisul meu. Fac eforturi să-mi păstrez cumpătul. Dar nu ştiu ce înseamnă! Arunc hârtiuţa, frustrată. De ce Dumnezeu nu mi-am păstrat însemnările în computer?

— E un tip Byron la tine la serviciu?

— Da, zic precaută. Ce-i cu el?

— Nu aveai încredere în el. Credeai că el *chiar vrea* ca secţia ta să fie desfiinţată. Şi c-o să facă tot ce poate ca să-ţi pună beţe-n roate. Aşa că voiai să prezinţi întregul plan consiliului director, când avea să fie complet finalizat.

Uşa cafenelei e dată larg de perete şi tresar vinovată, închipuindu-mi că e Eric. Deja am o scuză pregătită pe vârful limbii: *să vezi ce chestie, eram la cumpărături, când am dat peste Jon! Ce coincidenţă, nu-i aşa?* Dar firește că nu e Eric, ci un grup de adolescenţi care încep să vorbească în franţuzeşte.

— Deci nu ştii nimic altceva. Vina mă face să par şi mai agresivă decât sunt, aproape acuzatoare. Nu mă poţi ajuta.

— N-am zis asta, răspunde Jon calm. M-am tot gândit şi mi-am amintit ceva. Persoana de legătură era Jeremy Northam. Northwick. Cam aşa ceva.

— Jeremy Northpool? îmi vine brusc în cap acest nume. Îmi amintesc că Clare m-a tot bombardat cu bileţele cu numele lui, lipite peste tot. În total, vreo treizeci şi cinci de bileţele.

— Da. Jon dă din cap că da. Ăsta s-ar putea să fie. Northpool.

— Cred că m-a sunat cât eram în spital. De câteva ori.

— Ei bine. Jon ridică din sprâncene. Poate c-ar trebui să-l suni înapoi.

— Dar nu pot. Îmi las mâinile pe masă disperată. Nu pot să-i spun „Bună, sunt Lexi Smart, am pus de o afacere împreună şi, apropo, tu cam cu ce te ocupi?". Nu am suficiente date! Unde-or fi toate informaţiile adunate?

— Aici. Jon amestecă în cafea. Trebuie să fie undeva aici. Probabil că ai dus undeva dosarul. L-ai ascuns sau l-ai pus bine undeva, pentru siguranţă...

— Dar *unde*?

Chelneriţa revine şi-mi pune un *cappuccino* în faţă. Iau fursecul gratuit şi încep să-l desfac absentă. Unde aş fi putut pune un dosar? Unde l-aş fi putut ascunde? Ce-o fi fost în mintea mea?

— Mi-am mai amintit ceva. Jon îşi goleşte ceaşca şi-i face semn chelneriţei să-i mai aducă încă una la fel. Te-ai dus în Kent. Acasă la mama ta.

— Serios? Ridic privirea către el. Când?

— Puţin înainte de accident. Poate că ai luat şi dosarul cu tine.

— Acasă la mama? zic îndoită.

— Merită să încerci. Jon ridică din umeri. Sun-o şi întreab-o.

Amestec indispusă în *cappuccino*, în timp ce chelneriţa îi aduce încă o cafea lui Jon. Nu vreau

s-o sun pe mama. De fiecare dată când o sun pe mama, rămân cu un gust amar.

— Haide, Lexi, hai că poţi. Jon mustăceşte amuzat când îmi vede expresia. Ce eşti, femeie ori morsă?

Ridic privirea, uluită. O clipă, mă întreb dac-am auzit sau nu bine.

— Asta-i vorba lui Fi, zic în cele din urmă.

— Ştiu. Mi-ai povestit despre Fi.

— Ce ţi-am povestit despre ea? zic suspicioasă.

Jon îmi ia o gură din *cappuccino*.

— Mi-ai spus că v-aţi întâlnit în clasa doamnei Brady. Că prima şi ultima ţigară ai fumat-o cu ea. Că aţi fost împreună în Ibiza de trei ori. Ai fost foarte afectată când ai pierdut-o de prietenă. Îmi arată din cap spre mobilul care-mi iese din geantă. De-asta ar trebui să suni.

Ce *horror* e chestia asta. Oare ce altceva mai ştie? Aruncându-i priviri precaute, îmi scot mobilul din geantă şi formez numărul mamei.

— Lexi, nu sunt un scamator de bâlci. Lui Jon pare că-i vine şi mai tare să râdă. Am avut o relaţie. Am vorbit.

— Alo? Glasul mamei de la celălalt capăt al firului ne întrerupe conversaţia.

— A, mamă! Sunt eu, Lexi. Auzi, am adus eu cumva la tine acum puţin timp nişte hârtii? Sau un... dosar?

— Dosarul ăla albastru?

Mă străbate un şoc de uimire. E adevărat. Dosarul chiar există. Simt cum mi se accelerează pulsul de surescitare. Şi cum îmi creşte în suflet speranţa.

— Da, ăla. Fac eforturi să-mi păstrez calmul. Îl mai ai? Mai e la tine?

— E în camera ta, acolo unde l-ai lăsat. Mama pare uşor stresată. Să ştii că e posibil să aibă un colţ *uşor umed*...

Nu-mi vine să cred. A făcut pipi pe el un câine.

— Dar e încă în bună stare? zic îngrijorată. Se mai poate citi?

— Sigur că da!

— Super! Strâng telefonul şi mai bine în mână. Ai grijă de el, mamă. Pune-l bine, că trec să-l iau azi.

Îmi închid mobilul şi mă întorc către Jon.

— Ai avut dreptate! Acolo e. OK, trebuie să mă duc acolo chiar în clipa asta. Trebuie să ajung la Victoria, o să fie un tren peste o oră...

— Lexi, linişteşte-te. Jon îşi termină cafeaua. Dacă vrei, te duc eu.

— Poftim?

— N-am treabă azi. Dar trebuie să mergem cu maşina ta, eu n-am maşină.

— N-ai maşină? zic uluită.

— În clipa asta, nu. Ridică din umeri. Merg ori cu bicicleta, ori cu taxiul. Dar *ştiu* să conduc un Mercedes de fiţe, decapotabil. Din nou, expresia lui sugerează că e o glumă privată pe care o face cu cineva care o înţelege.

Cu mine, mă izbeşte revelaţia brusc. Cu fata care eram.

Dau să zic ceva, dar sunt prea confuză. În minte mi se îmbulzesc tot soiul de gânduri.

— OK, zic până la urmă. OK. Mersi.

Am stabilit şi povestea pe care să le-o servim curioşilor. Cel puţin eu. Dacă mă întreabă cineva, Jon mă învaţă să conduc. S-a nimerit prin preajmă

când eu tocmai urcam în mașină și s-a oferit amabil să mă ghideze într-ale șoferiei uitate.

Însă nu mă întreabă nimeni nimic.

E o zi însorită și, în timp ce întoarce mașina ca să iasă din parcare, Jon dă și capota spre spate. Apoi bagă mâna în buzunar și-mi întinde un elastic negru de păr.

— O să ai nevoie de ăsta. E vânt.

Iau elasticul mirată.

— Dar cum de ai așa ceva în buzunar?

— Le am cu mine tot timpul. Sunt ale tale, toate. Își dă ochii peste cap, semnalizând spre stânga. Nu știu ce faci, năpârlești elastice?

Îmi strâng părul tăcută în coadă, înainte să mi-l facă vâlvoi vântul. Jon iese în șosea și se apropie de prima intersecție.

— E în Kent, zic când ne oprim la semafor. Trebuie să ieși din Londra pe...

— Știu unde e.

— Știi unde stă mama? zic, ușor nedumerită.

— Am mai fost acolo.

Semaforul se face verde și demarăm. Mă uit absentă la casele albe impozante pe lângă care trecem, abia observându-le. A mai fost acasă la mama. Știe despre Fi. Poartă cu el în buzunar elasticul meu de păr. A avut dreptate în legătură cu dosarul albastru. Ori s-a documentat la sânge, ori...

— Deci... să zicem, spun într-un final. Să zicem că am fost iubiți.

— Să zicem. Jon încuviințează fără să întoarcă deloc capul.

— Ce s-a întâmplat exact? Cum ne-am...

— Ți-am zis, ne-am cunoscut la petrecere, la o lansare. Și am tot dat nas în nas pe la firmă.

Eu am început să vin tot mai des acasă la tine. Ajungeam mai devreme, când Eric încă era prins la serviciu. Vorbeam, stăteam pe terasă... Era ceva total nevinovat... Se oprește, încercând să găsească un moment propice în care să schimbe banda. Pe urmă, Eric a lipsit într-un weekend. Și eu am trecut pe la tine. Și după asta... n-a mai fost la fel de nevinovat.

Încep să-l cred. Pare că și lumea începe să se miște încet; e ca și cum un ecran care îmi bloca vederea începe să se ridice. Culorile devin tot mai intense și mai clare.

— Și ce altceva s-a mai întâmplat? zic.

— Ne-am văzut cât de des am putut.

— Știu *asta*. Arunc o privire de control în jur. Vreau să zic... cum a fost? Ce ne-am spus și ce făceam? Spune-mi... zi-mi mai multe.

— Mă ucizi. Jon clatină din cap, cu un licăr amuzat în ochi. Asta-mi spuneai mereu în pat. Zi-mi mai multe.

— Îmi place să mi se povestească diverse. Ridic defensiv din umeri. Istorii de altădată.

— Știu. OK. Istorii de altădată.

O vreme, conduce în tăcere și văd cum chipul îi e traversat vag de un zâmbet, în timp ce se gândește.

— Oriunde ne duceam, sfârșeam prin a-ți cumpăra șosete. De fiecare dată era la fel, îți aruncai cât colo pantofii, ca să mergi desculță pe nisip ori pe iarbă sau oriunde eram, după care ți se făcea frig și trebuia să-ți facem rost de șosete. Oprește la o trecere de pietoni. Ce mai vrei să știi altceva? M-ai învățat să-mi pun muștar pe cartofii prăjiți.

— Mustar franţuzesc?

— Exact. Prima oară când te-am văzut că faci asta, mi s-a părut o perversiune diabolică. Acum am devenit dependent.

Trece de zebră şi virează spre o şosea lată, cu două benzi. Maşina prinde viteză; ne auzim mai greu din cauza zgomotelor din trafic.

— Într-un weekend, a plouat. Eric era plecat la golf şi noi ne-am uitat la absolut toate episoadele din *Doctor Who*, spate în spate. Îmi aruncă o privire. Să continui?

Tot ce spune se integrează perfect. Creierul meu începe să accepte vorbele lui drept adevăr. Nu-mi amintesc despre lucrurile despre care vorbeşte, dar când şi când simt licăriri de recunoaştere. Da, mă recunosc în fata despre care povesteşte. Mă recunosc în viaţa despre care povesteşte.

— Continuă, îl îndemn.

— OK. Deci... jucăm ping-pong. Adrenalina creşte. Ai două *game*-uri în faţa mea, însă eu ştiu precis că o să cedezi cât de curând.

— Nu-i adevărat, răspund automat.

— Ba da.

— Niciodată! Nu-mi pot reprima un zâmbet.

— Te-ai întâlnit cu mama. Iar ea a ghicit imediat. Mă cunoaşte prea bine ca s-o pot păcăli. Dar e în regulă, e o tipă mişto, n-ar zice niciodată nimic. Jon schimbă banda. Întotdeauna dormi pe partea stângă. În opt luni, am petrecut împreună cinci nopţi. Rămâne tăcut o clipă. Eric a avut parte de 235.

Nu ştiu cum să-i răspund la asta. Se uită în faţă, cu privirea intensă.

— Să mai continui? zice după un timp.

— Da. Îmi dreg glasul răguşit. Continuă.

În timp ce străbatem Kentul, Jon îmi relatează *in extenso* toate detaliile pe care mi le poate da despre relaţia noastră. Evident că eu nu pot veni cu nici o rectificare sau completare, aşa că rămânem în tăcere în timp ce pe lângă noi trec în goană câmpurile şi uscătoriile de hamei. Nu că m-aş uita la ele. Am crescut în Kent, aşa că nici măcar nu bag în seamă grădina Angliei, cu decorul ei atât de englezesc. În loc de asta, privesc ca hipnotizată ecranul GPS; nu scap din ochi săgeţica.

Îmi amintesc din senin de conversaţia mea cu Dave Ratatul şi oftez din rărunchi.

— Ce-i? zice Jon.

— A, nimic. Mă tot întreb, cum am ajuns unde sunt acum? Ce m-a făcut să devin o femeie obsedată de carieră, să-mi aranjez dantura, să mă transform în... *cealaltă* persoană? arăt spre mine.

— Păi, spune Jon mijind ochii spre un indicator. Bănuiesc că totul a început cu ce s-a întâmplat la înmormântare.

— Ce vrei să spui?

— Ştii. Chestia aia cu tatăl tău.

— Care chestie? zic perplexă. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Jon frânează brusc, Mercedesul se opreşte chiar lângă o păşune plină de vaci şi el se întoarce cu faţa spre mine.

— Nu ţi-a povestit mama ta despre înmormântare?

— Ba sigur că mi-a povestit! zic. L-au înmormântat. Şi tata a fost... incinerat sau aşa ceva.

— Asta-i tot ce ştii?

Îmi scormonesc creierii. Sunt sută la sută sigură că mama nu mi-a mai spus nimic altceva

despre înmormântare. Ori de câte ori aduceam vorba despre ea, mama schimba subiectul, îmi amintesc acum. Dar e un lucru normal pentru mama. Aşa schimbă ea subiectul mereu.

Jon bagă în viteză, clătinând din cap siderat.

— Nu-mi vine să cred. Tu nu ştii *chiar nimic* despre viaţa ta?

— Se pare că nu, zic, un pic bulversată. Spune-mi tu! Dacă-i chiar aşa de important.

— Îhm, hm. Jon scutură din cap în timp ce maşina demarează din nou. Nu e treaba mea. Pe-asta mama ta trebuie să ţi-o spună.

Coteşte pe un drum lateral şi ajunge pe o alee cu pietriş.

— Am ajuns.

Aşa e. Nici măcar nu observasem. Casa arată tot cum o ştiu: o casă de cărămidă roşie, construită pe la 1900, cu o seră într-o parte şi Volvo-ul antic al mamei parcat în cealaltă parte. Adevărul e că locul ăsta nu s-a schimbat deloc de când ne-am mutat aici, în urmă cu douăzeci de ani, decât în rău. Unul dintre şanţurile de scurgere ale acoperişului atârnă în afară, iar iedera a invadat şi mai tare pereţii. Sub o prelată jerpelită de pe marginea aleii e o stivă de pietre de pavaj aruncate acolo demult de tata. Voia să le vândă şi să câştige bani din treaba asta, cred. Asta a fost cam acum vreo... opt ani? Zece?

Prin poartă, zăresc grădina, care odinioară era destul de drăguţă, cu răsaduri de flori pe mai multe niveluri şi un petic în care aveam legume şi zarzavaturi. Înainte să avem câinii.

— Deci... zici că mama m-a minţit?

Jon clatină din cap.

— Nu te-a minţit. A omis să-ţi spună unele lucruri. Deschide portiera. Hai, vino.

Chestia cu ogarii e că par destul de aschilambici, însă, când se ridică pe picioarele din spate, sunt cât casa. Iar atunci când sar pe tine vreo zece odată, te simţi ca şi cum ai fi târhărit la drumul mare.

— Ophelia! Raphael! aud glasul mamei stresat, pe deasupra schelălăielilor şi a lătrăturilor. Jos! Lexi, draga mea! Ce repede-ai venit. Ce-i cu toată povestea asta?

E îmbrăcată într-o fustă de catifea reiată şi cămaşă cu dungi albastre şi tiv franjurat la mâneci şi are în mâini un ştergar antic „Charles and Diana".

— Bună, mamă, zic abia respirând, luptându-mă să dau jos de pe mine un câine. El e Jon. E... prietenul meu. Arăt spre el, care tocmai fixează un ogar drept în ochi şi-i zice „Pune-ţi labele jos. Lasă oamenii să respire".

— Ei! Mama pare fâstâcită. Dacă ştiam, vă pregăteam ceva de mâncare pentru prânz. Dacă nu m-aţi anunţat, sper că nu vă aşteptaţi să vă pun pe masă cine ştie ce...

— Mamă, nu vrem să ne pui pe masă nimic. Nu vreau decât dosarul ăla albastru. Îl mai ai?

— Sigur că da. Ridică din umeri stresată. Să ştii că n-a păţit nimic.

Pornesc grăbită pe scările scârţâind, cu mochetă verde şi dau buzna în dormitorul meu, care are şi azi acelaşi tapet Laura Ashley cu motiv floral dintotdeauna.

Are dreptate Amy, locul ăsta *pute*. Nu-mi dau seama dacă e de la câini, de la umezeală sau de

putregai... dar plânge după o renovare. Observ dosarul pe o servantă și îl înșfac – și instantaneu îmi vine să-l las la loc. Acum știu de ce avea mama atitudinea asta. E îngrozitor. Pute a pișat de câine de-ți mută nasul.

Ținându-mi respirația, îl apuc cu două degete și-l deschid.

E scrisul meu. Rânduri după rânduri, limpezi ca lumina zilei. Ca un mesaj de la mine... pentru mine. Scanez rapid prima pagină, încercând să-mi dau seama cât de repede care e ideea, ce aveam de gând, despre ce e vorba... Văd că scrisesem un soi de propunere, dar *care* anume? Dau pagina. Și atunci văd numele.

Doamne.

Într-o clipă, înțeleg tot. Înțeleg absolut totul. Ridic ochii și inima îmi bubuie de surescitare. E o idee incredibilă. Vreau să spun e o idee *absolut fenomenală*. Îi simt deja potențialul, ar putea fi ceva uriaș, ar putea schimba totul...

Plină de adrenalină, înhață dosarul, fără să-mi pese cum miroase, și ies grăbită din cameră, sărind câte două trepte odată.

— Te-ai prins? Jon așteaptă în capul scărilor.

— Da! Mă trezesc zâmbind ca proasta. E de geniu! E o idee de geniu!

— E ideea ta.

— *Serios?* Simt cum mi se încălzește inima de mândrie, însă fac eforturi să mi-o țin în frâu. Știi, asta e ce ne-a trebuit, tot timpul ăsta. Asta ar fi trebuit să facem. Dacă merge, n-or să poată să renunțe la secția de covoare. Ar fi nebuni s-o facă.

Un câine sare la mine și încearcă să-mi mestece o șuviță de păr, dar nici măcar asta nu-mi

poate strica buna dispoziţie. Nu-mi vine să cred că eu am conceput afacerea asta. Eu, Lexi! Abia aştept să le spun tuturor...

— Aşa! Mama se apropie cu o tavă cu cafele. Măcar lăsaţi-mă să vă ofer câte o cafea şi un digestiv.

— Serios, mamă, nu trebuia să te deranjezi, spun. Mi-e teamă că trebuie s-o ştergem...

— Eu aş bea o cafea, spune Jon amabil.

Ce-ar face? Săgetându-l cu o privire ucigătoare, îl urmez în sufragerie şi ne aşezăm pe o canapea desfundată. Jon se tolăneşte de zici că se simte ca la el acasă. Poate că aşa şi e.

— Ştiţi, Lexi tocmai îmi spunea că încearcă să pună toate lucrurile cap la cap, spune el, muşcând dintr-un biscuit digestiv. Şi m-am gândit că poate ar ajuta-o să afle ce s-a întâmplat la înmormântarea tatălui ei.

— Ei, sigur, pierderea unui părinte e foarte dureroasă... Mama rupe un biscuit în două, foarte concentrată. Poftim, Ophelia. Îi dă o jumătate unuia dintre ogari.

— Nu despre asta vorbesc, spune Jon. Mă refer la celelalte evenimente.

— Celelalte evenimente? Mama pare deconcertată. Vai, Raphael, ce urât! Cafea, Lexi?

Câinii sunt călare pe farfuria cu biscuiţi, pe care îşi lasă balele şi îi înhaţă cu dinţii. Şi se aşteaptă ca noi acum să-i mâncăm?

— Lexi nu are imaginea completă, insistă Jon.

— Smoky, nu e rândul tău...

— *Nu mai vorbi cu nenorociţii ăştia de câini!* Vocea lui Jon mă face să tresar.

Mama pare aproape prea şocată ca să mai zică ceva. Sau ca să se mişte.

— Ea e copilul tău. Jon arată către mine. Nu ăla. Arată cu degetul un câine, ridicându-se brusc de pe canapea. Mama şi cu mine îl privim siderate, cum se duce lângă cămin, îşi ciufuleşte nervos părul, îi ignoră pe câinii adunaţi ciorchine în jurul lui. Mie îmi pasă de fata ta. Poate că ea nu-şi dă seama, dar chiar îmi pasă. Acum se uită fix în ochii mamei. Poate că tu vrei să treci prin viaţă făcându-te că tot ce nu-ţi convine nu există. Poate că asta te ajută. Însă pe Lexi n-o ajută deloc.

— Ce tot spui aici? zic neputincioasă. Mamă, ce s-a întâmplat la înmormântare?

Mama îşi flutură mâinile în jurul feţei ca şi cum ar vrea să se protejeze.

— A fost destul de... neplăcut.

— Viaţa poate fi neplăcută uneori, face Jon tăios. Şi e şi mai neplăcută dacă nu ştii nimic despre ea. Şi, dacă nu-i spui tu lui Lexi, am să-i spun eu. Fiindcă mi-a spus, de la ea ştiu. Îşi termină biscuitul.

— Bine! Iată ce s-a întâmplat... Glasul mamei devine aproape o şoaptă.

— *Ce?*

— Au venit portăreii! Se face stacojie la faţă de jenă. Chiar în mijlocul parastasului.

— Portăreii? Dar...

— Au venit fără nici o înştiinţare. Cinci. Se uită în gol în faţa ei, mângâind câinele din poală cu o mişcare obsesivă, repetitivă. Au vrut să ne ia casa. Să ia toată mobila, totul. Se pare că tatăl tău nu fusese... total sincer cu mine. Sau cu oricine altcineva.

— Arată-i celălalt DVD, spune Jon. Nu-mi spune că nu ştii unde e.

Se lasă tăcerea, apoi, fără să se uite la noi, mama se ridică, începe să caute printr-un sertar şi găseşte un CD neinscripţionat, strălucitor. Îl bagă în aparat şi ne aşezăm toţi trei mai bine, lăsându-ne pe spate.

— Dragele mele. Pe ecran e din nou tata, în aceeaşi cameră ca şi în celălalt DVD, îmbrăcat cu acelaşi halat de pluş. Se uită în cameră cu acelaşi licăr fermecător în ochi. Dacă vedeţi asta, înseamnă c-am dat colţul. Şi trebuie să vă spun ceva. Însă ce am să vă spun aici nu e pentru... uzul publicului larg, să zicem. Pufăie din trabuc, cu o expresie încruntată, de regret. A avut loc un mic cataclism pe frontul financiar. N-am vrut să vă bag şi pe voi în treaba asta. Sunteţi nişte fete isteţe, o să găsiţi voi o soluţie să ieşiţi cu bine din impas. Se gândeşte un moment. Dar, dacă aveţi probleme, cereţi-i ajutor lui Dickie Hawford, o să v-ajute, cel puţin la început, până vedeţi ce şi cum. Rămâneţi cu bine, scumpele mele. Tata ridică paharul, apoi ecranul se face negru.

Mă răsucesc spre mama.

— Ce-a vrut să zică prin „cataclism"?

— A vrut să spună c-a reipotecat casa. Îi tremură vocea. Ăsta a fost mesajul adevărat. DVD-ul ăsta a venit cu poşta, la o săptămână după înmormântare. Dar a fost prea târziu! Portăreii veniseră deja! Ce era să facem? Mângâie ogarul din ce în ce mai apăsat, până când câinele scoate un schelălăit brusc şi scapă din strânsoarea ei.

— Păi şi... ce-am făcut?

— Ar fi trebuit să vindem casa. Să ne mutăm în altă zonă. Amy ar fi trebuit să schimbe şcoala... Îşi flutură iar mâinile în jurul feţei. Aşa că fratele meu a fost extrem de drăguţ şi s-a oferit să

ne ajute. Aşa cum a făcut şi sora mea. Şi... aşa cum ai făcut şi tu. Ai zis c-o să plăteşti tu ipoteca. C-o să dai câţi bani ai să poţi.

— *Eu?*

Mă prăbuşesc înapoi pe canapea, cu creierii zumzăindu-mi de la şoc, încercând să introduc noile informaţii între cele pe care le ştiam deja. Eu m-am oferit să plătesc datoriile tatei.

— E o ipotecă la o bancă din străinătate? zic brusc. Iar banca respectivă se numeşte Uni... nu ştiu cum?

— Cele mai multe firme ale lui taică-tău erau în străinătate. Mama încuviinţează. Ca să nu plătească impozite. Nu ştiu *cum* de n-a putut să fie sincer...

— Zice femeia care nu i-a spus fetei ei lucrul cel mai important! i-o taie Jon. Cum poţi măcar să spui asta?

Trebuie să recunosc, şi eu sunt destul de exasperată.

— Mamă, ştiai că nu-mi amintesc nimic despre înmormântare. Şi nu mi-ai spus nimic. Chiar nu-ţi dai seama că asta ar fi putut... să clarifice totul? Habar n-aveam unde se duc banii.

— A fost foarte greu! Mama face feţe-feţe. Am încercat să păstrez totul sub tăcere, de dragul lui Amy...

— Dar... Mă opresc în clipa în care am o nouă revelaţie. Mamă... am o altă întrebare. Tata a fost vreodată... închis?

Mama are o grimasă, de parc-aş fi călcat-o pe degetul de la picior.

— Foarte puţin timp, draga mea. Acum o mie de ani... a fost o neînţelegere. Hai să nu insistăm atât de mult pe subiectul ăsta. Mă duc să fac un ceai...

— Nu! Sar în picioare enervată şi mă postez în calea ei, încercând să-i captez atenţia şi să n-o las să scape aşa de ieftin. Mamă, ascultă-mă! Nu poţi să trăieşti pur şi simplu într-o bulă de cleştar, să te faci că nu s-a întâmplat nimic. Amy are dreptate! Trebuie să ieşi din... capsula asta a timpului.

— Lexi! zice mama tăioasă, însă n-o iau în seamă.

— Amy a auzit despre faptul că tata a fost închis. Şi a rămas cu ideea că e o chestie mişto. Nu-i de mirare că se chinuie atâta să... Doamne!

Deodată, toate bucăţile vieţii mele se unesc alcătuind un tot, asemeni unui joc de Tetris. *De-asta* am devenit brusc atât de ambiţioasă. De-asta nu mai vedeam nimic în faţă decât cariera. Înmormântarea a schimbat totul.

— Mi-ai povestit totul, a zis Jon. Când au venit portăreii, ea s-a prăbuşit complet. Se uită la mama cu dispreţ. Tu, Lexi, ai fost cea care a trebuit să le ţii piept, care a trebuit să ia deciziile... ţi-ai luat toate aceste poveri pe umerii tăi.

— Nu te mai uita aşa la mine, de parc-ar fi vina mea! începe mama să ţipe brusc, cu glasul strident şi tremurător. Nu mai da atâta vina pe mine! Nici unul dintre voi nu ştie nimic despre viaţa mea! Tatăl tău, bărbatul ăla...

I se frânge glasul, cuvintele îi rămân suspendate în aer şi îmi ţin respiraţia în clipa în care ochii ei albaştri îi întâlnesc pe-ai mei. Pentru prima oară de când o ştiu, vorbele ei par... adevărate.

Încăperea rămâne în tăcere. Abia dacă îndrăznesc să vorbesc.

— Da, ce-i cu tata? Deşi vorbesc aproape în şoaptă, parcă tot mi se pare că e prea tare. Mamă... spune-mi.

Însă e prea târziu. Momentul a trecut deja. Mama își ferește ochii, evitându-mi privirea. Cu o împunsătură în inimă, o văd parcă pentru prima oară. Îi văd părul ca de fetiță, cu cordeluță; mâinile zbârcite; verigheta tatei pe deget. În timp ce o privesc, întinde mâna după un câine și începe să-l mângâie pe cap.

— E aproape ora prânzului, Agnes! Are vocea vioaie și fragilă, gata să se frângă. Hai să vedem ce găsim să-ți dăm...

— Mamă, te rog. Fac un pas spre ea. Nu poți să mă lași așa. Ce voiai să zici?

Nu știu ce sper exact – însă, când ridică ochii spre mine, știu precis că n-am să obțin acel lucru. Chipul îi e din nou opac, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Voiam doar să-ți spun... Și-a reluat deja vechiul ton de victimă... Înainte să începi să dai vina pe mine pentru toate lucrurile din viața ta, Lexi, că individul ăla e responsabil pentru multe. Prietenul ăla al tău, cu care ai venit la înmormântare. Dave? David? Dacă e vinovat cineva, atunci *el e*.

— Dave Ratatul? Mă holbez la ea, ca lovită cu leuca. Dar... Dave Ratatul n-a fost la înmormântare. Mi-a spus că s-a oferit să vină, însă eu l-am refuzat. Mi-a zis... Amuțesc în clipa când îl văd pe Jon clătinând din cap, cu ochii ridicați spre cer.

— Și ce altceva ți-a mai zis?

— Mi-a zis că ne despărțiserăm chiar în dimineața respectivă și că a fost o despărțire frumoasă, că el mi-a dăruit un trandafir... O, Doamne. Ce-o fi fost în mintea mea, să cred măcar un cuvințel din ce mi-a zis? Scuzați-mă.

Mă năpustesc afară pe aleea de acces, plină de mânie la adresa mamei; la adresa tatei; la adresa mea pentru că am fost atât de credulă. Îmi scot din mers mobilul din buzunar şi formez numărul de la biroul lui Dave.

— Auto Repair Workshop, îi aud tonul de om de afaceri de la capătul firului. Dave Lewis, vă stau la dispoziţie.

— Dave Ratatule, sunt eu, zic, cu glas oţelit, Lexi. Vreau să-mi mai spui o dată povestea cu despărţirea noastră. Şi de data asta vreau să-mi spui adevărul.

— Scumpa mea, ţi l-am spus deja. Pare extrem de sigur pe sine. Crede-mă pe cuvânt.

Îmi vine să-i dau una să-i zboare dinţii.

— Ascultă, mă, tembelule, zic răspicat, un pachet de nervi. În clipa asta mă aflu la biroul neurologului, OK? Şi mi s-a spus că cineva mi-a dat o informaţie greşită, care mi s-a interferat cu căile neuronale. Şi că, dacă nu o corectez, o să-mi distrug creierul, pe viaţă.

— Doamne. Pare bulversat. Chiar aşa?

Omul ăsta chiar are mai puţină minte şi decât ogarii mamei.

— Da. Specialistul e chiar acum cu mine şi încearcă să-mi corecteze circuitele memoriei. Aşa că eşti, te rog, amabil să mai încerci o dată, de data asta spunându-mi adevărul? Sau poate vrei să vorbeşti direct cu domnul doctor?

— Nu! OK! Pare stresat la maximum. Mi-l şi imaginez cum respiră tot mai pripit, cum îşi bagă un deget în guler. Poate că n-a fost *chiar aşa* cum ţi-am spus. Încercam să te protejez.

— Să mă protejezi de ce anume? Ai venit la înmormântare?

— Da, am venit, spune după o pauză. Serveam *canapé*-uri. Dădeam şi eu o mână de ajutor. Ca să simţi că-ţi sunt aproape.

— Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— Pe urmă, eu... Îşi drege glasul.

— *Ce?*

— Mi-am pus-o cu o chelneriţă. Eram stresat, ce vrei? adaugă pe post de scuză. Când eşti stresat, faci tot felul de prostii. Am crezut c-am încuiat uşa...

— Am dat peste voi? zic siderată.

— Da. Nu eram dezbrăcaţi sau aşa ceva. Mă rog, eram un pic...

— Taci! Ţin telefonul departe de mine.

Am nevoie de câteva clipe ca să mă obişnuiesc cu toate acestea. Respirând cu greutate, pornesc pe pietriş, mă aşez pe zidul grădinii şi mă uit la păşunea cu oi de vizavi, ignorând strigătele de „Lexi, Lexi!" ce vin dinspre telefon.

L-am prins pe Dave Ratatul înşelându-mă. Evident că l-am prins. Nu sunt nici măcar mirată.

Într-un final, ridic iar telefonul la ureche.

— Şi cum am reacţionat? *Şi nu-mi spune* că ţi-am dat un trandafir şi c-a fost frumos.

— Păi... Dave Ratatul începe să turuie. Sincer să fiu, ai făcut urât de tot. Ai început să urli că nu-ţi place viaţa ta. Că viaţa ta trebuie să se schimbe, că e o porcărie, că mă urăşti, că urăşti absolut tot... Îţi spun, Lexi, ai făcut ca toate alea. Am încercat să te calmez, ţi-am dat un sendviş cu crevete. Dar tu nici nu te-ai uitat la mine. Ai ieşit ca vijelia.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă nu te-am mai văzut. Data următoare când te-am văzut, erai la televizor, total schimbată.

— Aha. Mă uit la două păsări care fac rotocoale pe cer. Ştii, ai fi putut să-mi spui adevărul de prima dată.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Mda, bine.

— Nu, pe bune. Pare mai sincer decât l-am auzit vreodată. Şi îmi pare rău că i-am tras-o lu' fata aia. Şi îmi pare rău că ţi-a zis aşa, a fost total deplasată.

Mă ridic mai bine în fund, alertată.

— Cum mi-a zis?

— A. Nu-ţi mai aminteşti, adaugă el repede. Ăă... nimic. Nu mai ştiu exact nici eu.

— Cum mi-a zis? Mă ridic, strângând şi mai tare mobilul. Spune-mi cum mi-a zis. Dave Ratatule!

— Trebuie să închid acum. Baftă la doctor. Îmi închide. Îi formez iar numărul, însă e ocupat. Ce limbric nenorocit.

Intru valvârtej în casă şi-l găsesc pe Jon tot pe canapea, citind un număr al revistei *Whippet World*.

— Bună! Se luminează la faţă. Cum a fost?

— Cum mi-a spus chelneriţa aia de la înmormântare?

Jon mă priveşte brusc opac.

— Nu ştiu la ce te referi. Hei, ai citit vreodată *Whippet World*? O ridică să mi-o arate. Fiindcă e o revistă incredibil de bună...

— Ba ştii foarte bine la ce mă refer. Mă aşez lângă el şi-i trag bărbia spre mine, în aşa fel încât n-are ce face şi trebuie să mă privească. Ştiu că ţi-am zis. Spune-mi.

Jon oftează.

— Lexi, e un amănunt fără importanţă. Ce contează?

— Pur şi simplu... contează. Uite ce, Jon, nu poţi să-i ţii prelegeri mamei că trăieşte într-o stare de negare perpetuă şi pe urmă să nu vrei să-mi spui un lucru, care mi s-a întâmplat mie şi pe care am tot dreptul să-l ştiu. Spune-mi cum mi-a zis chelneriţa aia. *Acum.* Mă uit la el cu ochii scoşi din orbite.

— Bine! Jon ridică mâinile, de parcă s-ar recunoaşte înfrânt. Dacă ţii neapărat să ştii, ţi-a spus... Dracula.

Dracula? Fără să vreau, în ciuda faptului că *ştiu* că nu mai am dinţii strâmbi – îmi simt obrajii stacojii de jenă.

— Lexi... Jon are o grimasă de disconfort.

— Nu. Îi scutur mâna. N-am nimic.

Cu chipul încă în flăcări, mă ridic şi mă duc la fereastră, încercând să-mi imaginez scena: încercând să mă pun înapoi în pantofii cu talpă plată şi flec ros ai lui Lexi cea veche. E anul 2004. N-am primit primă. E înmormântarea tatălui meu. Tocmai au venit portăreii să ne ameninţe că ne iau casa. Dau peste iubitul meu punându-şi-o cu o chelneriţă... şi ea îmi aruncă o privire şi mă face scurt *Dracula*.

OK. Acum totul începe să se lege.

18

Pe drumul de întoarcere, rămân tăcută mult, mult timp. Ţin bine dosarul albastru din poală, de parcă mi-ar fi teamă să nu fugă. Pe lângă noi trec în goană câmpurile. Jon mă priveşte din când în când, însă nu spune nimic.

Reiau totul în minte iar şi iar şi iar, încercând să diger tot ce am aflat. Mă simt de parcă tocmai aş fi urmat un curs condensat de Lexi Smart, într-o jumătate de oră mai plină ca o viaţă.

— Nu reuşesc deloc să mă împac cu ideea că tata ne-a putut băga într-o asemenea belea, zic în cele din urmă. Fără să ne prevină măcar.

— A, nu? Jon are un ton neutru, evaziv.

Îmi arunc pantofii, îmi trag picioarele pe scaun şi îmi culc bărbia pe genunchi, uitându-mă la drumul din faţă.

— Ştii, toată lumea îl iubea pe tata. Era atât de chipeş, de amuzant, de strălucitor... şi ne iubea. Chiar dacă a făcut-o rău de oaie de câteva ori, ne iubea. Spunea că noi suntem cele trei fete ale lui.

— Cele trei fete ale lui. Jon are glasul mai sec decât până acum. O femeie obsedată de câini,

care refuză să privească adevărul în față, o adolescentă escroacă și o amnezică varză. Și toate împovărate de datorii uriașe. Bună treabă, Michael. Bravo.

Îl săgetez cu privirea.

— N-ai o părere prea grozavă despre tata, așa-i?

— Cred că a avut o viață mișto și v-a lăsat pe voi să culegeți cioburile sparte, spune Jon. Cred c-a fost un nemernic egoist până-n măduva oaselor. Dar, mă rog, eu nu l-am cunoscut.

Semnalizează abrupt și schimbă banda. Ține volanul strâns, observ subit. Pare aproape mânios.

— Măcar acum mă înțeleg un pic mai bine. Îmi rod unghia degetului mare. Ți-am povestit vreodată despre asta? Despre înmormântare?

— O dată sau de două ori. Jon îmi zâmbește cu ușoară amărăciune.

— Am înțeles. Mă colorez la față. Te-am asasinat cu chestia asta. Probabil că te-am plictisit de moarte.

— Nu te prosti. Își ia o mână de pe volan și mi-o strânge scurt pe a mea. Într-o zi, la începutul relației noastre, când eram doar prieteni, am ajuns, din vorbă-n vorbă, și la asta. Și mi-ai spus toată tărășenia. Cum ziua aia ți-a schimbat viața. Cum ai luat asupra ta datoria familiei, cum ți-ai făcut programare la stomatologie cosmetică chiar a doua zi, cum ai ținut un regim drastic, cum te-ai hotărât să te schimbi radical. După care te-ai dus la emisiunea TV și lucrurile au devenit și mai extreme. Ai urcat ca o cometă pe scara profesională, l-ai cunoscut pe Eric și el a părut să fie răspunsul. Era solid, bogat, stabil.

Era la un milion de kilometri distanţă de... Se opreşte.

— Tata, zic într-un final.

— Nu sunt psiholog. Dar cred că despre asta e vorba.

Se aşterne tăcerea, mă uit la un mic avion care se înalţă tot mai sus pe cer, lăsând în urmă-i o dâră dublă de fum alb.

— Ştii, când m-am trezit, am crezut c-am nimerit într-o viaţă de vis, zic încet. M-am simţit precum Cenuşăreasa. Nu, mi s-a părut că sunt *şi mai norocoasă* decât Cenuşăreasa. M-am gândit că sunt cea mai fericită fată din lume... În clipa în care Jon clatină din cap, amuţesc.

— Ai trăit tot timpul sub o presiune cumplită. Ai mers prea departe mult prea repede, nu ştiai cum să faci faţă, ai făcut greşeli... Şovăie. Ţi-ai îndepărtat prietenele. Ăsta e lucrul care ţi s-a părut cel mai greu.

— Dar nu înţeleg, zic neputincioasă. Nu înţeleg de ce am devenit aşa o scorpie.

— N-ai vrut. Lexi, nu te mai judeca atât de aspru. Ai fost aruncată în poziţia asta de şefă. Aveai de condus un departament uriaş, voiai să-i impresionezi pe directorii cei mari, să nu fii acuzată de favoritism... şi te-ai aruncat în apă şi-ai început să înoţi. Unele lucruri le-ai făcut total aiurea. După care, te-ai simţit prinsă în capcană. Îţi construiseşi o nouă personalitate, foarte dură. Ei i s-a datorat succesul tău.

— *Cobra*, zic, cu o grimasă. Încă nu m-am obişnuit cu ideea că am fost poreclită după un şarpe.

— Cobra, da. Încuviinţează şi îl văd că mustăceşte iar. Ştii, a fost ideea producătorilor TV.

N-ai fost tu de vină. Deşi aveau oarecare dreptate. Chiar *ai ceva* de cobră în modul în care te porţi când vine vorba de afaceri.

— Ba nu-i adevărat! Ridic capul îngrozită.

— În sens bun, zic. Îmi trage un zâmbet.

În sens bun? Cum poate cineva să fie o cobră în sens bun?

O vreme continuăm să tăcem şi câmpurile aurii vâjâie pe lângă noi, de-o parte şi de cealaltă a şoselei. În cele din urmă, Jon dă drumul la radio. Eagles cântă *Hotel California* şi, în timp ce rulăm aşa, cu razele soarelui pe parbriz, mă simt ca şi cum am putea fi într-o altă ţară. Într-o altă viaţă.

— Mi-ai zis odată că, dacă te-ai putea întoarce în timp să faci lucrurile cu totul altfel, ai face-o. Glasul lui Jon e mai blând ca înainte. Din toate punctele de vedere. Legate de tine... de serviciul tău... de Eric... totul arată altfel atunci când îi dai la o parte poleiala.

Simt o uşoară împunsătură când îi pomeneşte numele lui Eric. Jon vorbeşte ca şi cum totul ar fi în trecut, însă nu e. Sunt măritată. Şi nici nu-mi place insinuarea lui.

— Uite ce e, nu sunt ahtiată după averi, OK? zic în ciudă. Probabil că l-am iubit pe Eric, nu cred că m-aş fi măritat niciodată cu un tip doar fiindcă dădea bine în societate.

— La început, ai crezut că l-ai prins pe Dumnezeu de un picior, e de acord Jon. Eric e fermecător, bifează perfect toate căsuţele... De fapt, pot să spun că e ca un sistem inteligent care gestionează toate apartamentele noastre de lux. Pune-l pe varianta „Soţ" şi se integrează perfect.

— Încetează.

— E ultima generaţie. Are multe variante de setare, poate fi sensibil la atingere...

— Termină.

Fac eforturi să nu pufnesc în râs. Mă aplec şi dau radioul mai tare, parcă vrând să-l acopăr în felul ăsta pe Jon. O clipă mai târziu, ştiu ce vreau să spun şi-l dau iar mai încet.

— OK, uite care-i treaba. Poate că da, am avut o relaţie. Dar asta nu înseamnă... Poate că de data asta chiar vreau să fac tot posibilul ca viaţa mea cu Eric să funcţioneze.

— Nu poţi. Jon mă priveşte fără să clipească. Eric nu te iubeşte.

De ce trebuie să vrea să pară mereu genul care le ştie pe toate?

— Ba da, mă iubeşte. Îmi încrucişez braţele. Mi-a spus-o chiar el. De fapt, dacă vrei să ştii, a fost chiar romantic.

— A, da? Jon nu pare câtuşi de puţin impresionat. Ce ţi-a zis?

— Mi-a zis că s-a îndrăgostit de gura mea superbă şi de picioarele mele lungi şi de modul în care îmi leagăn servieta când merg. Fără voia mea, simt cum mi se urcă tot sângele în obraji. Mi-amintesc mereu cum a spus Eric asta, de fapt, chiar am memorat totul pe loc.

— Vrăjeală ieftină. Jon nici măcar nu se întoarce.

— Ba nu e nici o vrăjeală! răspund indignată. E romantic!

— A, da? Şi te-ar mai iubi dacă *nu ai legăna aşa servieta*?

Pe moment, sunt blocată.

— Nu... ştiu. Nu asta e ideea.

— Cum să nu fie asta ideea? Ba tocmai asta e ideea. Te-ar mai iubi dacă n-ai avea picioare lungi?

— Nu ştiu! zic supărată. Taci! A fost un moment frumos, perfect.

— Nişte baliverne.

— OK. Îmi înalţ sfidătoare bărbia. Şi tu ce iubeşti la mine?

— Nu ştiu. Felul tău de-a fi. Nu pot să-ţi fac o listă exactă acum, zice, aproape tăios.

Se lasă o tăcere lungă. Mă uit drept în faţă, cu braţele strânse. Jon are privirea la drum, de parcă a şi uitat ce vorbeam. Ne apropiem de Londra, iar traficul din jurul nostru se înteţeşte.

— OK, zice Jon în cele din urmă, oprind în spatele unei maşini aflate într-un şir. Îmi place cum scânceşti în somn.

— Scâncesc în somn? zic uluită.

— Ca o veveriţă.

— Parcă era vorba că sunt o cobră, i-o întorc. Hotărăşte-te odată.

— Ziua cobră, încuviinţează. Noaptea, veveriţă.

Mă sforţez să-mi ţin gura bine strânsă şi sobră, însă îmi scapă, fără voia mea, un surâs.

În timp ce ne târâm pe şoseaua cu bandă dublă, primesc un SMS şi-mi scot mobilul.

— E Eric, zic după ce-l citesc. A ajuns cu bine la Manchester. E plecat câteva zile, să caute nişte locaţii noi.

— Îhâm. Ştiu. Jon întoarce la un sens giratoriu.

Acum ne aflăm la marginea oraşului. Aerul pare cenuşiu şi o picătură mare de ploaie îmi aterizează brusc pe obraz. Tresar şi Jon închide capota. Se uită să prindă momentul cel mai bun când să schimbe banda, cu chipul încordat.

— Ştii, Eric ar fi putut să plătească datoriile tatălui tău cât ai clipi, zice brusc, pe un ton firesc. Însă el te-a lăsat să te descurci singură. Nici măcar nu ţi-a vorbit despre asta.

Mă simt deconcertată. Nu ştiu cum să răspund la chestia asta; nici măcar nu ştiu ce să cred despre asta.

— Sunt banii lui, zic în cele din urmă. De ce-ar fi făcut-o? Şi, oricum, n-am nevoie de ajutorul nimănui.

— Ştiu. Eu m-am oferit. Însă tu nici n-ai vrut să auzi. Eşti destul de încăpăţânată. Ajunge la o intersecţie mare, opreşte în spatele unui autobuz şi se întoarce să mă privească. Nu ştiu ce ai de gând să faci acum.

— Acum?

— Restul zilei. Ridică din umeri. Dacă Eric e plecat.

În adâncul inimii, începe să tresalte un mic fior. E un puls abia simţit, pe care nici măcar nu vreau să-l recunosc. Nici măcar pentru mine.

— Păi... încerc să-mi iau un ton cât mai profi: Nu mi-am făcut nici un plan. Doar să mă duc acasă, să mănânc ceva, să citesc dosarul ăsta din scoarţă-n scoarţă... Fac un efort să las o pauză firească înainte de a adăuga: De ce?

— A, nimic. Jon lasă şi el o pauză şi se încruntă la drumul din faţă, după care adaugă în treacăt: Ţi-ai lăsat nişte chestii de-ale tale la mine acasă. M-am gândit că poate-ai vrea să treci să le iei.

— OK, ridic din umeri mecanic.

— OK. Întoarce maşina, iar restul drumului îl străbatem în tăcere.

Jon locuieşte în cel mai frumos apartament pe care l-am văzut vreodată.

OK, se află pe o stradă cam naşpa din Hammersmith. Şi trebuie să faci un efort să nu iei în seamă graffiti-ul de pe zidul de vizavi. Însă casa e mare, din cărămidă deschisă la culoare, cu ferestre masive, arcuite şi se pare că apartamentul ajunge şi în clădirea de alături, aşa că e de o mie de ori mai spaţios decât arată din afară.

— E... *incredibil.*

Stau în picioare şi mă uit la spaţiul lui de lucru, fără grai. Tavanul e înalt, pereţii sunt albi şi are un birou înalt şi uşor înclinat, acoperit cu hârtii, lângă un altul plin cu echipamente electronice, în mijlocul cărora tronează un Apple Mac masiv. În colţ, e şevaletul lui, iar în faţa lui e un perete întreg plin cu cărţi, într-o bibliotecă veche, dotată cu scară pe rotile.

— Toate casele de-aici au fost construite ca studiouri pentru artişti. Privirea lui Jon străluceşte de încântare în timp ce se plimbă prin jur, culege vreo zece căni de cafea uitate şi dispare cu ele într-o bucătărioară.

A apărut iar soarele, care se strecoară acum prin bolta ferestrei şi se reflectă în voie pe duşumele. Pe podea sunt aruncate bucăţi de hârtie, acoperite cu linii, schiţe, desene. În mijlocul talmeş-balmeşului creativ tronează la mare preţ o sticlă de tequila, lângă care e un pachet cu migdale.

Când ridic privirea, îl văd pe Jon în uşa bucătăriei, privindu-mă mut. Îşi trece mâna prin păr ca pentru a rupe o vrajă şi zice:

— Lucrurile tale sunt aici.

Mă duc spre zona pe care mi-o indică, trecând printr-o arcadă, spre o sufragerie drăguță. E mobilată cu canapele mari, îmbrăcate în bumbac albastru, un sac masiv de piele umplut cu fasole uscată și pe un scaun stă într-un echilibru precar un televizor vechi. În spatele canapelelor se află niște rafturi hărtănite de lemn, pe care sunt puse alandala cărți, reviste, plante și...

— Asta-i cana mea. Mă uit la o cană roșie pictată de mână, pe care am primit-o odată de ziua mea de la Fi și care stă pe raft ca și cum acesta ar fi locul ei.

— Da. Jon încuviințează. Asta am vrut să spun. Ți-ai lăsat diverse chestii aici. O ia și mi-o dă.

— Și... puloverul meu! Pe una dintre canapele se află întins un pulover vechi, pe gât, cu model cu dungi în relief. Îl am de când mă știu, de la vreo șaișpe ani. Cum naiba...

Mă uit în jur mirată și încep să văd tot mai multe lucruri, de parcă m-aș uita cu Ochiul Magic. Șalul meu de blană artificială stil lup, cu care mă înveleam mereu. Fotografii vechi de la colegiu, cu ramele lor sidefate. Toasterul meu retro, roz bombon?

— Veneai aici și mâncai pâine prăjită. Jon îmi urmează privirea nedumerită. Dădeai iama în pâinea prăjită, de zici că erai lihnită de foame.

Și brusc, văd cealaltă față a mea; cea care credeam că a dispărut pentru totdeauna. Pentru prima dată de când m-am trezit la spital mă simt ca acasă. Sunt chiar și niște luminițe vesele în jurul plantei dintr-un ghiveci; aceleași luminițe pe care le aveam în apartamentul meu cel minuscul din Balham.

Tot timpul ăsta, lucrurile mele se aflau aici. Îmi amintesc brusc cuvintele pe care mi le-a spus Eric, prima dată când l-am întrebat despre Jon. *E genul căruia ştii că poţi să-i încredinţezi fără grijă viaţa ta.*

Poate că asta am şi făcut. I-am încredinţat viaţa mea.

— Îţi aminteşti ceva? Jon are un ton firesc, însă discern în glasul lui o urmă de speranţă.

— Nu. Clatin din cap. Doar chestiile din vechea mea viaţă... Tac în clipa în care observ o ramă sidefată pe care n-o ştiu. Mă apropii de poză – şi mă trece un fior. E o poză cu mine. Şi cu Jon. Suntem aşezaţi pe un trunchi de copac, braţele lui mă înconjoară, iar eu am pe mine nişte blugi vechi şi nişte adidaşi. Părul îmi curge în voie pe umeri; am capul dat pe spate. Râd de parcă aş fi cea mai fericită fată de pe pământ.

A fost adevărat. A fost chiar adevărat.

Mă furnică uşor faţa când mă uit la chipurile noastre, albite de razele soarelui. Tot timpul ăsta, el avea acasă dovada.

— Puteai să-mi fi arătat asta, zic, aproape acuzatoare. Poza asta. Puteai s-o fi adus cu tine la prima noastră întâlnire.

— Şi m-ai fi crezut? Se aşază pe braţul canapelei. Ai fi vrut să mă crezi?

Sunt blocată. Poate că are dreptate. Poate că mi-aş fi găsit scuze, aş fi încercat să o iau logic, să mă agăţ de soţul meu perfect, de viaţa mea de vis.

Încercând să destind atmosfera, mă duc la masa plină cu romane vechi, masă ce-mi aparţine, lângă care se află un bol cu seminţe.

— Seminţe de floarea-soarelui. Iau o mână de seminţe. Îmi plac la nebunie seminţele de floarea-soarelui.

— Ştiu.

Jon are cea mai stranie şi mai ilizibilă expresie pe care i-am văzut-o vreodată.

— Poftim? Îl privesc nedumerită, gata să duc seminţele la gură. Ce-i? E vreo problemă cu ele?

— Nu, nu-i nimic cu ele. Era ceva... Tace şi zâmbeşte ca pentru sine. Nu, nu contează. Uită c-am zis ceva.

— Ce? Mă încrunt, bulversată. Ceva legat de relaţia noastră? Trebuie să-mi spui. Hai, spune-mi.

— Nu e nimic important. Ridică din umeri. E o prostie. E vorba doar de faptul că... aveam un ritual al nostru. Prima dată când am făcut sex, tu ronţăiai nişte seminţe de floarea-soarelui. Ai plantat una într-un pahar de iaurt şi ai luat-o cu tine acasă. Era gluma noastră privată. Şi după asta am început s-o facem de fiecare dată. Ca un memento. Le spuneam copiii noştri.

— Am plantat floarea-soarelui? Îmi încreţesc fruntea, interesată. Parcă-parcă-mi amintesc ceva.

— Îhâm. Jon dă din cap că da, de parcă ar vrea să schimbe subiectul. Mă duc să-ţi aduc ceva de băut.

— Şi unde sunt? zic, în timp ce el ne pune fiecăruia câte un pahar cu vin. Le-ai păstrat? Mă uit în jur, după pahare de iaurt cu seminţe.

— Nu contează. Îmi întinde un pahar.

— Le-ai aruncat?

— Nu, nu le-am aruncat. Se duce la un CD player şi pune nişte muzică în surdină, însă eu nu mă las.

— Zi, unde sunt? În glas mi se strecoară o notă de stringenţă. Dacă ce spui tu e adevărat, înseamnă că am făcut sex de măcar câteva ori. Aşa că ar trebui să ai măcar vreo câteva flori de floarea-soarelui pe undeva.

Jon ia o gură de vin. Fără să zică un cuvânt, se răsuceşte pe călcâie şi-mi face semn să vin cu el, pe un mic coridor. Trecem de un dormitor cu mobilă puţină. Apoi el deschide uşile duble care dau spre un balcon cu terasă. Şi rămân fără aer.

În jurul nostru, se ridică un zid de floarea-soarelui. De la monştri uriaşi şi galbeni ce se înalţă spre cer, până la nişte floricele firave sprijinite de nişte mini-araci şi până la muguraşi verzi în ghivece minuscule, ce abia acum încep să se deschidă. Oriunde mă uit în jur, văd floarea-soarelui.

Iat-o. Iată povestea noastră. De la începutul începuturilor şi până la cel mai recent muguraş dintr-un ghiveci minuscul. Mi se pune un nod în gât în timp ce mă uit în jur la marea de verde şi galben. Habar n-am avut.

— Deci, acum cât timp... vreau să zic... Mă uit mai atentă la ultimul lăstăraş, aflat într-un ghivecel pictat şi sprijinit cu beţişoare. Când a fost ultima oară când...

— Acum şase săptămâni, cu o zi înainte de accident. Jon face o pauză, cu o expresie greu de descifrat pe chip. Am mare grijă de asta, ultima.

— Atunci a fost ultima oară când ne-am întâlnit înainte de... Îmi muşc buza.

Se lasă un moment de tăcere, apoi Jon încuviinţează.

— A fost ultima oară când am mai fost împreună.

Mă aşez şi iau o gură mare de vin, total copleşită. E o întreagă poveste aici. O întreagă relaţie. Care a crescut, s-a îndesit şi s-a preschimbat în ceva atât de puternic, că aveam de gând să-l părăsesc pe Eric.

— Şi... ce-mi poţi spune despre prima oară? zic într-un final. Cum a început totul?

— A fost în weekendul ăla când era plecat Eric. Eu venisem pe la tine şi vorbeam. Eram afară pe balcon şi beam vin. Cam ca acum. Jon arată în jur. Şi pe urmă, pe la jumătatea amiezii, am tăcut. Şi am ştiut amândoi.

Ridică ochii întunecaţi spre ai mei şi simt că mi se opreşte inima în gât. Se ridică şi porneşte spre mine.

— Am ştiut amândoi că e inevitabil, spune cu blândeţe.

Sunt transfigurată. Îmi ia încet paharul din mână şi-mi ia ambele mâini într-ale lui.

— Lexi... Îmi ridică mâinile la buzele lui, închide ochii şi mi le sărută delicat. Am ştiut... Îi aud glasul acoperit de pielea mea. Că ai să te întorci. Am ştiut c-ai să te întorci la mine.

— Stai! Îmi trag mâinile şi inima începe să-mi bubuie nebuneşte de spaimă. Tu nu... nu ştii nimic!

— Ce s-a întâmplat? Jon pare atât de şocat că zici că i-am tras o palmă.

Aproape că nici eu însămi nu-mi dau seama care e problema. Îl doresc atât de tare; tot trupul îmi spune că vrea asta cu fiecare fibră. Dar nu pot.

— Ce s-a întâmplat e că... sunt speriată.

— De ce anume? Pare bulversat.

— De toate astea! Îi arăt către floarea-soarelui. E prea mult. Îmi arăţi toate lucrurile astea

care... spun clar că am avut o relaţie în toată puterea cuvântului. Însă, pentru mine, e o relaţie aflată la început. Iau o înghiţitură mare de vin, încercând să-mi păstrez calmul. Sunt cu mulţi paşi în urma ta. E un dezechilibru cumplit.

— O să-l reglăm, spune repede. O să vedem ce e de făcut. O s-o luăm din nou de la capăt.

— Nu poţi s-o iei de la capăt! Îmi trec mâinile prin păr, neputincioasă. Jon, eşti un tip care arată bine, eşti inteligent şi eşti *cool*. Şi chiar îmi placi. Dar nu te iubesc. Cum să te iubesc? N-am trecut prin toate astea alături de tine. Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

— Nu mă aştept să mă *iubeşti*...

— Ba da. Te aştepţi! Te aştepţi să fiu *ea*.

— Păi *eşti* ea. În glasul lui disting o notă de mânie. Nu mă lua cu baliverne. Tu eşti fata pe care-o iubesc. Te rog s-o crezi, Lexi.

— Nu ştiu! Ridic glasul stresată. Nu ştiu dacă sunt, OK? Sunt, oare, ea? Sunt, oare, eu?

Spre groaza mea, lacrimile încep să mi se prelingă pe obraji; n-am nici cea mai mică idee de unde-or fi izvorât. Mă întorc cu spatele şi mă şterg pe faţă; înghit în sec, incapabilă să opresc şuvoiul.

Vreau să fiu ea, vreau să fiu fata care râde pe trunchiul de copac. Însă nu sunt.

În cele din urmă, reuşesc să-mi vin în fire şi mă întorc iar spre el. Jon se află în aceeaşi poziţie ca şi mai înainte, cu o amărăciune pe faţă care îmi strânge inima.

— Mă uit în jur la florile astea de floarea-soarelui. Înghit în sec. Şi la poze. Şi la toate lucrurile mele de aici. Şi văd ce s-a întâmplat. Însă pare o poveste minunată de dragoste, între două persoane pe care nu le cunosc.

— Eşti tu, spune Jon aproape şoptit. Sunt eu. Ne cunoşti pe amândoi.

— Teoretic, da, îi cunosc. Însă n-o simt. Şi *n-o ştiu*. Îmi lipesc pumnul strâns de piept, simţind cum ochii mi se umplu iar de lacrimi. Dacă mi-aş aminti măcar *un singur lucru*. Dacă aş avea o singură amintire, un fir... Mi se frânge încet glasul şi rămânem în tăcere. Jon se uită la flori, de parcă ar fi îndrăgostit de fiecare petală.

— Deci ce vrei să spui?

— Spun că... nu ştiu! Am nevoie de timp... Am nevoie... Tac, neputincioasă.

Pe balcon încep să cadă picături mari de ploaie. Pe lângă ele trece o adiere de vânt, iar florile se leagănă, de parcă ar încuviinţa.

Până la urmă, Jon rupe tăcerea.

— Te duc acasă? Privirea lui o întâlneşte pe a mea – şi în ea nu mai e nici un pic de mânie.

— Da. Mă şterg la ochi şi-mi dau părul pe spate. Te rog.

Facem doar un sfert de oră până acasă. Nu vorbim. Eu stau cu dosarul albastru în braţe, iar Jon schimbă vitezele, cu maxilarul strâns. Parchează Mercedesul pe locul meu şi, o clipă, nici unul din noi nu face nici o mişcare. Acum, ploaia răpăie pe acoperiş, tună şi se aude un fulger.

— Ar fi mai bine să intri, zice Jon, iar eu aprob din cap.

— Cu ce ajungi acasă?

— Mă descurc. Îmi întinde cheile, evitându-mi privirea. Baftă cu ăsta. Arată din cap spre dosar. Chiar îţi ţin pumnii.

— Mersi. Îmi trec o mână peste cartonul copertei, muşcându-mi buza. Deşi nu ştiu cum am să ajung la Simon Johnson ca să-i vorbesc despre

asta. Am fost retrogradată. Mi-am pierdut toată credibilitatea. N-o să-l intereseze.

— O să faci tu cumva.

— Dacă reuşesc să ajung la el, o să fie bine. Dar ştiu c-or să mă trimită la plimbare. Nu mai au timp de pierdut cu mine. Oftez şi pun mâna pe mânerul portierei. Plouă cu găleata, dar nu pot să stau aici toată noaptea.

— Lexi...

Mă străbate un val de nervi când îi aud tonul.

— Mai... vorbim, zic iute. La un moment dat.

— OK. Îmi susţine o secundă privirea. La un moment dat. S-a făcut. Coboară din maşină ridicându-şi mâinile total inutil, pentru a se feri de ploaie. O să-mi găsesc un taxi. Hai, fugi. Ezită, apoi îmi depune un sărut pe obraz şi se îndepărtează grăbit.

Fug prin ploaie spre intrare, aproape scăpându-mi pe jos dosarul cel preţios, după care rămân o vreme sub portic, adunându-mi hârtiile, cu un nou fior de speranţă când îmi amintesc toate detaliile. Deşi e adevărat ce-am zis. Dacă nu reuşesc să ajung la Simon Johnson, n-am făcut nimic.

Şi, deodată, îmi cade tot cerul în cap, când îmi dau seama cum stă exact situaţia. Nu ştiu ce-o fi fost în mintea mea. Indiferent ce am în dosarul ăsta, el n-o să-mi mai dea niciodată altă şansă, nu? Nu mai sunt Cobra care-am fost. Nu mai sunt Lexi, manageriţa minune. Sunt handicapata care nu mai ştie pe ce lume e şi care pune firma într-o lumină proastă şi e o ratată absolută. Simon Johnson n-o să-mi acorde nici măcar cinci minute şi cu atât mai mult n-o să stea să se uite în gura mea.

N-am stare să iau liftul. Spre evidenta uimire a portarului, pornesc spre scări şi urc pieptiş treptele strălucitoare de oţel şi sticlă, pe care nu le foloseşte niciodată nici un locuitor al acestui bloc. Odată ajunsă sus, dau telecomanda pe opţiunea foc şi încerc să mă cuibăresc pe canapeaua crem. Însă pernele sunt toate lucioase, mă simt aiurea când le ating şi mi-e teamă ca nu cumva să-mi cadă vreo picătură din părul ud de la ploaie şi să păteze materialul, aşa că până la urmă mă ridic şi mă duc la bucătărie, să-mi fac un ceai.

După toată adrenalina zilei, parcă am plumb în picioare, de dezamăgită ce sunt. Deci am aflat câteva lucruri despre mine. Şi ce-i cu asta? M-am lăsat dusă de val, cu Jon, cu afacerea, cu totul. Toată ziua asta a fost un simplu vis cu ochii deschişi. N-o să salvez în veci secţia de Pardoseli. Simon n-o să mă poftească niciodată în biroul lui şi n-o să mă întrebe ce părere am, ca să nu mai zic să-i prezint o afacere. Nici într-o mie de ani. În afară de cazul în care...

În afară de cazul în care...

Nu.

N-am cum. Sau am?

Încremenesc de surescitare, şocată, trecând în revistă toate implicaţiile; cu glasul lui Simon Johnson însoţindu-mă permanent, ca un soundtrack.

Lexi, dacă ţi-ai recăpăta memoria, totul ar fi altfel.

Dacă mi-aş recăpăta memoria, totul ar fi altfel.

Ceainicul fierbe, dar eu nici măcar nu-l observ. Şi, ca într-un vis, îmi scot mobilul şi dau pe apelare rapidă.

— Fi, zic în clipa în care-mi răspunde. Nu spune nimic. Doar ascultă.

19

Gândeşte ca o oafă. Gândeşte ca o şefă. Gândeşte precum Cobra.

Mă examinez în oglindă şi-mi mai dau cu nişte ruj. E o nuanţă pală, gri-rozalie, pe care practic scrie „Şefă-oafă-diabolică". Am părul strâns bine la spate şi port cel mai sobru costum pe care l-am găsit în garderobă. Fusta cea mai conică; pantofii cu toc cei mai ascuţiţi. O cămaşă albă cu dungi gri. Această ţinută nu lasă nici o urmă de îndoială: *Sunt pusă pe făcut afaceri.*

Ieri am petrecut două ore cu Jeremy Northpool, la biroul lui din Reading şi, de fiecare dată când mă gândesc la asta, mă trece un uşor fior. Toate lucrurile sunt pregătite. Amândoi vrem din suflet ca afacerea asta să meargă. Acum, mingea e la mine.

— Nu arăţi destul de a dracu'. Fi, care stă lângă mine într-un taior bleumarin cu pantaloni, mă priveşte critic. Încearcă să te strâmbi un pic mai tare.

Îmi încreţesc nasul – însă acum parcă-mi vine să strănut.

— Nţ. Fi clatină din cap. Încă nu e bine. Aveai privirea asta îngheţată, de genul „Eşti un prăpădit de doi bani, dă-te în clipa asta din calea

mea". Mişeşte ochii şi-şi ia o voce dură, care te trimite la plimbare. „Eu sunt şefa şi o să facem cum zic eu."

— E foarte bine. Mă întorc spre ea, cuprinsă de admiraţie. Ar trebui să faci tu asta. Hai să facem schimb.

— Da, da, vezi să nu. Mă împinge de umăr. Hai, mai fă-o o dată. Strâmbă-te.

— Dă-te din calea mea, prăpăditule, mârâi cu o voce de Vrăjitoarea cea Rea din Vest. Eu sunt şefa şi o să facem cum zic eu.

— Da! Mă aplaudă. E mai bine. Şi nu uita, când treci pe lângă oameni, plimbă-ţi razant privirea pe deasupra lor, de parcă n-ai timp de pierdut pentru a-i saluta.

Oftez şi mă las să cad pe pat. Tot comportamentul ăsta de oafă e foarte epuizant.

— Am fost o vită încălţată, aşa-i?

— Ei, nu erai atât de rea tot timpul. Fi lasă de la ea. Dar nu ne putem permite riscul să se prindă cineva. Cu cât eşti mai a naibii, cu atât mai bine.

Fi m-a antrenat la sânge ultimele 24 de ore. Ieri şi-a luat concediu medical şi a venit la mine, aducându-şi micul dejun cu ea. Până la urmă, povestea ne-a prins atât de tare, că am stat şi ziua, şi noaptea. Şi a făcut o treabă de nota zece. Acum ştiu *totul*. Ştiu ce s-a întâmplat la petrecerea de Crăciun de anul trecut. Ştiu că, la o şedinţă de anul trecut, Byron a avut o ieşire intempestivă şi m-a făcut un nimeni plin de fiţe. Ştiu că vânzările de vinil au crescut cu 2 la sută în martie trecut, datorită unei comenzi primite de la o şcoală din Wokingham, care s-a plâns dup-aia că nu e bună culoarea şi a vrut să ne dea în judecată.

Am capul atât de plin de date şi cifre că simt că mai am un pic şi plesnesc. Şi asta nici măcar nu e partea cea mai importantă.

— Când intri în biroul tău, întotdeauna trânteşti uşa, continuă Fi cu instruirea. *Şi abia pe urmă* ieşi şi ceri o cafea. În ordinea asta.

Partea cea mai importantă e că aşa toată lumea va fi convinsă că s-a întors Lexi cea veche şi scorpie. Îmi pun bine rujul şi-mi ridic servieta.

— Adu-mi o cafea, răcnesc la mine. În clipa asta!

— Fă ochii un pic mai mici... Fi mă cântăreşte din priviri, apoi încuviinţează. Eşti gata.

— Fi... mersi. Mă întorc şi-o îmbrăţişez. Eşti un geniu.

— Dacă reuşeşti chestia asta, tu o să fii geniul. Şovăie, apoi adaugă, uşor ofticată: Şi chiar dacă nu reuşeşti. Nu trebuia să te străduieşti atât, Lexi. Ştiu că îţi oferă o megaslujbă, chiar dacă închid secţia.

— Mda, mă rog. Mă frec stingherită pe nas. Nu asta e problema. Hai, să mergem.

În taxi, în drum spre birou, am un ghem de nervi în stomac şi nu sunt în stare să pălăvrăgesc fără sens. Sunt nebună la cap să fac asta. Ştiu că sunt. Dar e singura soluţie care mi-a venit.

— Iisuse, m-a apucat un trac nebun, murmură Fi în clipa când taxiul opreşte. Şi nici măcar nu o fac eu. Nu ştiu cum am să reuşesc să nu mă trădez în faţa lui Debs şi a lui Carolyn.

Nu le-am spus şi celorlalte fete ce vreau să fac. Ne-am gândit că e mai bine să ştie cât mai puţină lume.

— Ei bine, Fi, va trebui să faci şi tu un efort, OK? emit cu glasul lui Lexi cea nouă – şi aproape că mă bușește râsul când o văd cum tresare şocată.

— Dumnezeule, ce m-ai speriat. Eşti bună rău.

Coborâm din taxi şi îi întind şoferului banii, exersându-mi privirea tăioasă în timp ce-mi iau restul.

— Lexi? aud un glas în urma mea. Mă întorc, gata să-mi pun în practică faţa de Lexi-spaima-biroului pe o persoană care nu bănuieşte nimic – şi simt că-mi cade cerul în cap de uimire.

— *Amy?* Ce naiba faci aici?

— Te-am aşteptat. Îşi netezeşte o şuviţă de păr, uşor sfidătoare. Am venit să-ţi fiu asistentă.

— Ai venit să... *ce*?

Când taxiul pleacă, mă holbez la ea. E cocoţată pe nişte tocuri kilometrice, are ciorapi de plasă, o fustiţă lată de o palmă cu dunguliţe şi vestă asortată şi are părul cu şuviţe albastre prins într-o coadă. Pe rever are o insignă pe care scrie *Nu trebuie să fii musai nebun să lucrezi aici, dar ajută dacă eşti o lesbiană focoasă.*

— Amy... Îmi duc mâna la cap. Azi nu e cea mai bună zi...

— Tu ai zis! Îi tremură uşor glasul. Ai zis că vezi tu cum faci. Am făcut un mare efort să vin, m-am trezit devreme şi toate astea. Şi mama a fost foarte încântată. A zis c-o să fii încântată şi tu.

— Păi sunt! Dar, dintre toate zilele în care puteai să vii...

— Aşa mi-ai zis ultima oară când ne-am văzut. Dar văd că era doar o vorbă în vânt. Îmi întoarce spatele şi-şi desface coada. Bine. Oricum n-am nevoie de slujba ta idioată, de doi bani.

— S-ar putea ca prezenţa ei să ne fie de ajutor, îmi spune Fi în şoaptă. S-ar putea să fie o idee foarte bună, de fapt. Putem avea încredere în ea?

— Dacă puteţi avea încredere în mine? Glasul lui Amy se ascute subit, sugerând un interes

brusc. În legătură cu ce? Se apropie de noi cu ochi scânteietori. Aveţi un secret?

— OK. Iau o decizie rapidă. Ascultă, Amy. Cobor glasul. Poţi să vii, dar uite care-i treaba. Le spun tuturor că mi-am recăpătat memoria şi că am redevenit Lexi cea pe care o ştiau, ca să fac o afacere. Deşi nu-i adevărat. Te-ai prins?

Amy nici nu clipeşte. O văd că se gândeşte intens şi procesează toate informaţiile. Sunt şi avantaje atunci când sora ta mai mică e o escroacă de prima mână.

— Deci vrei să-i păcăleşti că eşti Lexi cea veche, spune ea.

— Da.

— Atunci trebuie să pari mai rea.

— Asta am zis şi eu, e de acord Fi.

— Ca şi cum toţi cei din jur ar fi pentru tine nişte... viermi.

— Exact.

Amândouă par atât de sigure pe ele că mă străbate un junghi.

— Dar n-am fost nici măcar din când în când *drăguţă*? zic, tânguindu-mă uşor.

— Ăă... ba da! spune Fi neconvingătoare. De multe ori. Hai.

În clipa în care împing uşile de sticlă ale clădirii, îmi iau cea mai antipatică mină posibilă. Străbat dalele de marmură cu paşi mari, spre recepţie, flancată de Fi şi de Amy. Aşa. Să înceapă spectacolul.

— Bună, mârâi către Jenny. Ea e interna mea stagiară, Amy. Te rog să-i faci legitimaţie. Ca să ştii, mi-am revenit complet şi, dacă ai cumva corespondenţă pentru mine, vreau să ştiu de ce nu mi-a fost încă trimisă sus.

— Excelent! şopteşte Fi, aflată lângă mine.

— N-ai nimic, Lexi. Jenny pare şocată în timp ce completează legitimaţia pentru Amy. Deci... înţeleg că îţi aminteşti totul?

— Totul. Haide, Fi. Am întârziat deja destul. Trebuie să vorbesc cu personalul. S-au cam lăsat pe tânjală.

Pornesc mai departe, spre lifturi. O clipă mai târziu, o aud pe Jenny în urma mea, zicând în şoaptă, cu maximă însufleţire: „Ghici! Lui Lexi i-a revenit memoria!". Mă întorc – şi, aşa cum mă aşteptam, deja vorbeşte la telefon cu cineva.

Liftul face ping, Fi, Amy şi cu mine intrăm şi, în clipa în care se închid uşile, pufnim în râs.

— Bate palma! Fi ridică mâna. Ai fost super!

Coborâm la etajul 8 şi eu mă duc direct la biroul Natashei aflat în faţa uşii de la intrarea în biroul lui Simon Johnson, cu capul sus şi privirea imperativă.

— Bună, Natasha, zic scurt. Bănuiesc că ai primit deja mesajul meu cum că mi-am recăpătat memoria, da? Evident, trebuie să-l văd pe Simon cât de curând.

— Da, ţi-am primit mesajul, încuviinţează Natasha. Însă mi-e teamă că Simon e cam ocupat în dimineaţa asta...

— Atunci fă ce trebuie făcut! Anulează o întâlnire! Trebuie neapărat să-l văd.

— OK! Natasha începe să scrie grăbită la computer. Ţi-aş putea găsi o fereastră la... zece jumate?

— Fantas... Amuţesc în clipa în care simt ghiontul finuţ al lui Fi în coaste. E în regulă, mă corectez şi-o săgetez pe Natasha cu cea mai ofeasă privire din lume, de siguranţă. Haide, Fi.

Doamne, deja m-a obosit la culme tot ritmul ăsta răstit şi tăios. M-a lăsat fără vlagă şi n-o fac decât de zece minute.

— Zece jumate, spune Amy, când revenim în lift. Ce mişto. Şi acum unde mergem?

— La departamentul Pardoseli. Simt cum mi se pune un nod în stomac. O să trebuiască să joc teatrul ăsta ieftin până la zece jumătate.

— Baftă. Fi mă strânge uşor de umăr, apoi uşile liftului se deschid.

În timp ce traversăm coridorul spre biroul principal, simt că-mi vine rău. *Pot s-o fac*, îmi repet în gând, iar şi iar şi iar. *Pot să fiu şefa cea diabolică*. Ajung la uşă şi rămân aşa câteva clipe, privind scena din faţa mea. Apoi trag aer în piept adânc.

— Deci. Îmi iau un ton aspru şi şfichiuitor. Citiţi revista *Hello* la serviciu, da?

Melanie, care tocmai răsfoia revista în cauză, cu receptorul fixat sub bărbie, sare de zici c-a opărit-o cineva şi se face roşie ca racul.

— Eu doar... aşteptam să mi se facă legătura la contabilitate... Închide repede revista.

— O să vorbim despre atitudinea ta puţin mai târziu. Mă uit în jur cu ochii scoşi din orbite. Apropo. Nu v-am cerut tuturor, acum două luni, să-mi daţi explicaţii *in extenso* ale deconturilor de deplasări făcute? Vreau să le văd.

— Am crezut c-ai uitat, spune Carolyn, ca luată din oală.

— Ei bine, mi-am adus aminte. Îi trag un zâmbet dulce-muşcător. Mi-am amintit totul. Ceea ce aţi putea face şi voi, dacă vă bazaţi cumva pe recomandări din partea mea.

Ies ca o vijelie şi aproape îl dobor pe Byron.

— Lexi! Aproape că-şi scapă cana de cafea. Ce naiba...

— Byron. Trebuie neapărat să vorbim despre Tony Dukes, zic tranşant. Cum ai soluţionat discrepanţele contabile? Fiindcă ştim cu toţii că e renumit pentru ţepele lui. Îţi aminteşti ce necaz ne-a făcut în octombrie 2006?

Byron rămâne ca prostul, cu gura căscată.

— Şi vreau să vorbim şi despre conferinţa noastră anuală de strategie. Să nu mai păţim ca anul trecut, când a fost un dezastru. Pornesc spre biroul meu, apoi mă întorc iar spre el. Că veni vorba, unde sunt procesele-verbale de la ultima noastră şedinţă de produs? Din câte îmi amintesc, parcă tu te ocupai de ele.

— Ţi le... aduc imediat. Pare de-a dreptul perplex.

Se pare că tot ce zic e la marele fix. Fi e un geniu absolut!

— Deci ţi-ai revenit? spune Byron când deschid uşa de la biroul meu. Te-ai întors?

— A, da, m-am întors. Îi fac semn lui Amy să intre şi trântesc uşa. Număr până la trei, după care scot din nou capul. Clare, o cafea. Şi una pentru Amy, stagiara mea. Fi, poţi să vii puţin?

Când Fi închide uşa în urma ei, mă prăbuşesc pe canapea, rămasă fără aer.

— Actriţă trebuia să te faci! exclamă Fi. Ai fost de mare excepţie! Exact aşa erai!

Mă doare sufletul. Nu-mi vine să cred că am putut spune lucrurile alea.

— Deci acum n-avem decât să stăm şi să aşteptăm să se facă zece jumate. Fi se uită la ceas, apoi se cocoaţă pe biroul meu. E trecut de zece deja.

— Ai fost o scorpie veritabilă, să ştii, spune Amy cu admiraţie. Şi-a scos rimelul şi-şi mai dă un strat. Aşa am să fiu şi eu când am să intru în afaceri.

— Atunci n-o să ai nici un prieten.

— Nu vreau să am prieteni. Îşi dă capul pe spate. Vreau să fac bani. Ştii ce zicea tata mereu? Zicea...

Brusc, simt că nu vreau *absolut deloc* să aud ce zicea tata mereu.

— Amy, vorbim mai târziu, i-o tai scurt. Se aude o bătaie în uşă şi îngheţăm toate trei.

— Repede! spune Fi. Bagă-te după birou. Şi ia-ţi un ton ofticat şi nerăbdător.

Mă strecor iute pe scaunul de la birou, iar ea îşi trage repede un scaun din faţa lui.

— Intră, strig, încercând să-mi iau cel mai nerăbdător ton de care sunt capabilă. Uşa se deschide şi apare Clare, cu o tavă cu cafea. Scutur din cap agasată. Fi, să ştii că nu-mi place deloc atitudinea ta! improvizez în timp ce Clare pune ceştile pe masă. E inacceptabil. Ce-ai de zis în apărarea ta?

— Îmi cer scuze, Lexi, îngaimă Fi cu capul plecat. Şi, deodată, îmi dau seama că chicoteşte de nu mai are aer.

— Bine, mă rog. Fac eforturi disperate să-mi păstrez tonul serios. Eu sunt şefa. Şi n-am de gând să accept ca tu... O, Doamne, am un blanc total în cap. Ce-a făcut? N-am de gând să accept ca tu... să stai pe biroul meu!

Fi nu se mai poate abţine şi pufneşte într-un hohot zgomotos.

— Scuze, zice cu respiraţia tăiată, şi-şi duce o batistă la ochi.

Clare pare de-a dreptul îngrozită.

— Îhm... Lexi, spune, retrăgându-se către uşă. Nu vreau să te întrerup, dar te aşteaptă Lucinda? Cu copilul ei?

Lucinda.

Numele ăsta nu-mi spune nimic.

Fi se ridică în capul oaselor şi râsul îi amuţeşte brusc.

— Lucinda, care a lucrat pentru noi anul trecut, vrei să spui? zice iute, privindu-mă. Nu ştiam că vine azi.

— Îi dăm un cadou pentru copil şi ne întrebam dacă nu vrea să i-l dea Lexi? Clare arată către uşă şi văd mai multe persoane adunate ciorchine în jurul unei femei blonde cu portbebe. Ridică privirea şi flutură din mână spre mine.

— Lexi! Vino să vezi copilul!

Rahat. N-am cum să scap din chestia asta. Nu pot să refuz să mă uit la un copil, o să pară aiurea.

— Păi... bine, zic într-un final. Stai o clipă.

— Lucinda a lucrat la noi cam opt luni, îmi murmură Fi frenetic în timp ce ieşim din birou. S-a ocupat de clienţii europeni, în principal. Stătea lângă geam, îi place ceaiul de mentă...

— Poftim. Clare îmi întinde un pachet uriaş, frumos ambalat şi încununat cu o fundă de satin. E un premergător.

În clipa în care mă apropii, ceilalţi se retrag. Sinceră să fiu, nu-i condamn.

— Bună, Lexi. Lucinda ridică privirea, radioasă datorită atenţiei primite.

— Bună. Dau uşor din cap către copil, care e îmbrăcat într-un costumaş alb. Felicitări, Lucinda. Ce e... fată? Băiat?

— E Marcus! Lucinda pare jignită. L-ai mai văzut şi altă dată!

Reuşesc, cu ceva efort, să ridic din umeri nepăsătoare.

— Mi-e teamă că nu mă prea omor după copii.

— Îi mănâncă la micul dejun! şopteşte cineva.

— Mă rog. În numele secţiei noastre, aş vrea să-ţi ofer ăsta. Îi întind pachetul.

— Discurs! spune Clare.

— Nu e nevoie, zic cu o privire tranşantă. Toată lumea înapoi la...

— Ba da, e! ripostează Debs sfidătoare. Poate că e ultima oară când ne mai vedem cu Lucinda. Nu se poate să n-aibă parte de un discurs.

— Discurs! strigă cineva din spate. Discurs! Alţi câţiva încep să bată în birouri.

O, Doamne. Nu pot refuza. Şefii ţin discursuri despre angajaţii lor. E meseria lor.

— Dacă vreţi voi, zic în cele din urmă şi îmi dreg glasul. Suntem foarte bucuroşi pentru Lucinda, că îl are pe Marcus. Însă foarte trişti că trebuie să ne luăm rămas-bun de la o membră atât de valoroasă a echipei noastre.

Îl văd pe Byron alăturându-se grupului şi cântărindu-mă atent din ochi, cu cana lui cu *Lost* în mână.

— Lucinda întotdeauna... Iau o gură de cafea, încercând să câştig timp. Întotdeauna... a stat lângă fereastră. Bându-şi ceaiul ei preferat, de mentă. Şi gestionând cu pricepere conturile clienţilor europeni.

Ridic ochii şi-o văd pe Fi în spate, gesticulând frenetic, mimând un soi de activitate.

— Atunci când ne vom gândi la Lucinda, ne vom aminti mereu de dragostea ei pentru... ciclism, zic şovăitoare.

— Ciclism? Lucinda pare perplexă. Vrei să spui călărie?

— Da. Exact. Călărie, mă corectez iute. Şi cu toţii apreciem eforturile pe care le faci pentru... clienţii tăi francezi.

— Nu m-am ocupat de Franţa. Lucinda mă priveşte mânioasă. Te-a interesat vreodată, măcar o secundă, ce fac?

— Spune povestea cu Lucinda şi masa de biliard! strigă cineva din fund şi urmează un cor de râsete.

— Nu, le-o tai scurt, enervată. Deci... în cinstea Lucindei. Ridic cana de cafea.

— Nu-ţi aminteşti povestea, Lexi, aşa-i? Aud glasul calin al lui Byron din laterala mea. Mă uit la el – şi simt că mi se cască pământul sub picioare. A ghicit.

— Ba sigur că mi-o amintesc. Îmi adun tonul cel mai tăios cu putinţă. Însă nu cred că e momentul pentru istorii prosteşti şi insignifiante. Ar trebui să ne întoarcem la treabă. Toată lumea să se întoarcă la biroul său.

— Dumnezeule, asta are o piatră în loc de inimă, o aud pe Lucinda murmurând. E chiar mai rea ca înainte!

— Staţi! Glasul lui Byron se ridică onctuos pe deasupra murmurelor şi bombănelilor. Am uitat să-i dăm Lucindei şi celălalt cadou! Voucherul pentru spa, pentru mamă şi bebeluş. Îmi aduce o hârtie, cu o reverenţă jucată. Nu mai trebuie decât să-i completăm numele Lucindei, Lexi. Cred că tu eşti persoana cea mai potrivită să faci asta, fiind şefa secţiei.

— Am înţeles. Iau stiloul.

— Să nu uiţi să treci şi numele de familie, adaugă Byron în treacăt, scoţând capacul stiloului. Ridic privirea şi-i văd licărul de satisfacţie din ochi.

La naiba. M-a prins.

— Sigur că da, zic iute. Lucinda... aminteşte-mi, te rog, care-i numele tău acum.

— Acelaşi ca şi înainte, spunea ea înciudată, legănându-şi bebeluşul. Numele meu de fată.

— Aha.

Scriu, cât pot de lent, „Lucinda" pe linia punctată.

— Şi numele de familie? spune Byron, ca un torţionar care mai întoarce o dată roata menghinei. Mă uit disperată la Fi, şi o văd spunându-mi ceva pe muteşte. Dobson? Dodgson?

Cu răsuflarea tăiată, scriu cu grijă litera D. Apoi mă opresc şi-mi întind braţele, de parcă mi-ar fi amorţit.

— Am probleme cu încheietura, zic fără a mă adresa vreunei persoane anume. Muşchii îmi mai... înţepenesc un pic... uneori.

— Lexi, recunoaşte, spune Byron, clătinând din cap. Pantomima a luat sfârşit.

— N-a luat sfârşit nimic, zic tăioasă. O să iau asta cu mine în birou...

— Hai, lasă-mă! Pare siderat. Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar crezi că poţi să păcăleşti...

— Hei! Vocea stridentă a lui Amy răsună în tot biroul, atrăgând atenţia tuturor. Uite! Uite-l pe Jude Law! La bustul gol!

— Jude Law?

— Unde e?

Glasul lui Byron a fost acoperit de năvala mulţimii spre fereastră. Debs o împinge pe Carolyn şi până şi Lucinda îşi întinde gâtul ca să vadă.

O iubesc pe sora mea mai mică.

— Bine, zic pe un ton profi. Eu una trebuie să vă las. Clare, eşti drăguţă să completezi tu ăsta? Îi arunc voucherul.

— E Jude Law! o aud pe Amy insistând. Tocmai l-am văzut sărutând-o pe Sienna! Ar trebui să-i chemăm pe cei de la revista *OK*!

— Nu şi-a amintit nimic! zice Byron furios, încercând să se facă auzit. E un teatru ieftin!

— Trebuie să plec la şedinţa cu Simon. Să mă-ntorc la treabă. Mă răsucesc pe călcâie în cel mai autentic stil „Lexi cea îngrozitoare" şi ies rapid din birou, înainte să apuce să mai zică ceva.

Când ajung sus, uşa biroului lui Simon e închisă şi Natasha îmi face semn să iau loc. Mă cufund pe canapea, încă resimţindu-mă după semiconfruntarea cu Byron.

— Vine şi ea cu tine la întâlnirea cu Simon Johnson? spune aceasta mirată, uitându-se la Fi.

— Nu. Fi e aici doar ca...

Nu pot să-i spun „Ca sprijin moral".

— Lexi mi-a cerut amănunte despre un document de vânzări, spune Fi sugestiv, şi ridică din sprâncene spre Natasha. Şi-a revenit, sută la sută.

— Am înţeles. Natasha ridică şi ea din sprâncene.

Un moment mai târziu, sună telefonul şi Natasha ascultă o clipă.

— Bine, Simon, spune relaxată. Îi spun. Lasă receptorul în furcă şi mă priveşte. Lexi, Simon e cu Sir David şi alţi câţiva directori.

— Sir David Allbright? repet după ea neliniştită.

Sir David Allbright e preşedintele consiliului. E mahărul cel mare, chiar mai mare şi mai tare decât Simon. N-are mamă, n-are tată când

vine vorba de afaceri, e necruțător, așa spune toată lumea.

— Da, încuviințează Natasha. Simon zice că poți să intri, să li te alături la ședință și să stai cu ei. Cam în cinci minute. OK?

Simt fiori de panică în tot corpul. Nu-i aveam în plan pe Sir David și pe directori.

— Sigur! Bine. Îhm... Fi, vreau să-mi pudrez nasul. Hai să continuăm discuția la toaletă...

— Bine. Fi pare surprinsă. Cum dorești.

Intru vijelios la toaleta femeilor și mă așez pe un scaun, respirând adânc.

— Nu pot s-o fac.

— Ce?

— Nu pot s-o fac. Îmi strâng dosarul la piept neputincioasă. E un plan tembel. Cum o să-l pot eu impresiona pe Sir David Allbright? N-am ținut în viața mea o prezentare pentru oameni atât de importanți. Nu mă pricep la ținut discursuri...

— Ba da, te pricepi! răspunde Fi. Lexi, ai ținut discursuri pentru întreaga companie. Te-ai descurcat excelent.

— Serios? mă uit la ea fără expresie.

— Nu te-aș minți cu așa ceva, spune ea ferm. La conferința de vânzări ai fost senzațională. Poți s-o faci și stând în cap. Te rog, crede-mă, știu ce spun.

Rămân tăcută câteva clipe, încercând să-mi imaginez scena, *dorindu-mi* s-o cred. Însă nu-mi rezonează deloc în creier. Nu e înregistrată nicăieri. Mi-ar putea spune că sunt fenomenală și la trapez sau că fac un triplu axel de vis.

— Nu știu. Mă frec pe față fără speranță, simțind cum mi se scurge energia cu fiecare clipă. Poate că nu sunt făcută să fiu șefă. Poate c-ar trebui pur și simplu să mă las păgubașă...

— Nu! Eşti născută să fii şefă!

— Cum poţi să spui asta? Îmi tremură glasul. Când am fost promovată director, n-am putut face faţă. V-am îndepărtat pe toţi, n-am gestionat departamentul cum trebuie... Am dat-o în bară. Şi ei ştiu asta. Arăt din cap spre uşă. De-asta m-au retrogradat. Nici măcar nu ştiu de ce mă mai agit. Îmi las capul în mâini.

— Lexi, n-ai dat-o deloc în bară. Fi vorbeşte pripit, aproape brusc, stânjenită. Ai fost o şefă bună.

— Da, da. Ridic privirea scurt şi-mi dau ochii peste cap. Vezi să nu.

— *Ai fost.* S-a înroşit la faţă. Nici noi... n-am fost uşă de biserică. Uite ce e, eram supăraţi pe tine, aşa că ţi-am făcut viaţa amară. Şovăie, jucându-se absent cu o hârtie prosop, pe care o face pliuri-pliuri. Da, erai foarte nerăbdătoare, destul de des. Dar ai făcut nişte lucruri cu adevărat extraordinare. Eşti bună la motivat oamenii. Toată lumea se simţea cât se poate de vie, de plină de adrenalină. Toţi îşi doreau să te impresioneze. Te admirau.

În timp ce-i ascult cuvintele, simt cum tensiunea se îndepărtează de mine, asemeni unei pături care cade încet pe covor. Doar că nu pot avea sută la sută încredere în vorbele ei.

— Dar din tot ce mi-ai spus până acum a reieşit că eram o scorpie pursânge. Aşa mi-aţi spus toţi.

— Ai fost scorpie, uneori. Fi încuviinţează. Însă câteodată n-ai ce face, aşa trebuie să fii. Şovăie, împletind hârtia între degete. Carolyn cam sărise un pic calul cu deconturile. Merita să-i freci un pic menta. Nu ştii de la mine, adaugă repede cu un zâmbet şi nu pot să nu-i zâmbesc şi eu.

Ușa toaletei se deschide și dă să intre o femeie de serviciu cu un mop.

— Ne puteți lăsa două minute? zic imediat, pe tonul meu tăios, stil nu-te-pune-cu-mine. Mersi. Ușa se închide din nou.

— Chestia e, Lex... Fi abandonează bucata de hârtie mototolită. Eram geloase. Mă privește franc.

— Geloase?

— Acum erai „Dinți strâmbi"... peste noapte, aveai părul ăsta incredibil și dinții ăștia perfecți și propriul tău birou, erai stăpâna locului și ne spuneai ce să facem.

— Știu. Oftez. E... o demență.

— Nu e nici o demență. Spre mirarea mea, Fi vine lângă mine. Se ghemuiește lângă scaunul meu și mă prinde cu mâinile de umeri. Au luat o decizie foarte bună, să te promoveze. Ai stofă de șefă, Lexi. Poți s-o faci. De un milion de ori mai bine decât nenorocitul ăla de Byron. Își dă ochii peste cap a dispreț.

Sunt atât de mișcată de încrederea ei în mine că, o clipă, nu sunt în stare să zic nimic.

— Vreau doar să fiu... una dintre voi, zic într-un final. Să fiu la fel ca toți ceilalți.

— O să fii. Ești. Dar trebuie să fie și cineva în față. Fi se așază pe călcâie. Lexi, îți amintești de școala generală? Îți amintești de cursa cu saci de la concursul de sport?

— Nu-mi aminti. Îmi dau ochii peste cap. Și atunci am dat rasol. Am căzut drept în nas.

— Nu asta e ideea. Fi clatină din cap cu putere. Ideea e că tu ai fi câștigat. Erai mult în fața noastră. Și dacă ai fi continuat să fugi și nu ne-ai fi așteptat și pe noi... ai fi câștigat. Mă privește aproape feroce, cu aceiași ochi verzi pe care-i

cunosc de la şase ani. Nu trebuie decât să continui cursa. Nu te gândi la ea, nu te uita în urmă.

Uşa se deschide iar şi tresărim amândouă.

— Lexi? E Natasha, iar fruntea palidă i se întunecă brusc atunci când dă cu ochii de noi. Mă întrebam unde v-aţi dus! Eşti gata?

Îi mai arunc o ultimă privire lui Fi, după care mă ridic în picioare şi-mi înalţ bărbia, mândră.

— Da. Sunt gata.

Pot s-o fac. Pot. În timp ce intru în biroul lui Simon Johnson, am spatele drept şi zâmbetul rigid.

— Lexi. Simon îmi zâmbeşte radios. Îmi pare bine să te văd. Vino şi ia un loc.

Toţi ceilalţi par extrem de relaxaţi. Patru directori sunt adunaţi la o masă micuţă, aşezaţi pe scaune confortabile de piele. Aproape că şi-au terminat cafelele. Un bărbat uscăţiv şi grizonant, pe care îl recunosc a fi David Allbright, vorbeşte cu tipul din stânga lui despre o vilă din Provence.

— Deci ţi-ai recăpătat memoria! Simon îmi întinde o ceaşcă de cafea. O veste foarte bună, Lexi.

— Da. E minunat!

— Tocmai treceam în revistă implicaţiile deciziei din 7 iunie. Arată din cap spre hârtiile împrăştiate pe masă. E un moment foarte bun, fiindcă ştiu că aveai nişte păreri foarte clare despre contopirea secţiilor. Îi cunoşti pe toţi cei de aici? Îmi trage un scaun, dar nu mă aşez.

— Sinceră să fiu... Mi-au transpirat palmele şi strâng bine dosarul în braţe. Sinceră să fiu, voiam să vorbesc cu dumneavoastră. Cu toţi. Despre... altceva.

David Allbright ridică ochii încruntat.

— Despre ce?

— Despre Pardoseli.

Simon are o grimasă. Altcineva murmură „Pentru numele lui Dumnezeu".

— Lexi. Glasul lui Simon e încordat. Am discutat deja asta. Am depăşit momentul. Nu ne mai ocupăm de acest subiect.

— Dar am încheiat o afacere! Despre asta voiam să vă vorbesc! Inspir adânc. Întotdeauna am fost de părere că arhiva de designuri pe care o posedă Deller este una dintre marile ei atuuri. Câteva luni, m-am tot chinuit să găsesc o cale de a fructifica aceste atuuri. Şi am pus cap la cap o afacere cu o firmă care ar dori să ne folosească vechile designuri. Acest lucru va repoziţiona total Deller pe piaţă. Iar secţia de Pardoseli va renaşte!

Aproape că strig de încântare.

— Ştiu că îmi pot motiva personalul. Iar ăsta poate fi începutul unei aventuri uriaşe şi incitante! Nu ne trebuie decât o altă şansă. Doar o şansă!

Mă opresc, rămasă fără aer, şi mă uit la feţele lor.

Şi îmi dau seama imediat. Cuvintele mele au avut impact zero. Sir David are aceeaşi mină nerăbdătoare. Simon zici că vrea să mă împuşte. Un tip îşi consultă Blackberry-ul.

— Credeam că a fost luată deja o decizie referitoare la Pardoseli, spune Sir David Allbright ţâfnos către Simon. De ce e pusă iar pe tapet?

— A fost deja discutată problema, Sir David, spune el grăbit. Lexi, nu ştiu ce vrei să faci...

— Afaceri, asta vreau să fac! răspund cu uşoară frustrare.

— Drăguța mea, spune Sir David. Afacerile sunt ceva de perspectivă. Deller e o companie a noului mileniu, o companie *hi-tech*. Trebuie să ne adaptăm vremurilor și nu să ne agățăm cu dinții de trecut.

— Dar nu mă agăț deloc de trecut! Fac eforturi să nu țip la el. Vechile modele Deller sunt absolut senzaționale. E o *crimă* să nu le folosim.

— Treaba asta are vreo legătură cu soțul tău? spune Simon, de parcă ar înțelege brusc. Soțul lui Lexi e dezvoltator imobiliar, le explică celorlalți, după care se întoarce spre mine. Lexi, cu tot respectul, n-ai cum să-ți salvezi secția mochetând câteva apartamente model.

Unul dintre tipi râde și simt un junghi de mânie. Mochetând câteva apartamente model? Doar de atâta mă cred în stare? În clipa în care or să audă despre ce e vorba, or să... or să...

Îmi adun toate forțele, gata să încep să le spun; gata să-i las mască. Îmi trăiesc deja sentimentul de satisfacție, amestecat cu un strop de venin. Poate că are dreptate Jon, poate chiar am ceva de cobră.

— Dacă vreți să știți... încep, cu ochii scoși din orbite.

Și, brusc, mă răzgândesc. Mă opresc în mijlocul frazei, gândindu-mă furioasă. Simt cum încep să dau înapoi și cum colții mi se retrag.

Încerc să câștig timp.

— Deci... ați luat deja o hotărâre? zic pe un ton diferit, mai resemnat.

— Am luat o hotărâre cu mult timp în urmă, spune Simon. Așa cum știi prea bine.

— Bine. Mă cufund în scaun, ca sub greutatea unei dezamăgiri cumplite, și încep să-mi rod o

unghie. Apoi mă ridic în capul oaselor, de parcă tocmai mi-a venit o idee. Păi atunci, dacă nu vă interesează ideea mea, aş putea cumpăra eu copyrightul pentru acele desene? Ca să le pot revinde apoi, la firma pe care am să mi-o fac.

— Iisuse Hristoase, murmură Sir David.

— Lexi, te rog nu ne face să pierdem timp şi bani, spune Simon. Ai o slujbă aici. Ai perspective. Nu e nevoie de un asemenea gest.

— Dar vreau să-l fac, zic încăpăţânată. Eu chiar cred în covoarele Deller. Însă vreau răspunsul repede, ca să-mi pot finaliza afacerea.

Îi văd pe directori schimbând priviri între ei.

— S-a lovit rău la cap într-un accident de maşină, îi şopteşte Simon tipului pe care nu-l cunosc. De atunci, e total schimbată. Trebuie să o înţelegem cu toţii.

— Hai să rezolvăm acum chestia asta. Sir David Allbright flutură nerăbdător din mână.

— De acord. Simon se duce la biroul lui, ridică receptorul şi formează un număr. Ken? Simon Johnson aici. Vezi că o să vină la tine o angajată a noastră să se intereseze de copyrightul pentru nişte designuri vechi de covoare Deller. Aşa cum ştii, închidem secţia, însă ea are o idee de valorificare a lor. Ascultă un moment. Da, ştiu. Nu, nu e o firmă, doar o persoană fizică. Stabileşte tu un preţ pe bucată şi întocmeşte actele, da? Mersi, Ken.

Lasă telefonul jos, notează un nume şi un număr pe o bucată de hârtie.

— Ken Allison. Avocatul companiei. Sună-l să stabileşti o întâlnire.

— Mersi. Încuviinţez şi bag hârtia în buzunar.

— Şi Lexi. Simon face o pauză. Ştiu că am discutat despre un concediu de trei luni. Dar

cred că vei fi de acord cu mine că angajarea ta aici trebuie să înceteze chiar azi.

— Bine. Încuviinţez. Înţeleg. La revedere. Şi mersi.

Mă răsucesc pe călcâie şi ies. Când deschid uşa, îl aud pe Simon zicând:

— Mare păcat. Fata asta avea aşa un potenţial...

Reuşesc, nu ştiu cum, să ies din încăpere fără să cad în nas.

Când ies din lift la etajul 3, Fi mă aşteaptă şi ridică din sprâncene.

— Ei?

— N-a ţinut, murmur în timp ce mergem spre biroul Pardoseli. Însă nu e totul pierdut.

— Uite-o. În clipa în care trec pe lângă el, Byron iese din biroul lui. Fata care şi-a revenit printr-o minune.

— Taci, îi arunc peste umăr.

— Tu chiar te aştepţi ca noi să credem că ţi-a revenit memoria? mă însoţeşte tonul lui sarcastic şi tărăgănat. Să-nţeleg că ai de gând să-ţi intri iar în rol?

Mă întorc şi îl scrutez cu o privire albă şi perplexă.

— El cine e? îi zic într-un final lui Fi, care pufneşte în râs.

— Foarte amuzant, face Byron, ai cărui obraji s-au colorat vizibil. Dar tu chiar crezi...

— Hai, măi Byron, încetează odată! zic obosită. Dacă ţii atâta la ea, poţi să-mi iei nenorocita aia de slujbă. Am ajuns la uşa biroului principal şi bat din palme, pentru a atrage atenţia tuturor.

— Bună, zic, când toţii ochii sunt îndreptaţi asupra mea. Am vrut doar să vă spun, nu mi-am

revenit. Nu mi-am recăpătat memoria, a fost o minciună. Am încercat o cacealma de proporţii, pentru a salva această secţie. Dar... am dat greş. Îmi pare sincer rău.

În timp ce toţi mă privesc cu ochii cât cepele, fac câţiva paşi spre interiorul biroului, uitându-mă la birourile din jur, la graficele de pe pereţi, la computere. Toate acestea vor fi demontate şi aruncate. Vândute sau făcute bucăţi. Mica lor lume va dispărea.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, dar... Expir adânc. În fine. Cealaltă veste este că am fost concediată. Aşa că, Byron, îţi predau ştafeta.

Văd şocul străbătându-i chipul lui Byron şi nu pot să-mi reprim un mic surâs.

— Şi tuturor celor care m-au urât ori m-au considerat o scorpie pursânge... Mă răsucesc pe călcâie, observându-le atent chipurile tăcute. Îmi pare rău. Ştiu că nu mi-a ieşit. Însă am făcut tot ce-am putut. Salutări şi mult noroc tuturor.

Ridic o mână drept rămas-bun.

— Mulţumim, Lexi, spune Melanie stingherită. Mulţumim că ai încercat măcar.

— Mda... mersi, sare şi Clare, care mi-a urmărit cuvintele cu ochii cât farfuriile.

Spre uimirea mea, cineva începe să aplaude. Şi, deodată, toţi cei prezenţi aplaudă.

— Încetaţi. Simt că mă înţeapă ochii şi încep să clipesc cu putere. Proştilor ce sunteţi. N-am făcut nimic. *Am dat greş.*

Îi arunc o privire lui Fi, care aplaudă cel mai tare dintre toţi.

— Mă rog. Fac eforturi să-mi păstrez cumpătul. Aşa cum v-am spus, am fost concediată, aşa că acum mă duc direct la pub, să mă fac mangă. Toată lumea începe să râdă. Ştiu că e abia unşpe

dimineaţa... dar credeţi că vrea vreunul dintre voi să vină cu mine?

La ora trei, nota mea de plată de la bar a sărit bine de trei sute de lire. Majoritatea angajaţilor de la Pardoseli s-au întors la birou, în frunte cu un Byron, spumegând, care a venit şi-a plecat de la pub precum cucul dintr-o pendulă şi le-a cerut tuturor în ultimele patru ore să se întoarcă.

A ieşit una dintre cele mai frumoase petreceri la care am fost vreodată. Când mi-am scos cardul de Amex Platinum, cei de la pub au dat muzica mai tare pentru noi, ne-au oferit gustări calde, iar Fi a ţinut o cuvântare. Amy a interpretat o versiune karaoke a emisiunii *„Vrei să fii miliardar?"*, după care a fost dată afară scurt de cei de la bar, care au avut revelaţia subită a faptului că e minoră. (I-am spus să se întoarcă la birou, că ne vedem acolo, dar cred că s-a dus moţ la TopShop.) După care, două fete pe care abia dacă le cunosc au făcut o caricatură superbă cu Simon Johnson şi Sir David Allbright la o întâlnire *pe ne ve*. Lucru care se pare că s-a petrecut cu adevărat de Crăciun, doar că, fireşte, eu nu-mi amintesc.

Toată lumea s-a simţit de milioane; de fapt, singura persoană care nu s-a făcut criţă am fost eu. N-am putut, fiindcă la patru jumate am o întrevedere cu Ken Allison.

— Aşa. Fi ridică paharul. Pentru noi. Ciocneşte cu mine, Debs şi Carolyn. Acum am rămas doar noi patru, aşezate la o masă. Ca pe vremuri.

— Pentru şomaj, spune Debs mohorâtă, culegându-şi o bulină de confetti din păr. Nu dau vina pe tine, Lexi, stai liniştită, adaugă iute.

Iau o gură de vin, apoi mă aplec uşor spre ea.

— OK, fetelor. Trebuie să vă spun ceva. Dar nu puteţi spune nimănui.

— Ce? Lui Carolyn i s-au aprins ochii. Eşti gravidă?

— Nu, prostano! Cobor glasul. Am încheiat o afacere. Despre asta am încercat să-i spun lui Simon Johnson. Firma asta doreşte să folosească unul dintre vechile noastre modele de covoare retro. Cum ar fi, să facă o ediţie specială limitată, la preţ ridicat. O să folosească numele Deller, o să beneficiem de un PR uriaş... o să fie senzaţional! Am stabilit toate detaliile, nu mai trebuie decât să finalizăm contractul.

— Sună foarte bine, Lexi, spune Debs cam îndoită. Dar cum poţi face asta dacă eşti concediată?

— Directorii mă lasă să vând licenţa vechilor modele ca agent independent. La un preţ de nimic! Doamne, ce *chiori* mai sunt. Iau o *samosa*, apoi o pun înapoi, prea surescitată să pot mânca. Vreau să zic că ăsta ar putea fi doar începutul! Există atât de multe lucruri în arhivă. Dacă treaba asta creşte, ne-am putea extinde, am putea angaja o parte din vechea echipă... ne-am putea face propria noastră firmă...

— Nu-mi vine să cred că n-au fost interesaţi. Fi clatină din cap mirată.

— Au ras de pe listă tot ce ţine de mochete şi pardoseli. Nu se mai gândesc decât la nenorocitele de sisteme de *home entertainment*. Dar asta e bine! Înseamnă c-or să-mi dea dreptul de a revinde toate modelele la un preţ de nimic. Iar tot profitul o să-mi rămână mie. Şi... celor care lucrează cu mine.

Le privesc pe rând, aşteptând ca mesajul meu să fie recepţionat.

— *Noi?* spune Debs, cu chipul brusc radios. Vrei să lucrăm cu tine?

— Dacă vă interesează, zic, uşor jenată. Vreau să zic, întâi gândiţi-vă, e doar o idee...

— Eu una mă bag, spune Fi ferm. Desface un pachet de chipsuri şi începe să se îndoape cu ele de zici că-i nemâncată de-o săptămână. Dar, Lexi, eu tot nu înţeleg ce s-a întâmplat acolo. N-au sărit în sus de încântare când le-ai spus cine e partenerul tău de afacere? Sunt *nebuni*?

— Nici măcar nu m-au întrebat cine este, spun ridicând din umeri. Au presupus că e vorba de un proiect de-al lui Eric. „N-o să-ţi salvezi departamentul mochetând câteva apartamente model!", reproduc vorbele şi tonul superior al lui Simon Johnson.

— Păi şi cine este? întreabă Debs. Ce firmă e?

Mă uit la Fi – şi nu-mi pot reprima un mic surâs în timp ce rostesc:

— Porsche.

20

Deci e stabilit. De azi sunt distribuitorul oficial al drepturilor pentru designurile mochetelor şi covoarelor Deller. Ieri am avut o întrevedere cu avocatul, iar azi-dimineaţă încă una. Totul e semnat, iar banca a virat banii. Mâine mă văd din nou cu Jeremy Northpool, ca să semnăm contractul pentru afacerea cu Porsche.

Când ajung acasă, încă simt adrenalina curgându-mi prin vene. Trebuie neapărat să le sun pe fete, să le spun cum stăm. După care trebuie să mă gândesc la un spaţiu în care să ne stabilim cartierul general. Ne trebuie un birou, undeva ieftin şi accesibil. Poate în Balham.

Ne-am putea pune şi luminiţe în birou, îmi trece prin minte, iar ideea mă binedispune şi mai tare. De ce nu? O să fie biroul nostru. Şi o oglindă ca lumea pentru machiaj la toaletă. Şi muzică, în timp ce lucrăm.

Când intru în apartament, dinspre biroul lui Eric se aud voci. Probabil că Eric s-a întors acasă de la Manchester în timp ce eu eram la avocat. Trag cu ochiul după uşa deschisă şi-i văd pe toţi membrii consiliului lui de conducere grupaţi în jurul măsuţei de cafea, cu o cafetieră goală în centru. E şi Clive, şeful de la personal, şi mai

sunt Penny şi un tip pe nume Steven, care n-am reuşit niciodată să aflu ce hram poartă.

— Bună! îi zâmbesc lui Eric. A fost plăcută călătoria?

— Excelentă, dă el din cap, apoi mă priveşte încruntat. Nu trebuia să fii la serviciu?

— O să... îţi explic mai târziu. Mă uit în jur, simţindu-mă extrem de generoasă după dimineaţa mea atât de fructuoasă. Mai doriţi să vă aduc nişte cafea?

— Se ocupă Gianna, draga mea, spune Eric cu oarece reproş.

— E OK! N-am nimic de făcut.

Mă duc la bucătărie şi pregătesc cafeaua fredonând veselă, trimiţându-le SMS-uri lui Fi, Carolyn şi Debs ca să le spun că totul a decurs bine. În seara asta am stabilit să ne vedem şi să discutăm pe îndelete. Dimineaţă am găsit deja un email de la Carolyn, care-mi spunea cât e de încântată şi-mi înşira o sumedenie de idei care i-au venit şi contacte posibile pentru alte afaceri şi mai şi. Iar Debs e chitită, din câte o simt, să se ocupe de PR.

O să fim o echipă de milioane, o ştiu.

Mă întorc în biroul lui Eric cu cafetiera plină şi încep să torn discret în ceşti, ascultându-i. Penny are în mână o listă cu nume de angajaţi, cu salariul notat cu creionul alături.

— Mi-e teamă că nu prea sunt de părere că Sally Hedge merită o creştere de salariu sau o primă, spune în timp ce-i torn cafeaua. E o fată care nu se remarcă prin nimic. Mersi, Lexi.

— Îmi place de Sally, zic. Ştii că mama ei a fost bolnavă de curând?

— Serios? Penny face o faţă de parcă ar zice „Şi ce-i cu asta?".

— Lexi s-a împrietenit cu toate secretarele şi toţi juniorii când a venit la mine la birou. Eric râde. E foarte bună la chestia asta.

— Nu e o „chestie de-asta"! răspund, un pic agasată de tonul lui. Pur şi simplu, am stat de vorbă cu ea. Şi e o tipă chiar interesantă. Ştiaţi că a fost la un pas să se califice la campionatul de gimnastică al Commonwealth-ului, ca reprezentantă a Angliei? Poate să facă sărituri în faţă pe bârnă.

Toată lumea mă priveşte fără expresie preţ de o clipă.

— Mă rog. Penny se întoarce la hârtia ei. Deci am stabilit, nici primă şi nici mărire de salariu de data asta, dar poate ne mai gândim după Crăciun. Mai departe, Damian Greenslade...

Ştiu că nu e treaba mea. Dar nu pot suporta. Parc-o văd pe Sally aşteptând veşti despre prime. Şi parcă-i văd faţa căzută de dezamăgire.

— Scuzaţi-mă! Trântesc cafetiera pe un raft de alături, iar Penny amuţeşte, uluită. Îmi cer scuze, pot să zic şi eu ceva? Ideea e că... o primă nu înseamnă mare lucru pentru o firmă. E un mizilic, la urma urmei. Însă, pentru Sally Hedge, e un lucru vital. Îşi mai aminteşte vreunul dintre voi cum era când eraţi tineri şi săraci şi vă chinuiaţi să vă faceţi un rost? Mă uit în jur la managerii lui Eric, toţi îmbrăcaţi în costume elegante, de oameni aşezaţi, cu accesorii pe măsură. Fiindcă eu îmi mai amintesc.

— Lexi, ştim că eşti un suflet caritabil. Steven îşi dă ochii peste cap. Însă ce vrei să spui, că ar trebui să fim cu toţii săraci?

— Nu zic c-ar trebui să fiţi săraci! Fac eforturi să-mi ţin în frâu enervarea. Zic doar c-ar trebui să vă amintiţi cum e să te afli pe treapta

cea mai de jos a scării. E la o viaţă distanţă de voi toţi. Fac un gest larg cu mâna în jur. Însă în situaţia ei am fost şi eu. Şi parcă s-a întâmplat acum maxim o lună jumate. Fata aia am fost eu. Fără bani, sperând la o primă, întrebându-mă dacă o să am vreodată noroc în viaţă, stând în ploaia care mă uda până la piele... Deodată, îmi dau seama că m-am lăsat dusă puţin prea tare de val. Mă rog. Credeţi-mă, dacă-i daţi primă, o s-o aprecieze la justa ei valoare.

Se lasă o pauză. Mă uit la Eric, iar el are lipit de chip un surâs livid.

— Aha. Penny ridică din sprâncene. În fine... ne reîntoarcem la Sally Hedges. Îşi notează pe hârtie.

— Mersi. N-am vrut să vă întrerup. Continuaţi. Iau cafetiera şi încerc să ies din încăpere fără să fac zgomot, împiedicându-mă uşor de o servietă Mulberry pe care cineva şi-a uitat-o pe jos.

Poate c-o să-i dea primă lui Sally Hedges sau poate că nu. Dar măcar am spus ce-am avut de spus. Iau ziarul şi tocmai răsfoiesc la anunţuri să văd dacă există vreo secţiune cu „Birouri de închiriat", când apare Eric.

— A, bună, zic. Aţi luat o pauză?

— Lexi. Vreau să-ţi zic ceva. Mă ia de mână şi mă duce grăbit în dormitorul meu şi închide uşa în urma noastră, cu acelaşi surâs oribil pe faţă. Te rog să nu te mai bagi niciodată în afacerile mele.

O, Doamne, *mi s-a părut mie* că e supărat.

— Eric, îmi pare rău că ţi-am întrerupt şedinţa, zic repede. Dar n-am făcut decât să-mi exprim o opinie.

— N-am nevoie de nici o opinie.

— Dar nu e *bine* să discuţi despre lucruri? zic uimită. Chiar dacă nu suntem de acord? Vreau să zic, asta ţine în viaţă o relaţie! Comunicarea!

— Nu sunt de acord.

Rosteşte aceste cuvinte de parcă ar fi nişte rafale de mitralieră. Continuând să aibă acelaşi surâs lipit de faţă, asemeni unei măşti, de parcă trebuie să-şi ascundă mânia. Şi, brusc, e ca şi cum mi-ar cădea un văl de pe ochi. Eu nu-l cunosc pe bărbatul ăsta. Nu-l iubesc. Şi nu ştiu ce caut aici.

— Eric, îmi pare rău. N-o să... mai fac asta niciodată. Mă duc la fereastră, încercând să-mi adun gândurile. Apoi mă întorc spre el. Dacă tot vorbim, pot să-ţi pun şi eu o întrebare? Ce crezi tu, de fapt, cu adevărat? Despre noi? Despre căsnicia noastră? Despre toate?

— Cred că suntem pe drumul cel bun. Eric încuviinţează, destinzându-se brusc, de parcă am fi trecut la un alt punct de pe agendă. Devenim mai intimi... au început să-ţi revină amintirile... ai învăţat tot ce scrie în manualul cuplului... cred că lucrurile încep să se lege. Stăm foarte bine.

Face ca totul să pară o megatranzacţie. De parcă ar putea, în orice clipă, să scoată o prezentare în PowerPoint, cu un grafic ascendent, care să ne arate cât de fericiţi suntem. Cum poate să creadă asta când nu dă doi bani pe ce cred eu, pe ideile mele sau pe ceea ce sunt cu adevărat?

— Eric, îmi pare rău. Oftez adânc şi mă prăbuşesc pe un taburet de antilopă. Însă nu sunt de acord. Nu cred că devenim mai intimi, deloc. Şi... trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Flashbackul a fost o invenţie.

Eric mă priveşte şocat.

— Ai minţit? De ce?

De spaima muntelui de frişcă.

— Cred că... am vrut foarte tare să fie adevărat, improvizez din mers. Dar adevărul e că tot timpul ăsta nu mi-am amintit nimic, absolut nimic. Pentru mine, tu continui să fii doar un tip pe care l-am cunoscut în urmă cu câteva săptămâni.

Eric se aşază greoi pe marginea patului şi rămânem cufundaţi în tăcere. Ridic o fotografie alb-negru cu mine şi cu Eric, la nunta noastră. Ciocnim paharele, zâmbim şi părem fericiţi. Însă acum, când mă uit mai atentă, văd că privirea mea nu era chiar atât de senină.

Mă întreb cât o fi durat fericirea mea. Mă întreb oare când mi-am dat seama că am făcut o greşeală.

— Eric, hai s-o recunoaştem, nu merge. Pun fotografia la loc, cu un oftat. Pentru nici unul dintre noi. Eu sunt cu un bărbat pe care nu-l cunosc. Tu eşti cu o femeie care nu-şi aminteşte nimic.

— Asta nu contează. Construim o nouă căsnicie. O luăm de la capăt! Întinde braţele în jur, pentru a-şi da mai multă greutate vorbelor. Din clipă-n clipă, mă aştept să-l aud spunând că ne bucurăm de „căsnicia noastră de lux, la înălţime".

— Din păcate, nu se întâmplă deloc asta. Scutur din cap. Iar eu nu mai pot.

— Ba poţi, draga mea. Eric o dă imediat pe tonul „soţului preocupat de soţia handicapată şi deranjată la cap". Poate că te-ai stresat prea tare. Odihneşte-te.

— N-am nevoie de odihnă! Am nevoie să fiu *eu însămi*. Mă ridic în picioare, fără să-mi mai

pot ţine în frâu frustrarea. Eric, nu sunt fata cu care crezi că te-ai căsătorit. Nu ştiu cine am fost în ultimii trei ani, însă n-am fost eu. Mie îmi place culoarea. Îmi place dezordinea. Îmi place... Îmi flutur braţele în jur. Îmi plac pastele! Tot timpul ăsta, nu eram lihnită după succes, eram realmente *lihnită de foame*.

Eric pare amuzat la culme.

— Draga mea, spune grijuliu, dacă înseamnă atât de mult pentru tine, putem cumpăra şi paste. O să-i spun Giannei să comande nişte...

— Nu e vorba de paste! strig. Eric, nu înţelegi. Ultimele săptămâni am jucat un rol. Rol pe care nu mai sunt în stare să-l joc. Arăt spre ecranul masiv. Şi nu mă omor deloc după toate chestiile astea *hi-tech*. Nu mă pot relaxa în preajma lor. Sinceră să fiu, prefer să stau într-o casă.

— O *casă*? Eric are o expresie atât de oripilată de zici că i-aş fi spus că vreau să locuiesc cu nişte lupi şi să fac copii cu ei.

— Eric, locul ăsta e senzaţional. Brusc, mă simt prost că i-am desconsiderat în felul ăsta creaţia. E uluitor şi chiar îl admir. Însă nu e pentru mine. Eu nu sunt făcută pentru... apartamente de lux la înălţime.

Aaah. Nu-mi vine să cred. Fără să vreau, am făcut şi eu gestul lui cu mâinile paralele.

— Sunt... şocat, Lexi. Eric pare efectiv bulversat. Habar n-am avut că te simţi aşa.

— Însă lucrul cel mai important este că nu mă iubeşti. Mă uit drept în ochii lui. Nu mă iubeşti *pe mine*.

— Ba te iubesc! Eric pare să-şi revină în fire. Ştii bine că te iubesc. Eşti talentată şi eşti frumoasă...

— Nu crezi sincer că sunt frumoasă.

— Ba da! Pare jignit. Sigur că o cred!

— Crezi că mi-a reuşit de minune operaţia cu colagen, îl corectez cu blândeţe, clătinând din cap. La fel cum mi-au reuşit dantura şi nuanţa de vopsea.

Eric a fost redus la tăcere. Îl văd cum mă cântăreşte din priviri nedumerit. Probabil că i-am spus că sunt aşa de la mama mea.

— Cred c-ar trebui să mă mut. Mă trag câţiva paşi în spate, cu ochii la covor. Îmi pare rău, dar pur şi simplu... e mult prea stresant.

— Cred că am grăbit un pic prea tare lucrurile, zice Eric într-un final. Poate că ar fi bine să facem o pauză. Peste o săptămână-două o să vezi totul altfel şi ne mai gândim.

— Îhâm. Încuviinţez. Poate.

Mă simt ciudat împachetând în camera asta. Asta nu e viaţa mea – e viaţa unei alte fete. Îndes minimum necesar într-o valiză Gucci pe care am găsit-o în dulap – nişte lenjerie de corp, jeanşi, câteva perechi de pantofi. Simt că n-am nici un drept asupra costumelor de designer bej. Şi, sinceră să fiu, nici nu mi le doresc. Când termin, simt o prezenţă în cameră şi, când ridic privirea, îl văd în pragul uşii pe Eric.

— Trebuie să plec, spune înţepat. O să fii în regulă?

— Da, o să fiu OK, dau din cap. O să iau un taxi până la Fi. Vine mai devreme de la serviciu. Trag fermoarul valizei şi am o grimasă când aud acest ultim sunet, al finalului absolut. Eric... îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Ştiu că nici ţie nu ţi-a fost uşor.

— Ţin foarte mult la tine. Trebuie să ştii asta.

În ochii lui e o durere autentică şi simt un junghi de vinovăţie. Însă nu poţi să stai cu cineva doar fiindcă te simţi vinovat. Sau fiindcă ştie să conducă o navetă rapidă. Mă ridic, îmi fricţionez spatele amorţit şi mă uit în jur la camera imensă şi imaculată. La patul de designer, ultima generaţie. La ecranul încorporat. La dressingul înţesat de haine ultrascumpe. Sunt sigură că n-am să mai locuiesc niciodată, în viaţa mea, într-un loc atât de luxos. Probabil că sunt nebună.

În timp ce privirea îmi trece pe deasupra patului, îmi vine un gând.

— Eric, scâncesc în somn? întreb în treacăt. Ai observat vreodată?

— Da, scânceşti, încuviinţează el. Ne-am dus la un doctor să vedem ce se poate face. Iar el ţi-a sugerat să-ţi clăteşti căile nazale cu apă sărată înainte de culcare şi ţi-a prescris un cleşte pentru nas. Se duce la un sertar, scoate din el o cutie, din care extrage o chestie oribilă de plastic. Vrei să-l iei cu tine?

— Nu, reuşesc să articulez după o pauză. Mersi oricum.

OK. E decizia corectă.

Eric pune jos cleştele de nas. Ezită, apoi vine la mine şi mă îmbrăţişează stângaci. Mă simt de parcă am urma instrucţiunile din *Manualul cuplului. Despărţire (îmbrăţişare finală).*

— Pa, Eric, zic cu obrazul lipit de cămaşa lui scumpă şi parfumată. Mai vorbim.

În mod absolut ridicol, simt că mai am un pic şi-mi dau lacrimile. Nu din cauza lui Eric... ci pentru că s-a terminat. Toată viaţa mea perfectă şi incredibilă, de vis.

Într-un final, el se desprinde din îmbrățișare.

— Pa, Lexi. Iese cu pași mari din cameră și o clipă mai târziu știu că a și ieșit din casă.

O oră mai târziu, am terminat efectiv cu împachetatul bagajelor. Până la urmă, nu rezist să nu-mi mai umplu încă o valiză cu lenjerie La Perla, cu machiaj Chanel și cu produse de îngrijire a corpului. Și o a treia, cu paltoane. Pe bune acum, cui îi mai trebuiesc? Lui Eric în nici un caz. Și mi-am păstrat și geanta Louis Vuitton, de dragul vremurilor de altădată.

Mi-a fost destul de greu să-mi iau rămas-bun de la Gianna. Am îmbrățișat-o lung, ea mi-a murmurat ceva pe italienește, bătându-mă ușor pe mână. Cred că, într-un fel, m-a înțeles.

Iar acum am rămas doar eu. Îmi târâi valizele în sufragerie, apoi mă uit la ceasul de mână. Mai sunt câteva minute până vine taxiul. Mă simt ca și cum aș pleca dintr-un hotel de fițe, stil *boutique*. A fost un loc extraordinar, iar facilitățile au fost incredibile. Însă nu m-am simțit niciodată acasă. Și totuși, mi se strânge inima când ies pe terasa uriașă pentru ultima oară și-mi duc mâna la ochi să mă feresc de soarele după-amiezii. Îmi amintesc cum am sosit aici și am crezut c-am aterizat drept în rai. În ochii mei, era ca un palat din povești. Eric mi se părea un zeu grec. Retrăiesc din nou acea euforie incredibilă, a celui care câștigă la loterie.

Mă răsucesc pe călcâie cu un oftat și intru înapoi. Iată că totuși, până la urmă, nu mi s-a oferit pe tavă viața perfectă.

Ceea ce înseamnă că probabil n-am fost Gandhi într-o altă viață.

În timp ce încui ușa de la terasă îmi dau seama c-ar trebui să-mi iau la revedere de la animăluțul meu. Aprind ecranul și clichez pe „Animale de companie". Îmi chem pisoiul și îl privesc un minut cum se joacă cu un ghem, drăgălaș să-l mănânci și veșnic tânăr.

— Pa, Arthur, zic. Știu că nu e adevărat, însă nu se poate să nu-mi pară rău de el, cum e el așa, sechestrat în lumea lui virtuală.

Poate c-ar trebui să-mi iau la revedere și de la Titan, ca să n-am parti-pris-uri. Clichez pe „Titan" și pe ecran răsare brusc un păianjen de doi metri, care se apropie de mine amenințător, ca un monstru.

— Doamne!

Mă dau înapoi îngrozită și, o clipă mai târziu, aud un zgomot puternic, făcut de ceva care s-a spart. Mă răsucesc pe călcâie, încă tulburată, și în fața mea se află o mare de cioburi, pământ și frunze.

Bravo, Lexi. Bună treabă. Am dat jos o plantă de-aia de megafițe. Orhidee sau ce-o fi fost. În timp ce mă holbez iritată la dezastru, pe ecran apare un mesaj care clipește, bleu intens pe verde, iar și iar și iar.

Disturbare. Disturbare.

Locul ăsta se chinuie din răsputeri să-mi spună ceva. Poate că, la urma urmei, chiar e destul de inteligent.

— Îmi pare rău! zic cu glas tare către ecran. Știu că am făcut deranj pe-aici, dar trebuie să plec! Și nu mai trebuie să mă suporți!

Iau o mătură de la bucătărie, mătur mizeria și o arunc la coș. Apoi găsesc o bucată de hârtie și-i scriu lui Eric un bilet.

Dragă Eric,

Am spart ghiveciul cu orhideea. Îmi pare rău.

De asemenea, am sfâşiat canapeaua. Te rog trimite-mi factura.

A ta, Lexi.

Tocmai semnez, când se aude soneria şi proptesc hârtia de noul leopard de sticlă.

— Bună ziua, zic în interfon. Credeţi că aţi putea urca la etajul de sus, vă rog?

S-ar putea să am nevoie de ajutor cu valizele. Dumnezeu ştie ce-o să spună Fi, i-am zis că nu-mi iau decât o gentuţă cu esenţialul. Ies pe palier şi ascult cum se apropie liftul de etajul *penthouse*-ului.

— Bună ziua! Încep când se deschid uşile. Îmi pare rău, am destul de multe de... Şi atunci, îmi stă efectiv inima.

În faţa mea nu se află taximetristul.

Se află Jon.

E îmbrăcat în blugii pe care-i poartă când nu e la muncă şi un tricou. Are părul negru ciufulit în toate direcţiile şi pare şifonat la faţă, de parc-ar fi dormit prost. E exact opusul lui Eric cel imaculat, model Armani, fără cusur.

— Bună, zic, cu gâtlejul uscat. Ce...

Chipul lui e aproape auster; ochii întunecaţi îi sunt la fel de intenşi ca întotdeauna. Brusc, îmi amintesc de prima dată când l-am văzut, în parcare, când mă cerceta atent, de parcă nu-i venea să creadă că nu mi-l amintesc.

Acum înţeleg de ce părea atât de disperat când eu îi tot dădeam întruna cu minunatul meu soţ Eric. Înţeleg... multe lucruri.

— Te-am sunat la serviciu, spune. Însă mi s-a spus că eşti acasă.

— Da. Dau scurt din cap. La serviciul meu s-au întâmplat nişte chestii...

Sunt total răscolită. Nu mă pot uita în ochii lui. Nu ştiu de ce a venit. Fac un pas lateral, cu ochii în podea, răsucindu-mi mâinile, ţinându-mi răsuflarea.

— Trebuie să-ţi zic ceva, Lexi. Inspiră adânc şi fiecare muşchi al corpului meu se încordează, neliniştit. Trebuie... să-ţi cer scuze. N-ar fi trebuit să te bat atâta la cap, a fost nedrept.

Mă străbate un val de şoc. Nu e ce aşteptam să spună.

— M-am gândit mult, continuă Jon rapid. Şi-mi dau seama că a fost cumplit pentru tine. Şi nici eu nu ţi-am fost de prea mare ajutor. Şi... ai dreptate. Ai dreptate. Face o pauză. Nu sunt iubitul tău. Sunt doar un tip cu care te-ai întâlnit.

Cuvintele îi sunt atât de seci, că mi se pune un nod uriaş în gât.

— Jon, n-am vrut să zic că...

— Ştiu. Ridică o mână, cu glasul mult mai blând. E OK, ştiu ce-ai vrut să zici. Ţi-a fost destul de greu. Face un pas spre mine, iar ochii lui îi caută pe ai mei. Ce vreau să spun e... să nu te condamni, Lexi. Ai făcut tot ce-a ţinut de tine. Mai mult decât atât, n-ai ce să faci.

— Mda. Glasul îmi e îmbibat în lacrimile pe care mi le reţin cu greu. Mă rog... mă străduiesc.

O, Doamne, am să plâng. Jon pare să-şi dea seama de asta şi se îndepărtează, ca pentru a-mi lăsa spaţiu să-mi revin.

— Cum a fost cu afacerea?

— Bine. Încuviinţez.

— Bine. Mă bucur mult pentru tine.

Dă din cap de parcă ăsta ar fi epilogul, de parcă are de gând să se întoarcă pe călcâie şi să plece. Şi nici măcar nu ştie încă nimic.

— Îl părăsesc pe Eric, izbucnesc, simţind că dacă nu i-o zic plesnesc. Plec chiar acum, mi-am făcut valizele, taxiul e pe drum...

Încerc să nu mă uit la reacţia lui, însă nu mă pot abţine. Şi o văd. Speranţa i se revarsă pe chip, asemeni unei raze de soare. Apoi se stinge iar.

— Mă... bucur, zice într-un final, măsurându-şi cuvintele cu grijă. Probabil că ai nevoie de timp, să cântăreşti bine situaţia. Toate astea sunt foarte noi pentru tine.

— Îhâm. Jon... Mi se frânge glasul. Nici măcar nu ştiu ce vreau să spun.

— Nu spune nimic. Clatină din cap, reuşind, cumva, să arboreze un surâs trist. Ne-am ratat şansa.

— Dar nu e drept.

— Nu.

Prin geamul din spatele lui Jon, văd un taxi negru oprind în faţa intrării. Jon îmi urmăreşte privirea şi culoarea din obrazul cu pometi bine conturaţi i se scurge încet. Însă, când se întoarce iar cu faţa spre mine, zâmbeşte iar.

— Te ajut cu astea.

Când bagajele sunt în taxi şi i-am dat şoferului adresa lui Fi, mă postez în faţa lui Jon, cu pieptul încordat, neştiind cum să-mi iau la revedere de la el.

— Deci.

— Deci. Îmi atinge uşor mâna. Ai grijă de tine.

— Şi... Înghit în sec. Şi tu la fel.

Cu picioarele vag împleticite, mă sui în taxi şi trag portiera. Însă nu am puterea de a o trânti pur şi simplu. Încă nu pot suporta acel clanc final.

— Jon. Ridic ochii spre locul în care stă. Ne-a... ne-a fost bine împreună?

— Da, ne-a fost bine. Are glasul mohorât şi sec, şi abia îl aud; în timp ce încuviinţează, pe chipul lui se amestecă dragostea şi tristeţea. Ne-a fost foarte bine.

Iar acum lacrimile mi se preling pe obraji; mă doare stomacul de nu mai pot. Simt că mă ia cu leşin. Îmi vine să dau portiera în lături şi să-i spun că m-am răzgândit...

Însă nu pot. Nu pot să mă arunc direct, din braţele unui necunoscut în braţele altuia.

— Trebuie să plec, şoptesc, întorcându-mi capul ca să nu-l mai văd; frecându-mă furios la ochi. Trebuie să plec. Trebuie să plec.

Trântesc uşa grea cu putere. Şi taxiul demarează încet.

21

Lumea a înnebunit de tot. Iar asta e dovada.

Când intru la Langridges şi-mi desfac eşarfa roz aprins, îmi vine să mă frec la ochi de uimire. E abia 16 octombrie şi deja e beteală peste tot. E chiar şi un brad de Crăciun plin de globuri şi la mezanin e un cor care cântă cu foc *Hark the Herald.*

În curând, or să înceapă pregătirile de Crăciun chiar pe 1 ianuarie. Sau or să înceapă să serbeze un Crăciun extrasezon. Sau o să fie Crăciun tot timpul, chiar şi în timpul vacanţei de vară.

— Doriţi un pachet cu oferta specială de sărbători Calvin Klein? îmi întrerupe gândurile o fată cu o mină plictisită, îmbrăcată în alb, şi mă feresc iute din calea ei, să scap din raza de acţiune a pulverizatorului ei. Deşi, dacă stau să mă gândesc mai bine, lui Debs îi place destul de mult parfumul ăsta. Poate c-ar fi bine să i-l iau.

— Da, vă rog, zic, şi fata aproape cade pe spate de uimire.

— Doriţi să vi-l ambalez festiv? Se duce glonţ după tejghea, înainte să apuc să mă răzgândesc.

— Da, vreau să-l ambalaţi, zic. Dar nu festiv.

În timp ce ea îmi face fundă la pachet, mă privesc în oglinda din spatele ei. Am părul tot

lung şi strălucitor, deşi nu mai are chiar aceeaşi nuanţă aprinsă ca înainte. Port blugi, o geacă verde şi picioarele îmi sunt extrem de confortabile, în adidaşi de antilopă. Sunt foarte puţin fardată; pe mâna stângă, am mai puţin cu un inel.

Îmi place ce văd. Îmi place viaţa mea.

Poate că, da, nu mai am o existenţă de vis. Poate că nu sunt o milionară care trăieşte în gloria *penthouse*-ului, cu panoramă asupra Londrei.

Însă nu e deloc rău nici în Balham. Ce e şi mai mişto e că am biroul chiar deasupra apartamentului, aşa că fac cel mai scurt drum din lume până la serviciu. Motiv pentru care probabil nu mai încap în blugii cei mai strâmţi. Asta, plus cele trei felii de pâine prăjită pe care le mănânc în fiecare dimineaţă.

Au trecut trei luni şi afacerea merge atât de bine că uneori îmi vine să mă ciupesc singură. Contractul cu Porsche e în plină derulare şi a ajuns deja în atenţia mediei. Am mai încheiat încă un contract, furnizând covoare unui lanţ de restaurante şi, chiar azi, Fi a vândut modelul meu Deller preferat – unul cu rotocoale portocalii – unui spa la modă.

De-asta mă aflu aici, la cumpărături. Cred că toţi membrii echipei merită câte un cadou.

Plătesc parfumul, îmi iau geanta şi intru în magazin. Când trec pe lângă pantofii cu toc cui, îmi amintesc de Rosalie şi nu-mi pot reprima un surâs. În clipa când a auzit că Eric şi cu mine ne despărţim, Rosalie ne-a anunţat că n-are de gând să ia partea nici unuia dintre noi, că eu sunt cea mai bună prietenă a ei şi că o să fie stânca mea de susţinere, orice-ar fi.

A venit să mă vadă o dată. A întârziat o oră, fiindcă, a zis ea, GPS-ul ei nu bate la sud de

fluviu, după care a fost traumatizată de o tulburare stradală, cum îi spune ea, în care au fost implicate nişte bande Yardie[1]. (Doi puşti care se băteau. Aveau opt ani.)

Şi totuşi, s-a purtat mai bine ca mama, care a reuşit performanţa de a-şi anula absolut toate vizitele planificate din cauză că a fost bolnav ba un câine, ba altul. N-am mai vorbit ca lumea cu ea de la vizita pe care i-am făcut-o în ziua aia.

Însă Amy m-a ţinut în permanenţă la curent. Se pare că, după vizita mea, fără să zică vreun cuvânt cuiva, mama şi-a strâns o tonă de haine cu volănaşe şi le-a trimis la Oxfam. După care s-a dus la coafor. Se pare că acum are părul tăiat drept, sub ureche, tunsoare care i se potriveşte, şi şi-a cumpărat şi nişte pantaloni moderni. Şi a pus un tip să cureţe lemnul putred – şi i-a mai dat nişte bani ca s-o scape de dalele de pavaj ale tatei.

Ştiu că nu pare prea mult. Însă, în lumea mamei, sunt nişte paşi gigantici.

Şi partea cea mai bună şi mai fantastică e că Amy se descurcă de minune la şcoală! Cumnecum, a reuşit să prindă un loc la un curs, Studiul afacerilor, nivel avansaţi, alături de elevii dintr-a doişpea, iar profesorul ei a rămas siderat de cum îi merge mintea. În vacanţa de Crăciun, o să vină să lucreze la noi, pentru experienţă, şi abia aştept.

Cât despre Eric... Oftez ori de câte ori mă gândesc la el.

---

1. Bande de jamaicani, în special imigranţi veniţi în Anglia în anii '50, care fac trafic de arme şi de droguri (n. t.).

El încă mai crede că e doar o despărţire temporară, deşi l-am contactat pe avocatul lui pentru divorţ. Cam la o săptămână după ce m-am mutat, mi-a trimis un document scos la imprimantă şi intitulat *Lexi şi Eric: Manualul despărţirii*. Mi-a propus să avem o „Întâlnire de control" în fiecare lună. Însă nu m-am dus la nici una. Pur şi simplu... nu mă pot vedea cu Eric acum.

Aşa cum nu pot nici să mă uit pe capitolul intitulat *Sexul în timpul despărţirii: Infidelitate, Solo, Împăcare, Altele.*

Altele? Ce Dumnezeu...

Nu. Nici măcar nu te gândi la asta. Ideea e că n-are nici un sens să te gândeşti în permanenţă la trecut. N-are nici un rost să meditezi aiurea la ce-a fost şi cum ar fi putut fi. Cum a zis şi Fi, trebuie să priveşti exclusiv în viitor. Am început să fiu destul de bună la treaba asta. Cea mai mare parte a timpului, e ca şi cum trecutul ar fi o cu totul altă lume, bine sigilată în mintea mea, prinsă cu scotch la capete.

Mă opresc la raionul de accesorii şi cumpăr o geantă dementă, mov, de lac pentru Fi. Apoi urc la etaj şi găsesc un tricou *cool*, stil anii '70, pentru Carolyn.

— Doriţi nişte vin fiert? Un tip cu căciulă de Moş Crăciun îmi oferă o tavă plină de pahărele de plastic şi iau unul. Când plec mai departe, îmi dau seama că m-am cam pierdut în noul aranjament al etajului şi se pare că am nimerit la bărbaţi. Însă nu contează; nu mă grăbesc. Rătăcesc câteva clipe, bându-mi vinul aromat, ascultând colinde şi uitându-mă cum se învârtesc luminiţele de sărbătoare.

O, Doamne, toate astea mi s-au urcat la cap. Încep să mă simt ca şi cum ar fi deja Crăciunul.

OK, știu, e *naspa*. Suntem abia în octombrie. Trebuie să plec, înainte să mă trezesc cumpărând pachete uriașe cu rulade cu carne și CD-uri cu Bing Crosby și să încep să mă întreb dacă o fi cumva în seara asta la TV *Vrăjitorul din Oz*. Tocmai mă uit după un coș în care să-mi arunc păhărelul gol, când mă ia în primire o voce vioaie.

— Bună ziua din nou!

Îi aparține unei femei cu părul blond tăiat drept și scurt, care împachetează niște pulovere în culori pastel în raionul Ralph Lauren, bărbați.

— Ăă... Bună ziua, zic îndoită. Ne cunoaștem?

— A, nu. Zâmbește. Vă țin minte de anul trecut.

— De anul trecut?

— Ați fost la noi și ați cumpărat o cămașă pentru... domnul. Se uită spre mâna mea. De Crăciun. În timp ce v-o împachetam, am stat de vorbă. Și nu v-am uitat.

Mă uit la ea, încercând să-mi închipui scena. Eu, aici. Făcând cumpărături de Crăciun. Vechea Lexi, probabil în taior profi bej, probabil extrem de grăbită; probabil încruntată de stres.

— Îmi cer scuze, zic într-un final. Am probleme cu memoria. Ce v-am spus?

— Nu vă faceți griji! Femeia râde veselă. De ce v-ați aminti? Eu mi-am amintit doar fiindcă erați atât de... Se oprește, cu puloverul pe jumătate împăturit. Poate că o să vi se pară o prostie, dar păreați extrem de *îndrăgostită*.

— A. Încuviințez.

Aha. Îmi dau o șuviță de pe față, spunându-mi în sine să-i zâmbesc și să plec. E o simplă coincidență, atâta tot. Nu e mare lucru. Hai, zâmbește și pleacă.

Însă, cum stau așa lângă ea, luminițele licăresc sărbătorește, corul cântă *The First Nowell*

şi o blondă ciudată îmi spune ce-am făcut Crăciunul trecut, simt cum ies la iveală tot soiul de sentimente îngropate; cum se avântă să iasă, precum aburul. Banda adezivă începe să se desprindă pe la colţuri; nu mai pot ţine trecutul bine închis.

— S-ar putea să vi se pară... ciudată întrebarea mea. Mă frec absentă pe buza superioară, pe care mi-au apărut din senin broboane. Dar v-am spus cumva cum îl cheamă?

— Nu. Femeia mă priveşte ciudat. Aţi zis doar că vă face să vă simţiţi vie. Că până atunci n-aţi fost vie. Dădeaţi pe afară de atâta fericire, simţeaţi că explodaţi de bucurie. Lasă puloverul jos şi mă fixează realmente curioasă. Nu vă mai amintiţi?

— Nu.

Simt cum mi se pune o gheară în gât. Era vorba despre Jon.

Jon, la care am făcut eforturi să nu mă gândesc în fiecare zi de când am plecat.

— Şi ce i-am luat?

— Dacă-mi amintesc bine, cămaşa asta. Îmi întinde o cămaşă vernil deschis, după care se întoarce către un alt client. Vă pot ajuta cu ceva?

Ţin cămaşa, încercând să mi-l închipui pe Jon îmbrăcat cu ea; pe mine alegându-i-o. Încercând să retrăiesc acea stare de fericire. Poate că e de la vin; poate că e de la faptul că am muncit mult azi. Însă parcă nu pot da drumul acestei cămăşi. Nu pot s-o las jos.

— Aş putea s-o cumpăr, vă rog? zic, când femeia se eliberează. Nu e nevoie s-o împachetaţi.

Nu ştiu ce-i cu mine. Când ies de la Langridges şi opresc un taxi, încă mai stau cu cămaşa vernil

lipită de față, de parcă ar fi o păturică dragă. Îmi duduie creierii; lumea e departe; zici că am febră sau așa ceva.

Oprește un taxi și mă urc, parcă pe pilot automat.

— Unde mergem? întreabă șoferul, dar abia dacă-l aud. Nu mă gândesc decât la Jon. Îmi duduie și mai tare capul; strâng bine cămașa...

Fredonez încetișor.

Nu știu ce se întâmplă. Fredonez o melodie pe care n-o cunosc. Și tot ce știu e că e Jon.

Melodia asta e Jon. Înseamnă Jon. E o melodie pe care o știu de la el.

Închid ochii cu disperare, fugind după ea mental, încercând s-o prind... Și atunci, asemeni flashului unui blitz, îmi apare cu claritate în minte.

E o amintire.

Am o amintire. Cu el. Cu mine. Cu noi doi împreună. Cu miros sărat în aer, cu bărbia lui aspră, cu un pulover gri... și cu melodia. Atât. Un moment fugar, nimic altceva.

Însă o am. *O am.*

— Unde mergem, păpușă? Șoferul s-a întors spre mine și a dat în lături geamul despărțitor.

Mă uit la el de parcă ar vorbi într-o limbă străină. Nu pot lăsa nimic altceva să-mi intre în minte: trebuie să țin bine de amintirea asta. Trebuie s-o prețuiesc cum se cuvine...

— Pentru numele lui Dumnezeu. Taximetristul își dă ochii peste cap. Unde-vrei-să-mergi?

Nu există decât un singur loc unde mă pot duce. Unde trebuie să mă duc.

— În... în... Hammersmith. Se răsucește în scaun, bagă în viteză și demarăm.

În timp ce taxiul traversează Londra, stau cu spatele drept, încordată, şi mă ţin de mânerele portierelor. Mă simt de parcă mintea mea ar conţine un lichid preţios şi, dacă mă mişc vreun pic, o să se verse. Nu pot să mă gândesc la scena respectivă, ca să nu se risipească în neant. Nu pot nici să vorbesc, şi nici să mă uit pe geam, nu pot lăsa nimic altceva să-mi intre în minte. Trebuie să păstrez această amintire intactă. Trebuie să-i spun.

Când ajungem pe strada lui Jon, îi arunc nişte bani şoferului şi cobor rapid, ca o fracţiune de clipă mai târziu să-mi dau seama că ar fi trebuit să sun întâi. Îmi scot iute mobilul şi-i formez numărul. Dacă nu-i acasă, mă duc unde-o fi.

— Lexi? îmi răspunde.

— Sunt aici, zic abia respirând. Mi-am amintit.

La celălalt capăt se lasă tăcerea. Telefonul amuţeşte şi aud paşi grăbiţi pe scări. O clipă mai târziu, uşa de la intrare e dată în lături cu putere şi iată-l, cu un tricou polo şi blugi, cu adidaşi vechi Converse în picioare.

— Mi-am amintit ceva, izbucnesc, înainte să apuce să zică ceva. Mi-am amintit o melodie. N-o ştiu, dar ştiu că am auzit-o cu tine, la plajă. Cred că am fost acolo odată, împreună. Ascultă! Încep să fredonez melodia, plină de speranţă. Ţi-aminteşti?

— Lexi... Jon îşi trece stresat mâinile prin păr. Ce tot zici aici? Şi ce-i cu cămaşa asta din mâna ta? Se uită mai bine la ea. E a mea?

— Am auzit-o când eram cu tine pe plajă, ştiu precis. Ştiu că bâigui incoerent, însă nu mă pot opri. Îmi amintesc că aerul era sărat, că aveai obrazul ţepos şi că melodia suna cam aşa... Încep

să fredonez din nou, însă știu că am cam luat-o pe arătură, că nu mai nimeresc notele potrivite. În cele din urmă renunț, mă opresc și-l fixez cu speranță. Jon mă privește cu o expresie chinuită, perplex.

— Nu-mi amintesc, zice.

— *Nu-ți amintești?* Mă uit la el șocată și revoltată. *Tu* nu-ți amintești? Haide! Gândește-te! Era frig, însă ne era, cumva, cald, tu nu te bărbieriseși... aveai pe tine un pulover gri...

Și atunci, el se luminează la față.

— O, Doamne. Vorbești de ziua aia când ne-am dus la Whitstable. Asta ți-ai amintit?

— Nu știu, zic neputincioasă. Poate.

— Ne-am dus dimineața și ne-am întors seara. Încuviințează. La plajă. Era al naibii de frig, așa că ne-am acoperit cu pătura și aveam un radio la noi... poți să-mi mai cânți o dată melodia?

OK, n-ar fi trebuit să pomenesc de melodie. Sunt complet antitalent la cântat. Încep s-o fredonez iar, verde la față de jenă. Dumnezeu știe ce s-o înțelege din cântatul meu...

— Stai. Nu e cântecul ăla care se difuza întruna? *Bad Day.* Începe s-o fredoneze și e ca și cum un vis ar fi prins viață.

— Da! zic veselă. Asta e! Asta-i melodia!

Se lasă o tăcere lungă și Jon începe să se frece pe față, cu un aer amuzat.

— Deci doar atât îți amintești. O melodie.

Când o zice pe tonul ăsta, mă simt complet stupid că am traversat toată Londra pentru asta. Și, brusc, realitatea cea cruntă îmi sparge bula de aer. Nu-l mai interesez, a trecut mai departe. Probabil că are deja o altă iubită.

— Da. Îmi dreg glasul, jucând, fără succes, detaşarea. Asta-i tot. M-am gândit să-ţi spun că mi-am amintit ceva. Doar aşa, ca să ştii. Păi... îhm... în fine. Îmi pare bine că te-am văzut. Pa.

Îmi ridic sacoşele cu cumpărături cu mâini stângace. Când mă întorc să plec, am obrajii în flăcări, ceea ce mă indispune cumplit. Doamne, ce penibil. Trebuie să dispar cât mai repede de aici. Ce-o fi fost în mintea mea?

— Crezi că e suficient?

Glasul lui Jon mă ia prin surprindere. Mă răsucesc pe călcâie şi-l văd că a coborât până la jumătatea treptelor şi mă priveşte încordat, cu speranţă. La vederea lui, uit să mă mai prefac. Ultimele trei luni mi se şterg complet din memorie. Suntem din nou noi doi.

— Păi... nu ştiu, îngaim în cele din urmă. Este?

— Asta tu hotărăşti. Ai zis că ai nevoie să-ţi aminteşti. Ai nevoie măcar de o amintire care să facă legătura cu... noi. De un fir care să lege trecutul şi prezentul. Face încă un pas către mine. Acum ai acel fir.

— Dacă îl am, e cel mai fragil fir din lume. O amărâtă de melodie. O spun pe un ton de glumă. E ca... o plasă de păianjen. Subţire ca borangicul.

— Ei bine, ţine-te bine de ea. Fără să mă scape o secundă din ochii negri, coboară şi restul treptelor, până când începe efectiv să alerge. Ţine-te bine de ea, Lexi. N-o lăsa să-ţi scape. Ajunge lângă mine şi mă ia în braţe.

— N-o s-o las, şoptesc şi îl strâng tare la piept. Nu vreau să-i mai dau drumul niciodată. N-o să-l mai las niciodată să se desprindă din îmbrăţişarea mea. Din mintea mea.

Când, într-un final, revin iar la suprafață, trei copii se holbează la mine de pe treptele casei de vizavi.

— Ooo, zice unul dintre ei. Sex-iii.

Nu pot să nu râd, deși ochii îmi strălucesc de lacrimi.

— Da, sunt de acord cu ei, arătând către Jon. Sexy.

— Sexy. El arată spre mine și mâinile lui îmi coboară pe talie; degetele lui mari îmi mângâie oasele șoldurilor de parcă acolo ar fi locul lor.

— Hei, Jon. Îmi acopăr gura cu mâna, cuprinsă de o inspirație subită. Ghici! Mi-am mai amintit ceva.

— Ce? Mă privește radios. Ce anume?

— Îmi amintesc cum intram în casa ta... cum scoteam telefoanele din priză... și făceam cea mai tare partidă de sex din viața mea, timp de 24 de ore neîntrerupte, zic serioasă. Îmi amintesc chiar și data.

— Serios? Jon zâmbește, însă e ușor intrigat. Când?

— 16 octombrie 2007. În jur de ora... Mă uit la ceas... 4:57 după-masa.

— *Aaaa*. Îi pică fisa. Sigur că da. Da, îmi amintesc și eu. A fost o zi ieșită din comun, nu? Degetul lui îmi coboară pe spate și mă trece un fior delicios de anticipare. Doar că eu îmi amintesc că au fost 48 de ore neîntrerupte. Nu 24.

— Ai dreptate. Țâțâi din buze a reproș la adresa mea. Cum am putut uita oare?

— Hai. Jon mă conduce pe scări, cu mâna lui într-a mea, în ovațiile și uralele copiilor.

— Apropo, zic în clipa când ușa se închide în urma noastră. N-am mai făcut sex ca lumea din 2004. Asta ca să știi.

Jon râde. Își scoate din mers tricoul polo și mă înfior automat. Chiar dacă eu nu-mi amintesc, trupul meu își amintește.

— Accept provocarea. Vine lângă mine, îmi ia fața în mâini și rămâne așa o clipă, privindu-mă, tăcut și intens, până când simt cum mă topesc de dorință. Amintește-mi, că nu mai știu... și ce s-a întâmplat după ce s-au scurs cele 48 de ore?

Nu mai pot rezista. Trebuie neapărat să-i trag fața spre mine ca să-l sărut. Va fi un sărut pe care nu-l voi uita niciodată; sărutul ăsta am să-l țin minte toată viața.

— O să-ți spun, murmur în cele din urmă, cu gura lipită de pielea lui fierbinte și catifelată. O să-ți spun când îmi aduc aminte.